

Sandra Brown

TORNADA

Traducere

DIANA CONSTANTINESCU

**EDITURA LIDER
BUCUREȘTI**

CUVÎNT ÎNAINTE

Scriind această carte, am fost pusă în situația de a exprima gândurile unei persoane complet surde, al cărui prim mijloc de comunicare a fost limbajul semnelor. Experiența mea în acest domeniu fiind limitată, am apelat la Asociația surzilor. Îi sînt recunoscătoare în special unei tinere care m-a ajutat enorm... și nu pentru prima dată.

Jenni, îți mulțumesc din nou.

Totuși, oricît de multe eforturi a depus ea și familia ei, sînt convinsă că am făcut unele greșeli. Din cauza necunoașterii perfecte a limbajului semnelor, în unele pasaje am fost nevoită să fac uz de imaginație. Orice invenție îmi aparține în totalitate, de ea nefiind răspunzătoare nici una dintre persoanele care mi-a pus la dispoziție, cu atîta generozitate și amabilitate, timpul și cunoștințele.

Sandra Brown

1

Myron, mă ascuți? Carl Herbold se uită furios la camaradul lui de pușcărie, clătină nerăbdător din cap și bombăni: Idiotule, idiotule.

Insensibil la insultă, Myron Hutts continuă să zîmbească absent.

– Nu mai rînji, Myron, ai înțeles? Chestia la care mă refer este serioasă. Ți-a intrat ceva în grămada aia de rumeguș pe care o porți pe umeri? Ai auzit vreun cuvînt din ce-am spus pînă acum?

Myron clefăi bucata de ciocolată mușcată din batonul pe care îl ținea în mînă.

– Evident, Carl, te-am auzit. Doar mi-ai zis să ciulesc urechile.

– Bine.

Carl se mai relaxă puțin, deși nu era convins că mintea lui Myron va reuși să înregistreze măcar o parte din tot ce-i spusese. Myron nu era ceea ce se numește un cerebral. Poseda în schimb o forță fizică deosebită și era dornic să le facă altora pe plac; înapoierea lui mintală reprezenta însă un rise pentru planurile lui Carl, bine puse la punct. Un complice limitat precum Myron putea constitui un dezavantaj.

Pe de altă parte însă, Carl avea nevoie de Myron Hutts.

Îi trebuia un om fără scrupule, care să nu gîndească, ci să facă ceea ce i se cerea, exact atunci cînd i se spunea, fără întrebări și rezerve. Din acest punct de vedere Myron putea fi considerat alegerea perfectă. El prezenta un mare avantaj: îi lipsea conștiința.

Conștiința este un „dialog intern“. Ce afirmație interesantă, nu? Carl o culesese dintr-un articol care apăruse într-o revistă, o memorase, apoi o scosese la lumină folosind-o în fața comisiei care aproba eliberările condiționate, cînd apăruse în fața ei pentru a i se analiza comportamentul. Atunci se dezlănțuise într-o perorație care durase cinci minute, despre nenumăratele dialoguri interioare, privitoare la delictele lui trecute și la dezastrul în care transformase nu numai viața proprie, ci și viețile altora. Aceste dialoguri îi relevaseră greșelile făcute și-l îndrumaseră spre tărîmul luminos al autodescoveririi și responsabilității. Se dovedise plin de căință, dornic să-și ceară scuze pentru tot ce făcuse.

Membrii comisiei nu fuseseră impresionați de cuvintele lui bombastice. Consideraseră discursul lui un șir întreg de prostii, motiv pentru care îi respinseseră cererea de eliberare condiționată.

Dacă accepta conștiința ca un dialog intern, atunci, în mintea celui care avea conștiință trebuiau să existe idei abstracte și concepte, pe care Myron, fiind prea prost, nu le putea înțelege. De fapt, pe Carl nu-l interesa dacă Myron avea conștiință sau nu. Important era ca acesta să acționeze sub impulsul momentului. Lucru pe care îl și făcea. De aceea îl alesese Carl. Dacă evenimentele căpătau o turnură urîță, Myron nu se va revolta împotriva lui din cauza scrupulelor.

Apropo de lucrurile urîte, Myron era extrem de urît. Pielea îi era aproape complet depigmentată. În schimb, buzele mari erau nenatural de roșii. În contrast cu ele, irisurile îi erau decolorate. Pe deasupra, genele și sprîncenele palide și răzlețe îi făceau ochii să pară și mai goi. Părul rar, aproape alb, dar aspru, îi strălucea pe cap ca niște sîrme încîlcite.

În clipa aceea, cînd nuguia pe jumătate mestecată, din mijlocul batonului de ciocolată, i se prelingea pe marginile buzelor cărnose, Myron era mai neatrăgător ca oricînd. Cînd își scoase limba pentru a șterge saliva scursă din gură, Carl se uită în altă direcție.

Mulți s-ar fi putut întreba de ce era prieten cu Myron, diferențele dintre ei fiind izbitoare. Carl era înalt, brunet, arătos. Cînd avea chef, lucra cu halterele, iar la flotări nu renunța niciodată, făcîndu-le cu conștiinciozitate în celula lui, pentru a se păstra în formă. Zîmbetul lui era ucigător, și amintea de cel a lui Warren Beatty. Cel puțin, așa i se spusese. Din punctul lui de vedere, arăta mai bine decît Beatty, pe care îl considerase întotdeauna un fel de copil nede dezvoltat. În schimb, Beatty avea o soție foarte frumoasă. Da, doamna Beatty era, cu adevărat, o bucată pe cînte.

În ce privește inteligența, Carl îi era net superior lui Myron Hutts. Cantitatea de materie cenușie care îi lipsea lui Myron se regăsea la Carl. El era un excepțional creator de planuri. Ideile strălucite păreau că-i vin în minte ușor, de la sine. De asemenea, avea talentul de a prelua de la alții cîte o idee aruncată întîmplător, pe care o prelucra pînă cînd aceasta se transforma într-un plan magnific.

Dacă ar fi lucrat în armată, ar fi ajuns general. Dar chiar și militarii cu grad superior aveau nevoie de soldați care să le pună în aplicare strategiile. De aici, necesitatea prezenței lui Myron.

Carl și-ar fi putut alege orice alt om din anturaj. Majoritatea camarazilor se temeau de Myron, chiar și criminalii înrăiți. Toți se țineau la distanță de el. Pe de altă parte, calitățile de lider ale lui Carl îi făceau pe oameni să se simtă atrași de el ca de un magnet. Dată fiind „vechimea” în închisoare, el avea multă influență asupra deținuților. Ca atare, și-ar fi putut alege orice alt partener, mai inteligent și mai rău, pentru că Myron, în ciuda înclinării lui spre violență,

avea un suflet bun. Carl nu avea nevoie de un om mai inteligent care i-ar fi putut provoca neplăceri, și nici unul obraznic, cu care să ajungă la divergențe de opinii. Lipsa de armonie ducea la enervare, iar enervarea la dezastru, în cazul de față, la recapturarea lui. Pentru planul de evadare pe care îl concepușe, nu dorea decât o pereche de ochi și de urechi, de cineva care să poată apăsa pe trăgaci în caz de nevoie, fără să-i fie teamă. Ori Myron Hutts corespundea acestei necesități. Nu-i trebuia nici un fel de alte însușiri. Carl avea suficiente talente, pentru amândoi.

În afară de asta, avea să se aleagă cu destule obrăznicii din partea lui Cecil. Cecil gîndea *prea* mult. Analiza și reanaliza orice prostie. Punînd în balanță toate avantajele și dezavantajele, rata ocaziile favorabile. Cecil nu sesiza esențialul. Dar Carl nu voia să se gîndească acum la fratele lui mai mare. O va face mai tîrziu, cînd va rămîne singur.

Sprijinindu-se cu spatele de gardul din plasă al terenului de sport, își lăsă privirile să hoinărească în jur. Vigilența era a doua lui calitate. Cei douăzeci de ani de pușcărie îl învățaseră să fie permanent în alertă, pentru a sesiza primul semn de ostilitate din partea oricărui dușman, declarat sau nedeclarat. Avea foarte multă influență și se bucura de un cerc mare de prieteni, deși nu era agreat chiar de toată lumea.

Pe partea opusă a terenului, un grup de negri își omorau timpul ridicînd greutatea. Ei își încordau mușchii brațelor bine unse cu ulei, aruncîndu-i lui Carl priviri pline de ură care se datora doar faptului că acesta nu făcea parte din banda lor. Afară, bandele duceau lupte stradale și organizau vendete. Mai mare rîsul. Pînă cînd nu ajungeai aici, între zidurile închisorii, habar n-aveai de existența lor. Înăuntru societatea era cea mai demarcată, cea mai segregată din lume.

Carl avusese diferende de opinii cu deținuții negri, care se soldaseră cu insulte reciproce, bătai și, implicit, cu măsuri disciplinare din partea gardienilor. Astăzi, ca și în viitorul

apropiat, el nu avea de gînd să declanșeze nici o dispută. Mai exact, va fi un deținut exemplar pînă în ziua în care va putea pleca împreună cu Myron la muncă, cu echipa care se ocupa de amenajarea unui drum. Această activitate făcea parte dintr-un program proaspăt introdus, de reformare a închisorii; „pensionarii” trebuiau să se obișnuiască cu ideea că se pot reintegra în societate. În ce-l privea, Carl nu dădea doi bani pe implicațiile acestui program. Îl interesau doar consecințele directe pe care acesta le avea asupra lui. Cînd îi va veni rîndul să muncească afară, dincolo de zidurile închisorii, se va grăbi să ajungă primul în autobuz.

Deocamdată, încerca să iasă cît mai puțin în evidență, nefăcînd nici un gest care să atragă atenția „presarilor” asupra lui. Nu încălca regulamentul, nu se bătea, nici măcar nu se purta urît. Dacă auzea vreo insultă bombănită pe sub mustață, o ignora. Dacă nu-i convenea ceva, se prefăcea că nu vede. În urmă cu cîteva seri înainte fusese nevoit să stea cu mîinile în sîn și să-l privească pe Myron cum îl satisface sexual pe un alt tip. Respectivul deținut, un ticălos alb condamnat pe viață pentru că își ucisese soția cu doi ani în urmă, îl plătise pe Myron pentru a-l satisface; Myron, acceptînd banii, fusese nevoit să-l „servească” cu un sex oral.

Se întîmpla frecvent ca deținuții mai agresivi să profite de incapacitatea mintală a lui Myron. De obicei, Carl intervenea. De data aceea, aflîndu-se prea aproape de momentul evadării, considerase că nu merită să riște o confruntare. Oricum, Myron nu fusese prea deranjat de cererea celui alt deținut. În schimbul serviciului făcut, primise un șoricel viu, pe care ulterior îl spintecase cu unghia lungă de la degetul mic.

– Myron, ține minte ce-ți spun, îi zise Carl, conștient că pauza era pe sfîrșite și că pe parcursul zilei nu vor avea prea multe ocazii să rămînă singuri. Cînd ne vine rîndul să muncim la drum, să nu te arăți prea entuziasmat.

– Bine, spuse Myron, după care își concentrează întreaga atenție la degetul mare al mâinii, a cărui unghie înconjurată de piele groasă, pe jumătate desprinse, sîngera.

– Poate că ar fi chiar bine să lăsăm impresia că sîntem nemulțumiți că am fost selectați în echipă. Crezi că ai să reușești? Să pari supărat, adică.

– Sigur, Carl. Myron își rodea pielea ruptă cu poftă cu care mîncase batonul de ciocolată PayDay.

– Știi, dacă vor crede că sîntem nerăbdători să plecăm, atunci...

Carl nu observă pumnul care se îndreaptă spre el. Lovitura îl doborî de pe locul de la peluză pe care îl ocupase pînă atunci. În secunda aceea privi fălcile înguste ale lui Myron și rînjetul schițat de buzele lui mînjite de ciocolată; în clipa următoare se trezise zăcînd într-o rînă în praf, cu urechile țiuind, ochii încetoșați și stomacul transformat, parcă, într-un bolovan.

Brusc, uită complet de hotărîrea pe care o luase, de a nu provoca și de a nu întreține nici un conflict. Instinctul de supraviețuire ieși la iveală.

Rostogolindu-se pe spate, îl lovi pe agresor între picioare, cu vîrfurile pantofului. Halterofilul de culoare, care se baza în mod evident numai pe mușchii săi, nu anticipase contraatacul. Urlînd, acesta căzu în genunchi și își duse mîinile la testicule. Ceilalți negri trecură la represalii, tăbărînd asupra lui Carl cu pumnii.

Gardienii veniră în fugă, agitîndu-și bastoanele. Restul deținuților se împărți în două tabere, unii încercînd să oprească bătaia, alții s-o susțină, în funcție de simpatii. Cu toate acestea, lupta fu rapid reprimată. Cînd se restabili ordinea și se evaluă pagubele, se constată că acestea erau minime. Doar doi deținuți fură trimiși la infirmerie din cauza rănilor.

Unul dintre ei era Carl Herbold.

2

Mi s-a părut un dineu foarte reușit. Comentariul soției sale îl făcu pe Ezzy Hardge să pufnească disprețuitor:

– Friptura a fost cea mai tare bucată de carne pe care am încercat vreodată s-o mestec. Iar aparatul de aer condiționat a funcționat doar la o jumătate din capacitatea lui. Am avut impresia c-o să mă topesc în costumul ăla.

– Oricum n-ai fi fost mulțumit. Ai plecat hotărât să bombănești încontinuu.

Căsătoria dintre Ezzy și Cora durase cincizeci și doi de ani, cu doi ani mai mult decît perioada lui de serviciu în postul de șerif al districtului Blewer. Ezzy o zărise prima dată pe Cora în timpul unei slujbe care avusese drept scop retrezirea interesului față de religie. Mersese acolo cu un grup de prieteni, cu intenția de a se distra. Aproape sfidînd vorbitorul care propovăduia din amvon o adevărată pedeapsă a iadului, Cora își pusese în păr o fundă roșie, absolut nerușinată, și se rujase cu un ruj asortat. În timp ce cîntaseră imnul, privirile ei se desprinseseră de la cartea cu cîntece, traversaseră pasajul dintre rînduri și se opriseră asupra lui Ezzy, care o privi lung, fără să-și ascundă interesul. O studiasse, făcînd tot felul de presupuneri. Lumina din ochii ei nu se datora fervei

religioase, ci dorinței de joacă a unui drăcușor de fată. Cora îi făcuse cu ochiul. În toți acești ani care se scurseseră de atunci, ea nu se schimbase. Era tot o ștrengăriță, iar el continua s-o placă.

– Locuitorii acestui district au făcut multe eforturi, financiare și de altă natură, pentru a organiza în cinstea ta un dineu. Ai putea măcar să le arăți puțină recunoștință. Scoțându-și capotul, Cora se urcă în pat, lângă el. Dacă eu aș fi fost sărbătorita, cred că aș fi reușit să-mi arăt recunoștința.

– Nu le-am cerut să-mi ofere nici un dineu pentru serviciile aduse. M-au pus într-o ipostază proastă.

– Nu ești furios din cauza dineului, ci pentru că ai fost nevoit să ieși la pensie.

Corei i se întâmpla rareori să nu spună lucrurilor pe nume. Și în seara aceasta nu făcea excepție de la regulă. Morocănos, Ezzy trase cearșaful peste amândoi.

– Nici eu n-aș fi așteptat cu nerăbdare ieșirea la pensie, continuă ea, lovindu-și perna pentru a-i da o formă cât mai potrivită. Ai impresia că doresc să te văd zilnic învîrtindu-te îmbufnat prin casă, stîndu-mi în cale ori de cîte ori vreau să-mi fac treburile? Nu, domnule!

– Ai fi preferat să fii împușcat de cine știe ce fanatic, pentru a te scuti de durerile de cap pe care ți le provoacă prezența mea?

Timp de cîteva clipe, Cora tăcu. Fierbea de indignare.

– Ai încercat toată seara să mă provoci și, în sfîrșit, ai reușit. Exact ăsta-i genul de discuție care mă înfurie, Ezra Hardge.

Cu un gest brutal, Cora trase de lînțisorul lămpii de pe noptieră, cufundînd întreaga încăpere în întuneric. Apoi se răsuci pe o parte, cu spatele la soțul său. De obicei dormeau unul cu fața spre celălalt.

Cora îl cunoștea bine pe Ezzy. Acesta făcuse *deliberat* respectiva afirmație, știind c-o va scoate din pepeni. Ironia

era că în fiecare zi de slujbă, în postul de șerif, el se rugase să nu fie ucis, pentru a nu o pune în situația să se descurce cu cadavrul lui plin de sânge.

Ezzy ar fi trebuit să moară la datorie. Ar fi fost mai curat, mai frumos, mai simplu pentru toată lumea. Conducătorii comunității n-ar mai fi fost nevoiți să îndure jenanta situație de a-i *sugera* să se retragă din activitate. În plus, n-ar fi cheltuit banii cu petrecerea pe care o organizaseră în această seară, la Centrul Comunității, și i-ar fi donat, eventual, pentru sprijinirea unei cauze mai bune. Pe de altă parte, dacă ar fi murit mai devreme, Ezzy n-ar mai fi trebuit să înfrunte un viitor în care să se simtă complet inutil, ca o pereche de rachete pentru zăpadă luate în Sahara.

Împlinise șaptezeci și doi de ani. Artrita îl chinuia vizibil, și se întreba dacă mintea îi era la fel de ascuțită ca înainte. Nu, Ezzy nu sesizase să fi avut vreun lapsus; poate ceilalți și, probabil, rîseseră de semnele incipiente de senilitate.

Cel mai mult îl durea faptul că lumea din jur avea dreptate. Era deja bătrîn și ramolit, drept care nu mai putea sta în fruntea unei instituții atît de importante, ca cea a ordinii și a aplicării legii. Știa că locul lui nu mai era acolo. Chiar dacă nu-i plăcuse ideea și nu-și dorise așa ceva, acceptase să se pensioneze deoarece locuitorii districtului puteau fi mai bine serviți de un șerif tînăr.

Își dorise, însă, din tot sufletul, să nu fi fost nevoit să se retragă din activitate înainte de a-și termina treaba. Ori aceasta nu va fi niciodată terminată dacă nu afla ce se întîmplase cu Patsy McCorkle.

Trecuseră douăzeci și doi de ani de cînd fata dormea între el și Cora, în sens figurat, desigur. Simțindu-se vinovat de intervenția ei în relațiile lor, Ezzy se întoarse pe o parte și puse mîna pe șoldul Corei.

– Cora? spuse el, bătînd-o drăgăstos cu palma.

– Las-o baltă, mormăi ea. Sînt prea supărată.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd se duse la sediul poliției, Ezzy îl găsi pe dispecerul de serviciu moțăind. Cînd îl auzi intrînd, acesta ridică somnoros capul, apoi sări de pe scaun.

– Bună, Ezzy, ce naiba faci aici?

– Iartă-mă că ți-am întrerupt somnul, Frank. Nu mă lua în seamă. Am de sortat niște dosare.

Ajutorul de șerif aruncă o privire scurtă spre marele ceasornic de pe perete.

– La ora asta?

– N-am putut să dorm. Acum, cînd am ieșit oficial din serviciu, m-am gîndit că ar fi bine să-mi iau toate lucrurile. Șeriful Foster va dori de mîine să se instaleze aici.

– Mda, presupun că ai dreptate. Apropo, ce părere ai despre el?

– Este un tip de treabă. Va fi un șerif bun, răspunse Ezzy cu sinceritate.

– Poate, dar nu va fi Ezzy Hardge.

– Îți mulțumesc pentru compliment.

– Iartă-mă că n-am reușit să vin la banchetul de aseară.

Cum a fost?

– N-ai pierdut nimic. Nu m-am mai plictisit niciodată în halul ăsta. Ezzy intră în biroul său și aprinse lumina, probabil pentru ultima oară. O viață întreagă n-am auzit atîtea discursuri. De ce oare toți cei care se trezesc cu microfonul în față devin automat proliciși?

– Oamenii au multe de spus despre legendele vii.

Ezzy își dresе glasul, zgomotos:

– Nu mai sînt șeful tău, Frank, dar să știi că iau măsuri disciplinare dacă mai vorbești așa. Ai vreo ceașcă cu cafea în plus? Ți-aș aprecia dărnicia.

– Vine imediat.

Incapabil să doarmă după o seară atît de epuizantă din punct de vedere emoțional, fără a o mai pune la socoteală și

pe Cora, care îi respinsese pornirea afectivă, Ezzy se ridicase din pat, se îmbrăcase și ieșise pe furiș din casă. Cora dispunea de un sistem radar la fel de perfecționat ca al liliecilor, care detecta orice sunet și orice mișcare făcute de soțul ei. Ezzy nu dorise să aibă o discuție neplăcută, referitoare la această plecare matinală, către un serviciu pentru care conducătorii districtului îi pusese la dispoziție o săptămână ca să-și termine lejer toate treburile. Din moment ce-l forțaseră să se retragă, se gândise că nu voiau să-l mai vadă bîntuind pe acolo, chiar dacă îl asiguraseră de nenumărate ori că va fi oricînd binevenit la sediul șerifului din Blewer County. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să se cramponeze de ei ca un parazit sau să devină un bătrîn patetic, ce se agață de zilele lui de glorie, incapabil să accepte realitatea, faptul nu mai este nici util, nici dorit.

Cînd adjunctul șerifului îi puse cana cu cafea fierbinte pe birou, îi mulțumi.

– Frank, te rog, închide ușa după tine. Nu vreau să te deranjez.

– Nu mă deranjezi deloc. Nu sînt obosit. A fost o noapte liniștită.

Frank închise totuși ușa. Ezzy nu-și făcea probleme că l-ar fi putut deranja pe dispecer. De fapt nu avea chef de palavre acum, cînd voia să-și ducă la îndeplinire sarcinile. Dosarele oficiale conțineau, evident, informații importante privitoare la diferitele cazuri pe care le avuseseră. Aceste informații fuseseră puse și la dispoziția Departamentului Texan al Siguranței Publice, a Jandarmeriei din Texas și a altor instituții care se ocupau de aplicarea legilor, instituții cu care biroul său cooperase în timpul derulării investigațiilor.

Fișetele conțineau însă și notițe personale ale lui Ezzy – liste de întrebări ce fuseseră puse suspectilor, numele persoanelor care avuseseră legătură cu cazurile, date despre acestea, informații furnizate de informatori de încredere sau

de martori care doriseră să rămână anonimi. Majoritatea notițelor fuseseră scrise de mână, cu ajutorul unor semne convenționale, asemănătoare celor folosite în stenografie, dar care, inventate fiind de Ezzy, nu puteau fi înțelese decât de el. De obicei le mîzgălea cu un creion, pe orice bucătică de hîrtie pe care o găsea la îndemînă. În orice caz, el considera că aceste notițe formau un fel de jurnal intim, care vorbea mai grăitor despre cariera lui decât discursurile bombastice pe care fusese nevoit să le îndure cu o seară în urmă.

După ce luă o gură de cafea, își împinse scaunul cu roțile spre fișet și trase sertarul de jos. Dosarele erau, mai mult sau mai puțin, aranjate în ordine cronologică. Scoase cîteva dintre cele mai vechi. După ce le frunzări, constatînd că nu merita să fie păstrate, le aruncă în mizerabilul coș metalic maro, deformat din cauza loviturilor de picioare, care se afla acolo de cînd se angajase el.

Făcu ordine metodic, cu eficiență, apropiindu-se inevitabil de dosarele anului 1976. Cafeaua îi provocase aciditate, așa că începuse să rîgîie.

Unul dintre dosare diferea de celelalte, mai ales din cauza faptului că era mai mare și mai uzat. El conținea mai multe foi pliate, groase, din fibre de manila, care erau legate una de alta cu un elastic lat. Marginile foilor erau pătate, roase, mototolite. Aspectul lor demonstra că Ezzy le desfăcuse de nenumărate ori, le studiasse, le împrăștiase peste tot, apoi le băgase în fișet printre dosarele mai puțin importante, numai pentru a le scoate din nou și a le trece prin același ritual.

Rulînd elasticul pînă la marginea foilor, Ezzy îl lăsă să se strîngă în jurul încheieturii groase a mîinii sale pe care purta o brățară din cupru, deoarece Cora susținea că acest metal are o influență bună asupra artritei. Dar, după cum se simțea el, era greu de spus că, într-adevăr, cuprul i-ar fi atenuat durerile.

Puse foile pe birou, una peste alta, și luă o gură de cafea. Cana îi fusese reumplută de adjunct fără ca el să-și dea seama când acesta intrase în încăpere. Apoi luă primă foaie și o despături. Era o pagină din Anuarul tinerilor absolvenți din Blewer. Ezzy își aducea aminte de ziua în care rupsese pagina din catastiful școlii medii, pentru a o folosi drept document de referință. Al treilea rând de jos, a doua fotografie din stînga. Patricia Joyce McCorkle.

Fata se uita direct în obiectivul aparatului de fotografiat, cu o expresie care spunea că deține un secret pentru care fotograful ar da orice să-l afle. Activitățile înșiruite sub numele ei erau: Cor, Clubul Spaniol, Cercul viitoarelor gospodine. Sfatul ei pentru elevii mai mici era: „Petreceți, petreceți, petreceți și iar petreceți, cu mult zel“.

Fotografiile făcute cu uniformă și bonetă o dezavantajau pe Patricia: de fapt nici în realitate fata nu fusese deloc drăguță. Avusese ochi mici, nas lat și teșit, buze subțiri, bărbie aproape inexistentă.

Lipsa frumuseții n-o împiedicase pe Patsy să se bucure de popularitate. Lui Ezzy nu-i trebuise multă vreme pentru a afla că băieții îi dăduseră acesteia mai multe întâlniri decît altor fete care absolviseră școala în acel an – incluzîndu-le aici și pe prințesa balului, și pe cîștigătoarea concursului de frumusețe.

Explicația i-o dăduse una dintre colegele ei de clasă, acum proprietara benzinăriei Texaco de pe strada Crockett. Bîlbîindu-se din cauza jenei, fata aceea îi spusese:

– Patsy este dispusă la orice pentru a se strecura în inima oricui, șerife Hardge. Știți la ce mă refer?

Ezzy știa. Chiar și pe vremea cînd fusese el la școală, existaseră fete care se făcuseră luntre și punte pentru a pune mîna pe un băiat. Toți știuseră care sînt acelea, și nu se lăsaseră.

În ciuda reputației lui Patsy, îi fusese greu să meargă la

ea acasă în acea dimineată toridă de august, pentru a da o veste pe care nici un părinte n-ar fi vrut s-o audă.

Domnul McCorkle conducea biroul de servicii publice din celălalt capăt al orașelului. Ezzy mai vorbise cu el, dar nu erau cunoștințe apropiate. McCorkle îi ieșise în întâmpinare înainte de a ajunge la intrare. Deschisese ușa și spusese:

– Ce a făcut fiica mea, șerifule?

Ezzy îi ceruse să intre, iar în timp ce străbătuseră încăperile curățele, îndreptându-se spre bucătăria în care îi aștepta cafeaua, pregătită deja, McCorkle îl înștiințase că în ultima vreme fata sa o luase razna.

– Nu putem face nimic. Aproape că și-a distrus mașina conducând cu viteză și neatenție. În fiecare noapte se întoarce la ore târzii; bea pînă cînd se îmbată; iar dimineata vomită. În plus, fumează. Nu știu dacă numai țigări obișnuite sau și alte drăcii. Mi-e teamă să mă interesez. Habar n-am cu cine umblă. Nici mama ei nu știe; am auzit că s-a înhăitat cu frații Herbold. Cînd am întreat-o de ce caută compania unor astfel de delincvenți, mi-a zis să-mi văd de treburile mele. Cică se poate întîlni cu cine dorește. Chiar și cu bărbați însurați, dacă are chef. După cum se comportă, șerife Hardge, n-aș fi surprins s-o fi făcut. În pauza care urmă, McCorkle îi oferī lui Ezzy o ceașcă cu cafea. Presupun că este doar o chestiune de timp pînă cînd va încălca legea, adăugă el. Cum aseară nu s-a mai întors acasă, m-am așteptat să mă vizitați. Ce-a făcut fiica mea?

– Doamna McCorkle este aici?

– Doarme încă.

Ezzy dădu din cap, își privi vîrfurile cizmelor negre, de șerif, apoi se uită la perdeaua albă, cam mototolită, de la fereastra bucătăriei și la pisica roșcată care se freca de piciorul mesei.

– Fiica dumneavoastră a fost găsită moartă. Azi-dimineată s-a întîmplat, domnule McCorkle.

Asta era una dintre sarcinile pe care Ezzy le ura. Slavă Domnului că nu i se întâmplase prea des, pentru că altfel și-ar fi ales altă slujbă. Era al naibii de greu să te uiți în ochii omului pe care tocmai l-ai informat că unul dintre membrii familiei lui nu mai avea cum să revină acasă. Și cu atât mai greu când respectivul om vorbea urât despre cel mort.

La auzul veștii, domnului McCorkle i se lungea fața.

– Accident de mașină? întrebă McCorkle, respirând greoi.

Ezzy și-ar fi dorit să-i poată răspunde afirmativ, dar clătină capul cu tristețe.

– Nu, domnule. A fost... uf, a fost găsită imediat după ivirea zorilor, în pădure, jos, lângă râu.

– Șerife Hardge?

Auzindu-și numele, Ezzy se întorsese. Doamna McCorkle stătea în pragul bucătăriei, îmbrăcată într-un capot, presărat cu margarete. Avea părul pe bigudiuri și ochii îi erau încețoșați. Se vedea că abia se trezise.

– Șerife Hardge? Scuză-mă, Ezzy?

Ezzy tresări și se uită spre ușa biroului, reușind pînă la urmă să-și concentreze atenția asupra adjunctului. Uitase unde se afla. Amintirile îl purtasera cu douăzeci și doi de ani în urmă, în bucătaria familiei McCorkle și nu-l auzise pe Frank, ci pe doamna McCorkle pronunțîndu-i numele pe un ton interogativ, ușor înspăimîntat. Ezzy își frecă ochii.

– Uf, da, Frank. Ce este?

– Îmi pare rău că te întrerup, dar Cora așteaptă pe fir. Vrea să știe dacă te afli aici. Frank îi făcu cu ochiul. Ești sau nu?

– Da. Îți mulțumesc, Frank.

Cora se dădu tare la el încă din momentul în care, ridicînd receptorul, rosti cuvîntul alo.

– Nu-mi place ce-ai făcut. Auzi, să te furișezi afară din casă în timp ce eu dorm, fără să-mi spui unde te duci!

– Ți-am lăsat un bilet.

– În care ai scris că mergi la serviciu. Din moment ce ieri-seară ți-ai făcut ieșirea oficială din post, n-am putut ghici unde ești angajat în prezent.

Ezzy zîmbi, imaginîndu-și cum arăta soția sa în acel moment: își ținea capul sus și spatele perfect drept, ca un par, atingînd înălțimea ei maximă, de un metru cincizeci și cinci de centimetri; stătea cu o mîna în șold și ochii îi scăpărau. Îi stătea bine. Cora era mai drăguță atunci cînd se înfuria.

– M-am gîndit să te invit la IHOP pentru micul dejun, dar, din moment ce ești atît de supărată, aș putea să invit o altă fată.

– De parcă alte fete te-ar putea suporta! După o pauză datorată enervării, Cora adăugă: Sînt gata în zece minute. Să nu mă lași să aștept.

Înainte de a pleca, Ezzy făcu ordine în birou, adunîndu-și lucrurile personale în niște cutii din carton pe care conducerea districtului avusese grijă să i le pună la dispoziție. Frank îl ajută să le ducă pînă la mașină. După ce cutiile fură băgate în portbagaj, cei doi își strînseră mîinile.

– Ne mai vedem, Ezzy.

– Să ai grijă de tine, Frank.

Ezzy puse dosarul McCorkle deasupra celorlalte lucruri abia după ce dispecerul intră în clădire. Era hotărît să nu descarce portbagajul în prezența Corei. Dacă aceasta ar fi zărit dosarul, și-ar fi dat seama imediat de ce soțul ei se trezise cu noaptea în cap și cum își petrecuse dimineața. Abia atunci s-ar fi supărat cu adevărat.

3

arl îi șopti lui Myron:

– Mîine este ziua, îți amintești, nu-i așa?

– Evident, Carl, îmi amintesc.

– Deci nu vei face nici o prostie din cauza căreia să nu te mai poți urca în duba care va duce echipa la muncă, da?

– Nu voi face, Carl.

Prost ca noaptea, gîndi Carl, încercînd să vadă deșertul cerebral care se afla dincolo de ochii limpezi ai lui Myron.

De fapt, nu era corect să pună sub semnul întrebării comportamentul lui Myron din moment ce chiar el se aflase la un pas de a le nenoroci planul. Nu făcuse decît să încerce să se ferească de o bătaie zdravănă, dar acum regreta. N-ar fi trebuit să riposteze, dar cînd negrul îl atacase, furia îl făcuse să devină extrem de violent. Patru inși trebuiseră să-l ducă la infirmerie, apoi să-l lege de pat. Chiar și atunci reușise să-l muște de braț pe unul dintre infirmieri. Aproape că-i desprinsese o bucată de carne. Nu-i dăduseră sedative deoarece nu stabiliseră cît de gravă era rana de la cap. Deși îl durea capul îngrozitor, continuase să înjure tot restul zilei și întreaga noapte care urmase. Fusesse foarte furios. Țipase ca o *banshee**,

* (În folclorul irlandez) spirit reprezentat sub forma unei femei care țipă; ea se arată sau își face auzit țipătul înainte de moartea unui om.

înjurându-l pe Dumnezeu, pe diavol și pe acei negri din cauza cărora ar fi putut rata unica lui șansă de scăpare.

Mult prea târziu realizase că ar fi trebuit să rămână întins în praf lăsându-l pe halterofil să-l lovească pînă la venirea sticleților. Cu cîte răni în plus s-ar fi ales în acele cîteva secunde?

Conform diagnosticului, avusese un traumatism de gravitate medie. Vomitase de cîteva ori. Ochii îi fuseseră cam înțețoșiți, dar vederea i se clarificase complet pînă spre sfîrșitul după-amiezei celei de-a doua zile. Durerea de cap, pe care nici un medicament nu i-o putuse alina, trecuse și ea. Nici la rinichi nu avea nimic, deși îl mai dureau.

Avusese parte de cîteva zile de disconfort, însă, pe undeva, îi conveneau aceste răni. Ele îi demonstraseră guvernatorului închisorii că el era partea vătămată și că îl lovise pe celălalt deținut în cel mai intim loc posibil doar pentru a se apăra.

Fusese extrem de satisfăcut atunci cînd părăsise infirmeria întreg, capabil să se țină pe propriile-i picioare, în timp ce deținutul cu care se bătuse rămăsese tot acolo, cu boașele umflate. Dimensiunea lor grotescă era sursa principală de amuzament a tuturor celor din infirmerie. Și nu numai dimensiunea, ci și tubul pe care îl avea pentru a reuși să-și facă nevoile. Negrul plîngea ca un bebeluș, ori de cîte ori se mișca.

Deci, pînă la urmă, afacerea se încheiase cu bine. Medicul îl declarase pe Carl apt de muncă, capabil să se întoarcă în mijlocul echipei care se ocupa de întreținerea grădinii închisorii. Mai mult decît atît, își dăduse acordul pentru selectarea lui în echipa care construia drumul. Era perfect. Obținuse o victorie „la mustață“. A doua oară, nu avea să mai riște să fie eliminat din rîndurile celor care aveau dreptul să iasă dintre zidurile închisorii.

De cînd părăsise infirmeria, nu discutase decît cu Myron. Păstrase distanța față de toți ceilalți deținuți. Nu se angajase în nici o dispută. Nu se uitase urît la nimeni. Avusese grijă să

nu-i deranjeze în special pe negri. Îl irita gândul că va pleca fără să-l ucidă măcar pe unul dintre ei, pentru a-și răzbuna suferințele prin care trecuse de-a lungul anilor din cauza lor. Nu-și putea permite această plăcere, căci după aceea ar fi încurcat-o. N-ar mai fi avut niciodată șansa să vadă razele soarelui. Ori el dorea din tot sufletul să se bucure de strălucitorul soare al Mexicului și de toate plăcerile exotice pe care le oferea acea țară. Dar, înainte de toate, trebuia să iasă de acolo.

Astăzi, pe listă apăruseră numele lui și al lui Myron. Mîine avea să fie ziua cea mare. O așteptase cu răbdare. O planificase. Numai cîteva ore îl mai despărțeau de momentul în care avea să redevină un om liber. Evident, dacă totul decurgea așa cum planificase. Puteau apărea multe incidente. Stomacul i se strînse de emoție. Abia putu înghiți cîrnațiî și varza acră care se aflau pe tava din fața lui, pentru a nu le trezi suspiciunile gardienilor.

– Myron, diseară, înainte de a te duce la culcare, încearcă să recapitulezi în minte planul pe care l-am făcut.

O lingură de varză acră dispăru în gura lui Myron.

– Ce plan, Carl?

– Iisuse! bombăni Carl. Omul acesta nu avea nici o șansă de îndreptare. De cîte ori discutaseră despre planul pe care trebuiau să-l pună în aplicare în ziua următoare? Dacă idiotul avea să-i încurce treburile, era hotărît să-l strîngă de gît. Resemnat, oftă adînc, apoi spuse: Nu contează, Myron. Nu vreau decît să stai pe lîngă mine, ca o muscă pe lîngă rahat, bine?

– Bine, Carl.

– Cînd îți spun să faci ceva, faci, ai înțeles?

– Bine, Carl.

– Fără obiecții, fără discuții. Faci ce-ți spun și gata, da?

– Bine.

Du-te să-ți bagi puța într-o mașină de tocat carne, Myron, vrei? Bine, Carl, s-a făcut.

Pe punctul de a țipa de ciudă, Carl își zise că avea nevoie exact de acest tip de supunere oarbă. Doar căutase așa ceva

și se bucurase atunci cînd găsise. Myron nu trebuia decît să-l asculte; el era arma principală de atac, liderul, barosanul. Și nu numai atît. El era bărbatul îndrăzneț, arătos și isteț, atît de căutat de femei. El era creierul tuturor strategiilor. Într-o operațiune de genul acesta, nu putea fi decît un șef. În rest, existau numai lachei, animale de povară.

Era mai bine că Myron dădea dovadă de prostie și supunere oarbă. Va face orice i se va spune. De exemplu, să taie beregata afurisitului de gardian.

Fără jenă sau muștrări de conștiință, Myron îi spusese lui Carl o mulțime de povești din copilăria lui. Tînărul Myron Hutts fusese un ticălos dintre cei mai perversi. Formase „brigada de exterminare“ a orașelului său, al cărei unic membru fusese; în acest rol condusese întreaga comunitate de „mici lighioane“ a orașului și a zonelor din împrejurimi, așa cum își conduce ciobanul turma. Dar autoritățile puseseră mîna pe el și îl supuseseră unor teste psihiatrice. Membrii familiei lui depuseseră tot felul de petiții, pînă cînd, în final, i se dăduse drumul din spitalul de boli mintale. Din păcate, însă, aceștia mai trăiseră foarte puțin timp, doar atît cît să-și regrete gestul. Myron vorbea cu răceală despre modul în care îi ucisese.

— Capul bunicii a făcut pleosc și peruca i-a căzut într-un bol cu sos.

Îi plăcea să pomenească în special de bunica lui, deoarece aceasta îl chinuise, folosindu-i țeasta drept calapod pentru aranjarea respectivei peruci. Obișnuia să i-o așeze pe cap, apoi să-i pună bigudiuri, iar restul familiei se amuza pe seama lui Myron, care stătea cu peruca sură a bunicii, plină de bigudiuri rozalii din buret.

Capul lui nu fusese folosit numai pentru asta, ci și pe post de sac de box, atunci cînd tatăl său se îmbăta și o lua razna. Într-o asemenea ocazie, Myron fusese izbit de mai multe ori cu capul de calorifer. Avea doi ani. Loviturile fuseseră suficient de puternice pentru ca Myron să ajungă un retardat mintal.

Astfel, el devenise o țintă ușoară atât pentru cei care voiseră să-i aplice corecții fizice, cât și pentru cei care le preferaseră pe cele verbale. Colegii de școală se distraseră pe seama lui, iar huliganii profitaseră de el. Dar cel mai mult fusese torturat și umilit, din simplu amuzament, de familia lui, formată din tată, mamă, soră și bunică.

Rîsul le murise pe buze abia în seara în care Myron venise la masă cu un topor și cu o pușcă de vînătoare.

Myron îi masacraseră. Era de mirare că judecătorii nu ajunseseră la concluzia că au de-a face cu un om bolnav mintal, cu un criminal înăscut, care trebuia trimis, pentru examinare și tratament, într-un spital psihiatric. Mai mult ca sigur că îl acuzase un procuror peste măsură de înverșunat, care susținuse că Myron avea mintea suficient de sănătoasă pentru a fi trimis la închisoare, și că, în cazul în care instanța ar fi optat pentru spital, nu pentru o pușcărie de maximă securitate, exista riscul ca vreun medic inimos să-l declare „vindecă” și să-l lase liber. Realitatea era că Myron nu avea absolut nici o reacție adversă față de asasinat. Omora orice, cu aceeași plăcere: gîndaci, animale, oameni.

Oh, da, Carl avea mare nevoie de Myron. Se putea spune că profita de acesta exact cum profitaseră de el huliganii din școala medie pe care o urmase. Dar, cu toate muștrările lui de conștiință, Carl ignoră acest lucru.

Cuprins de un val de afecțiune față de acest camarad de pușcărie, care îl idolatriza, el se întinse peste masă și zîmbi.

– Ți-am spus ce am de gînd să fac cînd ies de aici, Myron? Am două țeluri principale.

– Să găsești o mexicană mică și dulce.

Carl rîse.

– Văd că de unul ți-ai amintit.

– Da, mi-am amintit. Cu gura plină de cîrnați, Myron zîmbi.

– Și de celălalt? întrebă Carl. Ce altceva mai vreau să fac? Myron își înghiți mîncarea cu greu, scofînd un sunet dezgustător.

– Să-i omori pe ticăloșii care te-au băgat la zdup.

4

Jack Sawyer coborî din cabina furgonetei.
– Ai nevoie de ajutor?

Tăpile i se cufundară în pietrișul drumului, ridicînd norișori de praf, care apoi se așternură pe cizmele lui uzate, din piele de șarpe, lucrate de un meșter mexican de șei de călărie, cu peste zece ani în urmă. Bătrînul fusese un pasionat consumator de tequila, motiv pentru care cizma stîngă a lui Jack era ceva mai lungă decît cea dreaptă.

Băiatul căruia îi pusese întrebarea păru deosebit de interesat de cizmele lui. El îi privi pe Jack cum se apropie, urmărindu-l cu o vie și nedisimulată curiozitate. Jack nu se pricepea la copii, dar presupunea că cel din fața lui trebuia să aibă vreo cinci ani. Ținîndu-și limba înfiptă în obraz, deoarece se vedea clar că acesta era umflat, băiețelul puse mîna pe coapsa mamei sale, pentru a-i atrage atenția, însă ea îi dădu mîna la o parte, rămînînd cu capul și umerii sub capota mașinii al cărei motor îi producea în mod evident unele neplăceri.

Băiatul se apropie de Jack. Se întîlniră la jumătatea drumului dintre furgoneta lui și mașină. Lăsîndu-și capul pe spate, pentru a-l privi pe Jack, copilul își strînse pleoapele, ferindu-și ochii de soarele strălucitor al amiezii.

– Bună, spuse Jack.

– Știi că am o carte despre dinozauri?

- Nu glumești?
- Am și un aparat video.
- Hmm.
- Velociraptorii sînt preferații mei.
- Nu mai spune. Și ai mei, zise Jack.
- Sincer?
- Da.
- Bine. Dar de pterodactili ce părere ai?
- Sînt înspăimîntători.

Mulțumit, băiatul îi zîmbi, scoțîndu-și la iveală spațiul vacant lăsat de unul dintre dinții din față. Dințișorul cel nou abia se ivise din gingie, zimțat ca o creastă de munte.

Puștiul purta niște pantaloni scurți și un tricou pe care era desenat un personaj din filmele de desene animate, personaj pe care Jack îl recunoștea, dar nu știa cum se numește. Obrajii, plini de pistrui, îi erau rozalii. Cîteva șuvițe de păr, ude de sudoare, i se lipiseră de frunte.

- Cum te cheamă?

- Jack. Dar pe tine?

- David.

- Îmi pare bine de cunoștință, David. Jack arată cu bărbia spre mașină. Ce probleme aveți?

Băiatul își ridică umerii aproape pînă la urechi și își întinse brațele lateral, cu palmele în sus.

- Nu știu. Mergeam cu mama spre oraș, dar cînd ne-am urcat în mașină a început să facă uite așa. Explicația i-o dădu scoțînd un sunet gîuit. Apoi s-a oprit și mama n-a reușit s-o mai pornească.

Dînd din cap, Jack o porni spre mașină. Femeia nu se dovedi la fel de prietenoasă ca fiul ei. Sau poate că era prietenoasă, dar nu privea cu ochi buni intervenția unui străin în treburile ei. Probabil că, fiindu-i teamă de el, spera ca, ignorîndu-l, să-l determine să plece.

- Doamnă? Pot să vă fiu de vreun ajutor?

Ducîndu-se lîngă mama lui, băiatul o împinse cu insistență

în coapsă, cu podul palmei. Exasperată, ea își îndreptă spatele și se întoarse spre el. Probabil că abia atunci îl zări pe Jack cu coada ochiului, deoarece sări ca arsă.

– Mama este surdă, îl informă băiatul. Nu te-a auzit când ai venit. Cred că ai speriat-o.

Jack era convins de asta, căci ochii femeii fugeau de colo-colo, de parcă ar fi fost niște mingi de ping-pong aruncate într-un meci drăcesc. Se uita ba la el, ba la furgoneta lui, încercând să-și dea seama dacă avea de-a face cu un om periculos.

Băiatul spuse:

– Când te furizezi pînă la ea pe nevăzute, se înfurie.

– Nu mi-am dat seama că m-am furișat pe nevăzute. Jack îi întinse o mînă, vrînd să-și ceară scuze. Femeia reacționează imediat, lipindu-se de masca mașinii și trăgîndu-l pe băiat spre ea.

– Ma-mă! David protestă silabisind cuvîntul, în timp ce se zbătea să se elibereze. Apoi, pe jumătate vorbind, pe jumătate gesticulînd, adăugă: Nu-ți fie teamă. Este un tip drăguț. Se numește Jack. El...

Ea își ridică palma, poruncindu-i să tacă.

– Spune-i că-mi pare rău. N-am vrut...

– Îți poate citi cuvintele pe buze, spuse băiatul, întrerupîndu-l. Voi încerca să-i explic ce spui și prin limbajul semnelor, dar se pricepe bine la citit după buze.

Uitîndu-se direct la ea, Jack vorbi, pronunțînd distinct fiecare cuvînt în parte.

– Mă puteți înțelege?

Pleoapele ei se strînseseră puțin. Din cauza enervării, presupunea Jack, deși nu-și putea imagina cum o putuse enerva cîu o asemenea întrebare. O clipă mai tîrziu primi răspunsul. Femeia făcu o mișcare scurtă și rapidă cu capul, care îi desprinse o șuviță din părul legat la spate, la fel de negru ca al băiatului.

– N-am avut intenția să vă iau prin surprindere, doamnă. Mă aflu în zonă deoarece vreau să-l vizitez pe domnul Corbett.

Și, din moment ce tot sint aici, voi încerca bucuros să vă pornesc mașina.

Băiatul îi dădu mamei sale un ghiont pentru a o determina să se uite la el.

– Îi dai voie, mamă?

Ea își scutură capul. Nu voia să accepte oferta.

Complet dezamăgit, David i se adresă lui Jack:

– Nu cred că te va lăsa.

– Nu vreau să vă fac nici un rău, doamnă, îi spuse Jack femeii.

Ea continuă să-l studieze îngrijorată, după care îi făcu semn fiului său, rugându-l să joace rolul de interpret.

– Îți mulțumește, explică David, dar preferăm să dăm telefon la un garaj.

– Da, este perfect, puteți face așa ceva, însă s-ar putea să nu fie necesar. Jack arată spre mașină. Poate avea o defecțiune minoră, ușor de remediat.

Degetele femeii începură să se miște cu o rapiditate incredibilă, la fel ca buzele, care păreau că formează cuvintele, fără a lăsa însă să scape dintre ele nici un sunet. După expresiile ei faciale, extrem de animate, îți puteai da seama, în mare, ce voia să zică. Cu toate acestea, Jack așteptă interpretarea lui David.

– Spune că s-ar fi descurcat singură dacă ar fi fost vorba de o defecțiune cu adevărat minoră. De asemenea, spune că este surdomută, dar nu și... Nu înțeleg, mamă. Ce înseamnă semnul ăsta? Băiatul puse întrebarea repetând gestul făcut de mama sa. Ridicându-și degetul arătător și degetul mijlociu al mâinii, el le lovi vârfurile de centrul frunții.

Drept răspuns, ea „roști” cu buzele fiecare literă în parte a cuvîntului cu pricina.

– Ce-a zis, Jack?

– Tîmpită, spuse Jack.

– Oh, zise David. Se enervează cînd oamenii cred că este neghioabă doar din cauza faptului că este surdomută.

– N-am avut intenția să vă insult. Jack își frecă bărbia. Începuse să se enerveze și el. Vreți să mă uit puțin la mașina dumneavoastră sau nu? Dacă nu, aici fiind mai cald ca în *g-h-dublu e-n-ă*, voi încerca să caut un pic de umbră, în caz că există așa ceva prin preajmă.

Degetele dolofane ale lui David făceau fiecare semn corespunzător cuvîntului ciudat pe care îl auzise. *G-h-dublu e-n-ă*.

– Jack, ce-i asta? Gheenă, vrei să zici? Ce este aia?

Abținîndu-se să-i răspundă, Jack spuse:

– Ce ziceți, doamnă?

David interpretează răspunsul mamei sale.

– Vă mulțumesc, dar de mașina mea se va ocupa domnul Corbett.

– Domnul Corbett se află pe aici, prin apropiere?

– Este acolo, spuse David, întinzîndu-și degetul într-o anumită direcție. Niște juncani au rupt o porțiune din gard și bunicul îl repară.

– Bunicul tău?

– Da.

– Dar tatăl tău unde este?

– A murit.

– A murit?

– Înainte de a mă naște eu.

Jack se uită la mama lui David. La rîndul ei, ea îi aruncă fiului său o privire ucigătoare, apoi îl trase de mîină și începu să-i vorbească prin limbajul semnelor.

– Îmi spune că pălăvrălesc prea mult.

– Oferta mea a rămas valabilă. Vreți neapărat să ajungeți în oraș?

Poate că insistența lui a fost cea care a determinat-o să cedeze pînă la urmă, deși nu părea o persoană care să se dea repede bătută, sau ajunsese la concluzia că nu avea de-a face cu un om periculos. Sau poate că ideea de a găsi un pic de umbră i se păruse ademenitoare... În orice caz, oricare ar fi

fost motivul, era clar că se afla la un pas de a consimți. Numai că, tocmai atunci, remarcă talia lui Jack.

Urmărind privirea mamei sale, David spuse:

– Probabil că o sperie cuțitul tău.

– Oh. Asta să fie? Jack desfăcu cureaua din piele care prindea tocul de cingătoare. Femeia înțepeni. Scoțînd cuțitul din toc, Jack și-l așează în podul palmei. Apoi se lăsă pe vine în fața lui David, pentru a-i permite acestuia să-i vadă mai bine arma.

– Este făcut de un indian, David. De un războinic comanș. Cu foarte multă vreme în urmă.

– Uau! exclamă băiatul cu voce gîtuită, plină de respect, după care întinse mîna spre armă, dar și-o retrase, timid, înainte de a o atinge.

– Haide, îl poți atinge.

– Cum de a ajuns atît de ciobit?

– Nu-i ciobit. Așa își făceau indienii cuțitele pe vremea aceea.

David își plimbă degetul de-a lungul lamei zimțate.

– Este extraordinar, spuse el pe același ton respectuos.

Jack se ridică încet în picioare și, nedezipindu-și privirile de la mama copilului, puse cuțitul la loc, în toc. Apoi își ridică ambele brațe, de parcă ar fi vrut să se predea.

Ea nu păru încîntată de glumă, dar, aruncîndu-i o privire timidă, se dădu la o parte din calea lui și îi făcu semn că poate să se uite la motorul mașinii.

Jack își scoase pălăria de cow-boy, din pai, și ochelarii de soare. O clipă mai tîrziu punea pălăria, cu ochelarii fixați la baza borului acesteia, pe marginea aripii mașinii și își băga capul sub capota ridicată, aplecîndu-se peste motor. O picătură de sudoare i se rostogoli de pe frunte, căzînd pe carcasa înfierbîntată. Urmă un sfîrșit și picătura dispăru.

Asta era o experiență cu totul nouă, își spuse. Al naibii de nouă. Nu mai avusese niciodată de-a face cu o surdomută. Și nici cu o femeie atît de morcovită.

Întorcându-se, el o rugă să pornească motorul și să-l tureze. Ea se conformă. Jack nu se pricepea foarte bine la mecanică, dar în cazul de față era vorba de o problemă elementară. Sistemul de alimentare cu combustibil era blocat de niscaiva impurități. Ca atare, Jack se puse pe treabă.

David se instalează chiar lângă cotul lui. Dornic să-l impresioneze pe noul lui prieten, băiatul începu să se laude:

– Avem o fermă mare, dotată cu tot ce-i trebuie.

– Extraordinar.

– Este numai a noastră. Trei sîntem. Mama, bunicul și eu. Mi-ar fi plăcut să am un frate sau o soră, dar mama spune că are suficient de mult de furcă cu mine și nu-i mai trebuie încă un copil. Oricum, cică nu poți avea un bebeluș dacă nu există un tătic. Așa zice ea. Ți plac prăjiturile cu piersici, Jack? Mama face niște prăjituri cu piersici foarte bune, iar bunicul face înghețată de vanilie. El învîrtește manivela, iar eu îl urmăresc stînd lângă marginea vasului în care face înghețata. Este un fel de butoiuș. Știi, înghețata asta de vanilie este bună fie simplă, fie pusă pe prăjiturile cu piersici. Tu știi să înoți? Bunicul spune că mă va învăța să înot cînd va avea puțin timp liber. Dar mamei îi este teamă de viperele de la rîu. Vorbesc despre rîul nostru, în care am prins pește. După ce l-am prins, l-am curățat împreună cu bunicul, iar mama ni l-a gătit și ni l-a dat la masa de seară. Și pentru că tot am pomenit de înot, trebuie să-ți zic că știu să plutesc cu fața în jos, pe orizontală, ori asta este primul pas pe care trebuie să-l faci dacă vrei să înveți să înoți. Pluta pe față, i se spune. Poate că o să ai timp să-mi vezi camera. Pe ușa dulapului am un poster care reprezintă cîțiva cow-boy din Dallas. Tu ai vreun băiețel?

– Nu, n-am. Și n-am nici fetiță. Scoțînd capacul carburatorului, Jack se uită zîmbitor la David.

Mama băiatului, care se învîrtea în jurul lor, făcu un semn. Întristîndu-se brusc, David raportă:

– Spune că îți obosesc urechile cu atîta... N-am înțeles ultimul cuvînt.

– Pălăvrăgeală? Îndrăzni Jack să-i sugereze.

– Poate, spuse David. Cîteodată bunicul susține că sînt ca o moară stricată.

– Nu mă deranjează dacă vorbești. Îmi place să am companie.

– Noi nu avem niciodată companie.

– Cum se poate? Jack i se adresase lui David, dar privirile i se îndreptaseră spre mama acestuia.

– Presupun că motivul este surzenia și muțenia mamei.

– Hmm. Jack apropie jiglerul de buze, suflă în el cu toată forța, apoi îl puse la loc și îi făcu semn femeii să pornească motorul.

Așezîndu-se la volan, ea învîrti cheia de contact. După cîteva apăsări succesive ale pedalei de accelerație, mașina porni.

Jack lăsă capota să cadă și își scutură mîinile de praf.

– Gata, puteți pleca, spuse, punîndu-și pălăria și ochelarii de soare. N-ar trebui să vă mai creeze probleme. O particulă de praf a blocat admisia carburantului.

– Ești deștept.

– Nu foarte deștept, David. Am avut și eu o asemenea problemă cu furgoneta. I-am dat cincizeci de dolari unui mecanic ca să-mi scoată nisipul din jigler, suflînd o singură dată în el. Apoi, întorcîndu-se spre mama băiatului, spuse: Și acum, vă rog, aș vrea să-l văd pe domnul Corbett.

– Îi pot arăta unde este bunicul, mamă?

Ea îi răspunse negativ scuturînd din cap, după care îi făcu semn să se urce în mașină.

– Îl voi găsi singur. Indicați-mi doar în ce direcție s-o iau, spuse Jack.

– Pe acolo. Se află dincolo de copacii aceia, răspunse David. Dar te duc eu. Nu este departe.

Femeia bătu din picior pentru a-l determina pe fiul său s-o privească. Cînd acesta se supuse, începu să-și miște

degetele cu viteza luminii. Îi dădea un ordin categoric, de părinte autoritar.

– Of, mamă. Te rog. De ce nu pot rămîne aici, cu bunicul și cu Jack? Nu suport să mă duc la băcănia aia. Nu-i nimic interesant de văzut în ea.

Ridicîndu-și brațul la nivelul umărului și ținîndu-l drept ca o sâgeată, femeia arătă cu un deget categoric spre portiera din partea dreaptă.

Jack îl bătu pe David prietenește, pe umăr.

– Mai bine ascult-o.

– Te vom mai găsi la întoarcere?

– Vom vedea.

– Sper că da. Bine, pa, Jack.

– Pa.

David ocoli mașina prin spate, tîrîndu-și picioarele. Cînd trecu pe lîngă mama sa, își lăsă capul în jos, pentru ca aceasta să nu-și dea seama după mișcările buzelor că bombăne:

– Ești o mamă bătrînă și rea.

Jack abia își putu stăpîni zîmbetul. Sobru, el își trase puțin borul pălăriei:

– Doamnă.

Femeia închise portiera. După ce își puse centura de siguranță și verifică dacă David îi urmase exemplul, ea se întoarse spre Jack pentru a-i face, prin geamul lăsat al portierei, un semn care însemna, după părerea lui, „Mulțumesc“.

Jack îi urmări cum se îndepărtează, pînă ajunseră la șosea, și cotiră spre oraș.

La capătul drumului lateral era o poartă deschisă deasupra căreia se afla o inscripție sub formă de arcadă. Literele din fier forjat anunțau: FERMA DE VITE CORBETT.

Întorcîndu-se, el se uită spre casă. Aceasta avea două etaje. Era simplă, albă, cu obloane vopsite în verde închis, care scoteau în evidență ferestrele. De o parte și de alta a ușii principale stăteau ca niște santinele două suporturi pe care

erau așezate niște ghivece cu ferigi. La capetele tuturor celor trei trepte care coborau de la verandă, existau alte două ghivece cu flori multicolore. Stâlpii de pe marginea verandei susțineau acoperișul. Era o clădire plăcută la vedere, care nu se deosebea cu nimic de locuințele miilor de fermieri din zona centrală a sudului Americii.

Jack traversă curtea din față, deschise o poartă, apoi trecu pe lângă un grajd și pe lângă un țarc în care mai mulți cai mîncau fîn dintr-un uluc, agitîndu-și cozile pentru a alunga muștele. Dincolo de țarc se mai găsea o poartă, care dădea spre o pășune. Străbătînd-o, Jack găsea nenumărate motive care i-ar fi justificat întoarcerea din drum, spre furgoneta care îl aștepta.

Auzise de evadarea unui deținut încă de la Corpus Christi. Deși evadarea avusese loc în Arkansas, știrea se răspîndise în toată regiunea. Probabil că majoritatea oamenilor n-o ascultaseră decît cu o ureche, nedîndu-i prea mare importanță, însă lui povestea aceasta îi trezise interesul. Înainte de a-și da seama ce face, se trezise pornind în grabă spre Blewer. Ajunsese aici la miezul nopții și se instalase într-un motel.

Camera pe care o primise era acceptabilă. Toată noaptea nu făcuse altceva decît să se uite la Festivalul cinematografic John Wayne, transmis de un post de televiziune privat, prin cablu, și încercînd să-și justifice cu tot felul de argumente și contraargumente impulsul care îl determinase să vină aici, renunțînd la o slujbă foarte bună.

Toată viața se mutase de colo-colo, fără a sta pe gînduri. Era un singuratic, un aventurier, un vagabond, care nu era legat de nimeni și de nimic. Toate lucrurile lui încăpeau în furgonetă. Mergea în orice direcție voia și se oprea cînd avea chef. Dacă îi plăcea localitatea în care se afla, rămînea. Cînd se plictisea de ea, pleca. Avea carnet de șofer și număr de asigurare socială. În schimb, nu posedea nici cont în bancă, nici carte de credit. Trăia din banii pe care îi primea în mînă, ocupîndu-se de tot felul de lucruri.

În zori, când se terminase festivalul, se dăduse jos din pat, făcuse un duș, se răsese și se urease în furgonetă. Sorbind din minunata cafea care i se oferise la gogoșeria din fața motelului, luase o hotărîre. Era o idee prostească și riscantă, dar avea de gînd s-o pună în aplicare. Trebuia s-o pună în aplicare.

De-a lungul anilor venise în această zonă de mai multe ori. Nu făcuse altceva decît să treacă prin Blewer, uitîndu-se curios prin jur. Nu se oprise niciodată. Își condusesese de fiecare dată furgoneta prin fața fermei lui Corbett, întrebîndu-se cum or fi oamenii care trăiau dincolo de poarta din fier forjat, dar curiozitatea lui nu fusese niciodată atît de mare încît să-l determine să se oprească.

Acesta era ultimul loc de pe planetă în care ar fi trebuit să se afle, însă simțea că prezența lui aici era, totuși, necesară. Și asta din cauza evadării lui Carl Herbold, desigur. Ba nu, nu acesta era motivul real. Acesta era doar un fel de catalizator care îi grăbise reacția. În realitate, trecuseră mulți ani de cînd simțea un permanent imbold interior, care îl aducea în această zonă la intervale regulate. Încercase să uite de firul care făcea conexiunea între el și Blewer, încercase să-l rupă, dar acesta se dovedise mult prea rezistent. Oriunde s-ar fi dus, îi era imposibil să nu-și aducă aminte de existența lui.

Călătoriile pe care le făcuse îl puseseră în contact cu diferite religii. Fumase mezcalină* cu un șaman din triburile din Arizona, care credea că, drogat fiind, îi poți vedea și auzi pe zei. Fusese angajat, într-o vară, pe post de cărător de crose, de către un rabin, mare amator de golf, care îi vorbise despre tablele lui Moise și despre Mesia. Discutase despre evanghelie cu un grup de studenți seminariști creștini, într-un stadion, în care se ținuse un concert de muzică rock.

* Substanță halucinogenă obținută din vîrfurile uscate ale unui tip de cactus fără spini, răspîndit în Texas și în partea de nord a Mexicului.

Toți, fără excepție, credeau din toată inima că destinele le sînt influențate de o putere supremă, că orice formă ar avea aceasta, îi ajută să aleagă drumul cel drept.

Jack nu știa care dintre religii era corectă. La drept vorbind, se putea ca nici una dintre ele să nu fie. El, cel puțin, nu-și putea imagina că ar exista un Dumnezeu atît de atotștiutor încît să creeze un cosmos întreg numai pentru a direcționa viețile oamenilor. Mai ales că părea a fi așa de arțăgos, așa de plin de toane. Care era motivul dezastrelor naturale? Jack nu-l înțelegea. Și nu înțelegea nici de ce ele îi afectau și pe oamenii buni. Toată omenirea suferea din cauza molimelor, foametei sau a războaielor. De fapt, mai presus de toate, lui îi era neclar conceptul de mîntuire.

În schimb, știa că păcatul era real. La fel ca sentimentul de vinovăție, generat de acesta.

Orice ar fi fost – providență, soartă, Dumnezeu sau conștiință – era clar că venise aici, în Blewer, tot după ce auzise de evadarea lui Carl Herbold, împins de o forță superioară, mai puternică decît propria-i voință.

Ce avea să se întîmple, nimeni nu putea ghici. Nici măcar Jack nu știa. Trecuse cu mașina pe sub arcada de fier neavînd habar ce va spune și ce va face atunci cînd va ajunge la fermă. Nu-și făcuse nici un plan clar. Cu siguranță, nu se așteptase ca pe drumul care ducea spre casa lui Delray Corbett să se întîlnească cu o femeie și cu un copil. Din acest moment, avea să fie flexibil, adaptîndu-se oricărei situații potrivnice, avea să reacționeze după cum îi vor cere împrejurările.

Oricum, zarurile urmau să fie aruncate peste numai cîteva secunde.

Zărindu-l pe fermier stînd într-un genunchi și luptîndu-se cu un încăpățînat colac de sîrmă ghimpată, el ezită numai o clipă înainte de a-și duce mîinile pîlnie la gură pentru a striga:

– Domnule Corbett!

5

Surprins să-și audă numele, Delray Corbett se întoarse și, văzându-l pe Jack venind spre el, se ridică în picioare fără nici un pic de tragere de inimă. Era un bărbat de vreun metru optzeci înălțime, în vîrstă de aproximativ șaiszeci și cinci de ani. Avea puțină burtă, normală pentru un om în etate, picioare solide și o expresie severă. Era evident că prezența unui străin pe pășunea lui îi provoca o mare neplăcere. Jack încercă să nu se lase descurajat de privirea încruntată a gazdei sale.

– Domnule Corbett, repetă el, întinzînd mîna. Sînt Jack Sawyer.

‘Cu o încetineală exagerată, Corbett își scoase mînușa dreaptă, apoi dădu mîna cu Jack, scuturîndu-i-o cu vigoare. Pe sub cozorocul șepcii, îl privea pe nepoftit cu ochi neprietenoși.

Jack făcu un semn scurt cu capul spre gard.

– Am auzit că niște juncani v-au dărîmat o parte din gard.

– De unde ați auzit?

– De la nepotul dumneavoastră. Apoi arătă spre antebrațul lui Corbett. Acesta era zgîriat. Rana, destul de urîtă, sîngera încă. Sirma ghimpată este de vină? întrebă.

– Este un nimic. Unde v-ați întîlnit cu nepotul meu?

– În fața casei.

– Ați încercat să vorbiți cu ei? întrebă Corbett furios. La naiba. Doar v-am spus că nu știu nimic. Lăsați-ne în pace.

– Pardon? Domnule Corbett, n-am nici cea mai vagă idee cu cine mă confundați.

Asta era o minciună sfruntată. Delray Corbett se afla printre primii oameni cu care trebuia să se ia legătura pentru a se da de urma fugarului Carl Herbold. Și, după cum se putea deduce, autoritățile trecuseră deja pe la el. Corbett părea revoltat de amestecul lor în treburile lui sau îngrijorat din cauza posibilelor repercusiuni. În ambele situații, reacția îi era pe deplin justificată.

– Indiferent ce gândiți, vă înșelați, îl asigură Jack. Am vorbit cu membrii familiei dumneavoastră doar pentru că nora dumneavoastră a avut o problemă cu mașina.

Corbett aruncă o privire îngrijorată spre casă.

Jack spuse:

– N-a fost nimic grav. Doar niște gunoi în camera de nivel constant. Au plecat deja mai departe.

Ochii lui Corbett se întoarseră spre el.

– Nu v-a trimis nimeni?

– Nu.

– Scuzați-mă, atunci.

– Nu face nimic.

Tot îngrijorat, Corbett își duse mîna spre buzunarul din spate al pantalonilor, scoase o batistă, apoi își ridică șapca pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte. Era brunet. În părul lui, deosebit de închis la culoare, nu erau decît cîteva fire albe.

– Anna v-a dat ceva?

Anna. Deci o cheamă Anna. Preocupat de asimilarea acestei informații, Jack nu mai auzi ce-i spusese Corbett.

– Ați venit aici pentru a vă plăti eu serviciul? Mă refer la repararea mașinii, la banii pentru timpul consumat și pentru

efortul depus, adăugă Corbett, cînd realizează că Jack nu înțelesese la ce se referă.

– Nu, domnule, răspunse Jack scurt. Mi-a făcut plăcere să o ajut. Am venit aici pentru a discuta cu dumneavoastră.

Corbett redeveni vigilant.

– Vreți să-mi vindeți ceva?

– S-ar putea spune și așa.

– Atunci vă pierdeți timpul de pomană. Nu am nevoie de nimic.

– Nici de mine?

– Pofțiți?

– Am nevoie de o slujbă. Iar dumneavoastră aveți nevoie de o mînă de ajutor. Serviciile mele sînt de vînzare.

Corbett îl privi de parcă ar fi așteptat să audă poanta bancului. În cele din urmă, spuse:

– Vorbiți serios?

– Sînt mai serios decît moartea și taxele. Aș putea începe chiar acum, ajutîndu-vă să reparați gardul.

Fermierul se mută cîțiva centimetri mai la dreapta, postîndu-se între colacii de sîrmă ghimpată și musafirul lui nepoftit, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să-i vadă, ori să-i protejeze de Jack. Acesta nu-și dădea seama ce-i trecea lui Corbett prin minte. Singurul lucru clar era că domnul Corbett nu-i lua propunerea în serios. El îi răspunse pe un ton politicos, dar rece:

– Nu cred că veți începe, domnule Sawyer. Totuși, vă mulțumesc pentru ofertă. Și, cu aceste cuvinte, fermierul își puse batista la loc, în buzunar, șapca pe cap, după care își concentră întreaga atenție la treaba pe care o avea de făcut.

– Nu m-ați ascultat pînă la sfîrșit.

– Nu-mi dă mîna.

– Se vede. Remarca îl determină pe fermier să reacționeze exact așa cum sperase Jack, adică să se întorcă din nou cu fața spre el. Nu vreau să vă ofensez, domnule Corbett, dar ferma dumneavoastră necesită puțină muncă pentru a fi pusă

la punct. După părerea mea, ar trebui să înlocuiți tot gardul, nu numai o parte a lui. Ori asta implică săparea unor gropi, montarea stîlpilor...

– Știu ce implică, se răsti Corbett.

– Deci, vă dați seama că este prea multă muncă pentru un singur om, mai ales că nu trebuie să vă uitați treburile zilnice, tipice unei astfel de proprietăți. Ușa grajdului are balamalele stricate, ulucul din țarcul cailor este pe cale să cadă, doi dintre cai au nevoie de potcoave. Și asta, numai pentru început. O fermă de dimensiunile acesteia depășește posibilitățile unui singur om. Nici măcar doi nu sînt suficienți pentru a-i face față cu eficiență.

– Eu m-am descurcat, ajutat doar de fiul meu.

– Dar fiul dumneavoastră nu mai este, corect? Corbett îi aruncă o privire dură, mînioasă. Calm, Jack adăugă: Băiatul mi-a spus că tatăl lui a murit.

– Corect. Corbett își strînse buzele. Acum, domnule Sawyer, dacă sînteți atît de bun să-mi permiteți, aș vrea să-mi continuu treaba. Nu-mi angajez un ajutor. Nici pe dumneavoastră, nici pe altcineva.

Pus, pe moment, într-o oarecare încurcătură, Jack își coborî privirile și săpă în pămînt un mic șanț, cu pintenul de la cizmă. Nu știa cum să-l abordeze pe Corbett. Ideea de a-i cere o slujbă îi venise doar cu o fracțiune de secundă înainte de a-i da glas. De fapt, fusese chiar surprins cînd se auzise făcînd o asemenea propunere. Abia acum i se părea că optase pentru soluția cea mai logică. Ce bine că fusese atent și înregistrase toate reparațiile care trebuiau făcute. Dacă ferma s-ar fi aflat în stare foarte bună, negocierile lui ar fi fost mult mai dificile.

– Oricum, aș vrea să vă ajut să refaceți gardul. Fără obligații.

Corbett îl privi iritat, gata să-l someze să dispară de pe pămînturile lui.

– Sînt un bun lucrător, adăugă Jack.

Dintre ei doi, Corbett fu cel care cedă pînă la urmă. Ridicînd din umeri, el spuse:

– N-aveți decît să faceți ce doriți. Aveți mănuși?

Jack își scoase din buzunarul lateral o pereche de mănuși, apoi se apropie de gard.

– Doriți să țin stîlpii sau să întind sîrma?

Mîndria nu-l lăsă pe Corbett să opteze pentru sarcina cea mai ușoară.

– Mă ocup eu de sîrmă.

Munciră în tăcere. Jack ținea stîlpul pe verticală, Corbett întindea sîrma și o răsucea cu forță în jurul stîlpului, după care o fixa cu ajutorul unor cuie.

– Cîți acri aveți?

– Șase sute cincizeci. Ceva mai mult de o milă pătrată.

Jack fluieră.

– Și de cînd aveți ferma aceasta?

– De cînd mă știu. Am moștenit-o de la tata.

– Cîte vite are?

– Mai multe sute.

– Acum unde sînt?

– Pe altă pășune. Dincolo de rîu.

– Rasa Hereford?

– Da. Și cîteva Aberdeen Angus. Vite de calitatea întâia. Nenorocirea este că... Făcînd un efort mai mare pentru a întinde bine sîrma, Corbett scoase un geamăt.

– Vreți s-o întind eu?

– Mă descurc.

Jack observă că fața bătrînului devenise stacojie din cauza efortului, dar nu mai insistă.

– Nenorocirea este că...? îl îndemnă el.

– Că în zilele noastre au apărut prea mulți vegetarieni, spuse fermierul, bătînd ultimul cui.

– Ăsta-i un dezastru pentru un crescător de vite. Jack dădu drumul stîlpului din lemn de cedru și, scoțîndu-și pălăria, își făcu vînt cu ea.

Corbett se duse după termosul pe care îl ascunsese în scorbură unui plop canadian. Înainte de a bea din el, îl întinse spre Jack.

– Dumneavoastră întâi, spuse Jack.

Corbett bău direct din termos, apoi i-l dădu lui Jack.

– De unde aveți atîta experiență? întrebă el, ștergîndu-și fața cu batista.

Jack înșurubă capacul termosului, după care-l băgă la loc, în scorbură copacului.

– De peste tot.

– Ați mai lucrat la vreo fermă?

– Am lucrat într-o mulțime de locuri. Am făcut de toate, cîte puțin din fiecare.

– Înseamnă că ați venit cu o grămadă de scrisori de recomandare.

– Nu, domnule. N-am venit cu nici una.

Fața lui Corbett se destinsese puțin. Nu se putea spune că zîmbește, dar probabil că, pentru el, asta însemna. Jack, cel puțin, nu-l credea capabil să schițeze un zîmbet adevărat.

– Aveți tupeu, domnule Sawyer. Îmi scot pălăria în fața dumneavoastră.

– Spuneți-mi Jack. De ce spuneți asta?

– Păi îmi cereți o slujbă, deși nu-mi dați nici o referință despre dumneavoastră.

– Presupun că va trebui să vă bazați doar pe intuiție, pe încrederea pe care v-o inspir.

– Mai încercați să faceți și alte presupuneri, îi replică Corbett pe un ton tăios, în timp ce se apleca pentru a-și strînge sculele. După ce le așeză în ordine într-o cutie metalică, el se ridică în picioare, își luă termosul și se întoarse cu fața spre Jack. Era drept, țănoș, impunător datorită înălțimii și personalității lui. Apreciez faptul că ați ajutat-o pe Anna dacă, într-adevăr, mașina i-a creat probleme. Și vă mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ați dat aici, la repararea gardului. Dar nu vă angajez.

Corbett o porni spre casă. Ajungindu-l din urmă, Jack traversă pășunea în pas cu el.

– Vă deranjează dacă vă întreb de ce nu mă angajați?

– Nu, nu mă deranjează întrebarea. Și nu mă deranjează nici răspunsul. Habar n-am cine sînteți. M-ați putea jefui fără să-mi dau seama.

– Ar fi o prostie din partea mea. Dacă aveam de gînd să fac așa ceva, nu v-aș fi spus cum mă numesc.

– Trebuie să mă gîndesc la siguranța lui David și a Annei.

– Angajarea mea nu vă va pune în pericol nici pe dumneavoastră, nici pe ei.

– Cine îmi garantează?

Jack puse mîna pe brațul fermierului, oprindu-l din drum. Corbett își coborî privirile spre mîna lui. Jack și-o retrase imediat.

– Bine, este adevărat, nu mă cunoașteți. Sînt un străin care a picat aici din senin. Abia ieri am renunțat la postul pe care îl aveam în Corpus. Dacă doriți referințe despre mine, sunați-l pe fostul meu șef.

– De ce ați renunțat la post?

– Așa mi-a venit.

– Așa, hodoronc-tronc?

– Ăsta este modul meu de viață.

– Nu prea păreți demn de încredere, domnule Sawyer, nu credeți?

Corbett o porni din nou în direcția casei. Jack, nedescurajat de atitudinea lui, îl urmă.

– Atîta timp cît voi sta aici, voi munci zilnic, de dimineața pînă seara. Am experiență în domenii foarte variate, deoarece mi-am croit drumul în viață practicînd toate activitățile legale posibile. Am fost bucătar la un local gen fast-food și ghid pentru pescari. Am lucrat pe cîmpuri petroliere și în fabrici de asamblare. Am domesticit cai, am muls capre, am spălat vase, am curățat toalete. Odată, cînd am fost foarte înfometat,

am acceptat chiar rolul de proxenet, ocupîndu-mă de prostituatele de cinci dolari.

Oprindu-se pentru a doua oară din drum, Corbett se întoarse spre el.

— Este adevărat, domnule Corbett. Am făcut multe lucruri de care nu sînt prea mîndru. Arătați-mi un om care n-a făcut decît ceea ce trebuie. Dar jûr că singura ocupație pe care am ocolit-o a fost hoția. N-am să vă fur nimic. Și nici n-am să vă fac vreun rău. Nici dumneavoastră, nici nurorii dumneavoastră, nici băiatului ei. S-ar putea chiar ca venirea mea să vă avantajeze. V-ați simți mai liniștit să știți că mai există un bărbat prin preajmă, care să aibă grijă de bunurile dumneavoastră.

Acesta era asul din mîneacă. Și, într-adevăr, utilizarea lui dădu roade. Acaparase întreaga atenție a lui Corbett, a cărui încăpăținare părea că începe să slăbească. Jack fu oarecum surprins cînd îl văzu pe fermier clătîindu-și capul în semn că nu. Dezamăgirea era imensă.

— Îmi pare rău, domnule Sawyer. Răspunsul este tot negativ.

— Ce pot să spun pentru a vă determina să vă răzgîndiți?

— Nimic. Realitatea este că nu-mi pot permite să vă angajez.

Jack zîmbi.

— Sînt convins că nu vă permiteți. Serviciile mele sînt destul de costisitoare. Dar cred că putem face o înțelegere.

— Ce fel de înțelegere?

— Am nevoie de un acoperiș sub care să dorm.

Corbett scoase un sunet care putea fi considerat asemănător cu un hohot de rîs.

— Probabil că mă considerați nebun.

— Nu vă propun să mă luați în casa dumneavoastră. Dar ce-ați zice de rulota aceea veche, care este parcată pe latura nordică a grajdului? Aș putea dormi în ea.

Corbett aruncă o privire scurtă în direcția rulotei.

– N-a mai fost utilizată de mulți ani. Am locuit în ea împreună cu soția mea, pe vremea când ne-am construit casa. Am dărimat clădirea anterioară, dar am ținut neapărat să ridicăm noile ziduri pe fundația existentă. Asta s-a întâmplat cu aproape patruzeci de ani în urmă. Ar fi trebuit să duc rulota într-un cimitir de mașini, însă nu m-am putut hotărî să mă despart de ea. Presupun că a început să se dezmembreze.

– Este conectată la conductele de apă și la rețeaua de electricitate?

– La tot. Soba este cu butan.

– O voi curăța. Îmi convine de minune. Corbett îl mai testă o dată, măsurându-l cu o privire lungă, pătrunzătoare. Ochii lui Jack nu clipiră. Își educase această calitate pe vremea când fusese crupier în Reno, la mesele la care se juca „21“. Ei, domnule Corbett, ce spuneți?

6

Până la sosirea polițiștilor din detașamentele statului Arkansas la firma la care lucra Cecil Herbold, firmă ce deținea un garaj și un atelier mecanic, acesta reușise să-și roadă unghia degetului arătător pînă în carne. În ușa biroului în care se găsea apărură doi reprezentanți ai legii. Niște ticăloși demni de tot disprețul, după cum arătau.

Întîrzierea lor fusese intenționată. Îl lăsaseră să transpire toată dimineța, închipuindu-și neliniștit cum va decurge inevitabila întrevvedere. Își făcuseră apariția abia acum, după ora prînzului. Era o după-amiază înăbușitoare. Deși le așteptase vizita, Cecil își simți sfîcterul pus la încercare atunci cînd unul dintre ei întoarse coșul de hîrtii cu fundul în sus și se așeză pe el, apropiindu-și fața la cincisprezece centimetri de nasul lui.

— Cecil, începu el, l-am întrebat pe domnul Reynolds dacă ne poate împrumuta frumosul lui birou pentru ca discuția pe care vrem s-o purtăm cu tine să nu fie auzită de colegii tăi de serviciu. A fost extrem de amabil. Ca atare, n-am vrea să-i punem la încercare ospitalitatea și să profităm prea mult de primirea călduroasă pe care ne-a făcut-o. Ne mîndrim cu faptul că nu obișnuim să abuzăm de bunăvoința cetățenilor care se supun legii. Hai să facem în așa fel încît întîlnirea noastră să fie scurtă și plăcută, vrei?

Indivizii erau niște țăranoi cu insigne strălucitoare, uniforme apretate și mașini rapide. Cecil nu-i cunoștea, dar avusese de-a face toată viața cu oameni de teapa lor, și îi ura. Își răseseră atât de bine bărbile încât își zgîriaseră și își înroșiseră pielea. Nu aveau nici un rid. În plus, în ciuda căldurii, nici măcar nu erau transpirați.

În schimb păreau proști ca noaptea. Dacă li s-ar fi luat uniforme, insignele, mașinile rapide și armele, el și Carl i-ar fi putut face praf în doi timpi și trei mișcări.

Avea să vină și momentul acela... ceva mai târziu. Deocamdată, trebuia să joace rolul unui timpit speriat. Se pricepea la așa ceva. Putea fi convingător.

– Dacă ați venit să discutați cu mine despre figura făcută de fratele meu ieri, vă spun de la bun început că nu știu nimic.

Tipul de pe coșul de gunoi se uită la partenerul său, care stătea sprijinit de perete, cu mâinile încrucișate la piept și gleznele suprapuse. Mutîndu-și bățul de chibrit pe care îl ținea în gură dintr-un colț al buzelor în celălalt, acest al doilea polițist, care nu vorbise pînă atunci, spuse:

– Probabil că are impresia că în loc de creier avem rahat.

– Jur în fața lui Dumnezeu că vă spun adevărul, strigă Cecil cu ardoare. În cel mai rău caz îi puteau pune în cîrcă o acuzație falsă pentru a-l băga în închisoare, și a-l ține sub observație. Trebuia să-i convingă că era dispus să coopereze cu ei. Ca atare, spuse: Am auzit de evadarea aceea abia la știrile de seară. M-am așezat în fața televizorului cu o sticlă de Pepsi dietetic în mîna și m-am trezit uitîndu-mă la figura fratelui meu, care umplea tot afurisitul ăla de ecran. Era să-mi fac zob pantalonii. Aici, Cecil făcu o pauză pentru a studia reacția polițiștilor, dar aceștia nu reacționau. Continuă cu încăpăținare: Nu știu decît ceea ce știe toată lumea. Am aflat povestea de la televizor.

„Bățul de chibrit“ își săltă tocul pistolului. Colegul lui, cel de pe coșul de gunoi, își țuguie buzele, continuînd să-l țintuiască cu privirea pe Cecil, care se fiții jenat pe scaun

pînă cînd nu mai putu suporta tăcerea tensionată care se lăsase.

– Ce-i? întrebă el.

– Crezi că sîntem proști, Cecil?

– Nu, domnule.

– Îl cunoști pe Myron Hutts?

– Nu, domnule.

– Nu l-ai întîlnit niciodată?

– Nu, domnule. Fratele meu a devenit amic cu el în Tucher.

Ori eu n-am fost niciodată în Tucher.

– Nu, tu ai fost în Cummins.

Unitățile Tucher și Cummins aparțineau aceleiași închisori de maximă securitate. Pentru că în unitatea Cummins exista o libertate ceva mai mare, Cecil își zise că este îndreptățit să pară puțin indignat de observația lor.

– Este adevărat, am fost.

– Ai participat la un jaf armat, corect?

– Corect. Dar n-am omorît, niciodată, pe nimeni.

– O, da, da. Era cît pe ce să uit amănuntul ăsta. Ai lăsat asasinatul în sarcina frățiorului tău mai mic, Carl, nu-i așa? Acesta-i motivul pentru care te-ai ales cu o pedeapsă mult mai ușoară decît el.

Polițistul abordase un subiect delicat. Cecil nu-l putea contrazice. Dacă l-ar fi contrazis, ar fi recunoscut o crimă care, la drept vorbind, fusese comisă de Carl. Dar nici nu voia să admită că ar avea vreun punct slab, deși, în realitate, acesta exista. În timp ce vărsările de sînge nu-l impresionau pe Carl – ba mai mult, păreau că-i fac chiar plăcere –, el simțea că i se face rău doar la gîndul de a lua viața unui om.

Tulburat, Cecil lăsa să-i scape niște cuvinte pe care n-ar fi dorit să le rostească.

– Am fost la închisoare. Mi-am plătit datoriile către societate. L-am descoperit pe Iisus și am fost reabilitat.

„Bățul de chibrit“ fu cît pe ce să se înece. Pentru a putea rîde, el își luă dintre buze bucățica de lemn.

– Sînt eliberat pe cuvînt de onoare, declară Cecil. Credeți că aș fi în stare să fac un gest atît de prostesc și să evaderez ca fratele meu? Nici vorbă. Cummins n-a fost un loc bun de picnic, să știți. Am ieșit, și am de gînd ca ieșit să rămîn.

– Uhu! Ofițerul de pe coș nu părea impresionat de sinceritatea lui. Ai auzit de gardienii ăia de la Tucker?

– Am auzit că... ăă... au murit.

Polițistul se apropie de el pînă cînd vîrfurile nasurilor le ajunseră la numai cîțiva milimetri distanță.

– N-au *murit*, păcătosule. Au fost asasinați. Fratele tău l-a înjunghiat pe unul direct în inimă, cu un pumnal rudimentar, confecționat în închisoare. Și i-a mai străpuns și globul ocular. Iar Hutts i-a tăiat beregata celuilalt aproape de tot. Nu mai avea mult pînă să-i desprindă capul de pe umeri.

Apoi polițistul se lăsă pe spate și se trase de lobul urechii, de parcă ar fi reflectat la această evadare din cauza căreia fuseseră mobilizate toate forțele de ordine din Arkansas și din statele învecinate. Se organizase o razie serioasă pentru arestarea lui Carl Herbold și lui Myron Hutts. Se considera că aceștia erau înarmați și, de aceea, foarte periculoși. Cetățenii fuseseră avertizați că trebuie să fie extrem de prudenți în cazul în care îi zăresc pe cei doi.

– Trebuie să-mi scot pălăria în fața bătrînului Carl. A plănuit-o bine, remarcă polițistul. Despre individul celălalt, Myron, se știe că este un idiot. N-a înțeles nici măcar sensul existenței rășuștelor din cauciuc. În schimb, fratele tău este o javră isteată. A găsit pînă și o cale de a scăpa de dispozitivele alea de urmărire. Ambele au fost găsite, dar Carl și Myron nu erau conectați la ele. Nu, domnule. N-am găsit decît uniformele lor de pușcăriași, discurile metalice cu numerele de identificare și acele dispozitive sofisticate, care s-au demonstrat a nu fi bune de nimic. Da, nu sînt bune de nimic, pentru că, atunci cînd le-am găsit, băieții ăia erau plecați demult din locul respectiv.

Criminalii îi întrecuseră atît pe reprezentanții legii, din punct de vedere al vicleniei, cît și pe cîinii de urmărire, din punct de vedere al vitezei. Elicopterele, patrulele terestre de căutare și barajele rutiere se dovediseră ineficiente. În timpul nopții, acestea nu reușiseră să descopere nici o urmă a celor doi fugari.

Fir-ar să fie, Cecil era mîndru de frățiorul lui! Se abținu să nu zîmbească atunci cînd polițistul enumeră fărădelegile lui Carl, pe care Cecil le considera adevărate performanțe, de talia celor ale eroilor săi preferați: Jesse James, John Dillinger și Clyde Barrow.

Pentru a-și ascunde zîmbetul, el făcu o grimasă care voia să exprime o puterucă stare emoțională.

– Sper, doar, să nu-l ucideți. Nu-l am decît pe el. Toată viața am fost singuri. Doar noi doi...

– Nu mai spune! Chestîa asta nu-i tocmai adevărată, nu-i așa, Cecil? Doar ați avut o mamă, care s-a măritat cu un bărbat drăguț, care a încercat să vă trateze onorabil. Am văzut dosarele voastre, înțelegeți? Deci nu mă minți, Cecil.

– Tatăl nostru vitreg a fost un dur, un ticălos. Ne-a urît de la bun început, așa cum l-am urît și noi. N-a scos o vorbă cînd am fost trimiși la școala de reeducare. Ar fi trebuit să protesteze. Carl avea pe atunci doar cincisprezece ani.

– Probabil că n-a protestat pentru că, într-adevăr, ați meritat să ajungeți acolo.

– Cînd a murit mama, a trecut la măsuri și mai severe împotriva noastră. Pe mine nu m-a deranjat prea mult. Dar Carl, fiind mai mic, a fost afectat. Lipsa totală de afecțiune l-a făcut să devină violent și crud. Este putred pînă în măduva oaselor, dacă mă pot exprima așa. Credeți că nu știu că este mai rău decît păcatul? Omul ăsta refuză să vadă lumina. Nu-l acceptă pe Iisus, așa cum nu acceptă nici îdeea de a fi mîntuit pe gratis. Pentru a da o notă mai dramatică situației, Cecil își șterse o lacrimă. Dar e singura mea rudă, avem același sînge. Nu vreau să moară.

– Nu știu dacă înțelegi, Cecil, spuse polițistul, modificându-și poziția pentru a sta mai comod pe coșul de gunoi. Exact pe asta contăm. Dacă într-una din serile următoare se va întâmpla ca fratele tău și prietenul lui, Myron, să apară pe la tine, te vei simți cuprins de o dragoste frățască și vei dori să-i ajuți și să-i instigi pe băiețașii ăștia.

– Nu, domnule, spuse Cecil, clătinînd cu hotărîre din cap. Dacă vor apărea, vă voi chema imediat.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

Polițistul de pe coș se întoarse spre partenerul lui:

– Crezi că minte?

„Bățul de chibrit“ căscă.

– Minte. Frații Herbold sînt niște mincinoși înăscuți. Toată lumea știe lucrul acesta.

– Jur pe numele sfînt al lui Iisus...

– Termină cu tîmpeniile astea despre Iisus, Cecil! Polițistul se ridică în picioare atît de brusc încît răsturnă coșul de gunoi. Nu ai dreptul să rostești numele Celui de Sus. Da, de acord, pari sincer, dar în realitate nu ești decît un condamnat, un nemernic. Pînă cînd ați fost trimiși în închisori diferite, tu și fratele tău vă aflați în aceeași cloacă. Așa cum veți fi și în viitor. Sprijinindu-și palmele de genunchi, omul legii se aplecă pînă cînd fața îi ajunsese din nou în dreptul nasului lui Cecil. Ne vom ține de tine ca puricii de cîini. Mă auzi, Cecil?

Indignat, Cecil se ridică de pe scaun:

– N-aveți decît să credeți ce doriți, domnule ofițer. Eu repet că îl voi da în gît pe Carl. Vă jur c-o voi face, pentru a-l împiedica să se lase omorît.

– Ai grijă să-ți respecti cuvîntul.

– Da, Cecil, spuse și „Bățul de chibrit“. Ai grijă să-ți respecti cuvîntul.

Cînd ieșiră din birou, cei doi polițiști discutară scurt cu domnul Reynolds, proprietarul garajului, după care se urcară în mașina lor lucioasă, bine echipată, și plecară în mare viteză.

Cecil se întoarse pe furiș în boxa în care lucrase pînă la venirea lor, unde îl aștepta o furgonetă pe care trebuia s-o repare. Domnul Reynolds își făcu apariția imediat.

– Le-ai spus adevărul? întrebă el printre dinți. Dacă încerci cumva să intri iarăși în bucluc, dispari de aici. S-a înțeles?

– Da, domnule Reynolds. Am nevoie de slujba aceasta. Nu vreau să am de-a face cu pîrlitul de frate-miu. Mi-am învățat lecția.

Reynolds îi aruncă o privire amenințătoare, apoi se îndreptă cu pași apăsati spre birou și trînti ușa în urma lui.

Nu avea sens să irosească epitetele la adresa acestui cretin irascibil, gîndi Cecil, stăpînindu-și cu greu impulsul de a face un gest obscen. În plus, pe acolo erau și alți muncitori, dintre care unii îl linguseau pe Reynolds. Cecil nu avea încredere în nici unul dintre ei. Îi considera niște lași, niște oameni de nimic, care nu știau decît să-și pupe șefii în fund.

Băgîndu-se sub capota ridicată a furgonetei, el își reluă munca. Avea de făcut o reparație de rutină, care îi permitea să se gîndească la alte probleme.

Știuse că va fi căutat de oamenii legii. Polițiștii se așteptau ca fratele său să treacă în primul rînd pe la unicul membru al familiei lui. Carl luase în calcul acest amănunt, motiv pentru care, la ultima vizită pe care i-o făcuse la închisoare, îl avertizase că va fi urmărit. „Vor ține sub observație și casa ta, și garajul. Probabil că nu-i vei vedea, dar să știi că ticăloșii ăia vor fi în permanență în preajma ta. Deci, ai grijă.“ De asemenea, Carl îi spusese că polițiștii îi vor înregistra convorbirile telefonice. Cecil știa ce măsuri de precauție trebuia să-și ia.

Evident că polițiștii aveau dreptate. Frații trebuiau să se întâlnească. Și întâlnirea lor nu putea fi stabilită pe ascuns. Oamenii legii aveau să afle imediat de ea... Doamne, ce zi va fi aceea!

Cecil abia își putea stăpîni entuziasmul. Se întreba cum va reuși să supraviețuiască în perioada de așteptare care urma,

fără să-și exteriorizeze nerăbdarea. Eliberarea pe cuvânt de onoare era ceva mai suportabilă decât detenția. Îl vizita regulat ofițerul în grija căruia se afla, ofițer care îi răscolea viața de la cap la coadă, fără să omită nimic. La serviciu era ocărît zilnic de ticălosul de Reynolds. Nu putea accepta un astfel de trai. Era prea deștept și prea talentat pentru a accepta un mod de viață obișnuit, demn de orice fraier.

În afară de asta, el și Carl se potriveau perfect. În curînd aveau să fie din nou împreună și să se reapuce de treaba la care se pricepeau cel mai bine. Cea pe care o făcuseră încă din copilărie. Să transforme totul într-un infern.

Cecil își petrecu restul după-amiezei trecînd în revistă planul lor, repetîndu-l de mai multe ori în gînd, pentru a fi sigur că nu omisese nici un detaliu. Suferea puțin din cauza faptului că fratele său continua să fie inițiatorul și coordonatorul șef. Chiar și în închisoare fiind, Carl rămăsese liderul, deși, în mod normal, Cecil, care era mai în vîrstă, ar fi trebuit să dețină acest rol. Prea puțin formal, Carl se postase în poziția de șef încă din copilărie și nu mai renunțase la ea.

Era necesar ca ei doi să clarifice un lucru: de acum încolo, cuvîntul lui Cecil trebuia să atîrne la fel de greu ca cel al lui Carl. Cecil era hotărît să lămurească această problemă cu fratele său imediat ce se vor reîntîlni. Așa era democratic -- Carl trebuia să fie de acord. Doar nu mai erau copii. Cecil nu avea nevoie de îndrumări. Și el fusese în închisoare. Experiența îl făcuse mai dur. Deși în fața polițiștilor o făcuse pe smiorcăitul, era mai puternic decât înainte. Carl nu știa încă ce transformare suferise, dar avea să afle.

De data aceasta, nu va comite greșeli. Făcuse toate aranjamentele necesare. Pusese la cale o afacere sigură și un plan de scăpare excelent. Dumnezeu, deținea o armă secretă de care Carl nu știa nimic!

Aplecîndu-se pentru a continua reparația, Cecil chicoti, gîndindu-se cît de uimit va fi Carl cînd îi va spune ce surpriză îi rezervase.

7

Jack a zis că acel cuțit este făcut de un luptător indian. De un comanș, bunicule. David își întrerupse perorația despre Jack Sawyer doar atît cît să-și bage în gură o furculiță cu piure de cartofi. Sînt sigur că știe o mulțime de povești.

Jack Sawyer devenise subiectul favorit de conversație al puștiului. Cînd, întorcîndu-se din oraș, îi zărise furgoneta parcată pe aleea de acces spre casă, sărise din mașină înainte ca aceasta să se oprească.

Delray îi așteptase la poarta care despărțea pășunea de frumoasa lor grădină, aranjată în stil englezesc.

– Te-ai întîlnit cu Jack, bunicule? Rămas fără suflare din cauza entuziasmului, David îl „bombardase” pe bătrîn cu atît de multe întrebări încît Anna nu reușise să le înțeleagă. Delray îi poruncise băiatului să se astîmpere.

El își iubea nepotul, dar energia debordantă a acestuia îl călca de multe ori pe nervi. Anna fusese șocată de la început de schimbările suferite de socrul ei pe care îl știa un om cu convingeri ferme, care ținea la opiniile lui cu hotărîre, fără să se justifice, fără să-și ceară scuze.

De aceea Annei i se păru ciudat să-l vadă atît de șovăielnic atunci cînd o informase că-l angajase pe Jack pe post de ajutor.

Încercînd să nu-și trădeze surprinderea, îl întrebă prin semne:

– *Atît de repede? Ce știi despre el?*

– Este un băiat bun. Cred că va depune tot efortul pentru a munci așa cum trebuie. Apoi bătrînul adăugă, fără să se uite la Anna: Va locui în rulotă.

Chestia asta era și mai surprinzătoare, dar înainte ca Anna să poată face vreun comentariu, Delray continuă:

– O aranjează el, așa că nu trebuie să-ți faci probleme în privința asta. De fapt, nici nu este necesar să ții cont de prezența lui. L-am pus deja la muncă, în grajd. N-am vrut decît să știi că va lucra un timp la noi. Acum trebuie să mă întorc la treabă. Ne vedem la cină.

Fără altă explicație, Delray îi întoarse spatele și plecă.

În anii care trecuseră de la moartea lui Dean, Anna fusese responsabilă cu gospodăria, iar Delray se ocupase singur de fermă. El refuzase cu încăpăținare să-și ia un ajutor permanent, deși Anna îi sugerase de mai multe ori să se gîndească la asta.

Munca de la fermă era prea grea pentru un om de vîrsta lui, însă mîndria îl oprea să-și ia un ajutor. Delray nu voia să admită, nici măcar în sinea lui, că nu mai era capabil să întrețină, ca altădată, ferma.

Poate că, pe undeva, avea impresia că angajarea unui om ar fi o dovadă de neloialitate față de fiul lui, pe care îl pierduse. Nimeni nu putea lua locul lui Dean în inima lui. Ca atare, Delray nu acceptase ca locul lui Dean să fie luat nici măcar în munca de la fermă.

La cină, în timp ce mîncă, Anna se întrebă de ce își schimbase bătrînul atitudinea. Să-și fi schimbat sentimentele? Sau socrul ei recunoscuse, în sfîrșit, că avea nevoie de un ajutor?... Ori Sawyer fusese un negociator prea bun. Poate că da. Mai exista însă o posibilitate – una la care, gîndindu-se, Anna începu să-și facă griji: știrile din seara anterioară.

Pentru a se liniști, ea bătu în masă pentru a-l face atent pe socrul său.

– *Îți este teamă că va veni aici?* îl întrebă ea prin semne.

– Nu.

Anna citi pe buzele lui răspunsul concis, subliniat de o clătinare fermă a capului.

Cu toate acestea nu-i dădu crezare.

– *Ba da. Asta este motivul pentru care ai angajat un om, nu? Pentru a avea pe cineva prin preajmă în cazul în care...*

– Sînt două probleme total diferite, fără nici o legătură una cu alta. Acest Sawyer a apărut aici din senin, cerînd o slujbă. Mă gîndisem mai demult că ar trebui să iau pe cineva. Asta-i tot. Agitat, Delray continua să mănînce. În cele din urmă, lăsînd furculița din mînă, i se adresă din nou Annei, fără a-și desprinde privirile din farfurie: Nu va veni aici, Anna. Ar fi prea riscant pentru el. În afară de asta, îl vor prinde imediat. Nu va ajunge prea departe.

– Cine va fi prins, bunicule? se interesă David.

– Nimeni. Și, te rog, nu vorbești cu gura plină. Întorcîndu-și privirile spre Anna, bătrînul spuse: Astăzi am fost vizitat de polițiști. M-au întrebat dacă vreau să-mi dea un om, care să supravegheze casa. Doar ca o măsură de precauție. I-am refuzat.

Anna își coborî privirile în farfurie. Delray ciocăni în masă. Simțind vibrația, ea se uită din nou la el.

– Sincer, nu cred că este nici un pericol. Dar, dacă vrei, îi pot chema pentru a le spune că accept oferta.

Acceptarea unui paznic ar fi însemnat, pentru Delray, recunoașterea faptului că-i este teamă de evadarea lui Carl Herbold. Bătrînul considera că luarea unor măsuri de precauție atît de drastice nu ar fi însemnat decît o dovadă de slăbiciune din partea lui. Totuși, la cererea Annei, ar fi cedat, dar n-ar fi făcut-o cu plăcere.

Știind acest lucru, Anna scutură capul. Delray păru că se simte ușurat de refuzul ei.

Problema fiind soluționată, subiectul fu închis. Dar, indiferent dacă era sau nu dispus să recunoască, Anna se îndoia că socrul său l-ar fi angajat pe Jack Sawyer dacă Carl Herbold n-ar fi evadat cu o zi în urmă.

– Mă întreb ce mănâncă Jack la cină, spuse David, întinzându-se peste masă pentru a se uita pe fereastră, spre rulotă.

Zilele lor semănau atât de mult una cu alta, încât orice variație era remarcabilă, mai ales pentru un băiat de cinci ani, a cărui curiozitate nu avea limite. David învățase limbajul semnelor o dată cu primele cuvinte englezești; din momentul în care își putuse utiliza degetele dolofane pentru a comunica cu mama sa, începuse să-i pună nenumărate întrebări, ca oricare alt copil. La sfârșitul fiecărei zile, Anna își simțea mâinile amorțite din cauza răspunsurilor pe care era nevoită să i le dea.

– Poate că Jack nu are nimic pentru cină. Ce va mânca? Știe să gătească, bunicule?

– Asta nu-i treaba noastră, răspunse Delray. Muncește aici, atâta tot. În rest, nu ne interesează nimic.

– Probabil că uneori va putea să se joace cu mine.

– Ține-te departe de el, David. Ascultă ce-ți spun și ia-mă în serios.

Abătut, David zise:

– Dar este un om drăguț. Și îi plac dinozaurii.

– A venit aici pentru a munci, nu pentru a te distra.

Degetele Annei începură să se miște.

– *A spus de unde vine?* întrebă ea.

– Este un fel de pierde-vară.

Anna îi aruncă socrului său o privire întrebătoare, dându-i de înțeles că nu prea pricepuse.

– *Un vagabond? O haimană?* întrebă ea.

– Nu, muncește, dar se mută de colo-colo. Niciodată nu rămîne prea multă vreme într-un loc. S-ar putea să plece chiar mîine.

Șocat de această posibilitate, David interveni:

– Chiar crezi că o să plece mîine, bunicule? Mamă, o să plece?

Prin semne, Anna își exprimă convingerea că nu va renunța atît de curînd la slujba pe care o primise. Apoi Delray îi porunci băiatului să-și termine mîncarea, iar acesta se conformă, fără a mai sta la discuții. Anna și-ar fi dorit, însă, ca fiul ei să-i mai pună cîteva întrebări bunicului său. Ar fi vrut să știe mai multe amănunte despre Jack Sawyer, dar, pe moment, fu nevoită să-și înfrîneze curiozitatea.

După cină, obișnuiau să-l lase pe David să strîngă vasele, în timp ce ei doi se relaxau, bînd o ultimă cafea și trecînd în revistă evenimentele zilei.

Delray nu era un om vorbăreț, de aceea nu se simțea deranjat de tăcerile ei prelungite. După un timp, Anna întrebă:

– *Ai citit articolul care se referă la masa dată cu ocazia retragerii din funcție a lui Ezzy Hardge?*

– O retragere mult prea tîrzie, dacă-mi ceri părerea, spuse el. Hardge se apropie de optzeci de ani.

Coborîndu-și privirile spre ceașca de cafea, Anna zîmbi. Șeriful pensionat nu era mult mai vîrstnic decît Delray.

– *Ar fi trebuit să participi la festivitate. A fost multă lume. Ai fi cunoscut o grămadă de oameni.*

– N-aș fi participat nici mort. Biletul a costat douăzeci de dolari.

De fapt nu costul biletului îl determinase să nu participe. Delray nu s-ar fi dus la întrunire nici dacă intrarea ar fi fost liberă. Evident că nu-i trecuse nici o clipă prin minte ideea că Annei i-ar fi plăcut să meargă. Ezzy Hardge era unicul șerif

pe care îl cunoscuse ea, de cînd se născuse. Drept urmare, considera că Ezzy merita să aibă parte de o despărțire frumoasă de membrii comunității lor. Dar, dacă i-ar fi propus lui Delray să participe și ei la solemnitate, ar fi fost refuzată.

Cînd Dean o adusese acasă pentru a-i face cunoștință cu tatăl lui, o avertizase că acesta nu era un tip sociabil. Dar, după cum descoperise Anna ulterior, Dean fusese mult prea blînd cu părintele lui. Mary, mama lui Dean, fusese cea de-a doua soție a lui Delray. Înainte de a-și găsi fericirea alături de membrii noii sale familii, bătrînul avusese parte de niște ani extrem de dificili, care își puseseră puternic amprenta asupra lui.

Viața socială, atît cît fusese, dispăruse o dată cu Mary și cu Dean. Încet, încet, cei cîtiva prieteni pe care îi avusese încetaseră să-l mai cheme la întîlnirile lor. Lui Delray nu-i păsase. Mai mult decît atît, dăduse impresia că nici nu le observă schimbarea de comportament.

Inițial, Anna crezuse că socrul său se simțea jenat din cauza handicapului ei și a necesității de a folosi în public limbajul semnelor, sau că, fiindu-i milă că rămăsese văduvă de timpuriu, nu voise s-o lase singură seara, mai ales după nașterea lui David.

Nu trecu mult timp și ea ajunsese să realizeze că solitudinea lui nu avea nici o legătură cu ea. Delray nu era comunicativ din fire. Detesta curiozitatea oamenilor și bîrfele. Era refractar față de orice gest de prietenie sau de bunăvoință, privindu-le cu suspiciune, căutînd motivații ascunse. Prefera să ducă o viață semi-izolată, și se justifica cu defectul Annei, care, din acest punct de vedere, era convenabil pentru el.

— Ai reușit să-ți faci toate treburile pe ziua de azi?

Întrebarea bătrînului o scoase pe Anna din starea de reverie în care se cufundase. Amintindu-și brusc de ceva anume, ea ridică un deget, pentru a-i da de înțeles lui Delray că vrea

mă lipsească puțin. Cîteva clipe mai tîrziu, se întorcea cu o curte de vizită, pe care o luase din poșetă.

-- Emory Lomax. Buzele lui Delray se mișcă formînd fiecare literă a acestui nume, apoi pe cele ale unei înjurături, pe care Anna spera c-o rostise în șoaptă, pentru a nu putea fi auzit de David.

-- *Am fost la bancă, îi spuse ea. Domnul Lomax a ținut neapărat să traverseze sala pentru a mă saluta.*

-- Nemernic slinos.

Deși adjectivul era ciudat ales, Anna înțelegea ce gîndea Delray. „Slinos“ era cuvîntul cel mai nimerit pentru a-l caracteriza pe funcționarul care se ocupa de credite. Ori de cîte ori o atingea, ea simțea nevoia să se spele imediat.

-- *L-a rugat pe casierul acela care cunoaște semnele să joace rolul de interpret.*

-- Ce a vrut să-ți spună?

-- *Mi-a reamintit că a trecut termenul de scadență a unei dobînzii...*

-- I-am trimis-o ieri, prin poștă.

-- *I-am spus. Totuși, zice că trebuie să se întâlnească cu tine, pentru a afla cînd vei începe să reduci debitul. S-a oferit să vină aici.*

-- Nici nu mă mir.

-- *Pentru a te scăpa de un drum pînă în oraș, a spus.*

-- Mai degrabă pentru a avea șansa să se uite mai bine prin casa noastră. Delray luă o scobitoare din suportul de sticlă care se găsea în centrul mesei și, prinzînd-o între dinți, se ridică în picioare. Mă duc să mă uit la televizor. Poate că în seara asta știrile sînt mai bune.

Se înfuriase din cauza discuției pe care o purtase funcționarul cu ea. În plus, probabil că se cam temea de veștile venite din Arkansas. Oricum, cînd părăsi bucătăria, Delray arăta ca un urs bătrîn, care, pierzîndu-și ghearele, începuse să se teamă că nu se va mai putea apăra.

– Bunicul s-a supărat pe mine? întrebă David.

Anna îl trase spre ea și îl strînse la piept cu dragoste.

– *De ce să se supere pe tine?*

– Pentru că vorbesc prea mult.

– *Nu este supărat. Este neliniștit din cauza unor prostii de-ale oamenilor mari.*

– Te referi la omul de la bancă?

Anna dădu afirmativ din cap.

David se strîmbă scîrbit.

– Nu-mi place de el. Miroase a apă de gură.

Rîzînd, Anna spuse prin semne:

– *Nici bunicul nu-l place.*

– Dar tu îl placi?

Ea se înfioră.

– *Nu!*

Emory Lomax nu era în stare să discute cu ea fără să-i pipăie încontinuu brațul, de la cot pînă la umăr și invers. De nenumărate ori, după ce-și dădeau mîna, nu-i elibera degetele mult timp. Evident că ea nu-l încurajase niciodată. Fusesse doar politicoasă. Dar Lomax nu era în stare să facă deosebirea între bunele maniere și flirt. Anna era hotărîtă ca, data viitoare cînd o va atinge, să-i spună că este un mizerabil și să-l atenționeze că ar fi cazul să-și ia mîna de pe ea.

Dar va avea curajul să se folosească de casier pentru a-i transmite funcționarului de la Credite acest mesaj?

– Este ora băii de seară, îi spuse lui David, împingîndu-l spre scară.

În timp ce copilul se afla în cadă cu flota lui de nave din plastic, cu care se juca stropind totul în jur, ea își curăță fața. Făcea asta zilnic, deși nu era o cochetă. Proceda cu gesturi reflexe, fără să se gîndească la ceea ce face. Rămase cîteva clipe în plus în fața oglinzii de deasupra căzii, pentru a-și studia fața. Pistrii, pe care îi ura atît de mult, îi umpluseră

chipul din cauza soarelui de vară. Își propuse ca înainte de a ieși afară, să-și ungă pielea cu o cremă protectoare. Ochii, de un albastru intens, semănau cu cei ai tatălui său. Nasul mic era al mamei. Din fericire, moștenise de la părinții ei numai trăsăturile frumoase. Din nefericire, își pierduse părinții mult prea devreme. Muriseră amândoi, în decurs de numai câteva luni, aproape imediat după căsătoria ei cu Dean.

Regreta că aceștia nu trăiseră suficient, pentru a vedea că fiul ei nu era surdomut.

Iritată de faptul că se lăsase pradă acestor gânduri triste, îl scoase pe David din cadă. Pentru a amîna cît mai mult momentul culcării, băiatul se șterse, își puse pijamaua și se spălă pe dinți cu așa o încetineală încît Anna se simți nevoită să-l certe puțin. Cînd, în sfîrșit, ajunsese în pat, ea se așeză pe marginea acestuia pentru a-l urmări cum își spune rugăciunea.

David închise ochii și își împreună palmele sub bărbie. Mama sa îi privi buzele, care începură să se miște formînd cuvintele atît de familiare ale rugăciunii de seară.

– Dumnezeu să-l binecuvînteze pe tata, care se află deja în Rai. Dumnezeu să-l binecuvînteze pe bunicul. Dumnezeu s-o binecuvînteze pe mama. Și Dumnezeu să-l binecuvînteze pe Jack.

Anna nu era convinsă că „citise“ corect ultimul cuvînt. David modificase din proprie inițiativă rugăciunea. De-a lungul timpului, de cînd începuse acest ritual de seară, „lista de binecuvîntați“ avusese foarte puține puncte suplimentare. Odată, în ea fusese inclus un raton. Îl trataseră pe micuțul „gunoier“ ca pe un animal de casă, răspîndind în fiecare seară prin fața ușii un fel de biscuiți speciali, numiți Lucky Charms. Și, tot în fiecare seară, îl urmăriseră din spatele ferestrei cum se ospătează. Din păcate, într-o dimineață, Delray îl găsisese mort pe drum, chiar în fața porții. Fusese călcat de o mașină. David se rugase pentru el mai multe zile la rînd.

Altă dată, copilul ceruse binecuvîntarea lui Dumnezeu pentru un ursuleț din pluș pe care îl uitase într-un local McDonald's. Ursulețul fusese amintit în rugăciuni timp de aproximativ o săptămînă.

Acestea fuseseră singurele excepții de care își amintea Anna.

Dar faptul că David îl inclusesese pe Jack Sawyer în rugăciunile sale, era oare chiar atît de surprinzător? Sosirea lui reprezenta cel mai emoționant eveniment trăit de băiat în ultimul timp.

Pentru un copil de vîrsta lui, Sawyer semăna, probabil, cu un personaj dintr-un roman de aventuri. Acesta nu era atît de vîrstnic ca Delray – trebuia să aibă cu vreo douăzeci de ani mai puțin. În plus, nu era atît de spălăcit și de domol ca pediatriul care se ocupa de David de cînd se născuse. Nu părea nici manierat ca preotul care trecea uneori pe la ei, preot pe care nu-l mai văzuseră de la slujba ținută la înmormîntarea lui Dean. Pe scurt, Jack Sawyer nu semăna cu nici unul dintre bărbații care se perindaseră prin micuțul univers al fiului ei.

Cu cizmele lui, cu cuțitul lui indian, cu toate cunoștințele pe care le avea despre dinozauri și cu furgoneta aceea uzată – un Chevy de culoare vag portocalie, care își purta cicatricile cu mîndria unui veteran de război –, nu era de mirare că Jack făcuse asupra băiatului o impresie atît de puternică.

După ce spuse Amin-ul din final, David deschise ochii.

– Mamă, crezi că mă place?

Nu avea sens s-o facă pe proasta, pretinzînd că nu știe la cine se referă fiul ei.

– *Sînt sigură că te place. Cine nu te-ar plăcea?*

Întinzînd mîna, Anna îl gîdilă pe burtă. De obicei, David agreea aceste senzații, rugînd-o pe mama sa să continue să-l gîdile ori de cîte ori ea se plictisea. În seara aceea, el nu mai

chicoti, ca de obicei, ci se întoarse pe o parte și își puse mâinile una peste alta, sub obraz.

– Când voi fi mare, voi fi la fel de înalt ca Jack?

– *Poți fi și mai înalt.*

– Aș dori să-i arăt cartea mea cu dinozauri, mai zise copilul înainte de a închide ochii.

Anna rămase pe marginea patului și îi mîngîie părul. I se strîngea inima privindu-l. Tare și-ar mai fi dorit ca Dean să-l fi cunoscut. Soțul ei ar fi fost un părinte minunat. David fusese lipsit de bucuria de a avea un tată. Delray era singurul bărbat din viața lui. Deși bătrîn, era minunat. Sub duritatea aparentă se ascundea o inimă de aur. Dar Delray nu era tatăl lui David. Ca atare, nu reușea să-l trateze pe acesta cu afecțiunea unui părinte. Și nici nu se putea coborî la mintea copilului. Rîdea, dar agitația permanentă a lui David îl enerva. Mai rău decît atît, nu-și putea ascunde enervarea.

Socrul ei nu vorbea niciodată de primul lui mariaj, de problemele pe care le avusese în acea perioadă, sau de vara în care toate dificultățile lui ajunseseră la apogeu, aducîndu-l într-o situație critică. Aveai senzația că viața lui începuse abia din 1976, că anii anteriori aparținuseră altui om. Vrînd să uite de ei, își ascunsese toate amintirile urîte într-un colț îndepărtat al minții. De fapt erau zile cînd reușea să șteargă din memorie tot ceea ce nu-i plăcea.

Din nefericire ziua de ieri, cînd evadase Carl Herbold, îi adusese în minte trecutul.

8

Nu da prea mult la pește. Afară este al naibii de cald. Burl Mundy deschise o pungă maro de hîrtie, în care aruncă un pachet de fulgi de porumb, marca Fritos, și o cutie de bomboane Peanut Pattie.

- Îți dau dreptate, dar trebuie să fac ceva.
- Nu te-ai obișnuit încă să fii pensionar?
- Presupun că nu mă voi obișnui niciodată.
- Te cred. Eu m-am ocupat practic toată viața de magazinașul ăsta cu accesorii pentru pescuit. Mă vor scoate de aici cu picioarele înainte.
- Vreau și niște greierași din aceia, spuse Ezzy. A... pune și două sticle de apă gazoasă, adăugă el, așezînd pe tejgheaua din sticlă mată o geantă izolată termic.
- N-ai dori mai degrabă două beri?
- Nici vorbă. În seara asta mai trebuie să ajung și acasă. Mundy chicoti.
- Cora este tot pornită împotriva băutorilor, ai?
- Este baptistă pînă în măduva oaselor. Ezzy achită cumpărăturile. Înainte de a intra în magazin, alimentase motorul micii sale bărci din lemn de tei negru. Luă punga cu gustări, cutia cu greieri, pe care îi cumpărase pentru a-i folosi

cu momeală, și geanta care conținea două sticle de apă gazeasă. Mulțumesc, Burl.

Petrecere frumoasă la pescuit, Ezzy.

Înainte ca Ezzy să treacă pragul magazinului, Burt modifică reglajele ventilatorului cu baleiaj, apoi se reasează în peuzlong și își reluă lectura. Citea o carte uzată, cu coperte zdrențuite, scrisă de Louis L'Amour.

Ezzy își puse cumpărăturile pe fundul bărcii, lângă ustensilele de pescuit. Nu avea echipamente prea sofisticate, căci era un pescar amator, nu un pasionat. Din cauza meseriei care-l solicitase în fiecare zi a anului și în fiecare oră, nu-și permisesese un program de activități recreative. Serviciul lui Ezzy dusese în permanență lipsă de personal și de bani. În consecință, timp de cincizeci de ani, fusese suprasolicitat. Stătuse la dispoziția comunității douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, trei sute șizeci și cinci de zile pe an.

Dar chiar dacă ar fi avut mai mult timp liber, se îndoia că ar fi ocupat de pescuit, vânătoare, golf, sau oricare altul dintre hobby-urile care constituiau scopul vieții altor bărbați. Pur și simplu, acestea nu-l interesau. Nimic nu-l fascinase mai mult decât profesiunea sa. Își iubise meseria. Până și în momn se gândise la sarcinile de serviciu.

Acum, în timp ce stătea în barcă, pescuind, simți că tânjește după postul pe care îl părăsise.

Primăvara fusese neobișnuit de secetoasă, așa încât nivelul apei era scăzut, iar curenții inexistenți. Rîul părea că nu se grăbește să se verse în golful care se găsea în sud, la o distanță de câteva sute de mile. Razele soarelui transformau suprafața calmă a apei într-o oglindă strălucitoare, care pune la încercare eficiența ochelarilor lui fumurii.

În zona în care rîul se îngusta, trei crengi formau deasupra lui un baldachin umbros. Răcoarea de acolo era binevenită. Nu se simțea nici o adiere de vînt. Nici o frunză nu se mișca.

Plantele de pe maluri se ofiliseră din cauza căldurii înăbușitoare și peisajul avea un aspect jalnic. Broaștele țestoase și șerpilor își scoteau capetele la suprafața apei mîloase. Sărmanele animale erau prea apatice pentru a înota. Nici măcar greierii nu cîntau cu aplombul lor obișnuit.

Cămașa lui Ezzy era udă de transpirație cînd acesta își îndreptă barca spre mal. Ajuns acolo, coborî, apoi trase mica ambarcațiune în stufărișul înalt și uscat. Zona îi era familiară. Petrecuse mai mult timp explorînd acest teren decît uitîndu-se în oglindă.

Pe parcursul ultimilor douăzeci de ani venise de nenumărate ori pe aici. Fusesse ca un pelerin care se întoarce cu fidelitate în același loc sfînt. Nu se gîndise la motivul acestei adevărate obsesii. Și asta, de teamă ca nu cumva să ajungă la concluzia că era vorba de o preocupare bolnăvicioasă.

Venise aici, rugîndu-se ca acest loc blestemat de Dumnezeu să-și dezvăluie taina.

I se întîmplase de multe ori să îngenuncheze, nu pentru a se ruga, ci pentru a merge în patru labe și a cerceta terenul milimetru cu milimetru, implorînd pămîntul să-i dea o cît de vagă idee privitoare la tragedia prin care trecuse Patricia McCorkle.

Povestea fetei, nesemnificativă la scară planetară, devenise centrul universului șerifului Ezra Hardge. Datorită acestui fapt Cora ajunsese să urască cazul McCorkle. Și asta din două motive, ambele legate de influența negativă pe care o avusese asupra soțului său. Dintre ele, pe primul loc se afla timpul pe care îl consumase Ezzy pentru rezolvarea cazului. Acesta folosisese toate metodele juridice pentru a-i aduce în fața justiției pe cei pe care îi considera responsabili de moartea fetei. Apoi, cînd îi devenise clar că nu-și va atinge ținta, intrase într-o stare de depresie extrem de puternică, din cauza căreia mariajul lor fusese cît pe ce să se destrame.

Cora îl amenințase că îl va părăsi și că-i va lua copiii dacă nu-și revine. Iar el își revenise. Sau, mai degrabă, se prefăcuse. Problemele zilnice de la serviciu îi ocupaseră aproape tot timpul. În schimb, în clipele când ar fi trebuit să se relaxeze și să se bucure de familia sa, continuase să se gândească la cazul nerezolvat.

Cazul acesta îl împiedicase să fie un tată bun. Cora își crescuse copiii fără a beneficia de influența și de intervenția lui. Ezzy abia își mai aducea aminte de perioada copilăriei lor, din care reținea numai poznele pe care le făcuseră. Din:re ele, cea mai gravă – dacă „poznă“ se putea numi – era cea făcută de fiul lor, care testase gustul drogurilor. Slavă Domnului că fusese dat în vileag la timp. Altfel, „pozna“ lui s-ar fi putut transforma într-o problemă majoră, care i-ar fi distrus întreaga viață. Acum era însurat și avea două fiice. În plus, ajunsese directorul școlii medii – un pilon al comunității din care făcea parte.

Fiica lor, cu doi ani mai mică decât fratele ei, părăsise Blewer-ul imediat ce terminase cursurile școlii medii. Plecase la colegiu cu gândul de a-și găsi un soț care s-o merite. Se măritase cu un agent de schimb din Dallas. Nu avea copii, dar nici nu le simțea lipsa. Era președinta unei jumătăți de duzină de societăți și cluburi, și își petrecea tot timpul organizând mese festive și gale destinate strîngerii de fonduri. Ezzy nu agreea modul de viață al fetei lui alături de neisprăvitul snob și înfumurat cu care se măritase. Dar ea părea a fi fericită, așa încît Ezzy presupunea că părerea lui nu conta. El nu pretindea că ar fi avut vreun merit pentru faptul că cei doi copii ai lui ajunseseră să fie niște oameni „făcuți“. Meritul îi aparținea în totalitate Corei. Dacă băiatul și fata lor ar fi rămas în scama lui, ar fi ajuns niște erori umane.

În ultimii douăzeci de ani, obsesia de a elucida cauza morții lui Patsy McCorkle îi complicase viața de familie. Pe

Cora o deruta libertatea de care ajunseseră să se bucure amîndoi după pensionarea lui. Ezzy ştia însă că atîta timp cît cazul rămînea deschis, nu se va simţi liber. Pentru majoritatea oamenilor, moartea lui Patsy era o întîmplare de domeniul trecutului. Nimeni nu-şi mai amintea de ea, nimănui nu-i mai păsa. În afară de el. Chiar dacă s-ar fi autoamăgit spunîndu-şi că poate să şi-o scoată din minte, vestea evadării lui Carl Herbold l-ar fi readus cu picioarele pe pămînt.

Nu-şi minţise niciodată soţia, şi nu avea de gînd să înceapă acum. Minciunile i-ar fi făcut viaţa mai uşoară, mai armonioasă, dar Ezzy era de părere că înşelăciunile, în general, nu-şi au locul într-un mariaj. În afară de asta, Cora intuia ce se ascunde chiar în spatele celei mai nevinovate minciuni. Presupunea că îşi dăduse seama că el nu plecase de acasă într-o după-amiază atît de sufocantă pentru a pescui.

Lăsînd în barcă undiţa şi cutia cu greierii vii, Ezzy duse răcitorul şi punga de hîrtie lîngă un copac căzut. Cine ştie de cînd se afla acesta acolo şi din cauza cărei catastrofe naturale se prăbuşise. Tulpina îi era acoperită de licheni şi de plante agăţătoare. Insectele îl scobiseră în interior, dar lemnul suportă greutatea lui Ezzy, cînd acesta se așeză pe el. Deschizînd sticla de Dr. Peppers, luă o înghiţitură zdravănă de apă gazoasă. Apoi începu să mănînce, absent, fulgii de porumb. De fiecare dată cînd se afla în locul în care Patsy McCorkle îşi dăduse duhul, îşi amintea de şocul pe care îl suferise cînd îi văzuse trupul în acea dimineaţă.

– A atins-o cineva? Aceasta fusese singura întrebare pe care i-o pusese tînărului său ajutor, sosit primul la faţa locului. Pe el îl chemase pescarul care făcuse înspăimîntătoarea descoperire.

– Nu, domnule...ă, scuză-mă, Ezzy.

– Nici măcar tipul care a găsit-o?

– Glumeşti? Omul ăla a făcut pe el de frică. Nici măcar

nu și-a tras barca la mal. A văzut-o zăcînd în iarbă și s-a întors la magazinul lui Mundy, ca să ne sune. Iar eu știu că scena unei crime nu trebuie contaminată. Am protejat întreaga zonă.

Ajutorul de șerif învățase acest limbaj datorită cine știe cărei emisiuni de la televizor, la care fuseseră invitați niște criminaliști. În orice caz, Ezzy nu utilizase niciodată o asemenea terminologie. În regiunea lor nu se comisese prea multe crime care să necesite punerea sub pază a locului, pentru a nu fi „contaminate“ probele.

De obicei, organizaseră numai patrulă de rutină, avuseseră grijă să fie respectate legile și menținuseră ordinea. Fuseseră chemați pentru a pune capăt încăierărilor care se iscau în berării, pentru a fi arbitrii disputelor dintre membrii unor familii, sau pentru a băga la zdup un bețiv recalitrant.

Avuseseră de-a face cu puține acte de violență soldate cu moartea victimei. În plus, în toate aceste ocazii, motivația crimei fusese clară: jafuri armate, violuri, bătăi între soți. În general, făptașul avusese o motivație ușor deductibilă, chiar dacă nu era justificabilă din punct de vedere legal.

Crimele fără mobil, comise din cruzime, se petreceau în marile orașe, în ghetourile urbane, mai exact. În districtul Blewer din Texas nu se auzise de așa ceva. În consecință, nici ajutorul de șerif, nici Ezzy, care pe vremea aceea era deja un ofițer experimentat, nu văzuseră niciodată ceva atît de tulburător.

O găsiseră pe Patsy zăcînd cu fața în jos, într-un loc în care iarba era culcată la pămînt. Un braț îi era îndoit sub ea, celălalt întins de-a lungul trupului, cu palma în sus, și degetele ușor curbate. Picioarele îi erau depărtate. Era complet goală, exceptînd sandalele din picioare.

Lui Ezzy i se păruse indecent să se uite la trupul acela gol. Evident, amîndoi se aflaseră acolo în calitate oficială,

dar, chiar și așa, se simțeau vinovați, considerînd că îi violează intimitatea.

– Păcat că a plouat atît de tare noaptea trecută, spuse ajutorul său. Probabil că s-au șters multe probe din cauza asta.

– Va trebui să ne mulțumim cu ce avem.

– Da, domnule. Credeți că a fost asasinată?

– Nu pare să fi murit de moarte naturală.

O gaiță albastră țipă de pe o ramură de deasupra capului lui Ezzy, readucîndu-l în prezent. El băgă pachetul gol de fulgi de porumb în punga de hîrtie și luă o bomboană pentru a scăpa de gustul sărat al fulgilor. Ronțăind bucățica rozalie de zahăr caramelizat, se duse în locul în care fusese găsită Patsy.

– Oh, Doamne sfînte! Ce avem aici, Ezzy?

Surprins, Ezzy se uită peste umăr, așteptîndu-se ca din pădure să se materializeze bătrînul Harvey Stroud. Procurorul murise cu cincisprezece ani în urmă, la doi ani după ce se pensionase; Ezzy avea senzația că-i aude vocea cu aceeași claritate cu care i-o auzise în ziua în care Harvey îngenunchease lîngă trupul neînsuflețit al lui Patsy McCorkle și își pusese ochelarii, pentru a vedea mai bine.

Își amintea și acum ce îl întrebaser atunci.

– Harvey, ți-ai adus aparatul de fotografiat?

– Nu, dar va veni imediat tipul de la *Banner*.

Ezzy sperase ca vestea morții lui Patsy să nu se răspîndească imediat, pentru a avea timp să le pună prietenilor apropiați ai fetei cîteva întrebări preliminare. De asemenea, sperase ca cei doi McCorkle să poată trece peste șocul inițial și să facă față nenumăratelor speculații pe care avea să le genereze moartea fiicei lor. Dar Stroud îl chemase pe fotoreporterul ziarului, astfel încît, pînă la prînz, tragedia avea să devină subiectul principal de discuție al întregului orașel.

– Poți trage vreo concluzie, Harvey?

– Nu mă grăbi. Abia am sosit. Fără să atingă cadavrul, Stroud îl studie cu atenție, din unghiuri diferite. În cele din urmă, constată: Are o vînătaie pe gît.

– Să fie vorba de ștrangulare?

– Posibil.

– O fi fost violată?

– Tot ce se poate. Urmele acelea de pe coapsele ei par a fi resturi de spermă.

– Iisuse!

– Mda.

Fotoreporterul venise nerăbdător să facă poze, dar impactul cu realitatea îl șocă. Zărind cadavrul, le mărturisi că nu era pentru prima dată cînd vedea o femeie goală, dar că, pînă atunci, toate pe care le văzuse dezbrăcate fuseseră vii. Îi trebui ceva timp să-și revină și să poată face pozele cerute de Stroud.

La o distanță destul de mică de cadavru se afla parcată o mașină înregistrată pe numele decedatei. Lîngă ea, Ezzy găsi o grămăjoară de haine. Folosindu-se de o pensetă, luă fiecare articol în parte, îl examinează, apoi îl puse cu grijă într-un sac de plastic etichetat: o bluză, o fustă, un sutien și o pereche de chiloți. Toate erau ude din cauza ploii, dar nu păreau sfîșiate. De aici se putea deduce că femeia nu fusese dezbrăcată cu forța. Cel puțin așa părea.

Ambele portiere ale mașinii erau deschise, deci fata nu venise în acest loc singură. Sticlele goale de coniac – una aflată pe podeaua mașinii, cealaltă zăcînd în noroiul din preajmă – sugerau o atmosferă de petrecere.

– Cum îi sînt unghiile, Harvey?

– Nici una nu-i ruptă, nici una nu sîngerează, iar stratul de ojă este intact. Nu este jupuit în nici un colț. Sub ele nu pare a exista vreo urmă de țesut. Desigur, i le voi curăța în

laborator. Procurorul mai remarcă faptul că fata nu avea vîntăi la încheieturile mîinilor și la glezne, și nici o urmă care să indice faptul că ar fi fost legată, bătută sau forțată să tacă, cu ajutorul unui căluș.

Era clar că Patsy McCorkle venise de bunăvoie cu însoțitorul ei.

Auzind că cineva îl cheamă prin stația mașinii sale de patrulare, Ezzy se dusese grăbit să răspundă.

– Da, Jim.

– Aseară, domnișoara McCorkle a fost la localul „Wagon Wheel”*, îi raportase ajutorul de șerif, Jim Clark.

Cora și grupul ei de abstinente încercaseră timp de mulți ani să decreteze prohibiția în districtul lor, dar întotdeauna existaseră voturi în favoarea băutorilor. Totuși, ele reușiseră să interzică vînzarea coniacului și a whiskyului pe teritoriul orașului. În consecință, dincolo de limitele lui, de o parte și de alta a șoselei naționale, apăruseră o mulțime de taverne și de magazine cu băuturi alcoolice. „Wagon Wheel” era una dintre taverne.

– De la cine ai aflat chestia asta?

– De la patronul localului. Se numește Parker Gee. A fost de serviciu la bar în noaptea trecută. Cică Patsy McCorkle a stat acolo mai multe ore și a plecat abia pe la miezul nopții.

– Singură?

– Cu frații Herbold.

* Roata de Căruță.

Telefonul de pe biroul lui Emory Lomax sună. Enervat că fusese întrerupt, el apăsă pe butonul interfonului:

– Cine mă caută, doamnă Presley?

– EastPark Development.

Lomax își schimbă imediat atitudinea:

– Răspund.

Avea de rezolvat multe probleme, dar acestea mai puteau aștepta. Viitorul său nu depindea de slujba de la bancă. În comparație cu afacerile firmei EPD din Houston, banca era nesemnificativă. Cei de la EPD puteau cumpăra acest găinaț de o sută de ori, și tot le-ar mai fi rămas bani de buzunar.

– Bună, Glen, spuse el pe un ton mioros. Cum merg treburile în...

– Vă caută domnul Connaught.

Emory se încruntă. Nu-i plăcuse modul brusc în care fusese întrerupt de secretară. Și nu-i plăcea nici faptul că Connaught nu sunase chiar el și apelase la secretară.

Înainte de a auzi vocea lui Connaught, fu nevoit să asculte trei minute o melodie de-a lui Kenny G. Apoi, fără nici un preambul, Glen îl întrebă:

– Lomax, ai primit planul pe care ți l-am trimis?

– Ieri. Mi se pare nemaipome...

– Cum a reacționat Corbett?

– Păi, eu... încă... nu i l-am arătat. După cum ți-am spus, l-am primit abia ieri. N-am avut timp să-l studiez. Tăcerea de la celălalt capăt al firului îl făcu pe Lomax să se înfioare. Dar am vorbit cu nora lui. A fost de acord să-mi aranjeze o întâlnire cu Corbett. Aveam de gând să citesc materialul diseară. Îl voi memora de la un capăt la celălalt, dacă este nevoie. Toate cele patruzeci și șase de pagini.

Dacă indivizii aceștia credeau că avea să-și piardă o seară întreagă răsfoind toată mizeria aia plină de obiective și faze de execuție, analize de costuri și diagrame de construcție, se înșelau. Putea să se ocupe de afacerea lor și fără să fie la curent cu toate detaliile ei plictisitoare.

– Cred că înțelegi ce doresc, Glen, continuă el pe cel mai convingător ton posibil. Nu vreau să-i las lui Corbett nici o posibilitate de manevră. Înainte de a-l aborda, trebuie să cunosc perfect materialul. Numai așa voi putea găsi contraargumente cu care să-i închidem gura.

– Dacă nu ești în stare să te ocupi de treaba asta, spune-mi de pe acum.

Inima lui Emory începu să bată neregulat.

– Dar sînt în stare!

– Te-am ales pe tine deoarece te ocupi de problemele bancare ale lui Corbett, deci ești familiarizat cu finanțele lui. Cu alte cuvinte, folosindu-ne de tine, sărim o etapă. Dar, dacă nu te achiți de obligațiile asumate, te înlocuim.

– Te rog, Glen... Pentru mine treaba asta este la fel de importantă ca pentru voi.

– Mă îndoiesc. Cînd voi primi vești de la tine?

– În curînd. Nu, acesta nu era un răspuns suficient de bun, gîndi Lomax. Foarte curînd, se corectă el. Ba nu, nici acesta nu era suficient de bun. Imediat după ce voi discuta cu Corbett.

– Aștept.

Glen închise, lăsându-l pe Emory pe fir. Acesta trînti receptorul în furcă, apoi își roti scaunul pentru a privi pe fereastra care dădea spre strada principală din Blewer.

Clădirea băncii avea un etaj, dar el se bucura că biroul lui se afla la nivelul trotuarului. Prin ferestrele fumurii putea privi afară, fără să fie văzut. Urmărindu-i pe trecători, se amuza. Făcea tot felul de gesturi obscene, atunci cînd vedea un om care îi displăcea, și se uita pe săturate la femeile atrăgătoare care treceau. Rareori se întîmpla ca vreuna dintre ele să nu-și verifice ținuta privindu-se în geamul negricios.

Cu o zi în urmă o văzuse pe Anna Corbett venind dinspre cvartalul alăturat. Înaintase încet pe trotuar, împreună cu băiatul ei, oprindu-se din cînd în cînd pentru a se uita la vitrine.

Emory îi urmărise cum traversează strada, apoi cum se îndreaptă spre ușile băncii. Îi fusese ușor s-o încolțească în sala de așteptare. Anna era o femeie frumoasă. Bine legată, cu fese tari și sîni mici ale căror sfîrcuri se întăriseră din cauza aerului condiționat. Și, cînd te gîndești că toate aceste minunății erau irosite din cauza unui boșorog! Toți spuneau că moșul se culca cu ea. Trecuseră șase ani de cînd trăiau împreună. Din punctul de vedere al lui Corbett, situația era convenabilă. Dar ea ce motiv avea să rămîină lîngă un moș atît de ciudat și de ursuz? Probabil că handicapul ei era de vină, își spuse Emory. Precis că asta era. Anna considera că nu va găsi un bărbat mai bun decît socrul ei, dar el, Emory, era hotărît să-i demonstreze că se înșela.

Gîndul acesta îl făcu să zîmbească, dar zîmbetul îi dispăru rapid de pe buze. Mai întîi, trebuia să-și achite obligațiile față de EastPark Development. Și n-o putea face comportîndu-se frumos. Încercase să fie drăguț, dar, oricît de mult se străduise, nu reușise să devină consilierul financiar și confidentul lui Corbett.

Connaught și partenerii lui deveneau nerăbdători. Timpul care i se pusese la dispoziție era pe sfârșite. Problema consta în faptul că atîta timp cît își achita dobînzile pentru creditul dat, Corbett nu putea fi atins nici măcar cu un deget. În aceste condiții, Emory se temea că EastPark îl va înlocui, răpindu-i șansa pe care i-o dăduse, sau își va retrage oferta, renunțînd la proiect. În ambele cazuri, ar fi fost terminat. Avea să rămînă îngropat în secția de împrumuturi a băncii toată viața, muncind din greu pentru fiecare chenzină. Din moment ce aceasta era una dintre puținele bănci care se mai aflau sub conducerea membrilor unei singure familii, șansele lui de avansare erau nule. Guvernatorul avea doi fii, ambii la fel de lipsiți de simțul umorului ca și el. Toți trei erau niște ticăloși rigizi, niște formalști în ceea ce privește problema timpului, a banilor și a serviciilor oferite clienților. Și în plus nici unul dintre ei nu-l plăcea prea mult. Puteau la fel de bine să-l concedieze sau să-l păstreze.

În concluzie, trebuia să încheie afacerea de care era interesată firma EastPark. Trebuia să-l convingă pe Corbett să-și vîndă ferma. Pînă acum, toate încercările lui eșuaseră. Bătrînul nici nu voia să discute această problemă. Nici măcar nu voia să *audă* de ea.

Era nevoie de un alt plan de atac. Da. Un plan îndrăzneț.

Îndrăzneț. Ce cuvînt extraordinar! Mai tîrziu, cînd oamenii vor vorbi despre el – pentru că Emory era convins că vor vorbi –, vor spune: „Nu s-ar fi ajuns niciodată la așa ceva, dacă Emory n-ar fi făcut mișcarea aceea îndrăzneată“.

Uitîndu-se absent prin geamul fumuriu, se străduia să găsească o sursă de inspirație. Nu găsi nici una. În schimb, observă furgoneta uzată care înainta încet pe strada principală.

10

Se pare că totul este în regulă în privința lui, spuse Delray, deși în zilele noastre, nu poți fi niciodată prea sigur.

– În special în situația dumneavoastră, domnule Corbett. Vreau să zic că acum, când...

– Știu ce vreți să spuneți, îl întrerupse cu bruschete Delray.

Probabil că bărbatul de la celălalt capăt al firului realizase că făcuse o gafă, deoarece se grăbi să spună:

– Nu uitați că m-am ocupat de chestia asta numai pentru a vă face o favoare. Acest gen de investigații nu intră în sfera activităților companiei mele.

– Înțeleg.

– Aș vrea să vă propun să-mi permiteți să vă trimit o gardă înarmată. Doar pînă cînd este uitat... ăă... incidentul acesta.

– Nu, vă mulțumesc. Apreciez faptul că v-ați ocupat de mine, mai ales că problema aceasta nu prea avea nici o legătură cu specialitatea dumneavoastră. Oricum, de altceva nu am nevoie. La revedere.

Cînd puse receptorul în furcă, Delray era roșu la față. Îl rugase pe proprietarul unei companii locale de securitate, fiul unuia dintre foștii lui amici, acum mort, cu care obișnuia să

joace domino, să facă o investigație privitoare la Jack Sawyer.

Asta era tot. Tipul nu putuse rezista tentației de a nu face legătura dintre el și Carl Herbold.

Inspirînd adînc, de cîteva ori, Delray încercă să se calmeze. Nu merita să facă infarct din cauza remarcilor acelui individ. În consecință, își concentrează atenția asupra veștilor bune pe care le primise de la el. Raportul arăta că Sawyer era „curat“.

Compania de securitate introdusese în calculator numele noului său angajat, numărul lui de asigurare socială, numărul carnetului de conducere și numărul mașinii. Între datele pe care le obținuseră, nu existau informații despre nici o spargere de bancă și despre nici un cec falsificat. Era considerat un client de încredere al băncilor în care avea conturi curente. De asemenea, nu trebuia să întrețină nici un copil lăsat de izbeliște, nu fusese arestat, nu primise amenzi de circulație.

Satisfăcut, Delray se duse lîngă fereastra camerei de zi și privi spre capătul opus al curții. Sawyer îi promisese lui David că-i va agăța un leagăn de una dintre ramurile imenșilor pecani* de acolo. Fusese în oraș pentru a cumpăra toate cele necesare. Cu o seară în urmă, în timpul său liber, după o zi de muncă, se apucase să taie, să șmirgheluiască și să lăcuiască scîndura pe care urma s-o suspende de copac, cu ajutorul lanțului pe care îl găsisese în magazia de scule a lui Delray. Acum ajusta lungimea lanțului, astfel încît distanța dintre scîndură și pămînt să fie convenabilă pentru David. David țopăia în jurul lui, vorbind încontinuu. Era mai vioi ca niciodată.

Delray răsuflesă ușurat aflînd că nu angajase un criminal sau un escroc. Faptul că raportul privitor la Sawyer nu

* Specie de arbore din familia hikorilor, care se găsește în sudul Statelor Unite ale Americii și în Mexic; este cultivat pentru fructele sale foarte bune, asemănătoare nucilor.

conținea nici o informație nefavorabilă era un indiciu al capacității lui de apreciere. Atunci, de ce se simțea un pic cam dezamăgit? Nu cumva în subconștientul lui dorise să audă că noul erou al lui David avea un proces-verbal de arestare lung cât brațul lui, că era căutat de FBI, de IRS* și de alte câteva instituții guvernamentale? Oare voia cu tot dinadinsul să găsească un motiv ca să-l trimită la plimbare pe Sawyer?

Nu, categoric nu. Nu dorea să renunțe la el. După numai trei zile i-ar fi simțit lipsa. Era prea devreme pentru a trage niște concluzii clare, desigur, dar, pînă acum, nu se putea plînge de munca prestată de Sawyer. După cum promisese, omul lucra toată ziua, într-un ritm susținut. Și era mult mai ușor să-ți rezolvi treburile dacă aveai o pereche de mîini și o spinare puternică în plus. Nu mai putea susține că nu avea nevoie de un ajutor. Prezența lui Sawyer îl convinsese de contrariul.

Și, totuși, nu-i plăcea că tipul îi stătea în permanență prin preajmă. Și atît de aproape! Nu agrea ideea de a primi străini în „ogradă“. Mai ales dacă aceștia erau de sex masculin.

Trecuse multă vreme de cînd trăia aici doar cu Anna și cu David. Aveau cu toții obiceiuri bine înrădăcinate. Zilele se deosebeau puțin una de alta, iar lui îi plăcea să știe, atunci cînd se trezea, la ce să se aștepte. Stabiliseră toți trei o rutină confortabilă, convenabilă pentru ei. Viața lor era bine structurată, iar lui Delray îi plăcea acest lucru. Liniștea lui depindea de ea.

Normal că Jack Sawyer avea să le perturbe stilul ordonat de viață. Orice individ în plus l-ar fi perturbat. Prezența lui va avea cu siguranță un efect și natura acestuia îl neliniștea pe Delray.

* Internal Revenue Service – departament al Trezoreriei Statelor Unite ale Americii, care se ocupă de venitul național, colectînd taxele pe venit, accizele etc.

David ajunsese să-și idolatrizeze eroul. Nefericită situație. Dar David, fiind copil, era ușor impresionabil. Subiectele lui de interes, atât de inconstante, se modificau cu rapiditate. Astăzi erau dinozaurii. Mîine puteau fi rachetele, vulcanii sau junglele. Totuși, Delray nu era prea îngrijorat din cauza pasiunii pe care o făcuse David pentru Sawyer.

Dar cu Anna ce va face?

Întorcîndu-și capul, Delray se uită peste umăr. Anna ședea într-un fotoliu capitonat, cu picioarele strînse sub ea. Lîngă cot avea un pahar cu ceai cu gheață. În poală, ținea un roman. Nu citea, ci se uita afară, pe altă fereastră, spre cei doi aflați lîngă copac. Simțindu-se privită, ea se reapucă grăbită să citească.

Reacția ei, de om vinovat, îl irită pe bătrîn, confirmîndu-i suspiciunea. Dintre toate temerile lui, cea mai mare era ca nu cumva Anna să...

Mestecă niște tabac simțind nevoia să se relaxeze și se îndreptă spre ușa din față a casei. Dar abia trecu pragul verandei, că fu strigat de David. Băiatul voia să-i facă vînt pentru a se „da huța“ în noul lui leagăn.

– Jack spune că deocamdată nu mă pot ridica prea mult. Cică trebuie să mă obișnuiesc cu el. Jack, crezi că, pînă mîine, mă voi obișnui?

Traversînd curtea, Delray făcu ghem o frunză de tabac și și-o băgă în gură. Apoi, așezîndu-se în spatele lui David, împinse leagănul.

– Poți împinge și mai tare, bunicule. Nu sînt bebeluș, se plînsese băiatul.

Jack se sprijini de trunchiul copacului.

– Cred că este mai bine să te avertizez, Delray. Nu va trece multă vreme pînă cînd te va scoate din funcțiune.

David începu să imite zgomotele unui avion. Delray împingea ușor scîndura leagănului de fiecare dată cînd aceasta venea spre el. La un moment dat, își întoarse capul pentru a se uita la Sawyer.

– Te-ai descurcat ieri? Prin oraș, vreau să zic.

– Mi-am urmat nasul. Numai datorită lui am reușit să nu mă pierd.

Delray dădu din cap. Înainte de a vorbi din nou, mai împinse leagănul de câteva ori.

– Să știi că seara nu ești nevoit să-ți pierzi vremea pe aici. După orele de muncă, ești liber să pleci și să vii când vrei. Singura condiție este să încui poarta în urma ta atunci când te întorci.

– Mulțumesc, dar n-am unde să plec.

– În Blewer este un cinematograf nou, cu mai multe săli, de care asociația oamenilor de afaceri din zonă este teribil de mândră.

– Nu-mi pot permite să merg la film. Pentru un bilet, plus obligatoriile floricele de porumb, se cere o sumă prea mare. Este curată hoție.

– Am auzit că atmosfera din unele dintre cluburile noastre de noapte este destul de însuflețită.

Sawyer rîse pe înfundate.

– Mai însuflețită decît mine, sînt sigur.

– Ei bine, dar există și alte locuri în care îți poți face prieteni. Eu și nora mea stăm în casă, însă un bărbat singur, ca tine, să rămînă închis aici... I-ar putea lipsi... compania.

– I-ar putea lipsi, spuse Sawyer, scărpinîndu-se la ceafă. Dar eu am prea puțină energie ca să-mi caut o companie. La sfîrșitul zilei de muncă sînt sleit.

– Înainte exista o asociație a oamenilor singuri. Se strîngeau ca să studieze Biblia. Nu știu dacă nu cumva s-a desființat, însă te poți interesa.

– Ei, nu sînt chiar *atît* de sleit.

Delray rîse, dar cam forțat. Sawyer sesiză că fermierul era măcinat de o problemă pe care evita s-o pună în discuție.

– Te supără ceva, Delray?

Sawyer îi folosea prenumele de la bun început, iar Delray nu considerase că trebuia să dea importanță unui fapt atît de nesemnificativ.

– De ce mă întrebi?

Sawyer ridică din umeri.

– Mi s-a părut că te frământă ceva.

Receptibil tip, gîndi Delray. De fapt, era normal. Trecuseră trei zile de cînd lucrau cot la cot. Ori, dacă transpiri alături de un ins, ajungi să-l cunoști. Așa se întîmplase și cînd lucrase cu Dean. Între el și fiul său fusese o legătură neobișnuit de strînsă, o legătură sudată de-a lungul anilor, din picăturile de sudoare scurse de pe frunțile amîndurora în timpul muncii pe care o depuseseră la această fermă. În ciuda sporturilor pe care le practicasă și a celorlalte activități pe care fusese nevoit să le presteze, Dean îl ajutase enorm, atît după orele de școală, cît și în vacanțe. Și asta nu un an-doi, ci pe parcursul întregului colegiu și apoi pînă se înrolase.

– Au apărut niște inși care vor să-mi cumpere ferma, spuse el pe un ton brutal.

Deși Sawyer nu făcu nici un gest, Delray îi simți încordarea.

– N-am știut că ai de gînd s-o vinzi.

– N-am de gînd. Tocmai asta-i problema. Mă sîcîie reprezentantul cumpărătorilor. I-am spus că nu vînd ferma, dar nu acceptă un răspuns negativ.

– Mai sus, bunicule!

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de el. Jack îi făcu semn lui Delray să se dea la o parte și se așeză în spatele leagănului. Ține-te bine, David.

– Mă țin, Jack. Împinge-mă tare.

Sawyer împinse.

– Cine sînt cumpărătorii?

Delray scuipă. Saliva îi era amestecată cu seva frunzei de tutun.

– Niște constructori. O firmă din Houston. Reprezentantul lor – Lomax îi spune – mi-a pus aseară în cutia de scrisori un plic plin cu tot felul de hărți și grafice. M-am uitat la ele după cină.

– Și?

– În mare, vor să-mi împartă pământul în loturi de câte un acru, pe care să se construiască locuințe de week-end pentru oamenii bogați. De asemenea, vor să facă un teren de golf, un club, un bazin de înot și așa mai departe. Toate facilitățile.

– Peste tot se fac chestii dintr-astea, spuse Jack. Oriunde se descoperă un spațiu gol, apare cineva care într-o săptămână îl umple, fie cu un local gen fast-food, fie cu un magazin alimentar.

– Acest Lomax vine aici peste câteva zile, ca să discutăm problema.

– Care este oferta lui?

– Nu știu. Și nici nu mă interesează. Oricît mi-ar oferi, nu mă răzgîndesc. Hotărîrea pe care am luat-o este definitivă. Întîlnirea va fi o pierdere de vreme, dar a insistat să-l primesc, și am considerat că-i sînt dator măcar cu o audiență.

– Nu-i datorezi absolut nimic.

Delray îi aruncă ajutorului său o privire pătrunzătoare, dar fața lui Sawyer, fiind umbrită, nu-i permise să-i observe expresia. Oricum, tonul pe care vorbise spunea multe. Sawyer nu părea genul de om care să evite o confruntare fățișă. Poate că noul lui angajat nu era chiar atît de tolerant pe cît părușe la prima vedere.

– Cel puțin voi avea șansa să-i spun în față lui Lomax să se ducă în... știi tu unde.

– Unde să se ducă, bunicule?

Jack îi zîmbi lui Delray cu subînțeles. Deși vru să-i răspundă la zîmbet, Delray se abținu. Avea senzația că acest zîmbet le-ar fi compromis relația. El era șeful acestui om, nu noul lui prieten, amic sau orice altceva. De fapt, chiar ajunsese să regrete că-și dezvăluise gîndurile, vorbindu-i despre vînzarea fermei. Îi oferise lui Sawyer un rang pe care acesta nu-l merita.

Scuipînd tabacul din gură, el spuse:

– Mă întorc în casă. Ne revedem mîine dimineață, Sawyer. Haide, David.

– Dar abia am început să mă dau huța, bunicule, se tîngui băiatul. Mai lasă-mă puțin. Te rog...

– Am eu grijă să-l trimit în casă, propuse Jack.

David păre atît de fericit încît Delray nu găsea nici un motiv să insiste.

– Bine. Oricum, Anna va veni foarte curînd după el.

Înveselindu-se din nou, David ciripi:

– Noapte bună, bunicule.

– Noapte bună, David.

Ajuns în pragul ușii, Delray se opri pentru a arunca o ultimă privire spre leagăn. David vorbea. Sawyer îl asculta cu răbdare. Părea să se simtă bine pe post de „dădacă“.

Și raportul privind moralitatea lui Jack Sawyer era curat. Acesta nu dăduse nici o dovadă de violență. Era un om inteligent și citit. Delray nu găsisese nici un subiect de conversație pe care Sawyer să nu-l poată aborda. Singurul subiect pe care îl evita era trecutul său. Nu scăpase absolut nici un cuvînt despre el. De obicei, prefera să-i asculte pe cei din jur. Era un bun ascultător, știa cînd să tacă și cînd să facă un comentariu. De asemenea, era un fermier priceput, știa multe despre vite. Iar cînd nu știa ceva, punea întrebări. Muncea din greu. Niciodată nu refuza o sarcină. Avea idei constructive. Se îngrijea de echipamente. Punea fiecare lucru la loc după ce-l folosea. Pe scurt, era un ajutor al naibii de bun.

Oare de ce un om atît de inteligent și de priceput hoinărea de colo-colo cu o rablă de furgonetă, acceptînd tot felul de slujbe; de ce nu avea familie, prietenî, sau o legătură oarecare? Tot atît de ciudat părea faptul că Sawyer picase din senin la fermă, imediat după evadarea din închisoare a lui Carl Herbold.

Delray nu credea în coincidențe. Așa era el. Suspicios și excesiv de precaut. Îl plăcea pe ajutorul său, dar nu avea deplină încredere în el.

Delray prefera ca toate lucrurile să aibă o logică, un sens, iar Jack Sawyer era exact opusul lui.

11

Asta este litera *j*. Desenează-o în aer, cu degetul mic. Jack urmă instrucțiunile lui David, dar băiatul își scutură capul, nemulțumit.

- Nu, întâi trebuie să faci un *i*. Vezi? Apoi...
- Oh, bine. M-am prins. Jack încercă încă o dată.
- Asta-i, Jack. Te pricepi la limbajul semnelor.
- Normal, cu așa un profesor...! Dar, ia zi-mi, *a*-ul cum este?

David își fixă limba în colțul buzelor și, cu pumnul lui dolofan, făcu semnul corespunzător literei *a*. Jack îl imită.

- Așa? întrebă.
- Mda. Da, da, asta este. Ce urmează?
- C-ul.
- C-ul este mai ușor. Îl faci cum îl scrii. Eu știu să scriu. Mama m-a învățat încă de pe când aveam trei ani.
- Isteț băiat.
- Și mama îmi zice că sînt isteț.
- Bine, hai să mergem mai departe. Deci *J-a-c*. Jack rosti fiecare literă în parte, descriind-o simultan cu mîna dreaptă. Urmează *k*, spuse în final.
- Ăsta-i cam greu. Uite așa.
- Așa?

– Nu, trebuie să... Așteaptă! Te poate învăța mama. Bună, mamă. Tocmai îi arătam lui Jack cum se rostește numele lui în limbajul semnelor.

Jack, care pînă atunci stătuse pe iarbă, în fața leagănului, se ridică în picioare, se întoarse și zîmbi sfios.

– Bună seara.

Anna Corbett îl studie din cap pînă în picioare cu o asemenea răceală încît îl determină să se întrebe ce mai făcuse de reușise s-o enerveze din nou. Crezuse că fusese iertat pentru neintenționata dovadă de desconsiderare pe care o dăduse la prima lor întîlnire. În definitiv, îi reparase mașina, scăpînd-o de o cheltuială. Atunci îi spusese, prin semne, un scurt „Mulțumesc“.

Sau, cine știe, interpretase el greșit acele gesturi. Poate că îi spuse: *Du-te naibii*, de exemplu.

De cînd se instalase în rulotă, abia de-o zărise de cîteva ori, în trecere – o dată cînd ieșise să ude florile de pe treptele din fața ușii principale, a doua oară cînd se dusesse cu David pînă în stradă pentru a lua corespondența din cutia de scrisori și a treia oară astăzi, ceva mai devreme, cînd, potcovind un cal, își ridicase privirile și o văzuse stînd în pragul ușii din spate a casei. Nici măcar nu era sigur că îl observase muncind în țarc.

Cu siguranță, femeia aceasta nu încerca să-l facă să se simtă binevenit în casa lor. Avea impresia că-l evita. Dar, evident, se putea înșela. Poate că așa era ea, poate că prefera izolarea, și el interpreta eronat aceste atitudini.

Anna îi făcu niște semne lui David. Copilul protestă imediat.

– Nu sînt țințari, mamă. N-am fost pișcat nici măcar o dată.

Ea mai spusese ceva. De data aceasta, se părea că lui David i se păruse mai prudent să se supună, deoarece se dădu jos din leagăn.

– Trebuie să plec ca să fac baie, îi spuse el lui Jack.

– Sigur că da, noi, băieții, trebuie să fim ascultători. Cu cât te îmbăiezi mai repede, cu atât de culci mai repede și, normal, cu atât te trezești mai repede ca să te dai din nou în leagăn.

– Mîine mă vei împinge mai tare?

– Vom vedea, spuse Jack, după care se salutară prietenește, lovindu-și palmele. Luîndu-l de umeri, femeia îl întoarse pe fiul ei cu spatele spre Jack și îi dădu peste funduleț o palmă afectuoasă, menită să-l direcționeze spre casă. Apoi, spre surprinderea lui Jack, își întinse mîna spre verandă, dîndu-i de înțeles că trebuia să se îndrepte în aceeași direcție.

Jack își duse degetul arătător la piept.

– Eu? Să intru în casă?

Ea dădu din cap o sigură dată, scurt, după care, fără să aștepte ca Jack s-o urmeze, o luă după fiul său. Curios, Jack porni pe urmele ei.

– Da, doamnă, spuse el cu voce tare.

În vestibul, Anna Corbett îi făcu semn lui David să urce la etaj.

– Voi doi ce faceți? Nu pot rămîne aici, jos, cu voi?

Ea își ridică degetul arătător, schițînd cu buzele cuvîntul *unu*. Două secunde mai tîrziu, își ridică și degetul mijlociu. *Doi*.

– Cînd începe să numere, înseamnă că dau de bucluc, îi explică David lui Jack.

– Atunci, este mai indicat să-ți iei picioarele la spinare.

Întorcîndu-se, băiatul o luă la fugă pe trepte în sus. Tropăînd, el strigă:

– Noapte bună, Jack.

– Noapte bună.

Anna îi făcu semn lui Jack s-o ia spre celălalt capăt al vestibulului, aflat în centrul casei. De o parte și de alta, erau mai multe încăperi. Gazda sa nu-i dădu răgaz să se oprească

pentru a se uita prin ele, ci îl duse spre partea din spate a clădirii, invitându-l să intre într-o cameră micuță, cu tavan înclinat, ascunsă exact sub scară.

Pe un perete era o fereastră cu obloane. Alți doi erau plini de rafturi pentru cărți, iar lângă al treilea se afla un birou. Jack văzu două tastaturi, dintre care una aparținea telefonului Annei. Statul pusese la punct o rețea telefonică specială pentru oamenii cu probleme auditive. Aceștia transmiteau informațiile unui operator, prin intermediul tastaturii, iar operatorul le transmitea mai departe, pe cale vocală, persoanei căreia îi erau destinate. Evident, asta, în cazul în care destinatarul auzea. Dacă mesajul era pentru un surd, sistemul funcționa în sens invers.

Cea de-a doua tastatură aparținea unui computer ce părea că fusese folosit de curînd. Ecranul monitorului era plin de planete și de meteori presărați pe un cer înstelat. Intrase în funcțiune sistemul de protecție al ecranului.

Anna îi făcu semn să se așeze pe un fotoliu încăpător, din piele. El se conformă, apoi își ridică privirile spre ea, așteptînd să i se adreseze din nou.

– Și acum ce o să facem? Ea își ridică mîna, ca un polițist din mijlocul unei intersecții. Asta ce înseamnă? Oprește? Stop? Stai?

Anna dădu din cap afirmativ.

– Stai, repetă el ultimul cuvînt pe care îl rostise. Ea dădu din nou din cap, apoi se întoarse și îl lăsă singur. Să mai zici că nu sînt un vagabond! bombăni Jack, trăgînd cu urechea la zgomotele de pași care urcau scara. Probabil că Anna se ducea să vadă dacă David făcea baie. Delray, presupunea el, se afla deja în pat.

Ridicîndu-se în picioare, începu să se plimbe prin încăpere. Era intrigat și curios. Dar, dacă Anna n-ar fi dorit să se uite prin casa ei, nu l-ar fi invitat înăuntru.

Mobilierul nu era nou, dar fusese bine lustruit. Luceau pînă și frunzele viguroasei iedere. Fiecare lucrșor se afla la locul lui. Încăperea era modestă, dar bine organizată. Se părea că Anna Corbett era o bună gospodină.

Cărțile de pe rafturi indicau gusturi literare foarte variate. Existau numeroase bibliografii, foarte multe cărți documentare, care acopereau o paletă largă de subiecte, și o serie întreagă de romane îmbrăcate în piele, aparținînd atît literaturii clasice, cît și celei contemporane.

Pe unul din rafturile de jos, Jack găsi un dicționar voluminos al limbajului semnelor. Curios, îl scoase și răsfoi paginile introductive. Află uimit că între limbajul american al semnelor și cel englezesc exista o diferență esențială. Și el care crezuse că semnele folosite de surdomuți sînt universale.

În conformitate cu explicațiile, engleza surdomuților se baza pe ideea utilizării cîte unui singur semn pentru fiecare cuvînt în parte. În afară de ele, exista o serie de semne adiționale, denumite marcatori de cuvînt, care se foloseau pentru plural, timp, prefixe, sufixe și alte elemente ale gramaticii limbii engleze.

Limba americană a semnelor nu se putea compara cu cea engleză. Era o limbă de sine stătătoare. În engleză, un semn american putea fi tradus prin mai multe cuvinte sinonime. Unele dintre semnele utilizate de englezi erau preluate din limbajul american, pentru ca utilizatorii englezei să poată comunica cu utilizatorii americanei surdomuților. Însă cele două limbi erau total diferite. Avantajele și dezavantajele uneia comparativ cu cealaltă constituiau subiectele unor discuții aprige între profesorii școlilor de specialitate.

Jack reuși să citească cîte ceva, suficient însă pentru a constata că era complet derutat. Totuși, cînd se uită la desenele care reprezentau alfabetul manual, zîmbi. Descoperise că David îi arătase corect cum să-și „pronunțe“ numele.

În următoarele pagini te puteai informa, tot prin desene, cum să formezi câteva propoziții uzuale. Jack încercă să facă gesturile respective. Când ajunse la concluzia că, în prima zi, după ce-i reparase mașina, Anna îi spusese „Mulțumesc“, și nu cine știe ce obscenitate, zîmbi din nou.

Exersa câteva semne de bază cînd Anna i se alătură din nou. Ea veni direct la el, îi luă cartea din mînă, o închise cu un gest emfatic și o puse la loc, pe raft.

Mai mult nelămurit de comportamentul ei grosolan decît supărat, el o urmări cum se așază pe scaunul din fața biroului, și cum folosește mouse-ul computerului pentru a-și închide toate fișierele. În final, cînd ecranul rămase alb, ea scrisese ceva. Se părea că era un mesaj pentru el. Jack trase mai aproape de birou un scaun din lemn. Îl așeză astfel încît să vadă ecranul și să-i permită Annei să-i privească fața, pentru a înțelege ce spune. Apoi se așeză călare pe scaun.

Pe ecran scria:

– De ce l-ai pus pe David să te învețe semnele?

Jack ridică din umeri.

– Pur și simplu, am vrut să le învăț.

Mișcîndu-și degetele rapid pe tastele computerului, ea scrisese:

– De ce?

Jack ridică din umeri.

– Ce mare scofală că i-am cerut așa ceva?

– N-ai de ce să înveți semnele. Dacă vrei să-mi spui ceva, te poți folosi de David sau Delray.

Jack o privi.

– Ah, m-am prins. Țsta este modul tău de a-mi da de înțeles că noi doi nu avem ce să ne spunem.

Anna dădu din cap, afirmativ.

– De ce? Cînd ai ajuns la concluzia că nu aș fi un bun interlocutor ? Apoi, dîndu-și seama că Anna nu înțelesese

penultimul cuvînt, făcu o mică rectificare: Cînd ai ajuns la concluzia că nu aş fi un partener bun de discuţii?

Degetele ei subţiri apăsară tastele cu viteza fulgerului.

– Nu-mi vorbi ca unei proaste. Sînt surdomută, nu şi...

Întinzîndu-se, Jack îi opri mîinile. Apoi făcu semnul pe care nu-l înţelesese David în ziua în care se cunoscuseră, cel corespunzător cuvîntului „tîmpită“.

– Îmi amintesc, spuse el.

Dincolo de fascinantele irisuri albastre ale ochilor ei, părea să se fi iscat o mare turbulenţă. Jack era destul de familiarizat cu psihologia pentru a-şi da seama că Anna Corbett era genul de femeie căreia îi plăcea să muşte înainte de a fi muşcată. Era un mod de apărare uşor de înţeles. Probabil că la şcoală fusese luată peste picior de toţi colegii. Chiar şi maturii bine intenţionaţi puteau da uneori dovadă de lipsă de tact. Ca atare, ea adoptase o metodă proprie de autoapărare: lupta împotriva ignoranţei şi a crudităţii lovind prima.

– Nimeni nu te poate considera tîmpită, spuse el. Eşti doar o... Întinzîndu-se peste spătarul scaunului, el tastă cu greutate, căutînd fiecare literă în parte, cuvîntul *snoabă*.

Ea îi împinse mîna la o parte, apoi întinse degetul spre întrerupătorul staţiei computerului.

– N-ai nici o şansă, spuse Jack, prinzînd-o de mîină. Nu scapi atît de uşor. Trebuie să mă ascuţi... Adică trebuie să auzi ce... Pe naiba, ştii tu ce vreau să zic!

Pentru a-şi trage răsuflarea şi pentru a-şi pune în ordine gîndurile, Jack făcu o pauză. Anna îl privi cu o ostilitate făţişă. Defectul ei nu-i scuza impoliteţea, gîndi el. Trebuia să fie afurisită numai din cauza imposibilităţii ei de comunicare normală?

– M-am prins că handicapul tău este vinovat de faptul că simţi mîncărimi între coarne...

Anna se încruntă. Nu-l înţelesese. Expresia aceasta nu intra în vocabularul ei. Jack o luă de la capăt.

– M-am prins că handicapul tău este de vină că tu cauți cu lumînarea un motiv de ceartă. În pauza pe care o făcu după această frază, Anna dădu din cap. Se părea că acum înțelesese despre ce era vorba. Am fost drăguț cu tine încă din clipa în care ne-am cunoscut, continuă Jack. Tu, în schimb, m-ai tratat ca pe un nimic. Mă interesează care este motivul. Faptul că eu pot auzi, iar tu nu?

Furioasă, ea își scutură capul.

– Atunci, care-i?

Anna scrise:

– Faptul că-mi este teamă de tine.

Jack rămase înmărmurit văzînd cuvintele de pe ecran. Nici un alt răspuns nu l-ar fi surprins și nu l-ar fi jignit mai mult.

– Îți este teamă de mine?

Privirile ei se mutară de la buzele la ochii lui, apoi se ațintiră din nou la ecranul computerului.

– Mi-e teamă că David va suferi prea mult atunci cînd vei pleca. Și Delray.

Jack zîmbî crispat.

– Abia am ajuns aici. Nu mă gîndesc să plec.

– Dar vei pleca, scrise ea, subliniind al doilea cuvînt.

Felul în care îl privea îl punea într-o situație jenantă. Cu toate acesta, Jack îi dădu un răspuns sincer.

– Da, voi pleca.

– Cînd vei pleca, ei doi vor fi triști, scrise ea.

– De ce să fie triști? întrebă Jack.

Degetele ei ezitară puțin deasupra tastaturii înainte de a scrie:

– Umpli un... Cuvîntul următor o puse într-o oarecare dificultate. În cele din urmă consultă dicționarul uzat care se afla lîngă tastatură și scrise: „gol“. Cînd termină, îl privi pe Jack cu ochi cercetători.

– Se potrivește, spuse el. Adică exact ăsta-i cuvîntul corect. Însă nu sînt prea sigur că înțeleg ce vrei să zici.

Dînd din cap, Anna schiță cu buzele cuvintele „*este corect*“, după care începu din nou să scrie.

– Înainte de a o întîlni pe Mary, mama soțului meu, Delray a fost nefericit. Prima lui nevastă a avut doi băieți, rezultați dintr-o căsătorie anterioară. Fiii lui vitregi au fost răi. I-au creat multe probleme. Probleme foarte mari. După moartea soției sale, Delray... Anna se opri iarăși, pentru a căuta un alt cuvînt. Negăsindu-l, se uită la Jack și făcu un gest energic cu mîna.

– I-a alungat? N-a mai vrut să aibă de-a face cu ei? I-a dezmoștenit?

Anna îl aprobă. Apoi continuă:

– Asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă. Delray încearcă să uite. Cu Mary, a început o viață cu totul nouă. A iubit-o foarte mult. Dar ea a murit. Cînd a murit și Dean, Delray s-a închis în sine.

– Cum a murit Dean?

Răspunsul îl citi pe ecran, în ordinea apariției cuvintelor. Dean Corbett era soldat. Se înrolase pentru a-și definitiva educația, fără a bănuî că Statele Unite vor intra în război în timp ce-și făcea serviciul militar. Fusese trimis de la Fortul Hood, în Texas, și apoi în Iraq, pentru a participa la misiunea Furtună în Deșert. După capitularea inamicului, unitatea lui a rămas în urma celorlalte, pentru a asista la acțiunea de „curățare“ a Kuwait-ului.

– A avut o infecție la plămîni, din cauza incendiilor izbucnite la puțurile petroliere, scrise Anna. Infecția s-a întins pînă cînd l-a doborât la pat și l-a omorât.

– Îmi pare rău, spuse el, uitîndu-se la ea.

Anna îl privi cîteva clipe, apoi întoarse capul. Pendula din vestibul bătu ora exactă. Jack tresări, apoi o întrebă:

— David nu se născuse încă?

Pe fața ei apăru un zîmbet trist. În clipa următoare, degetele apăsă ră tastele:

— S-a născut la trei luni după moartea lui Dean.

Jack își frecă încheietura mîinii de buze. Existau situații mai grave decît a lui, care rămăsese singur doar la maturitate. Una dintre ele era cea a Annei, care își pierduse soțul înainte de a se naște copilul. Ar fi vrut s-o întrebe dacă l-ar mai fi dorit pe David în cazul în care ar fi știut că va rămîne văduvă atît de repede. Dar n-o întrebă. Știa care era răspunsul. Anna l-ar fi dorit oricum pe David.

Ea reîncepu să scrie.

— Delray a luat viața de la capăt. Nu vreau să mai sufere niciodată.

— Îmi dai mai multă importanță decît merit, Anna. Nu voi face pe nimeni să sufere.

— N-ar fi vina ta. David își dorește un tată. Delray duce lipsa fiului său.

Femeia îl privi și ridică din umeri. Concluzia era clară. Jack se abținu să-i atragă atenția că și ea ducea lipsă de ceva. De un soț, mai exact. Se întreba dacă exista vreun bărbat care să umple golul din viața ei.

— David seamănă cu Dean?

Ea își întinse mîna în față, cu palma în jos, apoi făcu cu ea o mișcare alternativă, înainte și înapoi. În cele din urmă, se ridică, luă de pe unul dintre rafturi un album cu fotografii și se întoarse cu el la Jack.

Prima fotografie din album îi reprezenta pe Anna și pe Dean, la cununie. Ea purta o rochie de mireasă și obișnuitul voal. Părea foarte fericită. El, un bărbat robust, bine făcut, cu chipul deschis ca și Delray, trădînd însă un simț al umorului mult mai pronunțat decît cel al părintelui său. Dean zîmbea cu toată fața. Probabil din cauza faptului că era îndrăgostit pînă peste cap de mireasa sa.

– Ați fost o pereche potrivită, spuse Jack, întorcînd paginile albumului. Ați fost fericiți.

Ea dădu din cap cu convingere.

Unul dintre seturile de fotografii fusese făcut pe o plajă.

– Luna de miere? întrebă Jack. Ea dădu din nou din cap. Cei doi erau pozați împreună, fiecare cu cîte un pahar în mînă. Dean era îmbrăcat ca un culturist. Anna avea un costum de baie din două piese, care frapa prin dimensiunile lui deosebit de reduse.

Jack o studie înclinîndu-și capul într-o parte, de parcă ar fi vrut să facă o apreciere cît mai obiectivă. După cîteva clipe, se uită la Anna zîmbitor, ridicîndu-și sprîncenele. Ea se înroși și își coborî imediat privirile. Jack rîse.

Întorcînd o altă pagină, Jack fu luat prin surprindere de diferența marcantă dintre fotografiile anterioare și cele care făceau parte din ultimul set al albumului. Acestea din urmă nu se puteau compara nici cu pozele profesionale făcute la căsătorie, nici cu candidele instantanee din luna de miere. Erau niște fotografii simple, alb-negru, de opt pe zece centimetri.

În prima, Dean Corbett privea afară, pe o fereastră deschisă. Diferența dintre dispoziția lui sufletească din ziua căsătoriei și cea din clipa în care fusese făcută poza era notabilă. Zîmbetul și cheful de viață dispăruseră. Dean părea îmbătrînit, gînditor și foarte trist.

Anna scrise pe ecranul calculatorului:

– Era bolnav. Tocmai ne pregăteam să plecăm la spital. Se opri o clipă, după care adăugă: Pentru ultima dată.

Portretul exprima cu elocvență faptul că Dean Corbett știa că va muri, lăsîndu-i singuri pe frumoasa lui soție și pe copilul pe care aceasta îl purta în pîntece.

Bietul de el, gîndi Jack. Era conștient de ce pierde murind atît de tînăr. Jack nu știa dacă pierderea atît de timpurie a

iubitei putea fi considerată un blestem sau o binecuvântare. Poate că era mai bine să nu iubești niciodată, pe nimeni. Shakespeare avansase o astfel de părere, însă Jack nu era sigur că avea dreptate. Marele bard nu văzuse această poză a lui Dean Corbett. Dacă ar fi văzut-o, poate că ar fi scris cu totul altfel despre îndrăgostiți.

Anna îl urmărea cu atenție, pentru a-i surprinde reacțiile.

– Este trist, spuse el. Dar poza reflectă perfect ce simțea soțul tău.

Apoi întoarse pagina. A doua fotografie îl impresionează și mai tare. Reacționează de parcă ar fi primit un pumn în abdomen.

Filmul fusese supraexpus, contrastele dintre lumină și întuneric fiind extreme. Fotografia era interesantă tocmai datorită contrastelor și a modului în care fusese pozată persoana care se afla în prim-plan.

Fundalul era format dintr-un cer albicios și un pământ negru ca tăciunele. La orizont, unde se întâlnea cerul cu pământul, era o împrejmuire din sîrmă, asemănătoare cu cea la repararea căreia participase Jack în ziua în care venise la Delray. Stîlpii zgrunțuroși, din lemn de cedru, erau inegali și puțin înclinați față de verticală. Una dintre sîrmele ghimpate dintre ei, rupîndu-se, se încolăcise, formînd o buclă urîță. Dar aceste imperfecțiuni nu reduceau valoarea fotografiei. Ele îi dădeau gardului personalitate, spunîndu-i întreaga poveste. Se vedea că acesta rezistase multor ani de utilizare intensă.

Centrul de interes al fotografiei era, însă, femeia care stătea sprijinită de unul dintre stîlpi, cu mîinile la spate. Nu privea în obiectivul aparatului de fotografiat. Capul, văzut din profil, și gîtul îi erau proiectate pe fondul albicios al cerului. Lumina intensă din jumătatea de sus a pozei forma umbre întunecate între tendoanele fine ale gîtului și în scobitura din centrul claviculelor.

Vîntul îi ciufulise părul, lipindu-i cîteva şuvițe de obraji. Același vînt puternic – pentru că trebuie să fi fost puternic, dacă făcuse o treabă atît de bună – îi lipise rochia de partea din față a trupului, scoțîndu-i în evidență formele atît de bine, încît ai fi crezut că nu era îmbrăcată. Se vedeau clar sînii mici și provocatori. Gropița din dreptul buricului avea o formă fină, inocentă, dar V-ul de la baza coapselor, foarte întunecat în poză, nu părea deloc inocent. Rochia parcă i se lichefiasse, scurgîndu-se de pe ea.

Fotografia era incredibil de seducătoare. Înjurînd în șoaptă, Jack înghiți în sec.

Anna îi smulse albumul din mîini și se ridică pentru a-l pune la loc.

– Hei, așteaptă! Cine-i femeia aia? Tu ești?

Realizînd că vorbea de pomană, deoarece Anna era deja întorsă cu spatele la el, Jack o așteaptă. Cînd Anna reveni lîngă el, repetă întrebarea, dar ea, ignorîndu-l, făcu toate mișcările necesare pentru a ieși din programul de software.

Cînd, în final, închise computerul, Jack îi puse mîna cu hotărîre pe braț, pentru a o face atentă.

– Tu erai în poză?

Ea arătă spre ceasul pe care îl avea la încheietura mîinii, apoi își așeză palmele una peste alta și își înclină capul, lipindu-și obrazul de mîini.

– A sosit ora de culcare, spuse Jack cu ciudă. Convenabil mod de a fugi. Convenabil mod de a mă opri să-ți mai pun întrebări despre femeia din fotografie. Oricum, sper ca în noaptea asta s-o visez. Și încă într-un mod cît mai deocheat, dacă se poate.

Evident că Anna nu-l înțelesese. De fapt, Jack nici nu avusese intenția să vorbească clar, pentru a fi înțeles. După ce părăsiră biroul împreună, Anna îl conduse pînă la ușă. Acolo se opri, se dădu la o parte și așteptă ca el să iasă, pentru a încuia ușa în urma lui.

Jack trecu pragul, dar, înainte ca Anna să poată închide ușa, spuse:

– Aproape că am uitat motivul venirii mele aici. Din câte am înțeles, nu vrei ca David să mă mai învețe limbajul semnelor, nu?

Ea dădu aprobator din cap.

– Normal, asta este limbajul tău secret. Dacă oamenii nu înțeleg ce spui, deții controlul. Te simți superioară. Ți face plăcere să privești lumea de sus. Te folosești de handicapul tău pentru a nu te amesteca cu noi, oamenii obișnuiți, care putem auzi și vorbi.

Anna își scutură capul furioasă și începu să-și miște degetele rapid. Trebuia să fie o replică, după cum bănuia Jack, plină de epitete.

– Da, mă așteptam la o astfel de reacție, spuse el cu sinceritate. Bine, nu-l voi mai ruga pe David să mă învețe semnele, pentru că nu vreau să dea de bucluc din cauza mea.

Ea își înclină capul. Era mulțumită. Credea că ieșise învingătoare din această dispută, dar în momentul în care vru să închidă ușa, Jack bătu ușor în ea, cu tocul cizmei. Apoi, folosindu-se perfect de semnele învățate, spuse:

– *Noapte bună, Anna.*

12

Ezzy se trezi ca de obicei, la ora patru și jumătate dimineată. Pensionarea nu-i reglase ceasornicul biologic, astfel încît nu-și modificase orele de somn. Dar, dacă altădată zilele se scurgeau rapid în vîltoarea muncii, acum nu avea cu ce să-și umplă timpul. Majoritatea oamenilor stăbăteau cu greu drumul prin viață, dornici să ajungă la perioada de pensie. Ezzy nu-și dădea seama de ce se grăbeau așa. Era derutat ori de cîte ori auzea că cineva se lupta să fie complet inutil.

Corei îi intrase în cap ideea că ar trebui să cumpere o rulotă și să plece într-un tur al țării. Depistase chiar cîteva puncte de interes, care ar fi meritat să facă o asemenea călătorie: Marele Canion; Tetonii; Cascada Niagara; Noua Anglie, în perioada de toamnă. Dar Ezzy nu era prea entuziasmat atunci cînd se gîndea la nesfîrșitele ore petrecute la volan, pe care le implică un circuit atît de lung.

Cora îi pomenise și de o croazieră. Ce putea fi mai rău decît să te afli pe un vas, fără nici o posibilitate de a scăpa de străinii cu care călătorești și de hiperactivii membrii ai echipajului, hotărîți să te vadă făcînd niște lucruri pe care nu vrei să le faci? se întrebese Ezzy. Cu tenacitate, el ignorase toate broșurile colorate pe care i le băgase Cora sub nas.

Curînd, însă, ea avea să iasă învingătoare. Sentimentul de vinovăție avea să-l silească să cedeze. Concediile nu fuseseră importante pentru el, așa că nu le simțise lipsa. Cora, în schimb, da. Mai devreme sau mai târziu, Ezzy avea să fie nevoit s-o însoțească într-una dintre vacanțele pe care soția sa le visa.

Ezzy spera să poată amîna cît mai mult acel moment. Avea senzația inexplicabilă că, deocamdată, n-ar trebui să părăsească orașul. Cu toate că fusese pensionat, și locul lui fusese deja ocupat de un alt șerif, iar viața din districtul Blewer părea să se deruleze foarte bine și fără el, avea ciudata convingere că nu-și îndeplinise cum trebuie sarcinile de serviciu.

Desigur, se autoamăgea. Căuta cu tot dinadinsul niște indicii, niște semne rău prevestitoare, cărora să le dea interpretări care să justifice poziția lui actuală.

– Sînt un boșorog nebun, bombăni el, în timp ce-și tîra picioarele spre bucătărie.

Regulatorul de timp al cafetierei îl asigură că poate să-și umple o ceașcă cu cafea fierbinte, proaspătă. O duse afară, pe platforma din lemn de sequoia, adusă de copiii lor cu cîțiva ani în urmă, ca dar de Crăciun. Chiar și la acea oră a dimineții, cînd soarele mai avea mult pînă cînd să răsară, acul termometrului de pe partea exterioară a zidului casei tindea spre a opta gradație de deasupra punctului zero. Luna se afla în partea de vest, aproape de linia orizontului. Nu se vedea nici un nor. Îl aștepta încă o zi înăbușitoare.

Și atunci fusese deosebit de cald, își aminti el. În special în acea dimineață de august, cînd fusese descoperit trupul neînsuflețit al lui Patsy. Probabil că temperatura ridicată fusese cea care sporise serios repulsia manifestată de fotoreporterul ziarului. Chemat de ajutorul de șerif Jim Clark, Ezzy îl lăsase pe fotoreporter lîngă cadavru, împreună cu procurorul Harvey

Stroud, și se grăbise să ajungă la localul în care Patsy fusese văzută pentru ultima oară.

Clark, ajutat de un alt adjunct de-al lui Ezzy, îi strânseseră pe toți cei care frecventaseră localul cu o seară în urmă. Până la sosirea lui Ezzy, aceștia fuseseră deja interogați. Cu toate acestea, el îi mai supuse unor interogatorii, făcându-și însemnări pe șervețelele care se puneau de obicei sub paharele cu cocteiluri.

— Corect, șerife. Cecil și Carl și-au petrecut aproape toată seara aici, împreună cu Patsy. S-au distrat de minune.

— Patsy a dansat întâi cu Carl, apoi cu Cecil. La al treilea dans, s-a lipit de amândoi și i-a încins bine pe frați. Eu m-am încins doar privindu-i.

— Prin „atitudine provocatoare“ vreți să ziceți flirt? Dacă da, este corect, șerife Hardge. Evident că flirta. Și cred că-i plăcea să fie privită.

— Nu am intenția să-i vorbesc de rău pe morți, dar Patsy... cum să zic eu, domnule... era disponibilă, dacă mă înțelegeți.

— Împreună cu Cecil le-a oferit consumatorilor un spectacol pe cinste, când s-a urcat pe ringul de dans. El o ținea de fund și îi lungea gâtul.

— Am crezut c-o va face cu Carl chiar acolo, pe masa de biliard. În fața lui Dumnezeu și a tuturor celorlalți.

— Geloși? Nu, șerifule, frații nu erau geloși unul pe celălalt. Se părea că le convenea s-o împartă. Niște canalii, normal.

Singurul mărtor care nu cooperase fusese Parker Gee, proprietarul localului. Acestuia nu-i convenea ca localul să-i fie invadat de „curcani“, care să-i supună clienții la tot felul de interogatorii, de parcă ar fi fost niște criminali. La toate întrebările care i se puseseră, el răspunsese sec: „Aseară am fost ocupat; nu-mi aduc aminte“.

Lăsându-i pe ajutorii săi să ia declarațiile, Ezzy dăduse dispoziție să fie găsiți frații Herbold. Le atrăsese atenția polițiștilor că, deocamdată, nu-i voia pe cei doi frați decât

pentru a-i interoga. De la tavernă, se îndreptase direct spre parcul de „case mobile“ în care se afla rulota veche în care locuiau aceștia. Mașina lor dispăruse. Ușa rulotei fusese încuiată și, la ciocănituri, nu-i răspunsese nimeni. Ezzy rezistase tentației de a face o percheziție fără a avea mandat. În asemenea cazuri, totul trebuia făcut ca la carte. Dacă frații ajungeau în fața instanței, nu voia ca dosarul să fie închis din cauza unei prostii.

Cînd îi interogase pe vecinii celor doi frați, aceștia se uitaseră cu dispreț la rulota lor, spunîndu-i că speră să-l aresteze pe Carl și pe Cecil și să-i bage la zdup pentru tot restul vieții. Amîndoi erau niște adevărate calamități. Veneau și plecau la orice oră din noapte, traversînd parcul în mare viteză, punînd în pericol copiii care se jucau pe alei, terorizînd femeile cu tot felul de remarce vulgare și insulte. În plus, rulota celor doi Herbold făcea notă discordantă cu restul parcului. Era un fel de „pată neagră“ a acestei comunități ordonate și curate. Pe scurt, în unanimitate, vecinii lor voiau să scape de ei.

Ezzy se îndreptă apoi spre sonda petrolieră la care erau angajați cei doi.

– Azi-dimineață n-au apărut, îi spusese supraveghetorul șef. Știu c-au stat la răcoare, dar orice ins are dreptul la încă o șansă. Acum am doi angajați în minus. Ce-au făcut, șerifule?

Ezzy fusese tentat să-i dea un răspuns sincer, dar nu știuse de unde să înceapă. Răspunsul ar fi fost prea lung și prea complicat. Cei doi Herbold fuseseră certați cu legea încă din copilărie, cînd se aflaseră sub supravegherea tatălui lor vitreg.

Delray Corbett se însurase cu mama lor, care rămăsese văduvă. Pe vremea aceea, băieții erau la școala primară. Ea fusese o femeie frumoasă, timidă, liniștită și în mod evident speriată de neastîmpărații ei fii. Niciodată nu se impusese în fața lor. Acesta era și motivul pentru care disciplina de fier impusă de tatăl lor vitreg îi făcuse să devină și mai îndărătnici.

După moartea mamei lor, cînd Delray preluase responsabilitatea creșterii lor, ostilitatea pe care o manifestaseră față de el se amplificase. Cînd Delray se recăsătorise, ei deveniseră niște adolescenți incorigibili, transformînd viața cuplului într-un infern.

Prima dată cînd avuseseră de-a face cu oamenii legii, fuseseră suspectați de furtul a șase navete de bere.

– N-au fost prinși cu marfa furată, Delray, așa încît nu putem dovedi că ei sînt vinovații.

Ezzy își amintea cît de jenat fusese Delray Corbett atunci cînd îi adusese pe cei doi băieți amețiți de băutură în pragul ușii lui.

– Voi lua eu măsurile necesare. Îți mulțumesc că i-ai adus acasă. Îți dau cuvîntul meu că nu se va mai întîmpla niciodată așa ceva.

Dar Delray nu-și putuse ține promisiunea. Cu fiecare an care trecuse, băieții se înrăiseră tot mai mult. În special după nașterea lui Dean Corbett, care ajunsese să fie lumina ochilor tatălui său. Din acel moment, Cecil și Carl deveniseră de nestăpînit.

Gravitatea infracțiunilor săvîrșite de ei sporise treptat; cînd Cecil ajunsese în al doilea an al școlii medii și Carl în primul, o fată îi acuzase că își expuseseră organele genitale în fața ei, în autobuzul școlii, forțînd-o să-i mîngîie. Băieții pretinseseră că fata mințise, că nu avusese loc niciodată un asemenea incident, că aceasta nu era decît o exprimare a dorințelor ei intime. Fiind greu de stabilit care dintre părți mințea, cei doi frați scăpaseră nepedepsiți. Părinții fetei fuseseră revoltați cînd auziseră că nu se ia nici o măsură împotriva lor. Ei îl acuzaseră în mod public pe Delray de comportamentul fiilor lui vitregi.

Urmase un șir întreg de furtișaguri mărunte și de acte de vandalism, dar, băieții fiind isteți, combătuseră toate acuzațiile.

Apoi, într-o noapte, fuseseră prinși asupra faptului: furau diferite subansamble din cimitirul de mașini. Condamnarea fusese de optsprezece luni, într-o închisoare pentru minori, dar li se dăduse drumul după un an, moment din care reîntraseră în custodia paternă.

Delray luase o hotărîre: la primul pas greșit îi va da afară din casa lui. Două seri mai târziu băieții se îmbătaseră, furaseră o mașină care era de vânzare la mîna a doua și plecaseră spre Dallas, unde se ciocniseră frontal cu o dubă, accidentîndu-l serios pe șofer. De data aceasta, instanța de judecată nu-i mai considerase minori. Fuseseră trimiși la Huntsville, iar Delray nu mai voise să știe nimic de ei.

Cînd fuseseră eliberați pe cuvînt de onoare, nu se întorseseră în Blewer. Nu mai trecuseră pe acolo pînă în primăvara anului 1976. În anul acela, o instalație de foraj dăduse peste o nouă pungă de petrol. Drept urmare, șefii firmei aduseseră rapid, una după alta, încă trei sonde, ceea ce necesita sporirea forței de muncă. Muncitorii petroliști, care se aflau în căutare de slujbe, se strînseseră în zonă. Cei doi frați se aflaseră printre ei.

Într-o seară, într-un motel local care fusese pus la dispoziția celor aflați în tranzit prin oraș, se iscase o bătaie. Cînd sosise la fața locului, Ezzy îi văzuse pe frații Herbold exact în mijlocul hărmălaiei.

Fuseseră întotdeauna niște băieți arătoși, iar închisoarea nu avusese absolut nici un efect negativ asupra aspectului lor. Tăietura sîngerîndă de deasupra sprîncenei lui Carl nu făcea decît să-i sporească farmecul natural, să-l facă să pară mai cutezător.

– Ei, să fiu al naibii! Șeriful Hardge! Zîmbindu-i lui Ezzy, Carl se îndepărtase de tipul pe care îl bătuse pînă atunci. Nu ne-am mai văzut demult.

– Tot de prostii vă țineți, Carl? N-ați învățat nimic la Huntsville?

– Evident c-am învățat, șerifule, îi răspunse Cecil, împingându-l pe fratele său într-o parte, cu cotul. Ezzy se îndoia că acesta era mai potolit decît Carl. Probabil că intrase în discuție numai datorită faptului că era mai precaut. Aici a fost doar un accident.

– Accident? Fratele tău îl snopea în bătaie pe tipul ăla.

Un ajutor de-a lui Ezzy tocmai îl pălmuia zdravăn pe omul la care se referise, încercînd să-l facă să-și vină în fire, deoarece acesta își pierduse cunoștința.

– Fratele meu n-a făcut decît să se apere, susținu Cecil. Nu sîntem mai vinovați decît oricare alt bărbat prezent în această încăpere. Dacă ne arestezi, va trebui să-i arestezi pe toți. Și nu cred că ai o temniță suficient de mare.

Cecil avea dreptate. Dacă i-ar fi chestionat pe bărbații aceia toată noaptea, Ezzy ar fi auzit zeci de versiuni privitoare la modul în care se iscase scandalul. Și-ar fi pierdut vremea și și-ar fi irosit puterile de pomană încercînd să afle adevărul. Drept urmare, decretă starea excepțională, ordonîndu-le tuturor să se retragă în camere.

Cecil încercase să-l tragă pe Carl spre camera lor, dar acesta opusese rezistență.

– Hei, șerifule, îl mai vezi pe tatăl nostru vitreg?

– Cîteodată.

– Data viitoare cînd îl întîlnești, să-i zici să se ducă în p... mă-sii, strigase Carl, făcînd un gest obscen cu degetul. Spune-i că ticălosul de mine i-a transmis chestia asta.

– Taci, Carl. Zîbind în chip de scuză, Cecil își trăsese fratele spre intrarea motelului.

A doua zi, Ezzy îl sunase pe Delray. Nu-i transmisese mesajul lui Carl, dar îl întrebase dacă știa că fiii lui vitregi se întorseseră în district.

– Am auzit, însă nu i-am văzut. Știi că nici unul nu se bucură de simpatia mea. Nu vreau să mai am de-a face cu ei.

De atunci, Ezzy nu-i mai văzuse pe cei doi băieți decît o singură dată, într-o ocazie similară, adică în epicentrul unui război. Scandalul avusese loc la Wrangler, unul dintre puținele cinematografe pentru automobiliști rămase în estul Texasului. Alcoolul era interzis atît în cinematograful, cît și în împrejurimile lui. Cu toate acestea, în timpul verii, acolo se consuma o cantitate de băutură suficientă pentru a face să plutească o navă de război.

Se plătea un dolar pentru o mașină, indiferent de numărul ocupanților ei. La acest preț, cinematograful era considerat de adolescenții din Blewer și din împrejurimi un mod de distracție ieftin. Nu conta ce film rula. Copiii se strîngeau cu sutele acolo și se mutau dintr-o mașină în alta, pentru a-și vedea prietenii, pentru a se săruta și pentru a bea.

Într-o seară, din niște motive care nu fuseseră niciodată elucidate, mulțimea din cinematograful se împărțise în două tabere. Cei care își parcaseră mașinile în partea de nord declaraseră război celor din partea de sud, iar terenul acoperit cu pietriș fusese împărțit în două jumătăți, în maniera adoptată de Mason și Dixon, atunci cînd separaseră Nordul de Sudul Americii, creînd Linia Mason-Dixon.

La încheierea conflictului, se constata că pierderile de „război“ fuseseră următoarele: ceva sînge vărsat, cîteva automobile distruse și un incendiu izbucnit în camera de proiecție. Șeriful fusese nevoit să-și trimită la fața locului toate cele cinci mașini de patrulare.

Ezzy îl zărise pe Carl încercînd să așeze pe scaunul din față a unei mașini de teren o femeie extrem de beată, care abia se mai putea ține pe picioare, în timp ce cu o mînă își apăsa o nară, străduindu-se să-și oprească hemoragia.

– Nu poți să nu intri în încurcături, nu-i așa, Carl?

Intrînd imediat în defensivă, Carl îi spusese pe un ton batjocoritor:

– Hei, nu eu sînt cel care a declanșat războiul.

– Dumnezeu îi este martor că nu minte. N-a făcut decît să apere onoarea acestei fete. Nu-l poți aresta pentru așa ceva, intervenise Cecil, sărind din nou în apărarea fratelui său.

– Și-a încălcat promisiunile făcute atunci cînd a fost eliberat pe cuvînt de onoare, îi atrăsese atenția Ezzy. Ori asta este un motiv foarte serios pentru a-l aresta.

– Lasă-l în pace, șerifule. Ce era să facă? Niște nenorociți au zis că prietena lui este curvă.

Ezzy o știa pe femeia prăbușită pe scaunul din față al mașinii; o închisese de cîteva ori pentru că stătea în parcajul magazinului Piggly Wiggly, încercînd să agațe șoferii.

– Ștergeți-o de aici amîndoi. Și, pentru că vă prind a doua oară, să știți că voi fi cu un ochi pe voi.

– Da? Cu care? replicase Carl.

Ulterior, Ezzy își reproșase faptul că nu-i bătuse în acea seară și nu-i închisese. Ar fi trebuit să le facă un raport și să-l expedieze ofițerului în sarcina căruia se aflau în perioada de eliberare condiționată. Ar fi trebuit să profite de cea mai nesemnificativă încălcare a legii, pentru a-i băga din nou după gratii. Dacă ar fi făcut-o, poate că Patsy McCorkle n-ar fi murit.

În anii care urmaseră, aceste două întîlniri cu frații Herbold îl obsedaseră pe Ezzy, dar niciodată nu se gîndise la ele atît de mult ca în cea de a treia zi după ce fusese descoperit trupul neînsuflețit al lui Patsy McCorkle. În ziua aceea, Harvey Stroud intrase gîfîind în biroul lui, îmbrăcat într-un costum crem din pînză de in, și îi aruncase în față un plic din fibre de manila.

– Ăsta-i.

– Era și timpul, mormăise Ezzy, după care, dîndu-și jos picioarele de pe colțul biroului, deschisese plicul.

– Nu pot să mă grăbesc în situații dintr-astea, Ezzy.

Procurorul își scosese pălăria și își făcuse vînt cu ea. Ai vreo sticlă de Coca-Cola în plus?

Unul dintre ajutorii de șerif îi adusese musafirului lor băutura cerută. Ezzy deschise plicul.

– Deci a murit pentru că cineva i-a rupt gîtul?

– I-a fost frînt ca o rămurică. Exact în două. Moartea a fost instantanee.

– Cum crezi că au decurs lucrurile?

– Păi, întâi a întreținut raporturi sexuale cu cel puțin doi parteneri.

– Forțată?

– Am mai pregătit un material, pentru orice eventualitate, care abordează posibilitatea violului. Dar este greu să demonstrăm că a fost violată, deoarece nu deținem suficiente probe care să susțină această idee. În afară de asta, din informațiile pe care le deținem despre fată, am dedus că tinerii nu erau nevoiți s-o forțeze ca să întrețină relații sexuale cu ei.

– Pe mine nu mă interesează moralitatea ei, ci modul în care a murit. Nu se cade să faci asemenea afirmații, Harvey.

– Poate, răspunsese procurorul, fără să se simtă jignit. Dar nu crezi că am dreptate?

Ezzy știa că Harvey avea dreptate. Acesta era și motivul pentru care schimbase subiectul discuției.

– Ce este cu vîntăia de pe gîtul ei?

– Este o urmă lăsată de un sărut prea pasionat. Pe sînul stîng are una asemănătoare. Au fost sărutări înfocate, dar nu violente.

– Aici scrie că ai găsit spermă atît în vagin, cît și în...!

– În rect. Acolo n-a fost vorba decît de un „donator”. Am testat de mai multe ori probele extrase. Un singur bărbat a ejaculat în rect. Stroud rîgîlise, apoi pusese sticla goală de Coca-Cola pe marginea biroului lui Ezzy. În jurul anusului avea niște mici fisuri. Sîngerare slabă. Deci, era vie cînd a

fost penetrată acolo. După părerea mea... dacă te interesează părerea mea, Ezzy.

Ezzy îi făcuse semn să continue, deși fiecare cuvînt care ieșea din gura procurorului îi făcea greață.

– După părerea mea, fata a făcut-o de bunăvoie. Au organizat o orgie.

– Și, pe neașteptate, unul a violat-o în anus.

Încruntîndu-se, procurorul se trase gînditor de lobul urechii.

– Asta-i tot o simplă presupunere. Poate că Patsy le-a acceptat jocul. Poate că, pentru ea, era o experiență nouă, care merita încercată. Poate că chiar ea a avut ideea de a face astfel sex.

Ezzy se gîndise la doamna McCorkle. O vedea în fața ochilor, îmbrăcată în capotul ei cu margarete. Sperase din tot sufletul că femeia aceea nu va fi nevoită să audă așa ceva despre unicul ei copil.

– De asemenea, evenimentele care s-au petrecut în continuare stau la latitudinea imaginației fiecăruia, continuase Stroud. Poate că fata a refuzat să fie penetrată în anus și s-a zbatut, iar tînărul a lipit-o cu forța de pămînt. Este o simplă supoziție. Oricum, trebuie să subliniez încă o dată că nu are nici o vînație și nici o zgîrietură care să sugereze o posibilă luptă.

– Așa vei susține și în fața instanței?

– Dacă se ajunge acolo, da, Ezzy. Sub jurămînt, exact asta va trebui să zic. Poate că Patsy a fost inițial de acord, pentru ca apoi, cînd a văzut c-o doare, să se răzgîndească. Ea s-a zbatut; el a omorît-o. Mai simplu decît atît, nici că se poate. Pe de altă parte însă, la fel de posibil este ca lui Patsy să-i fi plăcut. Chiar și cei care practică asemenea contacte sexuale pot avea iritații și sîngerări în jurul anusului.

Ezzy își frecase tîmpla. Cu capul lăsat în jos, el întrebuse:

– Atunci, cum a sîrșit-o în felul acesta? Adică... cu gîtul rupt:-

– Vrei să știi care este teoria mea? S-a întîmplat în toiul înclășării pasionale. Tînărul s-a cam lăsat în voia sentimentelor și i-a rupt gîtul din greșeală.

– Nu poți fi sigur că e vorba de un accident.

– Adevărat. Dar nu pot fi sigur nici că a fost un gest deliberat. Singurul lucru pe care îl știu cu certitudine este că actul sexual a fost complet.

Ridicîndu-se în picioare, Ezzy își îndreptase spatele. Apoi se dusesse cu pași lenți spre fereastră, pentru a regla, complet inutil, poziția lamelelor jaluzelei.

– Să presupunem că a fost vorba de un accident. În cazul acesta, vinovatul de ce nu a anunțat autoritățile?

– Să fi recunoscut că a ucis-o? Sceptic, procurorul pufnise. Oricum, motivația unei crime intră în sfera ta de activitate, Ezzy. Eu mi-am făcut datoria. Stroud își pusese palaria, apoi se ridicase de pe scaun. Bîrfele spun că frații Herbold sînt suspectii tăi numărul unu.

– Ultima dată, Patsy a fost văzută în compania lor.

– Hmm. În cazul ăsta, aș zice că ambele mele variante sînt valabile. Fie moarte accidentală neraportată, fie viol și omor fără premeditare.

– De ce nu crimă premeditată?

– Posibil. Ce susțin băieții?

– Nu susțin nimic. Parcă au intrat în pămînt.

– Au dispărut?

– De cînd au fost văzuți ieșind de la „Wagon Wheel“ împreună cu Patsy, nu i-a mai zărit nimeni.

– Ei, nu mai spune! Afurisită treabă pentru Delray, nu? Bine, eu îți doresc „vînătoare“ ușoară. Și îți mulțumesc pentru Coca.

Unul dintre motivele pentru care Ezzy nu-i arestase pe frații Herbold atunci cînd avusese ocazia fusese dorința de

a-l scuti pe Delray Corbett de o situație jenantă. Dar, după cum se demonstrase ulterior, nu reușise să-i facă acestuia nici o favoare. La următoarea lor întâlnire, fusese nevoit să-l informeze că-i căuta pe fiii lui vitregi, deoarece se părea că băieții aveau o oarecare legătură cu decesul lui Patsy McCorkle.

– Știi unde sînt, Delray?

– Dacă știam, îi dădeam pe mîna ta, spusese Delray. Ezzy îl crezuse.

– O să te omoare chestia asta, să știi.

Ezzy era atît de adîncit în gînduri, încît n-o auzi pe Cora apropiindu-se. Vocea ei n-avu darul să-l readucă în prezent. Fu nevoit să se lupte pentru a reveni, de parcă s-ar fi căznît să scape dintr-o plasă de păianjen. Sentimentul de vinovăție care îl chinuia ori de cîte ori își amintea de trecut nu-i dădea pace. Se ținea de el, ca firele lipicioase ale plasei țesute de acea insectă micuță.

Cînd, în cele din urmă, reuși să scape, își ridică privirile spre soția sa și-i zîmbi.

– Bună dimineața, Cora.

De fapt, Cora considera că dimineața nu era deloc bună. Păstrînd o tăcere apăsătoare, ea îi turnă cafea proaspătă, adusă într-o carafă, apoi se așeză pe șezlongul de lîngă el. Ezzy putea simți mirosul pudrei de talc cu care se dăduse. Soția sa o folosea de cînd se căsătoriseră, după fiecare baie.

– Care-i problema? întrebă el.

– Obsesia asta, a ta.

– Nu sînt obsedat decît de tine. Întinzînd mîna peste spațiul îngust care le separa șezlongurile, Ezzy își puse palma peste genunchiul ei.

Ea îi dădu mîna la o parte, cu promptitudine.

– Au trecut peste douăzeci de ani de cînd a murit fata aia.

Ezzy oftă, renunțînd să se mai prefacă și timp de cîteva clipe nu făcu altceva decît să bea cafea, lăsîndu-și privirile să rătăcească spre celălalt capăt al peluzei.

– Știu cîtă vreme a trecut de cînd a murit, Cora.

– Și tatăl ei s-a dus. Iar în privința doamnei McCorkle, așa cum știi, nu se mai află printre noi.

Domnul McCorkle își urmase fiica în mormînt la cinci ani după moartea ei, tot într-o vară. Își dăduse sufletul într-o bună zi, așa, complet din senin, stînd pe scaunul lui de la biroul de servicii publice. Văduva McCorkle se mutase în Oklahoma. Nu mai trecuse prin Blewer nici măcar pentru a aranja mormintele fiicei și soțului ei. Dar Ezzy n-o putea învinovăți. Orașelul lor nu-i readucea în minte prea multe amintiri plăcute.

– Singura persoană care te acuză de cele întîmplate acestei familii ești chiar tu, spuse Cora, accentuînd ultimul cuvînt. Cînd îți vei scoate din minte treaba asta? Cînd vei înceta să nu te mai gîndești la ea?

– De unde știi că nu mă gîndeam la altceva?

– Nu mă insulta considerîndu-mă tîmpită, se răsti ea. Știu că noaptea trecută te-ai furișat afară din dormitor numai pentru a consulta dosarele alea vechi. Iar în privința minciunii cu mersul la pescuit, află că am dibuit-o înainte ca tu să ajungi la ușa.

– Am fost la pescuit, veni riposta lamentabilă a lui Ezzy.

– Ai fost lîngă rîu, exact în locul în care a murit fata. Așezînd ceașca de cafea pe măsuta care se afla între șezlonguri, Cora își puse mîinile împreunate în poală. M-aș putea lupta cu o altă femeie, Ezzy. Aș ști ce să fac dacă aș fi pusă într-o astfel de situație. Dar cu chestia asta... habar n-am cum să mă lupt. Oricum... Făcînd o pauză, Cora inspiră adînc. Oricum, am cam obosit încercînd să țin piept unui dușman de care nu știu cum să scap.

Ezzy o privi, îi văzu bărbia încăpățînată și, deodată, simți că inima i se transformă într-o bucată de plumb.

– Te părăsesc, Ezzy. Te las afurisitelor de fantome cu care sînt nevoită să te împart, mai spuse ea, după care începu să plîngă.

– Cora...

– Nu, nu spune nici o vorbă. Am discutat problema asta de mii de ori. Fără rezultat. Ne-am și certat, dar nici certurile n-au dus la nimic.

– Evadarea asta este de vină. L-am văzut pe Carl la emisiunea de știri și mi-am amintit de cele întîmplate. În curînd, imediat ce el va fi prins...

– Nu, Ezzy. Cînd a fost condamnat în Arkansas, mi-ai zis că totul s-a terminat. Dar n-a fost așa. De ani de zile îmi promiți că vei renunța, că-ți vei scoate din minte acest caz nerezolvat. Și, iată-te ajuns la pensie, liber să te distrezi după bunul tău plac. Și să *mă* distrezi, sublinie Cora, cu voce răgușită. Dar tu nu o faci. Nu-ți place nimic. Ești tensionat, ești cufundat pînă la gît în noroiul trecutului. Foarte bine, asta-i alegerea ta, nu a mea. Deci, după cum zic copiii din ziua de astăzi, eu îmi iau tălpășița.

Ezzy se strădui să vorbească pe un ton cît mai calm.

– Nu poți să fii serioasă?

– Oh, ba da, pot. Ștergîndu-și ochii cu mîneca capotului, Cora se ridică în picioare. Te-am iubit încă din scara în care ne-am cunoscut. Te voi iubi pînă în clipa în care îmi voi da ultima suflare. Însă nu voi mai trăi alături de tine, Ezzy. Refuz să stau cu mîinile în sîn, urmărind cum problema asta te va roade pînă cînd nu va mai rămîne nimic din tine. Te-am văzut hăituit de ea, dar să fiu a naibii dacă voi accepta să văd și cum vei fi omorît de ea.

13

Delray nu mai scosese nici un cuvînt din clipa în care descoperise vitele moarte.

El se ridică încet în picioare, își luă șapca de pe cap și își scutură cu ea pantalonul, în dreptul genunchiului pe care se sprijinise. Cu manșeta cămășii își șterse fruntea asudată, apoi se uită lung la pășune, pierdut în gânduri.

În cele din urmă, Jack întrebă:

– Ce părere ai, Delray, despre chestia asta?

– Păi, sînt moarte, răspunse fermierul, nefăcînd altceva decît să sublinieze un fapt evident.

– Voiam să zic... n-ai nici o idee care e cauza?

Corbett își pus șapca pe cap, apoi se întoarse privindu-l pe Jack.

– Am cîteva, dar nici una nu este valabilă.

Jack își mută greutatea trupului de pe un picior pe celălalt. Nu se simțea deloc la largul lui. Era greu să adopte o figură de om nevinovat, țintuit fiind de o privire atît de acuzatoare.

– Nu crezi că ar putea fi coioții de vină? Sau lincșii? Încerca să găsească o explicație cît mai logică pentru existența celor trei hoituri care începuseră să înțepenească în atmosfera călduroasă a acelei dimineți, deși nu credea că se datorau atacului unor animale de pradă. Pe trupurile vitelor nu se

vedea nici o urmă. Nici mușcături, nici răni. Ori un animal de pradă înfometat ar fi ucis o singură vită și ar fi mâncat pe săturate, lăsînd în urmă o masă sîngerîndă de carne, tocmai bună pentru ospățul uliilor.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Delray spuse:

– N-au fost răpuse de un animal cu patru picioare.

În mod evident, după părerea lui, responsabil de moartea vitelor era un animal cu două picioare. Jack fu tentat să se apere de acuzația lui mascată, dar, pînă la urmă, hotărî că era mai indicat să nu spună nimic. Dacă și-ar fi susținut nevinovăția înainte de a fi acuzat în mod clar, ar fi părut mai vinovat. În consecință, abținîndu-se de la orice comentariu, îndrăzni să facă o altă supoziție:

– O boală?

– Poate, spuse Corbett. Nu vom ști pînă cînd nu vom chema un veterinar.

– Dacă este vorba de o boală, n-ar trebui să mutăm restul cirezii pe altă pășune?

Corbett dădu scurt din cap.

– Mă ocup eu de asta. Tu du-te în casă și sună-l pe veterinar. Cere-i Annei să-ți dea numărul lui de telefon.

– Aș prefera să rămîn aici și să încep mutarea...

– Fă ce ți-am spus, te rog, îl întrerupse Corbett pe un ton care nu admitea nici o replică.

– Bine. Îmi las mașina aici. Merg pe jos.

Jack străbătu terenul accidentat, pînă la poarta gardului cu care era împrejmuită pășunea. După ce o închise cu grijă și ajunsese pe drum, o luă la fugă. Nu parcursese decît o jumătate de milă și hainele îi erau learcă de sudoare. Nu dădu nici o atenție faptului, preocupat de vitele moarte și de privirea suspicioasă, atît de greu de suportat, a lui Corbett. Îi jurase acestuia că nu-l va jefui și că nu-i va face nici un rău, nici lui, nici familiei lui, însă nu promisese că nu-i va pune în pericol cireada. Poate că greșise omițînd s-o amintească.

Apăsă butonul soneriei care o avertiza pe Anna de sosirea unui străin prin aprinderea câtorva becuri din interior. Văzînd că nu i se răspunde, apăsă pe clanță. Ușa era descuiată. Intră.

– David?

Nu primi nici un răspuns. Auzind televizorul, o porni în direcția din care veneau sunetele. Ajunse într-o cameră de zi spațioasă, pe care o remarcase cu două seri în urmă, cînd traversase holul central. Coloritul viu al obiectelor din încăpere îți ura, parcă, bunvenit. Pe măsuțele de lîngă sofa erau așezate în ordine cîteva reviste. Pe fiecare scaun, exista cîte o pernă moale, comodă. Pe masa pe care se punea de obicei serviciul de cafea, era un bol plin cu mere verzi. Pe ecranul televizorului apăruse Gomer Pyle, care, cu un zîmbet năîng întipărit pe față, primea o muștruluială zdravănă de la Sergent. Dialogul era subtitrat la baza imaginii.

David dormea pe sofa.

Jack n-o văzu și nici n-o auzi pe Anna.

Era pe punctul de a-l trezi pe băiat pentru a-l ruga s-o cheme pe mama sa, dar se răzgîndi. Oare copilul chiar trebuia să afle de moartea vitelor?

Întorcîndu-se în hol, Jack luă la rînd fiecare încăpere de la parter. Intră întîi în biroul în care se afla computerul Annei, apoi în bucătărie și în camera de serviciu, unde mașina de spălat era în funcțiune. De acolo, se întoarse în holul central. La baza scării, se opri. Poate că ar fi fost bine să mai apese o dată pe butonul soneriei. Poate că, de data aceasta, Anna va vedea becurile aprinzîndu-se. Apoi se răzgîndi și începu să urce treptele.

Pînă atunci, nu-i trecuse prin minte ideea că Anna se afla în pericol stînd singură în casă. Cum putea femeia aceea să-și dea seama cînd i se sparge ușa? Nu avea cum.

În dreptul băii, se opri. Ușa era deschisă, dar înăuntru nu se afla nimeni. Aproape de capătul culoarului dădu peste un

dormitor care în mod evident îi aparținea lui David. Jack zări atît posterul cu cow-boys din Dallas, despre care îi pomenise băiatul, cît și cartea cu dinozauri, care se afla pe noptieră.

Următoarea ușă dădea spre o scară îngustă, care ducea în pod.

– Anna? strigă înainte de a realiza că era inutil s-o cheme.

Urcă scara încet, oprindu-se cu o treaptă înainte de a ajunge la capătul ei. Anna se afla în pod. Ședea pe podea, cu picioarele încrucișate. Fiind cu spatele la el, Jack nu văzu ce ține în poală. În orice caz obiectul îi capta întreaga atenție.

Credea că este singură. Jack se simți jenat. Nu era frumos din partea lui să se furișeze în felul acesta pînă la ea și nici s-o privească cînd ea habar n-avea de asta. Dar priveliștea merita să fie contemplată. Bluzița cu bretele i se mula perfect pe torsul suplu. Cîteva șuvițe de păr îi rămăseseră pe ceafă, unde pielea îi era puțin mai deschisă la culoare decît pe brațe și pe umeri, fiind ceva mai puțin expusă razelor soarelui. La șale, între tivul bluzei și marginea de sus a pantalonilor scurți pe care îi purta, i se vedea puțin pielea. Privirile lui Jack rămăseră ațintite asupra acelui punct suficient timp ca să se simtă stînjenit.

Luîndu-și de pe cap pălăria de cow-boy, el își dresе glasul cît de tare putu. Apoi își reaminti că nici un sunet n-o va face pe Anna conștientă de prezența lui. David îi atrăsese atenția că mama sa nu suporta să fie luată prin surprindere, dar Jack nu vedea cum ar fi putut s-o avertizeze din vreme că se va apropia de ea. Poate că, dacă va avea grijă să urce ultima treaptă călcînd suficient de apăsător, vibrațiile transmise prin podea o vor determina să se întoarcă.

Probabil că pășise prea apăsător, deoarece Anna se sperie.

Brusc, Jack fu orbit de o străfulgerare neașteptată.

Se chirci și, clătinîndu-se, făcu un pas înapoi. Dacă n-ar fi întins mîna la timp pentru a se prinde de tocul ușii, s-ar fi rostogolit pe scară.

Îl împușcase!

Acesta fu primul lui gând. Totuși, nu simțise nici o arsură, nici o înțepătură, nici o forță de impact. Clipind pentru a-și recăpăta vederea, își examinează propriul trup, dar nu văzu nici o urmă de sânge.

– Ce nai...?

Oprindu-se, își ridică privirile spre Anna. Aceasta stătea acum în picioare, cu fața spre el. Într-o mână avea un aparat de fotografiat, iar în cealaltă un bliț.

– Ce naiba te-a apucat? țipă Jack. M-ai speriat atît de tare cu chestia aia încît era să fac pe mine!

Anna lăsă aparatul și blițul pe podea, apoi începu să facă tot felul de semne. Jack nu reuși să înțeleagă decît esența monologului, dar nu după mișcările mîinilor, ci după expresia ei furioasă.

– Așteaptă o clipă! Așteaptă o clipă! spuse el, ridicîndu-și ambele mîini. Ea încetă să gesticuleze, însă continuă să respire precipitat, semn de agitație extremă. Sincer vorbind, Anna se speriasse de apariția lui în aceeași măsură în care Jack se speriasse de străfulgerarea flash-ului.

– N-am vrut să te iau prin surprindere.

Anna mai făcu niște semne pe care el nu le prea înțelese. Deduse însă după mișcările buzelor ei că era vorba de David.

– David doarme la parter, spuse Jack, după care tăcu. Anna continuă să-l privească cu suspiciune. Uite ce-i. Regret dacă te-am speriat, dar să știi că și tu m-ai speriat. Mai văd încă o groază de stelute roșii.

Neînțelegînd prea bine ultima propoziție, Anna își înclină capul într-o parte și îl privi curioasă.

– Nu contează, bombăni Jack, după care, vorbind ceva mai rar, spuse: Delray m-a trimis aici. Îmi trebuie numărul de telefon al veterinarului. Veterinarului, repetă făcînd cu degetele semnele corespunzătoare literelor cuvîntului

respectiv, bucuros că, între timp, făcuse exerciții pentru a învăța alfabetul folosit de Anna. Apoi își duse mîna în partea stîngă a capului, cu degetul mare lipit de ureche și degetul mic întins spre gură. Acesta era semnul corespunzător cuvîntului *telefon*. Orice om de pe glob putea să-l înțeleagă.

Expresia de pe chipul Annei fu mai grăitoare decît semnele pe care le făcea.

— Ce s-a întîmplat? Anna îi confirmă printr-o înclinare a capului că ghicise întrebarea. Am găsit trei vite moarte, îi explică Jack. Sînt pe pășune. Delray vrea să afle de ce au murit.

Realizînd că trebuia să fie promptă, Anna trecu pe lîngă el și coborî în grabă scara. Jack o urmă, oprindu-se o singură clipă, pentru a-și recupera pălăria, care îi căzuse din mînă atunci cînd făcuse acel pas clătinat înapoi. Anna ajunsese deja și frunzărea o agendă cu numere de telefon.

— Mulțumesc, îi spuse în momentul în care ea îi întinse agenda, arătîndu-i un număr. În timp ce aștepta ca cineva să ridice receptorul la celălalt capăt al firului, se uitară unul la altul. Privirea lui cercetătoare o intimidă pe Anna. Ea trase de tivul bluzei pe care o purta, apoi își trecu degetele prin păr, așezîndu-și după ureche o șuviță rebelă. În final, neștiind ce să mai facă cu mîinile, își lăsă brațele să cadă, de-a lungul trupului.

— Clinica veterinară.

— Ăăă... da, bună ziua. Vă sun în numele domnului Corbett.

— Delray?

— Da. Domnul doctor Andersen este? Ne-au murit niște vite.

Telefonista îl lăsă să aștepte.

Jack îi spuse Annei:

— Știu că tu ai făcut fotografiile alea. Și mai știu și că tu ai fost pozată lîngă gard.

Ea își clătină ușor capul, prefăcîndu-se că nu-l înțelege, dar Jack era sigur că-l înțelesese cît se poate de bine.

În aceeași zi, spre seară, Anna se urcă din nou în pod. Era pentru a doua oară cînd se ducea acolo, după luni de zile; nu intra în pod decît la schimbarea anotimpului, cînd trebuia să pună la păstrare hainele inutile.

Îi plăcea curățenia, la fel de mult ca lui Delray. În consecință, din punct de vedere al ordinii, podul nu se deosebea de restul casei. Podoabele pentru pomul de Crăciun erau puse în cutii etichetate. Hainele din lînă erau închise ermetic, în pungi, pentru a fi ferite de molii. Echipamentul sportiv al lui Dean Corbett – cîteva mingi de fotbal, o cască zgîriată, niște mănuși și cîteva crose de base-ball, o minge dezumflată de baschet, o rachetă de tenis – era aranjat frumos pe un raft metalic. Trofeele lui, care își pierduseră strălucirea de-a lungul vremii care trecuse, erau aliniate perfect, ca niște soldăței din plumb. De asemenea, tricourile pe care le purtase jucînd în diferitele echipe erau împăturite cu grijă în cutii. Tot în cutii cu capace ermetic închise, pe care erau lipite liste cu conținutul lor, se aflau suvenirurile strînse de Mary o viață întreagă.

În schimb, de la prima lui soție și de la fiii acesteia, Delray nu păstrase absolut nimic.

Anna nu era genul de om care să colecționeze obiecte inutile. După moartea părinților ei, păstrase doar cîteva obiecte. Restul lucrurilor le împărțise mai multor societăți de caritate. Rochia de nuntă și-o păstrase într-o cutie separată și în afară de această cutie, dintre obiectele din pod nu-i mai aparținea decît o ladă din lemn, în care își ținea echipamentul fotografic.

Găsi aparatul de fotografiat și blițul pe podea, exact în poziția în care le lăsase dimineața, cînd o șperiasse Jack.

Geanta neagră de lîngă ele conținea niște obiective suplimentare, interschimbabile, și alte cîteva accesorii.

De cînd îi arătase lui Jack Sawyer albumul, nu-și mai putuse scoate din minte acele fotografii. După ce ani de zile se prefăcuse că n-o mai interesează arta fotografică, după ce ani de zile se autoamăgise, spunîndu-și că nu ea fusese cea care le făcuse, văzîndu-le, se trezise cuprinsă de un fel de nostalgie. Fusese necesar să le revadă pentru a realiza cît de mult simțea lipsa micului ei hobby. Acum era din nou dornică să-și folosească aparatul de fotografiat.

În acea dimineață, cînd îl văzuse pe David dormind în fața televizorului, se hotărîse să urce în pod pentru a profita de clipele de singurătate care i se ofereau. Intenționase să „fure“ doar cîteva clipe din timpul dedicat treburilor gospodărești, dar plăcerea îi fusese întreruptă brusc de problema urgentă, apărută pe neașteptate.

În restul zilei, nu mai avusese nici o clipă liberă. După ce vorbise cu veterinarul la telefon, Jack Sawyer plecase să se întîlnească cu Delray. Deși angajatul lor făcuse acele remarce deranjante privitoare la fotografii, ea își dăduse seama că era preocupat mai mult de vitele moarte decît de pozele pe care le văzuse în album.

La prînz, pentru că Delray nu venise să mănînce, Anna făcuse un pachet cu mîncare pentru doi inși, se urcase în mașină și se dusesese pînă la pășune.

Evident, îl luase și pe David cu ea, deși nu știa cum va reacționa copilul văzînd cadavrele vitelor. Copilul se dovedise mai degrabă curios. Moartea unei vaci nu era, pentru el, la fel de catastrofală ca moartea unui cal. David îi vedea zilnic, iar uneori îi și hrănea. Fiecare primise cîte un nume, în vreme ce vitele erau niște ființe anonime, care făceau parte dintr-o cireadă. Între el și ele, nu exista nici un fel de relație.

În schimb, Delray era foarte trist. Îi mulțumise Annei pentru mîncarea adusă, clar, într-o manieră destul de brutală.

La Jack Sawyer nici nu se gîndise. Noroc că Anna îi oferise un sandviș, altfel ar fi flămînzit. Delray era preocupat doar de doctorul Andersen, care tocmai examina trupurile neînsuflețite ale animalelor.

Anna îl dusesese pe David acasă înainte de sosirea mașinii cu remorcă în care trebuiau încărcate cadavrele. Delray se întorsese abia la ora cinei, foarte obosit, nervos și tăcut. Realizînd că socrul ei voia să fie lăsat în pace, Anna nu încercase să-l țină de vorbă. De asemenea, îl sfătuisese pe David să se joace în altă parte. Imediat după terminarea cinei, Delray se retrăsese în dormitorul lui, de la etaj.

Abia după ce-l culcase pe fiul ei, își permisesese să acorde cîteva minute propriilor plăceri. Se întorsese în pod, sub pretextul că dorea doar să-și pună aparatul de fotografiat la loc, pe raftul pe care stătuse nemișcat timp de șase ani.

Luîndu-l de pe podea, avu senzația că este mai greu decît înainte. Îl examinează, întorcîndu-l de pe o parte pe alta. Suflă în lentila obiectivului, pentru a îndepărta un fir de praf, apoi își puse vizorul în fața ochiului.

În pod era cam întuneric, dar, după ce reglă distanța focală, imaginea deveni ceva mai clară. Apoi, deși nu avea film în aparat, roti butonul exponometrului pînă la gradăția optimă și apăsă pe declanșator.

Oh, cît de plăcut era! Mai apăsă o dată pe declanșator. Oare trebuia și, în special, mai *putea* să se reapece să facă fotografii? De la moartea lui Dean nu-și mai permisesese să-și piardă timpul cu așa ceva. De fapt, renunțase din momentul în care se îmbolnăvisese soțul ei căruia îi dedicase tot timpul, dedicîndu-se exclusiv îngrijirii lui. I se devotase total. Fiecare clipă petrecută împreună cu el avusese o importanță enormă.

Renunțase la pasiunea ei mai întîi pentru Dean, apoi pentru David. Pînă ce băiețelul crescuse suficient de mare pentru a nu mai necesita o supraveghere permanentă, ea își

pierduse dexteritatea. Se întreba dacă nu cumva uitase tot ce știuse despre arta și tehnica fotografică. Între timp, și în acest domeniu se făcuseră multe progrese. Trebuia să ia totul de la zero, ca un amator.

Ținînd aparatul în mîini, își simțea inima bătînd mai repede. Evident, nu-i va fi ușor s-o ia de la capăt, dar putea să învețe, pas cu pas, tot ceea ce era necesar. Trebuia să se intereseze ce tehnici noi se foloseau și ce produse apăruseră pe piață în ultima vreme. Handicapul pe care îl avea îi limita posibilitățile de mișcare, însă putea fi și un avantaj, o motivație, nu un impediment.

Măcar să-i facă din cînd în cînd cîte o poză lui David. Da, fiul ei ar fi fost un subiect minunat. Va putea face experiențe cu lentile și surse diferite de lumină, perfecționîndu-și stilul pe care și-l formase înainte de a renunța la fotografiat.

Apoi, acumulînd experiență, putea găsi și alte subiecte. Alți oameni. Nu neapărat oameni frumoși, ci interesanți. Oameni cu defecte și imperfecțiuni. Oameni ale căror chipuri sînt oglinzile unor puternice personalități. De exemplu, îl putea fotografia pe Jack Sawyer. Portretul lui ar fi fost, într-adevăr, deosebit. Jack avea o față osoasă, asemănătoare unui peisaj plin de cîmpii, creste și crevase; o față bătută de vînturi, îmbătrînită, și, totuși, fără vîrstă; un chip care îți spunea o poveste întreagă, fără să rostească nici un cuvînt. Oricum, cuvintele ar fi fost de prisos, din moment ce ea nu putea auzi.

Anna învățase sensurile cuvintelor. Poseda un vocabular bogat și își exprima foarte bine gîndurile, atît în scris, cît și în limbajul semnelor pe care îl învățase de la părinți și de la profesorii excelenți pe care îi avusese. Drept urmare, posibilitățile ei de comunicare erau exemplare pentru o surdomută.

Cînd gîndea, nu apela la cuvinte. Ca într-un film mut, se baza numai pe imagini vizuale pentru a-și analiza impresiile referitoare la situații, locuri sau oameni. Ea studia mintal

chipul lui Jack Sawyer, asociindu-l cu o serie întreagă de imagini foarte animate.

Simțindu-se cam jenată de intensitatea imaginilor pe care le vedea în fața ochilor minții, băgă repede aparatul de fotografiat în suportul lui din piele. Și, în loc să-l pună pe raft, unde ar fi trebuit, îl luă cu ea.

În grajd era o căldură sufocantă. Deși ambele uși erau deschise, înăuntru nu se simțea nici un curent de aer. Jack își asumase sarcina neplăcută de a curăța grajdul și pentru că aparatul de aer condiționat care se afla în rulota lui era mai zgomotos decât un avion cu reacție. Nu-l suporta decât atunci când, mort de oboseală, voia neapărat să doarmă. Restul timpului, prefera să stea pe afară. Dar acesta nu era singurul motiv pentru care se oferise să scoată gunoiul din grajd. În primul rînd, dorea să rămînă în grațiile lui Delray.

După ce medicul veterinar luase cele trei vite moarte, nu prea își mai văzuse șeful. Corbett își petrecuse după-amiaza cosind iarba de pe pășune.

Vorbiseră o singură dată. Spre sfîrșitul după-amiezei, cînd Corbett își parcase cositoarea lîngă grajd, Jack se apropiase de el.

– Cînd crezi că vei primi vești de la medic?

– A zis că, în cel mai bun caz, îmi va da rezultatul mîine.

– Hmm. Păi, nu prea avem ce face pînă cînd nu aflăm de ce au murit, nu-i așa?

– Da, nu avem.

La atîta se limitase conversația lor. De cînd găsisse vitele moarte, Delray abia de îi adresase cîteva cuvinte. Îl evitase. Lui Jack această atitudine i se părea de rău augur.

N-o văzu pe Anna decât în momentul în care se întoarse. Stătea în pragul grajdului. Luat prin surprindere de apariția ei neașteptată, Jack scăpă furca din mînă și înjură în șoaptă. Apoi spuse, cu glas tare:

– Scuză-mă. Pentru înjurătură, adică. N-am auzit ce-ai zis. Iar făcuse o gafă. Exasperat, privi spre tavan. De fiecare dată când deschid gura, dau cu bățul în baltă.

Din cauza căldurii, își scosese cămașa și și-o atîrnase într-un cui. Se întinse după ea și o îmbrăcă. Arăta ca o zdreanță. Mînecele îi fuseseră scoase cu mulți ani în urmă. Din cauza nenumăratelor spălări, la umeri, acolo unde altădată fuseseră prinse mînecele, atîrnau niște fire de ață. Materialul era decolorat, iar carourile imprimate pe el deveniseră neclare. Doar trei nasturi mai rămăseseră la locul lor. Jack îl încheie numai pe cel din mijloc, apoi o privi pe Anna cu precauție, zicîndu-și că prezența ei la grajd nu putea fi determinată decît de necesitatea transmiterii unei vești proaste.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă.

Ea îi întinse o sticlă cu bere rece.

Gestul era atît de neașteptat, încît Jack se uită lung la sticlă, de parcă nu și-ar fi dat seama ce conține. Apoi o privi pe Anna, ușor amuzat. Cu un gest care denota o oarecare nerăbdare, ea împinse spre el sticla cu gît lung.

– Oh, îți mulțumesc, spuse Jack, după care își scoase mînușile galbene din piele și luă sticla. O destupă imediat și bău cu poftă. Niciodată nu i se mai păruse berea atît de bună. Ștergîndu-și buzele cu dosul palmei, îi zîmbi Annei. Este extraordinară.

În timp ce el băuse, Anna scrisese ceva pe un carnețel pe care-l întoarse spre el. „Cînd am închis ușa din spate a casei, am văzut că în grajd este aprinsă lumina. Mi-am închipuit că mai lucrezi, și m-am gîndit că ți-ar putea fi sete.“

– Mi-a fost. Îți mulțumesc. Tu nu bei?

Ea își scutură capul, strîmbîndu-se. Jack rîse.

– Nu-ți place, ai?

– Nu, îi transmise ea prin semne.

– Așa-i nu? Cum ea îi răspunse afirmativ, Jack lăsă sticla și mînușile pe butoiul în care era ovăzul, prinse coada furcii

sub braț, pentru a-și elibera complet mâinile, și făcu semnul respectiv. Este bine? o întrebă el.

– *Da.*

– Și ăsta-i *da*?

Anna dădu din cap, aprobator. Jack repetă cele două semne de câteva ori, întipăririndu-și-le în memorie. Satisfăcută, Anna îi zîmbi. Zîmbi și el. Apoi privirile ei trecură peste umărul lui, ațintindu-se cu subînțeles asupra paielor curate pe care Jack le împrăștiase prin grajd după ce adunase gunoiul.

Cînd femeia se uită din nou în ochii lui, Jack ridică cu timiditate din umeri.

– Am avut impresia că Delray mă consideră vinovat de moartea vitelor.

Se părea că pusese degetul pe rană, deoarece Anna își aținti privirile în pămînt. Pentru a o face atentă, îi atinse brațul.

– Chiar crede că eu le-am omorît?

Ea îi scrisese răspunsul pe carnețel: „Deocamdată nu știe ce să creadă.“

– Dar mă suspectează, nu-i așa?

Jenată, Anna se uită în altă direcție.

– Las-o baltă, spuse Jack. Știu că mă suspectează.

Apoi își termină berea și aruncă sticla goală într-o găleată de gunoi. Se auzi un zgomot puternic. Jack se crispă.

– Scuză-mă, spuse.

Ridicînd din umeri, Anna își îndreptă degetele spre urechi. Stînjenit, Jack spuse:

– Fir-ar a naibii de treabă. Știu că nu auzi, dar uit mereu.

Anna înțelese și imediat scrisese pe carnețel: „Toată lumea uită. Părinții mei, Dean, Delray, adică oamenii alături de care am trăit sau mai trăiesc“.

Jack citi mesajul, apoi dădu absent din cap. Era curios să afle cărui fapt se datora handicapul ei, însă nu voia să-i pună întrebări, pentru a nu o ofensa.

– Anna, spuse el totuși pe un ton șovăitor. Știu că asta nu este treaba mea... Dar sînt curios. Dacă nu vrei să discuți cu mine această problemă, crede-mă, te voi înțelege...

Ea îi făcu semn să continue.

– Păi, mă întrebam dacă... dacă ai fost toată viața așa, mă înțelegi, surdomută. Așa te-ai născut?

– Da.

– Înțeleg.

Plecîndu-și capul, Jack își scărpină cu unghia degetului mare cuta verticală care i se formase între sprîncene cînd se încruntase. Nu-l mîncă pielea. Simțea numai nevoia să facă ceva pentru a ieși din situația jenantă creată de întrebarea pe care o pusese.

În cele din urmă își ridică privirile și schiță un zîmbet.

– Scuză-mă, sînt încurcat. Nu știu ce să mai spun. Martor mi-e Dumnezeu că nu te compătimesc și că n-am vrut să mă comport ca un mitocan. Am dorit doar să știu ce s-a întîmplat.

Ea scrisese: „Îmi dau seama cînd interlocutorul meu mă privește gîndind: «Sărmana surdă!» Sau cînd îmi vorbește, spunîndu-și că sînt proastă. Tu nu te porți așa.”

Jack rîse.

– Ce ușurare! N-aș vrea să mă consideri un cretin.

Zîbind, Anna clătină capul, asigurîndu-l astfel că nu e cazul.

El privi o clipă, apoi coborî ochii.

– Alaltăieri seară... Realizînd că ea nu-i vedea buzele, Jack își ridică fruntea și o luă de la capăt: Alaltăieri seară, de ce mi-ai interzis să învăț semnele?

Anna își alese cuvintele cu grijă înainte de a le așterne pe hîrtie. Cînd termină de scris, întoarse carnetelul spre Jack. „Am fost surprinsă că vrei să le înveți. Reacția mea, cam dușmănoasă, s-a datorat faptului că n-am știut cum să reacționez. În afară de Dean, nimeni altcineva nu mi-a învățat limbajul.”

Jack citi textul de două ori, deoarece, după prima lecturare, i se păru ciudat. Și Delray, și David cunoșteau semnele. Anna îl comparase numai cu Dean Corbett. Oare ce avea el în comun cu fostul ei bărbat? se întrebă. Oare de ce mintea ei făcea o anumită legătură numai între ei doi?

Iată o întrebare la care trebuia să reflecteze, dar nu acum, când stăteau față în față, cu picioarele cufundate pînă la glezne în paiele proaspete, la o distanță atît de mică unul de altul, încît îi putea număra genele.

Se părea că gîndurile ei se îndreptaseră în aceeași direcție, deoarece Jack o văzu înroșindu-se și dîndu-se un pas înapoi. Convins că era pe cale să-i ureze noapte bună, el își ridică mîna, spunînd:

– Așteaptă. Urmărește-mă cu atenție. După ce sprijini furca de peretele grajdului îi „spuse“, folosindu-se de alfabetul manual, numele.

Ea zîmbi, apoi clătină capul, dîndu-i de înțeleș că greșise, și, ridicîndu-și mîna făcu semnul corespunzător literei *k*.

Jack mai încercă o dată.

– Așa?

Ușor încruntată, Anna îl apucă de mîna dreaptă, apoi îi așeză fiecare deget în poziția corectă. Cel mic și inelarul trebuiau să stea îndoite, cu vîrfurile spre palmă. Ținîndu-l cu delicatețe de încheietura mîinii, Anna își studie opera și, ajungînd la concluzia că este perfectă, îl privi zîbindu-i.

Dar Jack nu zîmbea.

Dîndu-i brusc drumul, Anna făcu un pas înapoi. Cu o mișcare la fel de bruscă, Jack își băgă mîinile în buzunarele pantalonilor. Pe neașteptate, aerul începuse să i se pară mai dens, mai greu de respirat... Sau, mă rog, insuficient. Cînd vorbi, vocea îi fu răgușită.

– Cred că, de data asta, m-am prins cum trebuie să-mi mișc degetele.

Prin semne, ea îi ură noapte bună, apoi se întoarce și străbătu cu pași repezi culoarul dintre boxele cailor. Jack o urmă pînă la ușa largă de la capătul lui. Oprindu-se acolo, o urmări cum traversează curtea, de parcă ar fi fost fugărită de diavol.

Cînd Anna intră în casă, Jack se sprijini de tocul ușii. Se ruga să simtă o adiere cît de slabă de vînt pentru a se răcori. O picătură de sudoare i se scurse pînă la sprînceană. Inima îi bătea mai repede decît de obicei, iar gîtul îi era înfierbîntat și uscat, deși abia băuse berea rece.

Palmele și degetele îi erau atît de bătătorite din cauza muncii, încît n-ar fi fost surprins să afle că nervii lor terminali erau morți. Și, totuși, aceștia transmiteau creierului său o sumedenie de mesaje, care-l făceau să retrăiască senzațiile pe care le simțise atunci cînd Anna îl atinsese. Regreta că alfabetul avea numai douăzeci și șase de semne. Nu s-ar fi plîns nici dacă Anna s-ar fi jucat toată noaptea cu degetele lui. Care să fie motivul? I se umpluse creierul de praf din cauza ovăzului pe care îl dăduse cailor și a paielor pe care le împrăștiase sau joaca aceea cu degetele fusese, realmente, al naibii de erotică?

Nora lui Delray Corbett îl adusese în starea aceasta. Cu o săptămîină în urmă, nici nu știa că există, iar acum, la numai șapte zile diferență, i se părea cea mai tentantă femeie de pe pămînt. Anna Corbett. Nora lui Delray Corbett.

Închizînd ochii, Jack inspiră adînc, apoi expiră prelung, lăsînd să-i scape o înjurătură. Apoi își sprijini capul de tocul ușii.

Destinul îi jucase iarăși o festă.

Cînd redeschise ochii, pregătit să se întoarcă în grajd, privi din pură întîmplare spre fereastra unuia dintre dormitoarele care se aflau la etajul casei.

Timp de cîteva clipe, rămase complet nemișcat, cu ochii atinți într-acolo. Apoi șopti:

– Uf, la naiba!

14

Pe cutia de scrisori scria: Dl și Dna G.R. BAILEY. Casa se afla la o distanță apreciabilă față de drum, într-un pîlc de copaci. Era mare, și pe acoperiș se înălțau două coșuri, un paratrăznet și o antenă parabolică. Deși afară se întunecase, Carl Herbold aprecie că are în față o gospodărie rurală curată, care denota prosperitate.

– Ce părere ai? întrebă el privindu-l pe Myron.

– Despre ce?

– Iisuse, bombăni Carl, după care, fără a-i mai cere părerea tovarășului său, intră cu mașina pe aleea de acces spre casă.

Trebuia să-și scoată pălăria în fața lui Cecil. Găsise mașina exact în locul în care îi spusese fratele său că va fi, în condiție excelentă, cu rezervorul plin, numai bună să-și ia zborul cu ea. În portbagaj găsise un geamantan plin cu haine, patruzeci de dolari, cîteva arme, muniție suficientă și cîteva sticle cu whisky, cu care, el și Myron celebraseră succesul evadării.

Primele zile și le petrecuseră lîngă un lac, încercînd să scape de mahmureală, dormind în mașină și făcînd plajă. De fapt numai el făcuse plajă. Pielea lui Myron nu suporta soarele, așa încît acesta moțăise la umbra copacilor.

După anii petrecuți între zidurile reci, vastitatea spațiului i se părea minunată. Dar chiar și aici existau neplăceri. Dimineața, când se trezise, Carl descoperise un tatu cuibărit sub mașina lor și o căpușă adăpostită în părul lui pubian.

Sosise timpul să-și găsească un refugiu. Așa încît o porniră în căutarea unui loc potrivit. Toată ziua merseseră pe drumuri lăturalnice, evitînd șoselele principale unde s-ar fi putut întîlni cu patrulele de poliție aflate în căutarea lor.

Carl se simțea măgulit ori de cîte ori își auzea numele rostit de crainicii de la radio.

Și-ar fi dorit ca mama lui să trăiască ca să afle ce ispravă făcuse. Cu siguranță că ar fi plîns pînă cînd i-ar fi secat ochii. Altceva nu știuse să facă. Conform imaginii pe care și-o formase despre ea în copilărie, mama lui fusese o femeie cu pleoape veșnic roșii și nas permanent mucos, care repetase la nesfîrșit, cu gura cufundată într-un șervețel parfumat Kleenex, că nu știe ce să facă cu ei. Cu el și cu Cecil, adică.

Pe tatăl lui nu și-l amintea. Murise cînd Cecil abia reușise să facă primii pași. Nu-și amintea dacă i se spusese vreodată care fusese cauza morții lui. Presupunea că bătrînul dorise să ajungă mai repede în mormînt, pentru a nu mai fi obligat să audă văicărelile soției sale.

Mama lui lucrase la un salon de înfrumusețare. Carl își amintea mirosul de amoniac, folosit pentru permanente, pe care îl răspîndea prin casă cînd se întorcea de la muncă. De asemenea, și-o amintea plîngîndu-se că este extrem de obosită și rugîndu-i să tacă, să nu se mai agite, să fie cuminți pentru a o lăsa să se odihnească. Ei n-o ascultaseră niciodată, căci ea nu reușise să se impună în fața lor.

Brusc, băieții remarcară faptul că mama lor suferă o schimbare. Devenise entuziastă, începuse să-și aranjeze părul, să se rujeze, să poarte pantofi cu tocuri înalte și ciorapi fini.

De asemenea, în fiecare sîmbătă seara pleca pentru a se întîlni cu cineva. Una dintre amintirile cele mai vii a lui Carl data din ziua în care mama lor adusese un bărbat în casă. Îl prezentase și le spusese că acela va fi noul lor tătic. Bărbatul se numea Delray Corbett.

Carl ridică piciorul de pe accelerator, stinse farurile, apoi opri motorul mașinii, lăsînd-o să înainteze din inerție spre casă, pînă cînd aceasta se opri. Scoțîndu-și pistolul de sub centură, el spuse:

– Myron, stai ascuns aici pînă cînd ajung în casă, s-a înțeles?

– Bine.

O clipă mai tîrziu, Carl deschise portiera și coborî. Simțind mirosurile de bălegar și de fîn, își aminti de felul în care fuseseră obligați să se mute de la oraș la țară. Ani de zile fusese, împreună cu fratele său, stăpînul străzilor și aleilor din Blewer. Zilnic, după orele de școală, se întîlneau cu amicii lor și plecau în căutarea aventurii. Întotdeauna existase o experiență nouă, care merita încercată, sau o provocare nouă, care merita înfruntată.

Băieții mai mari îi învățaseră să fumeze, să bea și să fure. Violența, în schimb, le stătuse în fire, așa că nu avuseseră nevoie de profesori. Încercaseră să-i egaleze pe huligani, să fie mai breji decît ei. Despre fete, aflaseră că au între picioare ceva care este mai bun decît o bomboană, ceva care poate fi obținut intimidîndu-le, dacă nu ești suficient de fermecător din punctul lor de vedere. Carl le descoperise secretele mai repede decît Cecil. Dar asta nu conta. Pînă la urmă, nici Cecil nu dusesese lipsă de femei.

Apoi, pe neașteptate, fuseseră smulși amîndoi din decorul familiar al Blewer-ului, lipsiți de prieteni, de plăcerea de a cunoaște fiecare stradă a orașului, de libertatea de care se bucuraseră. Carl urîse ferma lui Corbett. Urîse duhoarea

grajdurilor, muncile zilnice pe care le avusese de dus la îndeplinire, regulile stricte impuse, manierele de comportament la masă, lecturile din Biblie. Urîse și pedepsele pe care le primiseră amîndoi, cînd îndrăzniseră să nu se supună ordinelor rigide date de Corbett.

Ura pe care o nutrea față de tatăl lui vitreg evoluase. O desconsiderase pe mama lor pentru că le impusese să-l accepte pe Corbett. Cînd cheagul de sînge format în piciorul ei se deplasase de-a lungul venelor pînă la plămîni, omorînd-o, celebrase evenimentul. În ziua în care o îngropaseră, organizase, împreună cu Cecil, o mică petrecere, în doi. Se bucuraseră că nu mai trebuiau s-o asculte cum, smiorcîindu-se, implorîndu-i să fie băieți buni, cerîndu-le să încerce să se înțeleagă cu Delray, care le putea fi un tată extraordinar.

Amintirile legate de lamentările ei și de reproșurile aspre ale lui Corbett îl făceau pe Carl să-și smită stomacul transformîndu-se într-un bolovan.

Ridicîndu-și pumnul, el bătu în ușa mai tare decît intenționase. Cîteva clipe mai tîrziu, se aprinse lampa de la intrare. Dîndu-și seama că era observat prin vizor, se prefăcu că tresare, într-un mod comic, și își puse palma peste ochi, de parcă ar fi vrut să și-i ferească de lumină.

— Bună seara, doamnă Bailey, spuse el pe un ton prietenos. Ați pus un bec cam puternic la intrare. Trebuie să fie de o mie de wați.

— Cu ce te pot ajuta, tinere?

Doamna Bailey era o femeie micuță, trecută de șaptezeci de ani. Purta ochelari, avea părul colorat într-o nuanță bleu pal, iar zîmbetul îi era foarte cald.

— Soră, cine este?

În prag își făcu apariția încă o femeie. Semăna perfect cu prima, numai că lui Carl i se părea mai dolofană, mai drăguță și, în special, mai simpatcă.

Zîmbetul lui dezarmant deveni, deodată, și mai larg.

15

Jack bănuia că Delray îi va comunica, undeva pe drum, între fermă și depozitul de cereale, că îl concediază.

Dimineata devreme, îi dăduse o listă de sarcini, după care își luase furgoneta și plecase. Nu-i spusese unde merge, dar Jack presupunea că voia să verifice dacă nu cumva mai pierduse vreo vită în timpul nopții. Jack îndeplini toate sarcinile primite și își găsi singur altele, pentru a-și ocupa timpul.

Îl văzuse pe Delray întorcându-se la ora prânzului, însă acesta intrase în casă fără să-i adreseze nici un cuvânt. Abia pe la ora trei după-amiaza veni să-l caute. Îl găsi în magazia de scule, reparînd un căpăstru.

– Mergem la depozitul de cereale, îl anunță el din ușa garajului.

Cînd Jack ieși, Delray îl aștepta la volanul furgonetei, cu motorul pornit. Se urcă alături de el, dar fermierul părea că nu conștientizează prezența lui. Nu schimbară nici o vorbă.

Jack ardea de nerăbdare să afle dacă veterinarul îi comunicase lui Delray rezultatul autopsiei, însă nu era momentul să întrebe. O tăcere apăsătoare domni pe tot parcursul drumului. Jack ar fi trebuit să se bucure. Atîta timp cît nu voia să deschidă gura, Delray nu-l putea concedia. Iar el nu voia să plece de acolo.

Regula lui de bază era să nu se atașeze de nimeni, pentru a putea părăsi locul în care se aciuase oricînd avea chef. Nu el alesese acest mod de viață, ci viața îl obligase să adopte o asemenea atitudine. Și, cu timpul, se obișnuise cu ea. Se angaja de fiecare dată în alt loc, știind de la bun început că slujba va fi temporară. În plus, avea un fler deosebit, care îi spunea cînd este cazul să își ia rămas-bun și să plece mai departe. De obicei, o făcea fără să arunce nici o privire înapoi. Mergea uitîndu-se numai înainte și lăsîndu-se condus spre următoarea destinație de propriul nas.

De data aceasta, însă, situația era puțin diferită. Nu ajunsese la ferma lui Delray Corbett din pură întîmplare. Și nici nu alesese în mod aleatoriu momentul sosirii lui. Evadarea lui Carl Herbold din închisoare fusese cea care îl determinase să vină aici.

Își încălcase regulile. Nu aplicase procedura lui standard de operare. Ca atare, nu putea să-și ia mașina și să plece oricînd. Dacă și-ar fi bazat deciziile pe prudență, n-ar fi pus piciorul pe teritoriul lui Corbett. Deci, de la bun început, nesocotise prudența, pentru că, iată, se afla aici, alături de el. Și intenționa să rămînă pînă în momentul în care Herbold va fi prins.

Asta dacă Delray nu-i va cere să spele putina; atunci nu-i rămînea altă soluție decît să-și împacheteze lucrurile și să plece.

La depozitul de cereale, Delray achită cumpărăturile, comportîndu-se de o manieră vecină cu impolitețea. Jack fu cel care mulțumi, atunci cînd casierul îi întinse lui Delray nota de plată. Vînzătorul nu se oferă să-i ajute să încarce sacii grei cu ovăz, tot din cauza comportamentului nemanierat al lui Delray. Jack nu-l învinovăți și se mulțumi să constate efortul lui Delray de a încărca sacii, fără să ceară ajutorul nimănui.

– Căldura asta este îngrozitoare, spuse el. Pornește motorul și dă drumul aparatului de aer condiționat. Mă ocup eu de saci.

– Ce, crezi că nu sînt în stare s-o fac?

Pus la locul lui într-o manieră dură, Jack renunță. Se vedea clar că Delray era nervos. În orice caz, motivul nu putea fi oferta lui Jack de a-l scăpa de o muncă grea, la fel cum supărarea lui nu putea fi pusă în totalitate nici pe seama morții vitelor. Jack putea pune pariu că Anna era principala vinovată, și berea băută de el în grajd.

Delray închise ușa din spate a furgonetei. O clipă mai târziu, se urcau amîndoi în mașină. Fața fermierului era congestionată.

– N-aș putea rezista unui pahar de băutură rece, spuse el.

Jack fu surprins să-l audă făcînd o astfel de afirmație. În definitiv, asta însemna că recunoștea că era vlăguit. Dar nu făcu nici un comentariu.

– Îmi place ideea.

Delray îl duse la „Dairy Queen”*. Intrară în local bucurîndu-se de binefăcătorul aer condiționat, făcură comanda adolescentei care se ocupa de bar, apoi își aleseră un separeu și se așezară unul în fața celuilalt. Aruncînd o privire peste umăr, Delray se încruntă văzînd-o pe fata de la bar care-și „înfrumusețase” chipul cu inele metalice și butoni. Pîna și limba îi era găurită. De ea își prinsese o perlă neagră.

– De ce și-a făcut așa ceva?

– Probabil pentru a-i scoate din sărute pe bătrînii proști ca noi.

Delray se uită la Jack, apoi rîse în stilul lui caracteristic; de această dată, grimasa pe care o făcu se apropie mai mult ca oricînd de un rîs normal.

– Cred că ai dreptate.

În următoarele cîteva minute, își savurară în tăcere limonadele reci. Delray fu cel care termină primul. El își

* Regina produselor lactate.

împinse paharul într-o parte, apoi își aținti privirile asupra straturilor de flori prăfuite care se vedeau prin fereastră. Se părea că nu va deschide discuția. Jack se întreba dacă nu cumva își alegea cuvintele pe care avea să le folosească pentru a-l anunța că era concediat. Dar, decît să aștepte neliniștit să vadă ce se va întîmpla, mai bine lua taurul de coarne.

– Deci, ce-a zis?

Privirile lui Delray se mutară de la flori la Jack.

– Otravă.

Lui Jack i se strînse inima. Sperase că vitele acelea muriseră din cauza cine știe cărui virus rar sau din orice alt motiv care să nu-l poată implica. Dar otravă. Mai rău de atît, nici că se putea.

– Restul cirezii va avea de suferit?

– Azi-dimineață, am mai găsit două vite moarte. Otrava a fost presărată pe blocul de sare. L-am luat de acolo, dar evident că vor mai trece cîteva zile pînă cînd vom afla cîte l-au lins. Corbett pufni disprețuitor. Licheaua care a făcut-o n-a fost prea inteligentă. Dacă arunca otrava în lac, îmi dădea o lovitură mult mai puternică.

– Poate că n-a vrut decît să te avertizeze.

– Poate.

– N-am făcut-o eu.

– N-am afirmat că ai fi făcut-o tu.

– Dar asta gîndești.

Delray roși. Jack își spuse că bătrînul trebuia lăudat pentru felul în care știa să se stăpînească. Mai ales dacă credea că el era cel care încercase să-i distrugă unicul mijloc de existență. Întinzîndu-se peste masă, îl întrebă:

– De ce aș fi făcut-o?

– De ce ai apărut din senin, cerîndu-mi o slujbă?

– Trebuia să muncesc.

– Pe naiba. L-am sunat pe tipul ăla la care ai lucrat ultima dată. Cel din Corpus. Ți-a dat niște referințe extraordinare. Mi-a zis că regretă amarnic că te-a pierdut. Ar fi dorit să

aibă o sută de oameni ca tine. Ai avut o slujbă bună și, totuși, ai renunțat la ea și ai venit la mine, pentru o jumătate din remunerația pe care o primeai acolo. Clătinându-și capul, Corbett concluzionează pe un ton dezaprobator: Este illogic. Complet illogic.

– Pentru mine nu este illogic. Am simțit nevoia unei schimbări.

– Auzi, nevoia unei schimbări! Delray tăcu o clipă, indignat, apoi își întinse arătătorul bont spre Jack. Nu am încredere în tine.

– Atunci, de ce m-ai angajat?

– Ca să fiu cu ochii pe tine până când îmi dau seama ce urmărești.

– Și ți-ai dat seama?

– Cred că da.

Jack își desfăcu brațele lateral, invitându-l pe interlocutorul său să-i împărtășească impresiile.

– Lucrezi pentru firma EastPark din Houston.

Jack îl privi fix timp de câteva secunde, apoi izbucni într-un hohot zgomotos:

– Eu să fiu un sabotor trimis de o astfel de corporație?

– De acord, nu pari a fi așa ceva, dar tocmai de aceea poți juca perfect acest rol.

– Poate că într-o altă viață, spuse Jack, rîzînd încă pe sub mustață. Ți-am zis care este părerea mea despre ticăloșii ăia lacomi.

– Mi-ai spus exact ceea ce voiam să aud. Mi-ai suflat fumul în nas, ca să mă îndrepti pe un drum greșit.

Timp de câteva clipe, Jack îl privi fix, clătinînd dezaprobator din cap.

– Bine, spuse în cele din urmă, să zicem că aș avea o legătură cu ei. În cazul ăsta, cum îți explici că am ocupat postul acela din Corpus?

– L-ai ocupat ca să faci același lucru pe care îl faci aici. EastPark nu este decît o felie dintr-un tort imens. Tipii ăia

sînt băgați peste tot. Petrol și gaze naturale, proprietăți imobiliare, computere. Au pînă și un contract guvernamental cu NASA. Am aflat cheștiile astea din materialul de propagandă pe care mi l-a dat Emory Lomax. Apropo de el, uite încă un semn care ar fi trebuit să-mi dea de gîndit. Lomax a început să exercite presiuni asupra mea exact atunci cînd ai apărut tu. În timp ce el face o agitație vizibilă, tu lucrezi sub acoperire. Te trimit de colo-colo, unde și cînd au nevoie de tine. Iar tu aranjezi „decorul” în care se va juca piesa, adăugă Delray, ridicîndu-și privirile spre pălăria din pai a lui Jack.

Ofînd, Jack se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele separeului.

– Greșești, Delray. Greșești al naibii de mult.

– Nu cred.

– Dacă aș fi fost șmecherașul corporației, copilul-minune care știe să descurce toate itele, nu crezi că aș fi ales o cale mai abilă de constrîngere decît să-ți otrăvesc cireada la numai cîteva zile după sosirea mea? Și haide să-ți mai spun ceva: Dacă aș fi fost angajat să te distrug pentru a pune mîna pe ferma ta, nu m-aș fi comportat atît de deplorabil. Mi-aș fi făcut treaba cum trebuie. Aș fi otrăvit, cum ziceai și tu, sursele de apă.

Delray îl privi lung, măsurîndu-l, cîntărindu-i cuvintele, cercetîndu-i ochii pentru a-și da seama dacă-l mințea sau nu. Jack îi susținu privirea. Nici unul dintre ei nu-l observă pe bărbatul care se apropiase. Abia cînd îl auziră vorbind deveniră conștienți de prezența lui.

– Bună, Delray.

Luat prin surprindere, Delray întoarse brusc capul.

– Oh, bună, șerif Hardge. Nu te-am observat.

– Ce mai faci?

– Nu mă pot plînge. Tu?

– Bine... cred. Dar să știi că nu mai sînt șerif.

– Da, da, așa e, spuse Delray, absent. Cum este viața de pensionar?

– Nu m-am obișnuit cu timpul liber. Încruntându-se, Hardge privi înghețata de banane pe care o comandase. Dacă o țin tot așa, spuse ridicînd puțin paharul, am toate șansele să mă îngraș. Urmă un zîmbet crispat, adresat lui Delray, după care privirile fostului șerif se ațintiră curioase asupra lui Jack.

Observîndu-le, Delray făcu un gest spre însoțitorul lui.

– M-am hotărît să angajez pe cineva. El este noul meu ajutor.

– Jack, se prezentă Sawyer, întinzînd mîna dreaptă.

– Ezzy.

– Încîntat de cunoștință.

– La fel.

Mîna pe care o scutură Jack părea aspră ca o coajă de copac. Noul venit era un om înalt, deșirat, cu umeri largi, curbați spre interior. Pieptul, altădată robust, îi devenise ușor concav din cauza vîrstei. De sub o pălărie ca cea pe care o purta Jack, se vedeau cîteva bucle de păr cărunt. Fața lui Hardge era prelungă ca a unui baset, și mohorîtă.

Renunțînd la schimburile de amabilități pe care le-ar fi cerut eticheta, șeriful pensionar se întoarse spre Delray:

– Ai primit vreo veste din Arkansas?

– Nu. De fapt, nici nu mă aștept să primesc.

– Da, nici eu nu cred că o vei primi. Băiatul este prea isteț pentru a veni aici.

– Chestiile alea s-au petrecut cu foarte mult timp în urmă, Ezzy.

– Da, cu foarte mult timp în urmă. De atunci, a curs multă apă pe sub pod. După o pauză scurtă, stîngenitoare, Hardge schimbă subiectul discuției: Avem parte de o vreme îngrozitor de călduroasă.

Umerii lui Delray se îndreptară. Părea că se relaxase.

– Ne-ar prinde bine o ploaie.

Șeriful se uită de sus, de la înălțimea lui apreciabilă, la înghețata ce se topea în micul pahar de plastic.

– Ei bine, trebuie să mă retrag. Este cazul să mănînc chestia asta înainte de a se transforma în supă. Ai grijă de tine.

Jack îl urmări cu interes pe bătrîn cum părăsește restaurantul și se urcă într-un Lincoln vechi de aproximativ zece ani.

– Se vede că a fost șerif, spuse, după care își întoarse privirile spre Delray. Crezi că ți-am otrăvit vitele. De ce nu m-ai turnat?

– Nu mai este șerif.

– Ăsta nu este un răspuns,

Delray se ridică brusc în picioare.

– Vreau să iau niște înghețată pentru David și pentru Anna, zice el și se duse direct la bar pentru a face comanda.

Jack îl așteptă la ușă. Se urcară din nou în furgonetă și o porniră spre fermă.

Ce naiba se petrecea? se întrebă Jack. Deși era acuzat, nu era încă condamnat? Sau își susținuse atît de bine cauza încît Delray se hotărîse să-și retragă acuzațiile?

Privi pe furiș profilul dur al fermierului. Acesta conducea, cu privirile ațintite înainte și cu mâinile poziționate pe volan – în dreptul orelor zece și două, așa cum se cerea la școală, fără a depăși viteza admisă. Un om atît de disciplinat ca el nu se putea răzgîndi atît de ușor. Jack bănuia că „juriul“ continua să delibereze.

Deocamdată conta doar faptul că se afla încă acolo. Era mai bine să lase baltă chestia asta. În schimb, trebuia neapărat să lămurească o altă problemă.

– Aseară am vorbit cu Anna, spuse într-o doară.

– Serios? Ați *discutat*?

– E un fel de-a spune. Eu i-am pus întrebări, iar ea mi-a răspuns prin da sau nu. Cînd a vrut să-mi transmită ceva, mi-a scris pe un carnețel.

Degetele lui Delray se întinseră, apoi se încleștară din nou pe volan.

– Și despre ce ați vorbit?

– Despre defectul ei. Mi-a zis că este surdomută din naștere.

– Așa am înțeles și eu.

– Este o situație groaznică, atât pentru un copil, cât și pentru părinții lui.

– Nu i-am cunoscut părinții. Pe ea, am văzut-o pentru prima când a adus-o Dean în casa noastră.

Din acest moment, Jack își rezervă rolul de ascultător. Delray îl privi în tăcere; reîncepu să vorbească abia în momentul în care își aținti iarăși privirile asupra drumului.

– Nu pot afirma că am fost fericit când am văzut că este surdomută. Băiatul meu a cunoscut-o la colegiul de doi ani, cu cursuri incomplete. A fost foarte încântat de ea. Evident, și eu am admirat-o pentru că a urmat școala aceea. Cursurile colegiului nu sînt ușoare nici pentru copiii normali. Unul handicapat, ca Anna, trebuie să lupte din greu pentru a le urma. Normal, a avut un interpret, dar tot i-a trebuit un curaj deosebit ca să facă așa ceva.

Jack își puse brațul pe spătarul scaunului.

– Probabil că tinerii care trudes mai mult știu să aprecieze mai mult. În felul acesta școala are un efect realmente pozitiv asupra lor.

– Da, Anna a apreciat-o. A muncit din greu și a obținut numai calificative bune. Dar una este să apreciezi pe cineva pentru rezultatele pe care le-a obținut, și alta s-o primești pe respectiva persoană în sînul familiei tale. Recunosc că am fost pornit atât împotriva lui Dean, cât și împotriva ei. Asta, la început. Apoi am ajuns s-o cunosc, să-mi dau seama cît de îndrăgostit era Dean de ea și...

– Și ai ajuns la concluzia că Dean, avînd o personalitate puternică – pentru că, văzîndu-te pe tine, bănuiesc că a fost puternică –, nu va ține cont de părerea ta.

Delray îl privi. Părea pregătit să-i dea o replică tăioasă. Apoi, deodată, trăsăturile i se îndulciră și clătină capul cu tristețe.

– Da, părerea mea n-a contat. S-au căsătorit, apoi, un timp, au fost mai fericiți decît oricare altă pereche pe care am văzut-o vreodată. Asta, pînă cînd Dean s-a hotărît să se înroleze.

Jack îl lăsa pe Delray să-i spună toată povestea, deși o știa de la Anna.

– Când Dean a plecat peste ocean, Anna a reluat cursurile. Părinții ei îi lăsaseră o moștenire suficient de frumușică pentru a-și definitiva educația, așa încât, la încheierea celor doi ani ai colegiului, a început să facă naveta, patruzeci de mile dus, patruzeci de mile întors, pentru a urma cursurile claselor superioare. A studiat arta fotografică. După întorcerea lui Dean, când a văzut că boala lui se agravează, a renunțat la școală pentru a-l îngriji. După moartea lui, când s-a născut copilul, continuarea studiilor a devenit imposibilă.

Jack nu era de acord cu Delray în această privință, însă el nu avea nici un drept să-și spună părerea.

– Acela a fost momentul când a încetat să și vorbească, adăugă fermierul.

În gând, Jack trecea în revistă toate motivele pentru care Anna ar fi trebuit să termine școala și să-și ia diploma de absolvire. Îi trebuiră câteva secunde pentru a înregistra ultima afirmație făcută de Delray.

– Poftim? Ai zis că Anna obișnuia să vorbească?

– O făcea cu timiditate, mai ales dacă prin preajmă se afla vreun străin, dar Dean o încuraja să nu renunțe la orele de dicție.

Lui Jack nu-i venea să creadă ce auzea.

– Putea să vorbească?

– Nu ca tine sau ca mine, dar destul de binișor. O puteai înțelege. Dacă te gîndești bine, este o chestie uluitoare. Reușea să scoată sunete articulate, deși nu era în stare să le audă.

Destăinuirea lui Delray îl amuți pe Jack. Ori de cîte ori i se adresase prin semne, Anna formase cuvintele cu ajutorul buzelor. Mișcările lor făceau parte intrinsecă din expresiile ei faciale, deosebit de expresive. Dar niciodată nu se întîmplase să-i iasă vreun sunet din gură.

– De ce nu mai vrea să vorbească?

Delray ridică din umeri, adoptînd o poziție defensivă.

Apoi se fîîi pe scaun, de parcă acesta ar fi început să-l înţepe.

– N-arc de ce să vorbească. De fapt, n-ar fi singura care refuză să deschidă gura. Există mulţi surzi, asemenea ei, care îi privesc cu ochi răi pe toţi cei care consideră că ar trebui să înveţe să vorbească. Cei mai mulţi preferă să se bazeze pe limbajul semnelor.

– Dar nu există şi unii care combină semnele cu sunetele?

– Există.

– Deci surzii gesticulează, îşi mişcă buzele şi *vorbesc*, corect?

– Nu sînt expert în educaţia lor.

Jack insistă:

– Probabil că Annei i-au trebuit mulţi ani pentru a-şi dezvolta toate aceste deprinderi. De ce nu se mai foloseşte de cunoştinţele pe care le-a acumulat?

– Nu ştiu. Delray îi răspunsese pe un ton arţăgos, cu o voce atît de ridicată încît aproape ţipă. De ce n-o întrebî pe ea? Data viitoare, s-ar putea să ai şansa să puneţi de un taifas pe cînte.

Jack avusese dreptate. Delray era supărat pentru ceea ce se întîmplase seara trecută; îi spionase de la fereastra dormitorului. Jack îi zărise silueta profilată pe fondul şters de lumina din interior. Jack ştia că ochii lui Delray fuseseră atinţiţi direct asupra lui. De asemenea, bănuia că fermierul petrecuse multă vreme la fereastră, aşa încît o văzuse pe Anna ieşind din grajd.

În orice caz, aseară, se uitaseră unul la altul timp de cîteva secunde, fără ca nici unul dintre ei să facă vreo mişcare. În cele din urmă, Delray se întorsese şi dispăruse de la fereastră. Acum stătea cocoşat peste volan, ţinîndu-l cu mîinile încheştate şi privind la drumul care se aşternea înaintea lor, de parcă fişia de asfalt era un inamic pe care voia cu tot dinadinsul să-l doboare. Dacă i s-ar fi cerut părerea, Jack ar fi spus că omul la care se uita era foarte furios, că era torturat de nişte trăiri emoţionale deosebit de puternice. Calm, el întrebă:

– De cît timp o iubeşti, Delray?

16

Mexicanii ceruseră să fie plătiți imediat. Emory Lomax scăpase de ei dându-le cincizeci de dolari, dar ar fi fost dispus să le dea chiar și de două ori mai mult. Merita să cheltuiască banii ăștia pentru a-l sabota pe Delray Corbett. Jesse Garcia și banda lui apăruseră pe strada principală exact când avusese nevoie de ei. Dacă nu s-ar fi uitat din întâmplare pe fereastră să vadă ce mașină huruia într-un asemenea hal, n-ar fi văzut hîrbul de furgonetă a lui Garcia. Ori, dacă n-ar fi văzut-o, s-ar mai fi chinuit și acum să scorească un plan care să-i faciliteze achiziționarea fermei lui Corbett.

Zeița Fortuna îi apăruse în cale sub înfățișarea lui Jesse Garcia.

Localnicii îl cunoșteau sub numele de Omul Drege Tot. Repara porți, sisteme de irigare, rezervoare de purificare a apei. Dacă voiai să-ți înlocuiești broasca unei uși, Garcia era omul cel mai potrivit. Dacă copacii tăi aveau crengi moarte care trebuiau tăiate, tot Garcia și verii lui rezolvau problema într-o singură după-amiază. Tot Garcia „dregea” și situațiile. Dacă voiai ca ticălosul tău de vecin să aibă un mare ghinion cu mașina lui nou-nouță, era suficient să pui în mîna lui Garcia o bancnotă de cincizeci de dolari și-l puteai vedea pe

vecinul tău cum face o criză de nervi pe aleea de acces a casei sale, chiar înainte de a pleca la drum.

De asemenea, era bine să-l cunoști pe Garcia când ajungeai la răfuieli. Pe el nu-l deranja să-și murdărească mâinile – nici la propriu, nici la figurat. Unii nu puteau decât să strige ce le-ar face inamicilor lor. Garcia, în schimb, le putea transforma dorințele în realitate. Totuși, nu depășea o anumită limită – refuza să schilodească sau să omoare. În schimb, avea o imaginație extraordinară. În cazul în care nu știai cum să te răzbuni pe dușmanii tăi, el îți propunea mai multe variante, dintre care o puteai alege pe cea optimă.

Nu făcea nici un fel de discriminări. Intra în slujba oricui îl plătea. În noaptea asta îi puteai fi client, ca în următoarea să devii victimă. Dar asta era stilul lui. Nimeni nu protesta, deoarece nimeni nu voia să devină dușmanul *lui*. Și, oricum, ar fi fost periculos să protestezi. Se știe că toți mexicanii poartă asupra lor câte un cuțit.

Lomax îi spusese lui Garcia să aibă „grijă” de cireada lui Corbett.

– Pierderile să nu fie catastrofale. *Comprende*, Jesse, ce înseamnă catastrofal?

Jesse îl înțelesese. A doua zi, tot orașul aflase că Delray Corbett pierduse câteva vite, în niște circumstanțe ciudate, asta constituiau o nenorocire pentru orice fermier: efecte negative asupra afacerilor, stigmatizare, teamă de viruși necunoscuți. Doar se știa ce impact avusese boala vacilor nebune asupra vânzărilor.

Cînd Emory părăsi banca cu pași elastici, încrezători, pentru a se duce la întâlnirea pe care și-o dăduse cu Corbett, era convins că se află în postura ideală pentru ducerea unor tratative reușite. La fermă îl aștepta, însă, o surpriză neplăcută. Corbett nu părea acum pregătit să-i accepte oferta, cu toată intervenția mexicanului.

– V-ați uitat prin material? Întrebă el dezamăgit, după o jumătate de oră de discuții.

– Da.

– Și nu sînteți de părere că realizările lor sînt impresionante?

– Mda.

Cum se putea ca idiotul acesta bătrîn să nu fie uluit de broșura lucioasă pe care i-o trimisese și de informațiile conținute de ea? Sau se încăpățîna în speranța că va putea să salte prețul fermei?

– Vi se face o ofertă teribil de generoasă, domnule Corbett. Teribil de generoasă. Deși nu era nici pe departe atît de indiferent pe cît pretindea, Emory se sprijini degajat de spătarul fotoliului. EastPark Development dorește foarte mult să intre în posesia acestei proprietăți. Oferta lor este mult mai ridicată decît valoarea ei reală.

Anna se afla în celălalt capăt al camerei de zi. Privind spre ea, Emory îi făcu cu ochiul. Cînd sosise, îl servise politicoasă cu un pahar de ceai cu gheață, dar se uitase la el ca la un gunoi. Oare de ce-și permitea să fie atît de arogantă?

El se purtase onorabil. Mai mult chiar, se uitase din cînd în cînd la ea pentru a nu se simți exclusă din discuție, deși Delray juca și rol de interpret, explicîndu-i prin semne despre ce era vorba. Cînd o întîlnea la bancă, o saluta întotdeauna politicos. Și, totuși, Anna avea un comportament care se putea numi oricum, numai prietenesc nu.

Uite, chiar și acum, dacă i-ai așeza un cub de gheață pe fund, acesta nu s-ar topi. Dar lui tot i-ar fi plăcut s-o pipăie. Ar fi fost în stare să jure că, dacă ar face-o, Anna și-ar revizui atitudinea destul de ușor.

Delray închise dosarul care conținea planurile corporației și îl aruncă pe măsuta din fața sofalei.

– Ia lămuriți-mă, domnule Lomax. Oamenii aceia vor să

renunț la o milă pătrată de pământ și să mă mulțumesc doar cu o bucățică?

Emory zîmbi cu toată fața.

– Evident, asta este o abordare exagerat de simplificată a problemei, dar, pentru a vă stimula să acceptați afacerea, conducerea corporației este dispusă să vă permită să alegeți primul lotul. În plus, vă scutesc de plata chiriei și de toate celelalte cheltuieli aferente casei și vă dau o legitimație de membru al clubului local, valabilă pentru tot restul vieții.

– O legitimație de membru al clubului local.

– Da, spuse Emory pe un ton superior, de parcă ar fi avut în față o sărmană muscă neajutorată, în timp ce el era păianjenul flămînd. Cum vi se pare?

– Nici nu se poate discuta.

Corbett se ridică în picioare. Lomax îl urmă.

– Domnule Corbett, v-am făcut oferta în niște termeni simpli, ușor de înțeles pentru orice necunoscător. Cu toate acestea, cred că n-ați reușit să pricepeți...

– Domnule Lomax, știu să citesc.

– N-am avut intenția să insinuez că... Vă rog, să nu credeți că... Era un om mort dacă Delray Corbett credea că-l consideră prost. Trebuia să-l abordeze cu mai multă grijă, de pareă ar călca pe ouă. Mă gîndeam doar la complexitatea acestui gen de afaceri. Pentru cineva care nu are experiență în domeniu unele detalii contractuale pot să scape.

– Da, este posibil. În schimb, răspunsul meu nu-i deloc complex. Pur și simplu, afacerea nu mă interesează.

Cu voce ridicată, aproape stridentă, Emory spuse:

– Suma pe care vor să v-o dea depășește valoarea reală a proprietății. Pământul acesta nu merită atîția bani.

– Înseamnă că sînt proști, nu?

Emory își coborî vocea, vorbind de data aceasta pe un ton mai rezonabil.

– Veți dispune de mulți bani. Pe lotul dumneavoastră, vă veți putea construi orice fel de casă doriți.

– Îmi place casa și lotul acesta.

Emory atârna de un fir de ață, pe care simțea că-l scapă din mână. Pagerul lui țîrîi. Agitat, apăsă pe butonul de deconectare, apoi încercă cu disperare să-l atace pe Corbett într-o altă manieră.

– Asta nu este o hotărîre pe care s-o puteți lua de unul singur. Doar o aveți și pe Anna. Ea ce părere are despre propunerea noastră?

Anna îi dădu răspunsul prin semne înainte ca el să fi încheiat întrebarea.

– Spune că ferma îmi aparține, îl lămuri Delray. Și că ea îi va fi lăsată moștenire fiului ei. Îmi lasă în totalitate puterea de decizie.

– Mă bucur că a adus vorba de fiul ei. Trebuie să ți-neți socoteală și de el. De educația lui. Când va ajunge la colegiu...

– Avem deja niște fonduri, puse special deoparte.

– Dar...

Delray își ridică mîna.

– V-am ascultat suficient, domnule Lomax. Aveți talent de comerciant, dar vă obosiți de pomană. În plus, mă faceți să-mi pierd timpul. N-am vrut să refuz întîlnirea, însă acum a luat sfîrșit. La revedere.

Cînd Delray se întoarse, hotărît să părăsească încăperea, Lomax se agăță de ultima lui speranță.

– A rămas de discutat și problema împrumutului dumneavoastră.

Corbett se opri brusc din drum, apoi se întoarse încet și se uită furios la funcționar. Fața începuse să i se înroșească.

– Ce-i cu împrumutul?

Emory își țuguie buzele și clătină cu tristețe din cap, de parcă ar fi vrut să spună că regretă amarnic faptul că trebuie

să abordeze un asemenea subiect, pe care nici nu l-ar fi pus în discuție dacă ar mai fi existat altă alternativă.

– Rata din trimestrul acesta a fost plătită mai târziu decât ar fi trebuit, domnule Corbett.

– Cu numai câteva zile.

– Dar în trimestrul următor ce credeți că se va întâmpla? Sau peste două trimestre?

– Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu-mi achit obligațiile.

– Sînt convins. Dar niciodată nu ați traversat vremuri atît de dificile. Și, sincer, în viitorul apropiat, nu văd nici o șansă să scăpați de greutățile actuale. Carnea nu are suficientă căutare pe piață, iar dumneavoastră vă ocupați doar de vite. Mă înțelegeți? Emory își desfăcu brațele larg. Deoarece v-ați dovedit un client serios, banca noastră a fost dispusă să vă acorde un credit considerabil de mare. Totuși, nu-l putem lăsa nerambursat o veșnicie.

– Scoateți bani din creditul pe care mi l-ați dat, Lomax, atîta vreme cît îmi plătesc dobînzile...

– Din păcate noi ne aflăm la discreția inspectorilor bancari. Ei sînt cei care se enervează, nu eu. Pentru a-și demonstra seriozitatea, Emory își încrucișă brațele la piept. Din cauza presiunilor exercitate de ei sînt nevoit să vă cer ca, pe lîngă plata dobînzilor, să ne rambursați deja o parte din creditul acordat.

– Perfect. Mă voi descurca.

– Cum? Avînd în vedere că mă ocup de conturile dumneavoastră, știu că nu dețineți momentan lichidități. În plus, cheltuielile de întreținere n-au scăzut; din contră. Deci, faceți un calcul aritmetic simplu. Balanța dumneavoastră contabilă este din ce în ce mai puțin încurajatoare. Și acum, cu această... dificultate suplimentară...

Atenția lui Corbett fusese, în sfîrșit, trezită. Capul lui se lăsă brusc pe spate, de parcă Emory l-ar fi lovit în bărbie. De fapt, un pumn plasat în bărbia excentricului bătrîn nu i-ar fi

dat lui Emory satisfacția imensă pe care i-o ofera efectul acestui atac verbal.

– Aproape imediat după ce l-ați chemat pe doctorul Andersen, au început să bată tam-tam-urile, răspîndind vestea unei posibile epidemii, care dă iama printre vite. Toți fermierii aflați pe o rază de cîteva mile în jurul orașului nostru au auzit de ghinionul dumneavoastră.

– În cireada mea nu bîntuie nici o epidemie. Au fost niște cazuri izolate.

– Da, aparent, așa este, dar ați suferit o pierdere mare. Suma de bani pierdută este importantă, mai ales acum, cînd fiecare livră de carne de vită se traduce în dolari și cenți.

– Pierderea a fost de cinci capete. N-o să se mai întîmple.

– Dar nu puteți fi sigur, nu-i așa? În plus, evadarea fiului dumneavoastră vitreg poate avea repercusiuni asupra dumneavoastră.

Acest set al voleiului lor verbal era mai eficient decît cel anterior. Corbett părea să fi fost lovit sub centură. Emory încercă să nu zîmbească. Iisuse, era extraordinar! Se afla în formă. De ce nu venise și Connaught, împreună cu toți înfumurații lui de la EastPark? Dacă l-ar fi văzut cît de bine îl manipulează pe Delray Corbett, poate că l-ar fi propulsat în poziția de vicepreședinte al firmei.

– Ce legătură are evadarea lui Carl Herbold cu... cu... Corbett făcu o pauză. Răsufă greoi. Cu orice vrei tu?

Emory aruncă o privire îndurerată spre Anna. Aceasta pălise, dar, dacă ar fi luat în considerare ceea ce exprima chipul ei, ar fi putut jura că fusese ridicat de la rangul de gunoi la cel de gardian de lagăr nazist.

– Regret, domnule Corbett. Credeam că vă dați seama cum... cum privește toată lumea... chestia asta. Între numele lui Herbold și numele dumneavoastră existînd o oarecare legătură, sînteți considerat vinovat. Doar știți cum sînt

oamenii. Caută întotdeauna un țap ispășitor. Presupun că unii vă impută comportamentul reprobabil al celor doi băieți. Incidentul acesta cu vitele nu face decît să... ei bine, să demonstreze ce părere au locuitorii zonei despre dumneavoastră. Un timp, au uitat de cele petrecute, dar evadarea le-a împrăștiat memoria, i-a agitat din nou. Toată lumea vorbește despre această evadare.

— Scuzați-mă, cine sînteți dumneavoastră?

Emory se roti brusc pe călcîie. Tocmai descria în culori sumbre situația în care se afla Corbett, așa încît întreruperea nepoliticoasă a nou-venitului îl enervase. Dar îl și surprinsese. Crezuse că la fermă nu erau decît Delray, Anna și băiețelul, care, la sosirea lui, fusese trimis să se joace într-o altă încăpere.

Bărbatul care stătea în pragul ușii care despărțea camera de zi de holul central era înalt de vreun metru și optzeci, purta cizme și pantaloni decolorați, de cow-boy. Își lovea coapsa cu o pălărie din pai, foarte uzată. Pălăria îi ciufulise părul blond, de culoarea nisipului, care la tîmple avea o nuanță ceva mai întunecată din cauza transpirației. Cămașa cadrilată pe care o purta nu avea mîneci și marginile zdrențuite păreau roase de un rottweiler. Brațele bronzate și musculoase aveau tendoanele vizibile. Îi era dificil să-i vezi culoarea ochilor, deoarece străinul își strînsese pleoapele, de parcă ar fi studiat atît persoana asupra căreia își concentrase atenția. Persoana în cauză era Emory.

Emory rezistă tentației de a se fițîi jenat sub privirile lui fixe.

— Cine are amabilitatea de a se interesa cum mă cheamă? întrebă el. Deși ar fi vrut să-și ia un aer de superioritate îngăduitoare, tonul pe care vorbise semăna cu cel al unui copil arțăgos.

Cow-boy-ul rîse.

— Lasă-mă să ghicesc. Ești Lomax. Delray mi-a zis că se întîlnește cu tine în după-amiaza asta.

Emory fu supus din nou unei cercetări amănunțite. Când ochii străinului se opriră la telefonul celular pe care îl ținea în mână, acesta rîse din nou, apoi se întoarse spre Delray, făcînd abstracție de Emory.

– Ca să pot repara pompa îmi trebuie o piesă pe care nu pot s-o procur decît de la magazinul din Nacogdoches. Probabil că voi lipsi tot restul după-amiezei.

– Bine, spuse Corbett.

Cow-boy-ul își puse pălăria pe cap, după care, aruncîndu-i lui Emory încă o privire ironică, plecă.

– Cine e tipul ăsta? Lucrează pentru dumneavoastră?

– Da.

– De cînd?

– De cîteva zile.

Era o ocazie bună ca Emory să poată îndepărta orice bănuială că ar fi implicat în uciderea vitelor.

– L-ați verificat? Nu cumva omul acesta v-a otrăvit vitele?

– Lomax, cred că ne-am spus tot ce aveam de spus. În privința împrumutului, nu te mai agita. Nu există nici un pericol ca banca să piardă banii. Garanția pe care am dat-o este mult mai valoroasă decît creditul pe care l-am primit de la voi.

Emory încercă să schițeze cel mai fermecător zîmbet de care era în stare.

– Nici unul dintre noi nu s-ar mai agita dacă ați accepta oferta firmei EastPark.

Corbett se înroși.

– Anna, te rog, condu-l pînă la ușă.

– Avînd în vedere că vă sînt consilier financiar, mi-aș neglija îndatoririle dacă nu v-aș avertiza că faceți o mare greșeală, domnule Corbett.

– Mă consider avertizat. La revedere, domnule Lomax. Spuneți-le amicilor dumneavoastră de la EDP...

– EPD.

– Mă rog, cum o fi. Spuneți-le că ferma mea nu este de vânzare. Și să nu mă mai deranjați.

Delray părăsi încăperea. Emory îi înjură fiecare pas pe care îl făcu pînă cînd ajunsese pe palierul dintre etaje. Cînd dispăru din raza lui vizuală, Emory se întoarse spre Anna:

– Nu va trece multă vreme și se va răzgîndi.

Ea îl contrazise printr-o clătinare a capului.

Emory își înclină capul într-o parte și se apropie de ea, zîmbitor.

– Tu ce-ai fi făcut dacă decizia ți-ar fi aparținut în totalitate? o întrebă, împungînd-o cu degetul arătător în piept.

Întorcîndu-i grăbită spatele, Anna o porni spre ușa principală a casei. El o urmă, dar, ajuns în hol, ignoră invitația pe care i-o făcea ținîndu-i ușa larg deschisă pentru a-i da de înțeles să plece.

Cu bătrînul nu prea avusese succes. Hotărîrea lui Corbett era imposibil de zdruncinat. Trebuia să găsească altă soluție.

Ar fi fost teribil de riscant să mai apeleze la Jesse Garcia. Dacă n-ar fi fost discret, mexicanul ar fi pățit-o de mult. Cu cincizeci de dolari nu-i plăteai numai serviciile, ci și tăcerea. Garcia nu fusese prins niciodată. De obicei, acesta îi pasa sarcina cine știe cărei rubedenii sărace, aflate în trecere prin orășel; acesta făcea treaba contra unei remunerații minore, în timp ce Garcia, care stătea cuminte acasă, și avea o duzină de alibiuri, își reținea un comision gras.

Dar, dacă ruda care primea sarcina era neglijentă? Oricînd putea să se întîmple, nu? O dată prinsă, respectiva rudă avea să dea vina pe Garcia, iar Garcia, la rîndul lui, îl va arăta cu degetul pe Emory, deoarece era genul de om care, pentru a nu ajunge la pușcărie, și-ar fi trădat și mama. Nu, nu mai trebuia să apeleze la mexican.

Pe de altă parte, nu-și dădea seama cât de tare îl putea influența pe Corbett legîndu-se de evadarea lui Carl Herbold. Abia în dimineața aceea aflate că între evadat și Corbett exista o legătură de rudenie. Secretara îi vorbise de ea, cînd venise să-i amintească de întîlnirea pe care o stabilise cu fermierul.

– Sărmanul Delray, zise ea. Niciodată nu s-a împăcat cu gîndul că este tatăl vitreg al afurisiților ălor de băieți.

În următoarea jumătate de oră ea îl pusese la curent pe Emory cu toate detaliile picante ale poveștii fraților Cecil și Carl Herbold. El o ascultase afișînd o expresie tristă și, din cînd în cînd, scăpase fie cîte un „Doamne Sfinte“ abia murmurat, fie cîte un „Hmm, hmm, hmm. Răi copii“, în timp ce în sinea lui jubila. Informațiile pe care le obținuse le adăugase arsenalului său de arme, cu care voia să-l atace pe îndărătnicul fermier.

Strecurarea în discuție a numelui condamnatului fusese inspirată. Datorită lui, reușise să plaseze o lovitură zdravănă în bărbia încăpățînată a lui Delray. Spera ca Herbold să nu fie prins prea curînd, căci argumentul lui și-ar fi pierdut greutatea.

Cheia succesului său putea fi însă Anna Corbett.

Ajungînd aici cu raționamentul, se apropie de ea.

– Anna, poți înțelege ce spun după mișcările buzelor mele, nu-i așa?

Ea îl aprobă. Zîbind, Emory continuă:

– Bine, pentru că vreau să înțelegi cât de importantă poate fi această afacere pentru viitorul tău. Gîndește-te ce ar însemna banii aceia pentru David. Dacă aș fi în locul tău, spuse punîndu-și mîna pe brațul ei, adică dacă aș fi femeie, aș dori să profit de ocazie pentru a-i asigura fiului meu un viitor solid. Totodată, trebuie să te gîndești și la tine. Emory făcu o pauză și îi mîngîie brațul. S-ar putea să nu ți se mai

ofere o astfel de ocazie. Mă bucur că eu sînt cel care ți-o oferă. Urmă o altă pauză, în care îi masă mușchii brațului. Ce-ar fi să ne întîlnim ca să discutăm această problemă?

Cîteodată se speria de propria-i deșteptăciune. Exact cum bănuise, femeia din fața lui tînjea după afecțiune. Observase lucrul acesta încă din ziua în care o cunoscuse. Sub masca de rigiditate, se ascundea dorința aprigă de a fi luată în seamă de bărbați. De bărbații *tineri*. Nu se putea mulțumi cu socrul ei. Ce șansă minunată i se oferea! Obișnuită cu bătrînul și neinteresantul Delray, probabil că Anna avea să devină o nebunatică, cînd va avea de-a face cu un bărbat tînăr.

La atingerea lui, aroganța ei dispăruse. I se păru speriată, dulce și timidă, dar totodată foarte sexy. Anna își mușcă buza inferioară, privind spre capătul de sus al scării, de parcă ar fi fost o adolescentă care se temea să nu fi prinsă de părinți. Apoi își coborî pleoapele și încercă să-și potolească respirația.

O clipă mai tîrziu, cliberîndu-și brațul din mîna lui, îi făcu niște semne.

Emory se aplecă peste ea.

– Nu știi ce-ai spus, dar cred că este ceva plăcut pentru mine. Strîngînd-o încă o dată de braț, el îi făcu cu ochiul. Ținem legătura, adăugă el.

17

Jack se întoarse abia după lăsarea întunericului. Surprinzător, în ciuda căldurii, Delray și David stăteau afară, pe verandă. Jack nu voia să-i deranjeze. Se mira că nu fusese încă dat afară.

Își depășise atribuțiile. Se aruncase cu capul înainte în apele tulburi ale unui conflict moral, pentru a salva de la înec un om care nu-i ceruse să fie salvat. Și continua să se mai mustre și acum, după douăzeci și patru de ore, din cauza faptului că îl întrebase pe Delray de cât timp o iubea pe nora sa.

Ce naiba, asta era problema lui? Îl supăraseră pe Delray stînd singur cu Anna în grajd. Dar fermierul îl suspecta de otrăvirea vitelor și Jack considera că avea dreptul să aibă reacții potrivnice față de el. Totuși, chiar și așa, întrebarea lui fusese nepotrivită. De fapt, își dăduse seama în clipa în care o rostise.

Delray se enervase. Iritarea lui fusese pe deplin justificată. Își întorsese capul atît de repede spre el încît rotise, fără să vrea, și volanul. Părăsind banda de asfalt, furgoneta intrase pe fișia de pămînt de la marginea drumului. Delray apăsase pe frînă tocmai la timp pentru ca mașina să nu intre în șanț.

Apoi Delray își întorsese din nou capul. Jack văzuse că venele de pe frunte i se umflaseră din cauza furiei.

– Habar n-am din ce văgăună ai apărut, dar tu și mintea ta murdară... Se opri o clipă sufocat de furie. Haide să lămurim un lucru. N-am pus niciodată mîna pe Anna. Între ea și mine nu s-a petrecut nimic, absolut *nimic* deplasat.

– Te cred, spusese Jack. Nu te-am întrebat de cînd trăiești cu ea, ci de cînd o iubești.

Delray îl privise furios, dar Jack îi susținuse privirile fixe. Știa că avea dreptate. Reacția lui Delray îi îndepărtase din minte orice dubiu privitor la o posibilă greșeală.

În cele din urmă, Delray se lăsase moale pe spătarul scaunului și își apăsase ochii cu vîrfurile degetelor. Timp de un minut stătuse așa. Jack nu făcuse nici o mișcare. Aproape că nici nu respirase. Niciodată șazeci de secunde nu se scurseseră atît de încet.

Cînd, în sfîrșit, Delray își lăsase mîna să se desprindă de pleoape, aceasta îi căzuse în poală de parcă ar fi fost de plumb. Delray rămăsese cu privirile ațintite la apărătoarea laterală de vînt. Păruase bătrîn, înfrînt și incredibil de trist.

– Ea știe?

Fermierul își scuturase capul.

– Nu. Nu.

Jack nu mai spusese nimic. Și așa vorbise prea mult.

După un timp, Delray readusese mașina pe carosabil și se întorseseră la fermă. Jack n-ar fi fost surprins dacă i s-ar fi ordonat să-și împacheteze lucrurile și să plece. Delray avea două motive foarte justificate pentru a-l concedia.

Dar, nici seara și nici dimineța, Delray nu-i pomenise nimic despre plecare. Deci, se mai afla și acum pe „statul de plată“.

Cînd îl văzu pe David stînd pe verandă și fluturîndu-și mîna, nu se așteptă să fie invitat să se alătore în acea seară celor trei membri ai familiei pentru care lucra.

– Hei, Jack! strigă băiatul. Vino aici! Facem înghețată.

Nu fac nici un rău dacă mă opresc să-i salut, gândi Jack. Drept urmare, apăsă pe frâna furgonetei și coborî de la volan.

– Bună, Jack.

– Bună, David. Urcînd treptele verandei, Jack făcu un semn cu capul spre antica instalație de preparat înghețată. Credeam că, în zilele noastre, există doar aparate electrice. Habar n-aveam că se mai produc dintr-astea.

– Nu se mai produc. Deși transpirase din cauza efortului, Delray părea bine dispus. Ne-am luat și unul electric, dar nu știu ce să zic... parcă gustul este mai bun atunci cînd învîrți malaxorul cu propria mîină.

Delray învîrtea încontinuu manivela. David stătea cocoțat pe cutia în care se găseau angrenajele cu roți dințate, pe un prosop împăturit, pus pentru a-i asigura tot confortul. Vasul în care se prepara înghețata era, de fapt, un butoi obișnuit din lemn, cu doage verticale, care fusese așezat într-o cuvă din plastic, pentru ca zeama care se scurgea prin gaura lui laterală să nu ajungă în straturile de flori de lîngă treptele verandei.

– Se întărește mai repede dacă stau aici, îi explică David lui Jack.

– Vezi, de asta ești o persoană atît de importantă.

Băiatul zîmbi, scoțînd la iveală vîrfurile dinților abia ieșiți din gingie.

– Ai făcut rost de piesă? întrebă Delray.

– Da. Mă apuc să repar pompa mîine dimineață, la prima oră. Doar dacă nu vrei s-o fac în seara asta...

– La dracu'. Evident că nu vreau. Ia loc.

Luat prin surprindere de această invitație, Jack se așeză pe ultima treaptă a scării.

– Nu este frumos să spui „la dracu'”, bunicule.

– Ai dreptate, David. N-am fost politicos. Ai mîncat ceva în seara asta? îl întrebă apoi pe Jack.

– M-am oprit pe drum și am luat un cîrnat.

– Înghețata asta ar trebui să fie gata peste cîteva minute.

Anna își făcu apariția în cadrul ușii, ducînd o tavă cu trei boluri, trei lingurițe și trei șervețele. Jack sări imediat în picioare, pentru a-i lua tava. Gestul lui păru s-o tulbure. Sau poate că se simțea vinovată că nu se gîndise și la el. În orice caz, o clipă mai tîrziu, se întoarse în casă pentru a mai aduce un bol, o linguriță și un șervețel. Delray îi anunță că înghețata era gata.

Jack urmări cu interes cum este rîciită înghețata de pe pereții cilindrului metalic, apoi cum este scos cilindrul din butoi. Anna îi luă capacul și extrase bătătorul – un fel de paletă cu fante, cu care fuseseră amestecate ingredientele în timpul procesului de înghețare. Primul bol pe care îl umplu, folosindu-se de o lingură cu coadă lungă, i-l dădu lui Jack.

Surprins, Jack îl luă spunînd un „mulțumesc“ abia murmurat. Nu începu să mănînce decît după ce fu servită toată lumea. Înghețata era groasă, răcoroasă, dulce și mirosea puternic a vanilie.

– Anna folosește rețeta soției mele, Mary, o rețetă veche, transmisă din generație în generație, spuse Delray. Pun pariu că este cea mai bună înghețată de casă pe care ai mîncat-o vreodată.

– Pentru prima dată mănînc o înghețată de casă, zise Jack înainte de a-și da seama ce spune. Spera că mărturisirea lui va trece neobservată, însă Delray se uită imediat la el. Jack ridică din umeri. Ăă... părinții mei nu făceau înghețată. Cum a decurs întîlnirea cu Lomax?

Slavă Domnului, întrebarea lui reuși să schimbe subiectul discuției. Delray se încruntă.

– L-am trimis la plimbare. I-am zis să nu mă mai deranjeze cu nici un fel de ofertă de cumpărare a fermei. După ce m-am despărțit de el, a încercat s-o înduplece pe Anna.

Jack se uită la ea. Pînă atunci, evitaseră amîndoi să se privească. Cu toate acestea, Jack fusese în permanență conștient de fiecare mișcare a ei, și era convins că și Anna îl urmărise. Ce prostie să fie atît de agitați! Doar erau oameni maturi, nu copii. Și nici nu aveau de ce să se simtă vinovați. În grajd, nu făcuseră altceva decît să-și atingă mîinile.

Acum, cînd știa ce sentimente nutrea Delray față de ea, Jack știa că nu va mai putea niciodată s-o privească fără să-și amintească de ele.

În timp ce el o privea curios pe Anna, Delray spuse:

– Povestește-i, Anna. I se va părea interesantă povestea ta.

Folosindu-se de ajutorul bătrînului, care juca rolul de interpret, Anna îi relată discuția pe care o purtase cu Emory Lomax. Cînd termină, Jack spuse:

– L-am considerat doar un ticălos obișnuit, dar constat că acest Lomax este chiar o jigodie fără pereche.

Fără să vrea, el auzise din ho! cîteva fraze, care îi fuseseră suficiente pentru a-și face o părere proastă despre funcționarul de la bancă. Dacă Lomax ar fi fost un om de afaceri cinstit, o persoană integră, n-ar fi recurs la șantaj, folosindu-se de legătura care exista între Delray și Carl Herbold. Felul în care o abordase pe Anna confirma faptul că este un tip imoral și, pe deasupra, și extrem de înfumurat. O combinație de defecte periculoasă!

– Spune-i lui Jack ce replică i-ai dat, zise Delray, chicotind. Anna se întoarse spre Jack, iar Delray îi interpretă semnele, transpunîndu-le în cuvinte: M-am prefăcut că sînt flatață. Cînd mi-a propus să ne întîlnim, i-am zis că este un... am folosit un epitet urît, spuse Delray modificînd fraza nurorii sale din cauza prezenței lui David. De asemenea, i-am zis că, dacă nu-și ia mîinile alea lipicioase de pe mine, îi dau un șut știi tu unde.

David își linse lingurița.

– Unde a vrut să-i dea un șut, bunicule?

– Am înțeles, spuse Jack, zîmbind. Ar fi trebuit s-o faci, Anna. Anna surîse. Jack îi întinse bolul gol pe care îl ținea în mînă, adăugînd: Mai pot primi o porție? Te rog.

În timp ce Anna mai scotea niște înghețată din cilindrul metalic, Jack o studie. Fața îi era pe jumătate umbrită de lumina din casă. Nu făcea nici o mișcare inutilă. Cînd își murdări vîrfurile degetelor cu înghețată și le linse fără să-și dea seama ce face...

Brusc, Jack conștientiză faptul că Delray urmărea cum se uită la Anna. În consecință, după ce mîncă cea de-a doua porție de înghețată într-un timp record, le spuse noapte bună și plecă, lăsîndu-i pe cei trei Corbett pe verandă.

Jack rămase multă vreme sub jetul de apă al minusculului duș pe care îl avea în rulotă, repetînd la infinit:

– Să nu faci vreo prostie, Jack, care să-ți strice socotelile. Să nu faci vreo prostie.

18

Ajunseră într-o localitate minusculă. La ora aceea târzie, pe străzi nu se vedea picior de om. Un singur semafor atârna într-un mod periculos deasupra intersecției principale, dar era fie stricat, fie deconectat de la sursa de energie electrică, deoarece nu-i licărea nici măcar lumina galbenă. Toate ferestrele caselor erau întunecate. Nici măcar o pisică nu rătăcea pe străzile pustii. Numai Carl Herbold dădea tîrcoale.

Cele cîteva zile pe care le petrecuse la ferma familiei Bailey, din nord-vestul Louisianei, îi priiseră de minune. Fusesse o minivacanță perfectă, în care reușise să se odihnească. Nici nu ar fi putut cere niște condiții mai bune. În cămară și în frigider găsise suficiente provizii. Televizorul avusese mai multe canale decît ar fi putut să urmărească. Sistemul central de aer condiționat al casei menținuse în interior o temperatură plăcută.

Carl devenise nostalgic cînd venise vremea să-și ia rămas-bun de la acca fermă. Văduva Bailey și sora sa trăiseră acolo singure după moartea domnului G.R. Bailey. Gîndindu-se că rudele și vecinii lor trebuiau să treacă periodic pe la ele, pentru a vedea ce mai fac, Carl hotărîse că era cazul să-l ia pe Myron și să plece. Era periculos să rămînă prea multă vreme într-un

loc, din moment ce toate organele – locale, statale și federale – îi urmăreau.

Le lăsaseră pe surori să se odihnească în pace, pe fundul puțului, cu cîte un glonț în cap.

Carl nu avusese niciodată răbdare să aștepte. Era un om de acțiune. Și el, și Cecil hotărîseră să nu se întîlnească imediat după evadare, deoarece „spiritele erau mult prea încinse”. Probabil că Cecil va fi urmărit îndeaproape pînă cînd autoritățile vor ajunge la convingerea că frații Herbold sînt prea inteligenți pentru a face un gest atît de previzibil, care ar duce la prinderea lui Carl. Drept urmare, căzuseră de acord să aștepte pînă cînd se vor liniști apele. Mai avea la dispoziție cîteva zile de enervantă lenevie.

Și banii deveniseră o problemă. Decedatul domn Bailey le lăsase moștenitoarelor lui o casă utilată cu tot ce-i trebuia, iar cele două surori fuseseră cele mai cumpătate ticăloase care trăiseră pe acest pămînt. Femeile nu păstraseră nici un ban în casă. Doamna Bailey jurase printre lacrimi, chiar și atunci cînd Carl o dăduse pe mîna lui Myron, că singurii bani lichizi pe care îi poate pune la dispoziția lor sînt cei care se află în poșeta ei. Auzi, douăzeci și șapte de dolari păduchioși!

Pînă la urmă, tot ele îi jucaseră o festă. După ce le omorîse pe amîndouă, își petrecuse cîteva zile cotrobăind prin toată casa, din pod pînă în pivniță. Nici una dintre ascunzătorile tipice nu scoaseră la iveală vreun cent. Cine ar fi putut bănui că mizerabilele alea de babe îi spusese adevărul, în speranța că le va cruța viața?

Cei patruzeci de dolari lăsați de Cecil în mașină fuseseră cheltuiți pe brandy sau whisky, pe mîncare și pe benzină. Deci, planul lor era să facă rost de cîți dolari puteau, fără să creeze multă zarvă. O operațiune fulger ar fi fost ideală.

– Localitatea asta pare convenabilă, Myron, spuse Carl în timp ce mașina lor trecea încet pe sub unicul semafor din zonă. Tu ce crezi?

– Singur că e, Carl.

– Facem rost de ceva bani și îți iau niște batoane PayDay, ce zici?

Deși se bucura că Myron era atât de prietenos, Carl și-ar fi dorit ca partenerul lui de crime să nu aibă un zîmbet așa de larg. Când își dezvelea dinții în felul acesta, scoțându-și la iveală și gingiile moi, rozalii, era al naibii de urît.

Benzinăria localității, făcută din tablă ondulată, părea să fie veche de cel puțin o jumătate de secol. Chiar și pompele din fața cocioabei aveau vreo două decade. Alături se afla un arbore chinezesc din familia mahonului, ale cărui crengi imense se întindeau deasupra acoperișului benzinărici, cufundînd-o într-un întuneric deplin. Din punctul de vedere al lui Carl, acesta constituia un avantaj. Cu cît era mai întuneric, cu atît mai bine. El ocoli clădirea, parcă mașina în spatele ei și coborî.

Ușa era încuiată cu un lacăt șubred, pe care îl deschise cu ajutorul cuțitașului cu vîrf ascuțit pus de prevăzătorul Cecil în portbagaj, special pentru astfel de situații critice. Apoi, mergînd înaintea lui Myron, străbătu o magazie plină de tot felul de mărfuri, care mirosea a cauciuc și a ulei de motor. În partea din față a clădirii, dincolo de magazie, era spațiul comercial. Myron veni după el tîrșindu-și picioarele.

– Fir-ar al naibii! Stînd cu mîinile în șolduri, vizibil iritat, Carl se uita la casa de bani. Se așteptase să găsească o adevărată relicvă, o casă din aceea veche, din bronz, cu butoane numerotate și cu un clopoțel minuscule care scoate cîte un clinchet la fiecare deschidere a sertarului.

Cine ar fi crezut că într-o magherniță ca asta, dintr-o localitate atît de sărăcăcioasă, putea să existe o casă de bani sofisticată, computerizată. Se părea că norocul nu voia să-i suridă. Întîi dăduse peste acele bătrîne care nu avuseseră nici o comoară, acum, peste chestia asta...

– Cum naiba intru în ea?

Era o întrebare retorică. Myron, care găsisese niște batoane PayDay pe rafturile cu dulciuri și gume de mestecat, îi răspunse:

– Nu știu, Carl. Sparge-o.

– Nu pot s-o sparg, prostule. Are un cod, adică, știi tu, niște taste numerotate pe care trebuie să apăs... De ce dracu' încerc să-i explic unui idiot cum stă treaba cu tehnica asta afurisită? Aruncă-mi o ciocolată Hershey's.

– Cu alune, Carl?

– De ce nu?

Myron îi aruncă ciocolata cu multă dexteritate. Carl o prinse.

– Nici o mișcare, nemernicilor!

Carl se întoarse în direcția din care se auzise strigătul. Exact în dreptul ochilor lui se vedeau gurile țevelor îngemănate ale unei puști de vânătoare. Ciocolata Hershey's căzu pe podea.

– Nu trage, spuse el pe un ton plângăreț. Nu! țipă apoi, când văzu, cu coada ochiului, că Myron se pregătea să sară asupra nou-venitului. Nu exista nici o șansă ca tovarășul lui să ajungă la bărbatul ivit în prag, înainte ca acesta să apese pe trăgaci. Ori asta ar fi însemnat ca într-o fracțiune de secundă capul lui să se transforme într-o masă de carne. Ne cerem scuze, domnule. Ne cerem scuze. N-am vrut să facem nici un rău. Am vrut doar...

– Taci. Iar tu de colo... adăugă adresându-i-se lui Myron. Ține-ți mâinile la vedere și treci aici, lângă amicul tău.

– Ce să fac, Carl?

Perfect, Myron. Zi-mi pe nume. Carl recunoștea însă că nici el nu fusese prea prevăzător. Își lăsase pistolul pe tejghea, iar acum, stînd cu spatele la el, nu avea cum să-l ia. *Sînt un imbecil, un imbecil!* Nu-i rămînea decît o șansă: să facă pe speriatul, pentru a-l păcăli pe topîrlanul care îi surprinsese în magazin.

– Ascultă-l. Sîntem prinși.

Labele mari ale picioarelor lui Myron se freacă zgomotos de linoleumul podelei.

– Ne întoarcem la închisoare? întrebă el în timp ce se apropia de Carl.

În gînd, Carl jură că îi va tăia limba cu mîna lui dacă va scăpa cu viață din afacerea aceasta.

– Te pomenești că sînteți tipii ăia care au evadat din închisoarea din Arkansas, ai?

– Nu ne împușca, îl rugă Carl, prefăcîndu-se că i s-ar fi pus un nod în gît. Noi sîntem...

– Iisuuuse! exclamă omul în șoaptă. Ce noroc că s-a întîmplat să fiu pe aici. V-am văzut mașina parcată afară.

– Benzinăria este a ta? întrebă Carl.

– Ai nimerit-o. Am bănuir că mi-a fost spartă de niște copii. Nici nu mi-a trecut prin minte ideea că...

– Tată!

Evenimentele care se petrecură în momentele următoare fură învăluite în ceață chiar și pentru Carl, care le declanșă.

Patronul benzinăriei se întoarse pentru a-și muștra fetița neascultătoare, care coborîse din mașină. Carl folosi acea fracțiune de secundă pentru a împinge pușca de vînătoare, băgîndu-i patul în abdomenul patronului. Pușca nu se descărcă. Acesta fu primul miracol, pe care Carl nu avea să-l înțeleagă niciodată. Al doilea miracol constă în inițiativa inteligentă a lui Myron, care o săltă brusc pe fetiță de pe podea, punîndu-i mîna lui mare peste întreaga față, pentru a o împiedica să țipe.

În mai puțin de cinci secunde, raportul de forțe se schimbă. Intrînd în posesia tuturor armelor, Carl și Myron ajunseseră stăpîni pe situație, în timp ce bărbatul care sperase că-i va prinde stătea îndoit de durere, implorîndu-i să-i cruțe viața, printre horcăielile pe care le scotea, de parcă s-ar fi căzît să vomite.

– Na, ce zici de asta? spuse Carl, recuperîndu-și ciocolata de pe podea și rupîndu-i hîrtia. Acum mă simt mult mai bine. Tu nu, Myron?

– Da, Carl.

Carl mușcă cu poftă din ciocolată.

– Mai bine i-ai lăsa nasul liber, Myron. Ai s-o sufoci. Dar vezi să nu-i eliberezi gura.

– Vă rog nu-i faceți nici un rău, spuse tatăl copilului, abia respirînd.

– Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva, zise Carl, prefăcîndu-se ofensat. Ție, Myron, ți-a trecut prin cap ideea de a-i face vreun rău acestei fete?

– Nu, Carl.

– Vezi? zise batjocoritor Carl. Noi nu vrem să rănim pe nimeni. Nici nu termină bine de spus aceste cuvinte, că îl lovi pe patron cu patul puștii, făcîndu-i zob nasul și dinții din față.

Omul căzu în patru labe. Gemînd, el se rugă lui Dumnezeu să-l ajute.

– Vezi, plîsetele, vaietele și rugămințile astea nu-ți folosesc la nimic, îi spuse Carl. Și știi de ce? Pentru că nimeni nu te poate ajuta. Dacă vrei să ieși din situația în care te afli, ajută-te singur. Nu dorim decît să deschidem casa asta de bani. Apoi vă lăsăm în pace. Nu crezi că este corect?

– Bine, bine, dar să nu ne faceți nici un rău.

Cu greutate, patronul benzinăriei se ridică în picioare, apoi se îndreptă clătîndu-se spre teșghea. Mîinile îi tremurau atît de tare încît abia reuși să se descurce cu întrerupătorul casei de bani. În orice caz, pînă la urmă, reuși. Omul formă codul și sertarul cu bani se deschise.

– Vezi cît de ușor a fost? Carl îl bătu pe spate, în semn de mulțumire, apoi îi înfipse în rinichi pumnalul pe care și-l

fabricase la închisoare. Îl lovi cu cruzime de încă două ori. Când își scoase pumnalul ultima oară, patronul se prăbuși pe podea. Nici un foc de armă, cugetă Carl cu glas tare, zîmbind. Era vremea să-mi mai surîdă și mie norocul.

O clipă mai târziu, fetița scînci îngrozită, atrăgîndu-i atenția. Pînă atunci, fiind nevoit să se gîndească la cu totul altceva, Carl nu prea ținuse cont de prezența ei. Dar acum, în timp ce-și burdușea buzunarele cu banii găsiți în sertarul casei, se uită cu ceva mai mare băgare de seamă la ea.

Fata era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți și într-un tricou vărgat. Gambele subțirele îi erau acoperite de niște ciorapi trei sferturi. Trebuie să aibă vreo paisprezece ani, zise el. Nu era nici copilă, nici femeie, dar era suficient de dezvoltată. Chiar reușise să-l excite puțin. Dacă nu s-ar fi gîndit la timpul pe care l-ar pierde...

– Știi ce, Myron, am de gînd să te las să conduci tu mașina. Doar temporar. Ți-ar plăcea?

– Uau, Carl, ar fi excelent! Pot să mai iau niște batoane PayDay?

– Cîte vrei. Adică, lasă, ți le aduc eu. Tu du fata în mașină, pe bancheta din spate. N-o lăsa să scoată nici un sunet.

Slavă Domnului, Myron făcu exact ce i se spusese, numai că, străduindu-se s-o amuțească, reușise s-o lase complet fără oxigen. Carl o găsi în stare de inconștiență. Rola de bandă adezivă pe care o găsisese în magazia benzinăriei nu mai era necesară. Totuși, ca măsură de precauție, lipi o bucată peste buzele fetei.

În timp ce mașina depășea limitele localității, Carl se „distră” deja pe bancheta din spate.

19

Se spune că ar fi Carl Herbold. Carl Herbold și tipul acela cu care a fugit. Cică ei ar fi făcut isprava.

– Nu-i adevărat. Sînt cel mult *suspecți*.

– Tot aia este.

– În ce țară trăiești? Doar sîntem în America. Avem o constituție care ne asigură drepturile. Pînă cînd ți se dovedește vinovăția, ești curat, ai uitat? ‘Neața, Ezzy.

Clienții obișnuiți ai cafenelei „Busy Bee“ din piața centrală a orașelului discutau, ca întotdeauna, cele mai „fierbinți“ știri ale zilei. Oricare ar fi fost aceasta, ei despicau firul în patru cu eficiența roboților de bucătărie care pot tăia cartofii cruzi în șapte moduri diferite.

Pornind de la noutățile zilei, clienții cafenelei obișnuiau să dezbată cu înfocare fie chestiuni de principii, fie teorii pur abstracte, fie detalii minuțioase, foarte precise, ale unui eveniment. Astăzi, contradicțiile lor păreau să fie generate de detalii.

La cafenea se aduna în fiecare dimineață un grup de bărbați vîrstnici. Numele și chipurile lor se schimbau cu fiecare generație, la fel ca și subiectele puse în discuție. Acolo se purtasera războaie serioase, de unii cîștigate, de alții pierdute. Se iscaseră o mulțime de controverse, rapid uitate.

Personalitățile politice și celebritățile erau elogiata, improșcate cu noroi, apoi lăstate să-și ducă viața în pace. Numai ritualul acestor reuniuni dăinuia. Ca și cum toți bărbații ajunși la o anumită vîrstă trebuiau să se prezinte la „Busy Bee“. Imediat ce unul dintre ei murea, locul îi era ocupat de altul. Păstrarea acestei tradiții părea esențială pentru ordinea socială din Blewer.

Clienții, în marea lor majoritate pensionari, dispunînd de un surplus de timp liber, rămîneau uneori în cafenea pînă la ora prînzului pentru a-și susține punctele de vedere. Întîi își luau cîte o cafea, apoi optau pentru un ceai cu gheață și își continuau discuția devenind din ce în ce mai vehemenți.

Lui Ezzy îi fusese întotdeauna milă de bătrînii aceia. Nu aveau altceva mai bun de făcut decît să-și expună, fără să li se ceară, opiniile referitoare la niște probleme care nu-i priveau. Și cui le spuneau? Unora la fel de prost informați ca și ei. Erau cu toții niște relicve umane, care încercau să se autoconvingă că sînt încă utili, că pot fi și în continuare o componentă activă a acestei societăți, care era forțată să tolereze și să-i întrețină din punct de vedere financiar pînă în clipa morții.

Salutîndu-i, își zise că majoritatea erau mai tineri decît el.

– Ce te aduce pe aici la această oră a dimineții? îl întrebă unul dintre ei.

– Lucy, o cafea, te rog, îi spuse Ezzy ospătăriței înainte de a răspunde la întrebare. Sora Corei, cea care stă în Abilene, este bolnavă, așa că soția mea s-a dus să stea pentru o vreme împreună cu ea.

Singurul lucru pe care Ezzy îl ura mai mult decît pe bătrînii care își pierdeau vremea în cafenea era minciuna. Dar, dacă putea să se țină departe de grupul de la „Busy Bee“, de minciună se părea că nu avea cum să scape. Da, devenise un

mincinos. Chiar și față de sine însuși. Sau, mai degrabă, în *special* față de sine însuși.

Putea să-și prezinte povestea într-o lumină oricât de atrăgătoare, însă adevărul simplu și eurat era că fusese părăsit de Cora după cincizeci de ani de căsnicie. O urmărise cum și împachetează lucrurile, cum își punc geamantanul în mașină, alături de câteva fotografii ale copiilor și nepoatelor, apoi cum pleacă. Cora dispăruse din viața lui.

Cu toate acestea, el continua să-și spună că separarea lor nu era decît temporară. Nu concepea să-și petreacă restul vieții fără ea.

– Deci, pe moment, ești burlac, nu?

– Așa se pare, răspunse Ezzy.

– Vrei și ceva de mîncare ca să meargă cafeaua mai bine, Ezzy? întrebă Lucy.

Ezzy o cunoștea pe Lucy de cînd era la școala elementară. În școala secundară, jucase fotbal cu viitorul ei soț, soț pe care Lucy îl pierduse într-un accident oribil, călcat de un tractor care căra bușteni. Participase și la funeraliile fiului lor, care murise pentru țara sa, în Vietnam.

Pe parcursul anilor care trecuseră de atunci, șoldurile ospătăriței deveniseră tot mai late, iar coafura tot mai înaltă. Dar sub stratul gros de fard folosit pentru a-și ascunde suferințele și ravagiile vîrstei, se afla aceeași Lucy de altădată, pe care Ezzy o învățase să se urce în copaci.

În ultimile două zile, mîncase doar fulgi de porumb la micul dejun. Mirosul mîncărurilor calde din bucătăria localului îl făcură să saliveze.

– Ai chifle și sos de carne?

– Ca de obicei.

Ezzy se așează pe unul dintre taburetele înalte din fața tejghelei, cu spatele la masa la care era strînși bătrînii, în speranța că le va taia cheful de a-l aborda, dar ei nu se lăsară descurajați.

– Ai auzit de răpire și de crimă, Ezzy?

– Cum să nu audă? Știrea a fost dată chiar în dimineața asta, pe toate canalele de televiziune și la toate posturile de radio.

– Dar ce, am vorbit cu tine? Întrebă primul bărbat, enervat. Ia zi, Ezzy, ce părere ai de ea? Ca un fost reprezentant al legii, ce interpretare îi dai?

– A fost o crimă groaznică. Ezzy îi mulțumi din priviri ospătăriței pentru farfuria cu mîncare pe care i-o pusese în față. Întotdeauna bănuise că Lucy îl iubise, deși nu i se întîmplase niciodată să flirteze cu el într-un mod bătător la ochi. Ezzy era însurat de multă vreme, iar ea nu era genul de femeie care să alerge după bărbatul alteia. În plus, nici un gest și nici o vorbă de-a lui nu o încurajaseră. Senzația că, totuși, îl iubea, se datora chefului brusc de viață pe care îl avea Lucy ori de cîte ori îl vedea întrînd în cafenea. Îl servea înaintea tuturor, îi dădea porții mai mari de mîncare, îi făcea tot felul de alte mici favoruri. Ca acum, de exemplu: în farfuria lui se aflau două chiftele foarte dolofane făcute din carne de porc.

– Crezi că Herbold a comis-o?

Atenția lui Ezzy rămase concentrată la micul lui dejun.

– Nu m-aș aventura să ghicesc. Evenimentele s-au petrecut în Louisiana. Prea departe de jurisdicția mea.

– Îmi dau seama de ce l-au omorît pe tip, cugetă cu glas tare unul dintre bătrîni. L-au jefuit.

– Mai tragic este ce s-a întîmplat cu fata.

– Ai și tu o dată dreptate, Clem. De ce au trebuit să facă așa ceva?

– La televizor s-a spus că avea organele genitale făcute praf.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Lucy. Chiar trebuie să vorbiți despre chestia asta? Fiți respectuoși față de decedată.

– Nu te enerva, Lucy. N-am zis decît că cel care i-a făcut așa ceva a fost un ticălos. A făcut-o doar de dragul de a face rău. Alt motiv nu există. Vorbitorul lovi în masă cu degetul arătător, repetînd: doar de dragul de a face un rău.

– Așa a pățit și fata lui McCorkle. Oh, Doamne Sfinte! Cîtă vreme a trecut de atunci? Tu mai ții minte, Ezzy?

Ezzy tocmai se gîndea cît de bun era sosul Corei în comparație cu cel de la „Busy Bee“, și nu fusese atent la discuție.

– Evident că ține minte, spuse unul dintre bătrîni, în zeflema. Apoi i se adresă lui Ezzy: N-ai reușit să demonstrezi că a fost omorîtă de frații Herbold. De fapt, n-ai știut niciodată ce i s-a întîmplat cu adevărat fetei aceleia, nu-i așa, Ezzy?

Ezzy își dresе glasul și luă o gură de cafea.

– Nu, n-am știut.

– Doar rîul cunoaște secretul, spuse Lucy.

Ezzy o privi surprins. Chiar în seara anterioară citise un articol tăiat dintr-un ziar apărut cu douăzeci și doi de ani în urmă. Lucy citase din el. Femeia roși, jenată parcă de faptul că-și amintise, cuvînt cu cuvînt, această propoziție extrasă din declarația dată de Ezzy reporterilor.

– Mi-am amintit că am citit în ziar chestia asta, recunosc eu. Sînt cuvintele tale.

Remarca unuia dintre clienții permanenți ai cafenelei o salvă din situația jenantă.

– Băieții ăia trebuie să fi fost vinovații. Ultima dată cînd a fost văzută în viață se afla în compania lor.

– Da, însă există posibilitatea ca fata să se fi despărțit de ei și să-și fi găsit alt tip.

– Ei nu zău? Ca de exemplu? întrebă ironic prietenul celui care vorbise primul.

– Pe oricine. Cică era nebunatică rău.

– Eu aș zice că probabilitatea de a-și fi găsit pe altcineva este al naibii de mică. Toată lumea știe că frații Herbold au fost implicați în tragedia aia.

– Atunci, cum de-au ajuns atât de repede în Arkansas? Răspunde-mi dacă poți. Tu ai găsit vreo explicație, Ezzy? Afacerea din Arkadelphia n-a fost alibiul lor?

– Corect. Lăsându-și mîncarea neterminată, Ezzy se dădu jos de pe scaunul de la bar pe care stătuse. Cît îți datorez, Lucy?

Ospătărița îi făcu socoteala. Suma era ridicol de mică, așa încît Ezzy o dublă și puse banii sub farfurie.

– Îți mulțumesc, Ezzy, spuse Lucy, adresîndu-i un zîmbet larg, care îi scoase la iveală un dinte de aur.

– Știi ce? zise unul dintre bărbații care se aflau în spatele lui. Tocmai mă gîndeam că...

– Schimbi vorba.

– Ia mai du-te în aia a mă-tii! Pui mereu aceeași placă.

– Hei, băieți, aveți grijă ce limbaj folosiți, îi mustră Lucy. Doar știți care sînt regulile casei.

– Scuză-mă, Lucy. Înainte de a fi întrerupt cu atîta grosolănie, spuneam că...

Ezzy nu auzi restul frazei, căci deschise ușa și ieși. Afară, pentru a-și feri ochii de razele soarelui matinal, își trase pălăria pe frunte. Aleea betonată ardea. Îi simțea dogoarea prin tălpile cizmelor.

Drapelul Statelor Unite ale Americii agățat de stîlpul de lingă tribunal atîrna fără vlagă din cauza lipsei oricărei adieri de vînt. O stropitoare țîrîia pe peluza din fața tunului Confederației, aruncînd în jur un jet de apă atât de firav, încît picăturile se evaporau înainte de a ajunge pe pămînt.

Cînd se urcă în mașină, Ezzy avu senzația că intră într-un cuptor. Roti imediat cheia de contact, pentru a pune în funcțiune aparatul de aer condiționat. La radio, se transmitea buletinul de știri. Raziile făcute pentru prinderea lui Carl Herbold și a lui Myron Hutts, recenții evadați din închisoarea de „maximă” securitate Tucker, din Arkansas, se intensificaseră. Acum, erau suspectați și de uciderea patronului unei benzinării și a fiicei acestuia.

„... au lăsat în urma lor un șir întreg de victime. Primele au fost cei doi gardieni ai închisorii. Acum sînt implicați într-o crimă dublă, care a avut loc în timpul nopții, în micul orășel Hemp din Louisiana.“

Ezzy dădu aparatul mai încet. Nu voia să audă din nou povestea violării și uciderii fetei aceleia de paisprezece ani. O auzise mai devreme, la televizor. Bărbatul fusese descoperit de soția sa, care, văzînd că nu se întoarce acasă, plecase în căutarea lui. Cu o seară în urmă, acesta se dusese împreună cu fiica lor într-o localitate învecinată, pentru a asista la un meci de base-ball.

Trupul neînsuflețit al fetei nu fusese descoperit decît după ivirea zorilor, de un șofer de camion. Omul abia plecase pe traseu cînd o zărise zăcînd într-un șanț. Primele rapoarte ale poliției afirmau că fata fusese întîi agresată sexual, apoi ucisă cu un glonț tras în ceafă.

Ezzy se plimbă pe străzile orașului. Nu voia să se întoarcă în casa goală. Conducea mașina încet, întrebîndu-se dacă acele crime fuseseră comise de Carl. Dacă da, oare era la fel de mîndru de ele precum fusese cu douăzeci de ani în urmă, cînd Ezzy îl intervievase în închisoarea din Arkansas?

– Ezzy, nu crezi că ești un bun samaritean? îl întrebuse Carl în bătaie de joc, din spatele gratiilor. Ai făcut atîta drum doar ca să mă vizitezi?

Îmbrăcat în salopeta portocalie de pușcăriaș, el arătase la fel de bine ca de obicei. În schimb, zîmbea mai ironic ca niciodată. Probabil că asasinatul îl făcea să-și dea atîtea aere.

Ezzy refuzase să se lase păcălit de farmecul lui.

– Te cufunzi într-un hîrdău cu rahat, Carl. Și să știi că ai o greutate legată de gît.

– Mda, poate că ai dreptate, șerifule. Îți garantez că am avut parte și de vremuri mai bune. Aștia din Arkansas au niște închisori împruțite rău, să știi. Mîncarea este

dezgustătoare. Closetul pute. Salteaua este plină de cocoloașe. Nu mi se pare amuzant deloc.

– Mi-e teamă că va trebui să te obișnuiești cu condițiile de aici.

– Nuuu, am un avocat bun. Mi-a fost dat din oficiu, dar are o minte ascuțită ca un brici. Provine din nord, de undeva. Are coadă de cal și poartă un singur cercel. Urăște sistemul. În special pe cel de aici, din sud, din țara „băieților buni“. Consideră că toți oamenii care dețin funcții oficiale sînt timpici și corupți. Cred că are dreptate. Cică s-ar putea să fiu reținut pentru viol, dar de crimă mă scapă. A fost un accident.

– Chiar așa?

– Uite ce-i, tipul ar fi putut să-l ucidă pe fratele meu mai mare. Am avut doar două soluții: fie să-i înfig un glonț în creieri, fie să-l privesc pe Cecil cum moare.

– Lasă chestiile astea în seama juraților, Carl.

Carl se înfuriase. Trăsăturile i se crispaseră, ochii căprui începuseră să-i scapere.

– Nu voi fi închis sub acuzația de crimă, șerifule. Notează-ți dacă vrei. Nu am intrat în magazinul ăla cu intenția de a uide pe cineva.

– Bine, dar să știi c-o vei încurca chiar dacă colegii mei din Arkansas nu te vor reține aici.

– De unde știi?

– Dacă scapi de afacerea asta, îți mut fundul ăla nenorocit înapoi, în Texas, ca să dai socoteală pentru ceea ce i s-a întîmplat lui Patsy McCorkle.

– Fetei aceleia durdulii? Urîtei ăleia?

Un claxon îl readuse pe Ezzy în prezent. Realizînd că se aprinsese lumina verde a semaforului, el făcu cu mîna un gest de scuze către șoferul nerăbdător. Neavînd încotro să se îndrepte, o porni spre zona rezidențială, în care locuise împreună cu Cora de cînd se căsătoriseră.

De cum intră în casă, simți presiunea singurătății. Cora era o femeie minionă. Era ciudat faptul că lipsa ei lăsase un asemenea gol. După ce își scoase pălăria, pe care o atârna într-un cuier aflat în spatele ușii, se duse în bucătărie. Observă imediat că lăsase în funcțiune filtrul de cafea. Apasă butonul de deconectare, apoi se întoarse în hol, gândindu-se ce să facă în restul zilei. Să se uite la televizor? N-avea de ales între prea multe variante: seriale prostești, talk show-uri la fel de stupide, sau emisiuni de promovare a cine știe căror produse. Ce-ar fi să-și aranjeze grădina? Nu, era prea cald. Și, oricum, nu se pricepea la grădinărit. Cora susținea că plantele se sinucideau când îl vedeau apropiindu-se, pentru ca să nu se lase omorâte de el. În realitate, deși nu voia să recunoască, hotărâse deja ce va face.

Renunțând să se mai opună forței de atracție care acționa asupra lui, el se duse în cabinetul de lucru și se așeză în fața mesei de scris cu capac-rulou, pe care o moștenise de la tatăl său. Tatăl lui lucrase la Căile ferate. El nu se desprinsese de masa aceea și o considerase un obiect de valoare, care trebuia transmis mai departe copiilor lor. Cora îi protejase furnirul de stejar lustruindu-l săptămînal. Ezzy descuie capacul și îl împinse spre partea din spate a mesei. Dosarul Patsy McCorkle îl aștepta.

Deschizîndu-l, Ezzy privi îndelung fotografia fetei făcută la sfîrșitul școlii medii. Își amintea că Herbold se referise la ea numind-o „urîta aia“. Cît de mult îi displicuseră cuvintele lui...

– Înainte de a veni aici împreună cu Cecil, pentru a jefui magazinul alimentar și a ucide un polițist care nici măcar nu se afla în timpul orelor de serviciu, ați lăsat-o pe Patsy McCorkle moartă lîngă rîu.

Carl se uitase lung la el, de după gratii. Apoi scosese un hohot de rîs.

– Nu știu ce ierburi ai fumat, Ezzy, dar ai luat-o razna de-a binelea.

– Toți cei care au fost în seara aceea la „Wagon Wheel“ v-au văzut plecând împreună cu ea. Am zeci de martori.

– Ai un rahat! îi replicase Carl, furios.

– Deci n-ați fost cu ea?

– Ba da. Sau, mai exact, *ea* a fost cu *noi*. Ne-a prins în plasă imediat ce am intrat în local. Era beată. Ne-a convenit. Asta căutam. Ne-am distrat puțin. Și ce-i cu asta?

– Am înțeles că n-a fost o distracție obișnuită, Carl. A fost un adevărat spectacol sexy.

Carl zîmbise, apoi îi făcuse cu ochiul.

– După cum vorbești, se pare că regreti că l-ai pierdut. Îmi pare rău că n-am știut. Am fi fost dispuși s-o împărțim pe Patsy cu tine. Doamna Hardge nu-ți oferă acasă „pisicuța“ ei?

Dacă nu i-ar fi despărțit gratiile, Ezzy ar fi fost în stare să-l omoare pe Carl, salvînd, astfel, statul Arkansas de cheltuielile de judecată și de detenție. Din fericire, reușise să se stăpînească. Plecase imediat, lăsîndu-l pe Carl rîzînd în urma lui.

Sperase să obțină mai multe informații de la Cecil, care nu era chiar atît de sigur de sine ca fratele său mai mic. Dar Cecil confirmase spusele lui Carl.

– Da, am dansat cu Patsy și am făcut toate celelalte prostioare, dar n-am fost la rîu împreună cu ea. Am condus aproape toată noaptea. La ora șapte și douăzeci de minute dimineata am jefuit magazinul acela din Arkadelphia.

Asta era adevărat. Ezzy citise raportul făcut în momentul arestării, raport care – ce ironie a sortii! – le oferise fraților Herbold un alibi perfect în cazul Patsy McCorkle. Ezzy o luase cu mașina exact pe ruta urmată de cei doi frați în acea noapte. Distanța dintre cele două orașe era de două sute cincizci de mile. Avînd în vedere ora la care părăsiseră localul, frații Herbold ar fi putut s-o ducă pe Patsy la rîu, să fi făcut

sex cu ea, și abia după aceea s-o pornească spre Arkadelphia, unde ajunseseră la șapte și douăzeci de minute. Nici ora decesului lui Patsy, stabilită cu exactitate de Stroud, nu-i contrazicea raționamentul.

– Cecil, toată lumea care se afla în local v-a văzut în compania fetei. Am auzit că voi trei ați dat un spectacol pe cînste, unul total ieșit din comun chiar și pentru o tavernă ca aceea. Deci, nu-mi spune mie că după toată nebunia aia – după băutura pe care ați consumat-o, după dans și după „curtea“ fără perdea pe care i-ați făcut-o – nu ați trecut și la lucruri mai serioase. La sex, mai exact.

Privirile lui Cecil se rotiseră cu viteză prin celula în care fusese închis, apoi, trecînd peste umărul lui Ezzy, se ațintiseră la gardian. Uitîndu-se la el, Cecil își mușcă peretele interior al obrazului.

– Bine, bine, de acord. Dar am făcut-o chiar acolo, la „Wagon Wheel“, sub o masă. M-a terminat cu mîna. Lăsîndu-și capul în jos, Cecil scose un chicot înăbușit. Părea jenat. N-am mai făcut niciodată o asemenea tîmpenie. Auzi, să-mi las cele mai intime organe la vedere, cînd primii spectatori se aflau doar la cîțiva metri de mine! Însă asta era Patsy. Ar fi fost în stare să facă orice pentru a smulge un hohot de rîs.

– Și după aceea ce-ați făcut?

– După aceea?

– Da, ce-ai făcut împreună cu Patsy pentru a mai smulge cîteva hohote de rîs?

Agitîndu-se și mai mult, Cecil începuse să-și roadă unghia degetului mare.

– Carl ce a spus?

– Că v-ați despărțit de Patsy imediat ce ați ieșit din local.

– Da, așa este, se grăbise Cecil să confirme. Am plecat spre Arkansas. La un moment dat, ne-am dat seama că sîntem leșinați de foame și, cum nu aveam bani, am spart magazinul.

– Și ați ucis un polițist.

– N-am știut că era polițist. Tîmpitul a îndreptat un pistol spre noi. Ce era să facă fratele meu? A trebuit să acționeze. Altfel, ne-ar fi omorît pe amîndoi. Șerifule...?

Dar Ezzy îi întorsese deja spatele. El se dusesese la procurorul districtual care se ocupase de acel caz. Procurorul era un om rotund ca un butoi, cu față roșie. Obrajii lui rumeni arătau ca niște baloane care nu mai aveau mult pînă să plesnească.

– Scuzați-mă, șerif ...ăă... cum ați spus că vă numiți?

– Hardge.

– Șerif Hardge, vă înțeleg. Fiți sigur că vă înțeleg perfect. Știu că ați vrea să închideți dosarul cazului cercetat în orașelul dumneavoastră. Dar dacă îi supun pe băieții aceștia unor asemenea teste, pentru a vă ajuta să vă rezolvați cazul, există posibilitatea să mi-l pierd pe al meu. În cel mai bun caz, ele le vor furniza avocaților justificările necesare pentru recurs. Vor țipa în gura mare: asta este o violare a drepturilor omului. Știți cum sînt avocații apărării în zilele noastre. Pun pariu că cei din Texas nu se deosebesc de ai noștri. Toți criminalii ajung din nou pe stradă din cauza matrapazlîcurilor lor. Dacă v-aș face această favoare, s-ar putea ca băieții să scape de ambele procese. Procurorul își aprinsese un Camel fără filtru, apoi își scuturase mîna pentru a stinge bățul de chibrit. Regret. Noi sîntem cei care am pus primii mîna pe ei. Ne-au ucis un concetățean. Vor rămîne musafirii noștri pentru mai multă vreme.

– Nu am nevoie decît de o probă de spermă, de la fiecare. Nu le violez drepturile cerînd așa ceva.

Rîsul procurorului îi amintise de zgomotul produs de un fîcărăștrău care taie o scîndură.

– Cerîndu-le să-și verse bunătatea de sămînță într-un borcan? Dacă mi s-ar cere *mie* să fac așa ceva, aș considera-o cu siguranță o violare a drepturilor.

20

Bine, dar să nu te dai mai în spate.

– Îți promit că nu mă dau.

– Rămîi exact în locul ăla, da?

– Exact aici. Să nu uiți că trebuie să dai tare din picioare, așa cum ai făcut cînd am exersat.

Apa îi ajungea lui David doar pînă la mijloc, dar băiatul părea îngrijorat de distanța care îl despărțea de Jack. Băiatul inspiră adînc înainte de a plonja în apă. Îi trebuiră numai cîteva bătăi puternice de picioare pînă ca mîinile, care i se mișcau dezordonat, aruncînd stropi în toate direcțiile, să intre în contact cu degetele lui Jack. Săltîndu-l, Jack îl ajută să revină în poziție verticală, cu labelle picioarelor înfîpte în mîlul rece de pe fundul rîului.

– Uau, cît ai înotat! exclamă el, lovindu-și bucuros palma de palma băiatului.

– Am reușit!

– Eram convins că vei reuși.

– Pot să mai încerc o dată?

– Evident. Oricînd te simți pregătit.

David se întoarse în locul de pornire.

– A fost plăcut aseară, cînd am mîncat înghețată, nu-i așa, Jack?

– Sigur că a fost plăcut.

– Aș dori să fii cu noi tot timpul. Ai putea dormi în camera mea.

– Nu crezi că ar fi o aglomerație prea mare? Doi inși într-o cameră...

Plimbându-și palmele pe suprafața apei, David căzu pe gânduri. Apoi fața i se luminează. Îi venise o idee:

– Ai putea dormi cu mama. Ea are un pat foarte mare.

Jack își ascunse zîmbetul.

– Nu cred.

– De ce nu, Jack? Probabil că pe ea n-o va deranja să dormi acolo.

– Pur și simplu, nu pot să fac așa ceva.

– De ce? insistă băiatul.

– Pentru că voi formați o familie. Tu, mama ta, bunicul tău. Eu nu fac parte din familia voastră.

– Da, dar...

– Ce-i asta? Jack își ridică mîna, cerîndu-i să tacă. Sună ca un triunglu.

– Da, este un triunglu. David își roți pumnul, de parcă ar fi strîns în el o baghetă magică. Mama îl utilizează în caz de urgență.

– De urgență?

Apucîndu-l pe David de mînă, Jack se îndreptă spre mal.

– Haide, grăbește-te. Pune-ți pantofii și ia-ți hainele în mînă, spuse în timp ce se chinuia să-și tragă cît mai repede pantalonii. Triunglul încetase să sune. Totuși, Anna n-ar fi utilizat un semnal de urgență doar de dragul de a-l utiliza, își zise el.

Ținînd într-o mînă cizmele, cu cealaltă trăgîndu-l pe David, Jack stăbătu în fugă pădurea, îndreptîndu-se spre casă. Începuse să se întunece. În drum, întîlniră nori întregi de Țîntari, dar, din fericire, datorită vitezei lor mari de înaintare,

micuțele insecte nu reușeau să se așeze pe ei. La un moment dat, împiedicându-se de tulpinile unei plante agățătoare, Jack se dezechilibra și fură gata să cadă amîndoi.

– Ai pățit ceva? întrebă Jack în momentul în care reuși să reia alergarea.

– Nu, Jack.

Aerul umed, greu nu era prielnic cursei lor contra cronometru. Cînd ajunse în lumină, Jack abia își mai putea trage suflarea. Oprindu-se pentru o clipă, el se uită îngrijorat spre casă. Nu se vedea nici o urmă de fum. Deci nu izbucnise nici un incendiu, nici în casă, nici în grajd, așa cum se temuse. Din cauza secetei, totul era uscat ca iasca. Ar fi fost suficientă o singură scînteie pentru a da naștere unor vîlvătaî periculoase.

Constatarea îl făcu să răsuflă ușurat. Cu toate acestea, nu putea spune că este complet liniștit. Era clar că se întîmplase ceva. Dîndu-i drumul lui David, străbătu restul distanței care îl despărțea de casă în cea mai mare viteză. O dată ajuns acolo, urcă treptele din fața ușii, năvălind înăuntru ca o furtună.

– Anna? Delray? Unde sînteți? Ce-ați pățit?

Se uită prin camera de zi, dar aceasta era goală. Cînd se întoarse, fu cît pe ce s-o răstoarne pe Anna, care se ivise în spatele lui. Pentru a n-o lăsa să cadă, o prinse de umeri.

– Ce s-a întîmplat?

Ea îi arătă spre etaj.

Jack se întoarse grăbit din drum, ocoli balustrada și urcă scara sărind din două în două trepte. Delray zăcea pe hol, la cîțiva pași distanță de ușa dormitorului său. Era inconștient. Îngenunchind lîngă el, Jack își lipi degetele de gîtul lui, pentru a-i căuta carotida. Nu avea puls.

-- Fir-ar să fie. Nu muri. Nu acum... zise, după care se așeză călare pe bazinul bătrînului și încercă să-i facă o resuscitare cardio-pulmonară. Anna și David urcaseră scara în fugă.

– David.

– Ce s-a întâmplat cu bunicul? Vocea băiatului era neliniștită, plîngăreață.

– Întreab-o pe mama ta dacă a sunat la 911.

– Spune că a sunat.

Anna îngenunche de cealaltă parte a lui Delray. Jack se uită la ea.

– Ai sunat? o întrebă el, pentru a fi sigur. Ea dădu din cap afirmativ. Bine, bine, spuse Jack, ceva mai liniștit. Dacă ajutoarele nu veneau rapid, Delray nu avea cum să supraviețuiască.

Medicul era, ca orice medic, foarte rezervat. Nici nu trata cu ușurință starea gravă în care se afla Delray, dar nici nu dorea să-i alarmeze fără motiv.

– Examinarea preliminară arată că este vorba de mai multe blocaje, dintre care nici unul nu este serios dacă ar fi luat în considerare separat. Presiunea sanguină a ajuns însă la un nivel critic. În primul și în primul rînd, trebuie să facem ceva pentru a i-o scădea, pentru a-l aduce, adică, într-o stare stabilă.

Diagnosticul îi fu tradus Annei de către o interpretă. Aceasta se numea Marjorie Baker. Ambii ei părinți fuseseră surzi, astfel că limbajul semnelor fusese primul limbaj învățat de Marjorie. Avea certificat de traducătoare de gradul cinci, și era profesoară la o școală pentru surdomuți. Acolo o cunoscuse pe Anna. O instruisese pe tot parcursul anilor ei de școală, apoi îi devenise prietenă.

În afară de îndatoririle de profesoară, Marjorie Baker îndeplinea și rolul de interpretă, pentru toți membrii cu probleme auditive ale comunităților rurale din zona de est a Texasului. Spre deosebire de spitalele din orașele mai mari, cel de care aparținea medicul nu era dotat cu sistem Teletype pentru uzul surdomuților. În consecință, doamna Baker fusese

chemată imediat după încheierea formalităților de internare ale lui Delray. Se arată calmă, dar îngrijorată. Jack o plăcu de la prima vedere.

– Ce-i veți face după ce veți reuși să-i țineți sub control tensiunea, adică după ce veți considera că starea îi este stabilă? întrebă ea, traducând semnele făcute de Anna.

Medicul i se adresă direct Annei:

– Va fi necesară o operație bypass. Mi-e teamă că nu există altă alternativă. Nu mai putem apela la angioplastie și la regim alimentar. Blocajele sînt prea serioase.

– Puteți s-o faceți aici? întrebă Marjorie.

– La operație vă referiți? Cînd Anna dădu din cap afirmativ, medicul răspunse: Nu, doamnă. Sînt cardiolog, nu chirurg. Dar vă pot recomanda mai mulți chirurghi excelenți din Houston sau din Dallas. Dumneavoastră veți alege, iar noi îl vom chema aici pentru a-l consulta pe domnul Corbett. Vom avea grijă să intre în posesia tuturor radiografiilor lui, etcetera, etcetera. Adică ne vom ocupa de tot ce trebuie. Știm cum să procedăm, deoarece facem frecvent așa ceva, inclusiv transferul pacientului de la un spital la altul.

– Să nu vă temeți că v-aș putea crea probleme, spuse Marjorie, interpretînd semnele Annei. Vreau ca socrul meu să aibă parte de cel mai bun tratament.

– Desigur, zise medicul.

– Bunicul se va însănătoși, Jack?

– Asta ne străduim să facem, David. Să-l însănătoșim.

Rușinîndu-se de lacrimile care i se scurgeau pe obraji, David își lipi fața de coapsa lui Jack.

– Le puteți spune doamnelor ce șanse are domnul Corbett? îl întrebă Jack pe medic.

– Este prea devreme să tragem concluzii, spuse medicul, după care, vîzînd cu cîtă neîncredere îl privea Anna, adăugă: Sincer. În momentul acesta, starea lui este critică. Nu vreau

să vă mint, afirmînd că ar fi bună. Domnul Corbett se află la reanimare. Îl vom urmări cu atenție toată noaptea, cu ajutorul sistemului de monitorizare. Mîine dimineață vă voi da informații mai precise.

– Nu l-ați putea duce chiar acum cu elicopterul la unul dintre spitalele din Houston sau din Dallas? Întrebarea fusese pusă de Marjorie, din proprie inițiativă. Anna îi mulțumi că se gîndise la această soluție, dînd cu vigoare din cap.

– În situația lui, o asemenea călătorie ar fi prea riscantă, răspunse medicul. Dacă ar fi tatăl meu, n-aș îndrăzni să fac așa ceva. Aș aștepta să se întrezeze, și abia după aceea l-aș muta. Zîbindu-i cu simpatie Annei, el îi puse mîna pe umăr. Îmi dau seama că nu vă spun ceea ce ați dori să auziți, dar în clipa de față atît pot să fac.

Înainte de a se întoarce la îndatoririle lui, el îi spuse Annei că va trimite o soră ca s-o anunțe cînd poate să-l vadă pe Delray. Vizita promisă le fu permisă o jumătate de oră mai tîrziu. Anna o urmă grăbită pe sora care o chemase. Marjorie o însoți. Jack rămase pe loc, împreună cu David.

– De ce nu pot să-l văd și eu pe bunicul? întrebă băiatul pe un ton plîngăreț.

– Pentru că sala de reanimare este destinată oamenilor foarte grav bolnavi. Un copil nu are ce căuta acolo.

– De ce?

– I-ai putea deranja pe pacienți făcînd zgomot.

– Nu fac zgomot.

– Vrei să-ți citesc o poveste? întrebă Jack cu speranță în glas, arătîndu-i o carte.

– Este o carte idioată. Nici măcar nu are poze.

Jack se simți ușurat cînd, după zece minute, Anna reveni. Era palidă, în mod evident zguduită, dar îi spuse lui David că bunicul trage un pui zdravăn de somn.

– Vreau să-l văd. Buza inferioară a copilului începu să tremure.

– David, bunicul tău are niște tuburi băgate în nas și în brațe, spuse Marjorie Baker.

– Ca în emisiunile alea medicale de la televizor?

– Da, numai că în viața reală lucrurile stau altfel. Nu ți-ar face plăcere să-l vezi pe bunicul tău în felul acesta. Și nici lui nu i-ar face plăcere. În afară de asta, dacă l-ai trezi, n-ar fi bine.

Jack i se adresă Annei:

– Vrei să-l duc acasă?

– Nu! țipă David. Vreau să stau aici, cu bunicul meu.

Copilul începu să plîngă. Luîndu-l în brațe, Anna îl strînse la piept și îl mîngîie, dîndu-i spre spate părul încă ud din cauza băii făcute în rîu. Sărutările mamei, legănările și îmbrățișarea strînsă îl mai calmară pe David.

– Cred că va rămîne aici, spuse Marjorie, zîmbindu-i lui Jack. Din cauza agitației, n-a făcut nimeni prezentările. Știu că te numești Jack.

– Sawyer, completează el, dînd mîna cu ea. Îți mulțumesc că ai venit. Sînt sigur că Anna se bucură că te afli aici.

– Se bucură în primul rînd că ai fost *tu* lîngă ea atunci cînd s-a petrecut accidentul.

– Mda, sigur, și eu sînt fericit că am putut să le dau o mîna de ajutor.

Marjorie îi aruncă o privire cercetătoare, apoi se așeză lîngă Anna și începu să discute cu ea prin semne. O oră mai tîrziu, Annei i se permise să între din nou, pentru cinci minute, în sala de reanimare. Starea lui Delray era neschimbată.

Personalul spitalului încercă s-o convingă să plece acasă, dar ea nici nu vru să audă de așa ceva. Pînă acasă făcea, cu mașina, o jumătate de oră. Ori într-o jumătate de oră se puteau întîmpla multe. Dacă era chemată imediat înapoi? Starea lui Delray se putea modifica brusc, în bine... sau în rău. În ambele situații, ea voia să se afle în preajma lui.

Marjorie se oferi să-i țină companie, dar Anna insistă ca ea să plece.

– Plec numai dacă îmi promiți că mă vei anunța prin pager de orice modificare în starea lui.

Anna îi promise.

Jack nu știa ce aștepta Anna de la el. Oare trebuia s-o lase singură, sau să rămână alături de ea? Simțindu-se jenat, avînd ciudata senzație că se afla în centrul atenției, el se așeză pe canapea în fața lor. Pe masă era un teanc de reviste vechi, neinteresante. Alese una care dădea sfaturi referitoare la pescuitul bibanilor.

La miezul nopții, tuburile fluorescente din tavan se stinseseră, fiind înlocuite de lămpile chioare de pe mese. Semiîntunericul din sala de așteptare îndemna la somn. În afară de ei, în sală se mai afla doar o familie. Un cuplu, ceva mai vîrstnic. Bărbatul se întinsese pe un scaun cu spătar rabatabil. Printre buzele lui întredeschise ieșea din cînd în cînd cîte o sforăitură. Femeia – probabil, soția sa – plînsese pînă cînd adormise pe una dintre canapele. Jack se întreba ce problemă gravă îi reținuse acolo în acea noapte.

David ațipi în cele din urmă în brațele mamei sale. Anna îl duse pe o altă canapea și îl acoperi cu o pătură adusă de o voluntară care se ocupa de sala de așteptare. Observînd că Anna își freacă brațele, Jack îi atinse cotul pentru a o atenționa să se uite la el.

– Îți este frig?

Anna îi arătă spre ventilatorul aparatului de aer condiționat care se afla exact deasupra capetelor lor. Jack o rugă pe Doamna în Roz să mai aducă o pătură, pe care o puse pe umerii Annei.

– *Mulțumesc*, spuse Anna prin semne.

– Cu plăcere. Ai vrea să bei ceva? O cafea? O Coca? Un suc de fructe?

Ea își scutură capul. O clipă mai târziu, se lăsă pe pernele spătarului și închise ochii. Părea extenuată.

Așezându-se pe un scaun rabatabil, Jack îi reglă poziția astfel încât să stea cât mai comod. Nu-i trebui mult timp pentru a-și da seama că prinderea bibanilor nu prezenta nici un interes pentru el. Dar nici cea de-a doua revistă pe care o luă de pe masă nu reuși să-l captiveze. De fapt nu reușea să citească pentru că se uita la Anna.

Capul sprijinit de perna din spatele ei îi expunea gâtul arcuit. Poziția aceasta îi amintea lui Jack de fotografia alb-negru pe care și-o făcuse Anna lângă gard. Dăduse dovadă de multă ingeniozitate fixînd aparatul într-un asemenea unghi. Și nu numai de ingeniozitate, ci și de talent, din moment ce își alesese o asemenea poziție și utilizase cu atîta abilitate jocurile de lumini și umbre.

Era Anna o femeie drăguță? Nu. În nici un caz nu se putea compara cu un manechin sau cu un star de cinema. Spre deosebire de frumusețile clasice, frumusețea ei nu era... evidentă. Avea trăsături interesante, care se modificau în permanență, în funcție de stările sufletești.

Jack se întreba ce părere avea Anna despre incidentul din grajd. Oare ce gîndise ea în acea seară, în timp ce traversase grădina, grăbindu-se de parcă ar fi fost urmărită de diavol?

Poate că nu se gîndise la nimic. Poate că se întrebaseră de ce nu plouă, ori ce va pregăti pentru micul dejun, ori dacă își poate cumpăra niște pantofi pe care îi văzuse în oraș. Da, poate că nu se gîndise deloc la cele petrecute în grajd. Poate că, pentru ea, incidentul respectiv nu prezentase importanță. Lui îi zdruncinase întreg universul. Ei, poate că nu i-l zgîlțise măcar.

În seara aceea, se aflase la un pas de a o trage spre el și a o săruta. Ea fugise de parcă și-ar fi dat seama ce s-ar fi putut întîmpla dacă ar mai fi rămas. Făcuse asta din timiditate sau pentru că nu suporta ideea de a fi sărutată de el?

Jack preferase să dea crezare primei variante. Asta nu însemna că ar fi posibil să se înșele. Poate că Anna fugise din cauza mirosului urât de transpirație. Sau, pur și simplu, din cauza faptului că nu-l plăcea, că nu-l considera atrăgător.

Nu se putea spune că este un bărbat arătos. N-avea un chip modelat parcă de mâinile pricepute ale unui maestru, ci mai degrabă de ale unui amator, care îl cioplise dintr-un butuc. Făra clar că nu avea cum să câștige vreun premiu pentru aspectul lui.

Cu toate acestea, nu i se întâmplase niciodată să fie refuzat sau să scoată bani din buzunar pentru a se bucura de compania femeilor. Pînă acum ar fi trebuit să afle – nu-i așa? – dacă aspectul lui era o piedică majoră, un motiv serios pentru a i se întoarce spatele. Avusese și femei care consideraseră că trăsăturile lui grosolane erau sexy. Da, poate că asta era... era un bărbat prea sexy.

Anna o tulise din grajd de frică. Instinctele femeilor se ascut la maximum atunci cînd le este amenințată feminitatea. Poate că Anna se temuse că, lăsîndu-se dominat de un impuls animalic, o va trage în fîn și o va silui.

La naiba, nu reușea să-și dea seama ce era în mintea ei!

Singurul lucru pe care îl știa era că în noaptea aceea se chinuise mult pînă să adoarmă.

Anna se trezi tresărind. Avu nevoie de cîteva secunde pentru a se orienta. Cînd își dădu seama unde se află și își aminti de ce, simți o greutate ce o apăsă pe piept.

În ultimele săptămîni de viață ale lui Dean, își petrecuse ore întregi în sala de așteptare a spitalului în care fusese internat acesta. Perseverența ei nu avusese nici o influență asupra deznodămîntului, așa cum nu va avea nici acum, dar nu-l putea lăsa singur nici pe Delray. Își întoarse privirile spre canapeaua pe care îl culcase pe David. Băiatul se afla tot

acolo. Liniștită, căscă, se întinse și își roti capul, pentru a-și dezmoști gîtul. Apoi își privi ceasul. Mai avea cîteva ore pînă la următoarea vizită pe care putea s-o facă în sala de reanimare.

De la ceas, privirile îi alunecară spre Jack Sawyer. Acesta dormea. Pieptul i se ridica și i se lăsa într-un ritm regulat; un picior îi era întins, celălalt ușor îndoit.

Anna îi privi mîinile, amintindu-și ce senzații trăise atunci cînd le atinsese. Pe David îl învățase alfabetul semnelor, punîndu-i fiecare deget în parte în poziția corectă. Cu Jack Sawyer aplicase aceeași metodă. Dar mîna lui îi provocase alte impresii decît cele create de mîna fiului ei.

Degetele lui Jack erau lungi și puternice. Palmele îi erau bătătorite, iar pe dosul lor avea fire de păr decolorate de soare. Unghiile, tăiate scurt, aveau pielițe ciopîrțite.

Mîna lui David era fină, ca a oricărui copil. Cea a lui Jack spunea că posesorul ei era un bărbat care mirosea deseori a transpirație și a fîn, un bărbat căruia îi plăcea soarele, un bărbat în toată puterea cuvîntului, a cărei carotidă pulsase vizibil în momentul în care stătuseră unul lîngă altul, a cărui răsufare îi mîngîiase fața, ale cărui priviri o făcuseră să simtă o căldură interioară neobișnuită.

Ochii lui se deschiseră pe neașteptate, surprinzînd-o cum îl studiază.

Dîndu-și jos picioarele de pe scaun, el se ridică grăbit în capul oaselor.

— Totu-i în regulă?

— *Da.*

— Nici o veste de la doctor?

— *Nu.*

Jack se uită la David. Anna îi urmări privirea. Cînd ochii li se întîlniră, își zîmbiră unul altuia. David dormea pe spate, cu un braț pus peste frunte și cu celălalt atîrnînd peste marginea canapelei.

– N-ar fi frumos să putem dormi și noi așa? întrebă Jack.
Cred că înotul l-a epuizat.

Înotul? Întrebarea îi fusese transmisă cu o expresie grăitoare.

– La naiba! M-a luat gura pe dinainte.

Anna îi urmări mișcările buzelor, dar cuvintele pe care le percepu nu făcură decît s-o nedumerească și mai mult.

Dîndu-și seama că era derutată, Jack încercă să-i dea explicațiile necesare:

– Am vrut să spun că am divulgat un secret. L-am învățat pe David să înoate. Exersăm puțin în fiecare zi. Să te prefaci că ești surprinsă atunci cînd îți va face prima demonstrație.

Ea dădu din cap afirmativ. De data aceasta, îl înțelesese.

– Eram la rîu cînd ai dat semnalul de alarmă.

Jack intrase în casă îmbrăcat doar în pantaloni și desculț, iar David în lenjeria de corp și cu hăinuțele în mîină. Pînă acum, Anna nu se gîndise la asta. Probabil că, reușind să-și recapete sîngele rece, Jack îl îmbrăcase pe băiat în timp ce infirmierii ambulantei îl duseseră pe Delray la parter, pentru a-l urca în mașină. Ea uitase complet de copil. Se foise încoace și încolo, căutînd amețită cărțile de asigurare și alte lucruri strict necesare în asemenea situații. Fuseseră niște momente dificile. Și ar fi fost și mai dificile dacă Jack nu s-ar fi aflat acolo, pentru a avea grijă de David.

Scoțînd din poșetă un carnetel mic, cu spirală, Anna scrisese cîteva cuvinte de mulțumire.

– Am făcut ce ar fi făcut oricine altcineva, spuse Jack după ce citi mesajul.

Ea își scutură capul cu încăpățînare. Apoi scrisese:

– Nu numai că m-ai ajutat, dar i-ai salvat viața lui Delray.
Jack ridică din umeri, jenat.

– Ei, bine... mă bucur că am putut să vă fiu de folos,

spuse el, după care, sprijinindu-și brațele de coapse, rămase cu privirile pierdute în gol. Cum s-a întâmplat? întrebă după o scurtă pauză, uitându-se din nou la Anna.

Pentru a-i răspunde, Anna folosi mai multe pagini din carnetel. Când termină de scris, Jack avu în față întreaga poveste. Delray ascultase știrile de la ora cinci ale programului local de televiziune. După ce aflase de răpire și crima dublă din Louisiana, se scuzase și urcase la etaj. Cîteva minute mai tîrziu, cuprinsă de un sentiment de neliniște, Anna se dusesese să vadă ce face și îl găsisese zăcînd pe podeaua holului.

– Slavă Domnului că ai presimțit că s-a întâmplat ceva.

Ea scrisese:

– Mi-am dat seama că știrea de la televizor l-a supărat foarte tare?

– Probabil că l-a supărat pentru că primul suspect este Carl Herbold, spuse Jack, înainte ca Anna să aibă timp să-i dea toate explicațiile.

Anna îl privi curioasă. O surprindea faptul că Jack intuise sursa principală a suferințelor lui Delray.

– Știu că între ei există o legătură, continuă el. Mai deunăzi, ducîndu-mă cu Delray la „Dairy Queen“, m-am întîlnit cu Ezzy Hardge. În timpul discuției, el a amintit de Arkansas și despre faptul că tînrul este prea deștept pentru a veni aici. I-a spus lui Delray să nu-și facă probleme din pricina lui. Normal, evadarea lui Carl Herbold fiind cea mai senzațională știre din Arkansas, am dedus că el este tînrul la care se referea fostul șerif. Apoi, ieri, l-am auzit fără să vreau pe tipul acela, Lomax, vorbind despre același lucru. Din cîte am înțeles, el afirma că oamenii îl învinovătesc pe Delray pentru păcatele lui Carl Herbold.

Anna scrisese:

– Carl este fiul lui vitreg, despre care ți-am pomenit.

– Înțeleg.

Aparent, Jack primise informația cu indiferență. Cu toate acestea, Anna avea senzația că nu-i spusese o noutate. Metoda ei de comunicare cu ceilalți oameni se baza în mare măsură pe „citirea” expresiei și pe interpretarea gesturilor. Depindea aproape total de expresiile faciale ale celorlalți, deoarece nu le putea auzi inflexiunile vocilor.

Jack mințea. Nu prin cele spuse, ci prin cele trecute sub tăcere. Dacă era deja la curent cu relația dintre Delray și pușcăriașul evadat, atunci de ce se prefăcea că habar n-avusese de ea? În plus, dacă era un hoinar fără casă, cum aflate de această relație? Carl și Cecil fuseseră trimiși la închisoare cu peste douăzeci de ani în urmă. Pe vremea aceea, Dean era un puștan. Nici măcar el nu-și cunoscuse frații vitregi. Nu le știuse decât numele. În schimb, acest străin apărut din senin aflate de existența băieților pe care tatăl lor adoptiv nu mai voia să-i recunoască.

Jack Sawyer își făcuse apariția la fermă la aproximativ douăzeci și patru de ore după evadarea lui Carl. Să fi fost o simplă coincidență?

Iată o problemă la care trebuia să se mai gândească.

21

ecil Herbold considera că avea toate motivele să o ia razna.

Era ziua lui liberă și în loc să profite de ea dormind pînă mai târziu, se trezise devreme și începuse să se agite înainte de a se da jos din pat. Nu voia să-și părăsească apartamentul, deși simțea o apăsătoare senzație de claustrofobie. Nu putea sta într-un loc, dar nici nu se putea gândi să facă ceva util, pentru a-și consuma surplusul de energie.

Gîndirea. Asta era problema lui. Avea prea mult timp la dispoziție, așa că gîndea, iar cînd gîndea, devenea paranoic.

Se plimbă din cameră în cameră, uitîndu-se pe furiș printre lamelele jaluzelelor. Încerca să vadă dacă era supravegheat, deși știa că nu-i putea zări pe polițiști chiar dacă aceștia ar fi fost prezenți la datorie.

La una dintre ferestre întîrzie cîteva minute, dar nu observă nimic neobișnuit. Mașinile și pietonii circulau ca de obicei. Nu existau dube suspecte parcate în dreptul curbei, nu exista nici un pierde-vară. Pur și simplu, nu vedea nici o persoană și nici o mașină care să-i atragă atenția. Dar tipii aceia știau cum să se amestece prin mulțime. Chiar și pe teren deschis erau capabili să se facă invizibili.

Avea convingerea că se aflau pe undeva pe acolo. Era conștient de acest lucru. La fel de conștient ca de faptul că Dumnezeu crease merele din Grădina Raiului. Putea pune rămășag pe capul lui gol că așa era. Ori el ținea suficient de mult la capul lui, așa gol cum era.

Dacă pînă acum nu-l urmăriseră, acum cu siguranță o făceau.

Ieri-dimineață aflate de la buletinul de știri despre cele două crime oribile care avuseseră loc în acel orașel amărit din Louisiana: patronul unei benzinării și fiica acestuia. Bănuielile începuseră să-l macine înainte de a se anunța oficial că fratele lui mai mic era primul suspect.

Afurisitul ăla ar fi trebuit să stea acum cu capul sub apă, să nu facă nici un gest care să-i ajute pe reprezentanții autorităților să-i ia urma. Așa era planul pe care îl întocmiseră. Doar îl analizaseră în amănunțime.

Dar Carl nu opta nici pentru soluția cea mai logică, nici pentru cea mai sigură. Niciodată în viață nu i se întîmplase să facă așa ceva. Ieșise din pîntecele mamei nebun și făcuse doar ceea ce voise, și atunci cînd voise.

Chiar violase o fată de paisprezece ani? Întotdeauna îi plăcuseră prospăturile, dar... Iisuse, chiar așa? Ieri, la serviciu, bătrînul Reynolds rînjise ori de cîte ori se uitase la el, iar colegii îl trataseră ca pe un paria. Erau cu toții niște lepădături. Nu le dorea prietenia. Dar, fir-ar al naibii, nici nu dorea să se creadă că era de acord cu gestul lui Carl, care se înjosise într-o asemenea măsură încît să siluiască un copil.

Telefonul sună. Cecil tresări. Lăsînd lamela jaluzelei să cadă, el luă receptorul și îl duse cu o mîină nesigură la ureche.

— Alo?

— Bună, dragă.

— Bună, spuse Cecil, respirînd ușurat. Era prietena lui. De unde mă suni?

— De la un telefon public.

Spre deosebire de Carl, prietena lui respecta instrucțiunile.

– Bună fată.

– Ce faci?

– Oh... mă uit la televizor, încerc să mă relaxez...

– Nu mi se pare prea distractiv.

– Nici nu este, îți spun eu.

– Vrei să trec pe la tine după orele de program?

Cecil fu tentat să-i dea un răspuns afirmativ. Fata aceasta continua să-l fărâmese, deși se cunoșteau de foarte multă vreme. Se spune că îți dai seama atunci când te îndrăgostești cu adevărat. Se îndrăgostise, asta era. Niciodată nu mai nutrise asemenea sentimente pentru o femeie.

În afară de faptul că arăta extraordinar, era blondă, așa cum îi plăcea lui. Bărbații se uitau după ea. Lui Cecil îi plăcea să se afișeze cu ea, pentru a-i vedea pe ceilalți bărbați cum se înnegresc la față de invidie.

Nu-i plăcea doar felul cum arăta. Prietena lui era și o femeie deșteaptă. Mai deșteaptă decât el, probabil. N-o puteai duce de nas, nu se lăsa păcălită de oricine. Dar, mai presus de toate, era spiritul ei de aventurieră, spirit care se manifesta atunci când venea vorba de sex. Și poate că trebuia remarcat faptul că nu-i păsa că are de-a face cu un pușcăriaș. Mai mult decât atât, faptele lui din trecut păreau să-i sporească apetitul sexual. Doar gândindu-se la ea, Cecil se excită. Totuși, trebuia să dea dovadă de o prudență sporită.

– Mi-ar face plăcere să te văd, draga mea, dar afacerea aceea a fratelui meu... Al naibii timpit, o să fie ucis pînă la urmă. Apoi, pentru cei care îi înregistrau convorbirea, adăugă: Pînă nu-l prind, nu am chef de nici o companie.

– Sărmanul de tine...

– Întîlnirea stabilită pentru sfîrșitul săptămînii următoare rămîne valabilă, nu?

– Evident, dragă. Pînă atunci, cred că vibratorul meu va avea cam multă treabă.

Cecil gemu.

Rîzînd, ea spuse:

– Oricum, nu este la fel de bun ca tine, dragule. Îmi lipsești.

– Și tu îmi lipsești. Pa, pa.

După ce puse receptorul în furcă, Cecil se întoarse grăbit la fereastră. Pe stradă trecea un ciclist cu fundul strîns bine în pantalonii elastici specifici acestui sport, și cu o cască caraghioasă, tipică. Un poștaș înainta încet de-a lungul trotuarului, împingîndu-și căruciorul din care scotea din cînd în cînd corespondența, pentru a o îndesa în cutiile pe care le întîlnea în cale. Cecil nu avea de ce să se alarmeze.

Chiar dacă detectaseră telefonul public de la care fusese sunat, polițiștii nu puteau ajunge la el înainte ca prietena lui să se facă nevăzută. Cecil o învățase bine lecția. Îi spusese că măsurile de precauție ar putea părea exagerate, dar ele nu erau niciodată suficiente pentru un condamnat eliberat pe cuvînt de onoare.

În privința măsurilor de precauție, era extrem de scrupulos. În timp ce el încerca să fie cît mai atent, Carl părea să facă tot posibilul pentru a strica afacerile amîndurora. Căzuseră de acord să nu accepte nici un fel de abatere de la planul stabilit. Drept urmare, era hotărît ca, la prima întîlnire, să-i tragă o săpuneală zdravănă fratelui său mai mic. Dar, pînă atunci, era necesar să-i pună pe polițiști pe o pistă falsă. Nu putea sta aici degeaba, țopăind de la o fereastră la alta, lăsîndu-se în voia paranoiei. Trebuia să facă ceva care să-i deruteze, să le îndrepte atenția în altă direcție, să-i determine să nu-l mai suspecteze. Poate că, pînă la urmă, nu-l vor mai supraveghea cu atîta strictețe.

Ca să dea roade, stratagema lui trebuia să fie îndrăzneată, neașteptată, uimitoare. Putea, de exemplu, să încerce să-i convingă pe polițiști că nu făcea parte din banda fratelui său.

Dar cum să procedeze? Care putea fi soluția care să-i oblige pe ei să ajungă la o asemenea concluzie?

Ezzy nu se obișnuise încă să conducă Lincoln-ul.

Îl cumpărase cu doisprezece ani în urmă, la insistențele Corei, care susținuse că trebuiau să aibă și ei o mașină. De ce anume, el nu-și dădea seama. Până acum câteva săptămîni, principalul lui mijloc de transport fusese mașina de patrulare. Lincoln-ul fusese dotat cu toate sistemele de avertizare sonică existente în perioada fabricării lui, dar Ezzy simțea lipsa sistemul de radio-locatie al poliției.

Învîrtise butonul aparatului de aer condiționat pînă la limita maximă, deoarece, afară, temperatura trebuia să fie de vreo treizeci de grade. Își permisesese luxul acesta pentru că soția sa nu se afla alături de el. Cora ar fi răcit.

Carosabilul părea suficient de fierbinte pentru a topi cauciucurile Lincoln-ului care se îndrepta acum cu toată viteza pe autostradă, spre nord.

Ieri, în timp ce citise pentru a nu știu cîta oară dosarul McCorkle, dăduse peste numele bărbatului care se ocupase de barul „Wagon Wheel“ în seara crimei. În conformitate cu însemnările lui și cu informațiile întipărite în memorie, Parker Gee se dovedise recalcitrant cu ofițerii care făcuseră investigațiile. Omul refuzase să coopereze. Ezzy se întrebese dacă cei douăzeci și doi de ani care se scurseseră între timp nu-l făcuseră să-și modifice atitudinea. Din păcate nu știa unde să-l caute.

Se hotărîse să înceapă cu taverna la care lucrase. Din vara cu pricina, aceasta suferise mai multe transformări. Cînd se oprise în parcajul gol, observase că acum se numea „Blowhard“*.

Deși sosise acolo în miezul zilei, întunericul din interior îl făcuse să aibă impresia că este noapte. Numai că, față de orele nopții, taverna era mult mai liniștită. La un televizor portabil, barmanul se uita cu interes la un serial, în timp ce

* Fanfaronul.

lustruia paharele, pregătindu-le pentru mulțimea care avea să-i ia cu asalt taverna la ora patru, cînd băuturile se serveau la prețuri reduse.

– Parker Gee? spusese el după ce-i dăduse lui Ezzy, pe gratis, un ceai cu gheață. A trecut multă vreme de atunci. Din cîte știu a plecat din Blewer, dar cred că familia lui a rămas în oraș.

Întorcîndu-se acasă, Ezzy luase ultima ediție a cărții locale de telefon. De fap cu ea ar fi trebuit să înceapă, dar... în definitiv, ce naiba? Drumul pînă la tavernă îi dăduse senzația că se afla într-o misiune oficială. În afară de asta, îi umpluse timpul pe care altfel și l-ar fi petrecut agitîndu-se în jurul violetelor africane ale Corei, de pe tocul ferestrei bucătăriei, care nu arătau deloc bine.

După vreo două încercări ratate, intrase în legătură cu un văr de gradul doi al bărbatului pe care îl căuta.

– Parker este în spitalul de boli pulmonare din Big Sandy.

Ca atare, Ezzy plecase la drum. Ajunse la spital la ora unsprezece și cîteva minute. Pacientul pe care îl căuta nu mai avea decît o bucată de plămîn. Restul îi fusese distrus de cancer sau scos preventiv în timpul operației disperate la care fusese supus. Dacă nu i-ar fi știut numele, nu și-ar fi dat seama că bolnavul din patul la care fusese condus era unul și același cu robustul patron al tavernei „Wagon Wheel“.

Ajuns la el, Ezzy se prezentă. Din nefericire, iminența morții nu-l determinase pe Gee să fie mai prietenos.

– Da, te țin minte. Am crezut că ai dat ortul popii pînă acum.

Ezzy avu bunăvoința de a nu-i spune lui Gee că, deși era mai tînăr cu vreo douăzeci de ani decît el, se afla mai aproape de groapă.

– Nu, m-am pensionat.

– Atunci, de ce ai venit aici? Afurisitul ăsta de spital nu poate fi un punct de atracție turistică.

Temîndu-se că Gee ar putea să moară înainte de a-i da răspunsurile pe care le dorea, Ezzy trecu direct la subiect.

– Am vrut să discutăm despre Patsy McCorkle.

– N-ai renunțat încă?

– Nu.

Gee își duse batista la gură și tuși.

– Ce vrei să știi?

– Orice poți să-mi spui.

– Nu am prea mult timp la dispoziție. De ce ar trebui să-mi consum ultimele puteri cu o istorie atît de veche?

Uitîndu-se lung la el, Ezzy își trecu printre degete, foarte calm, marginea borului pălăriei sale din pai. În cele din urmă, Gee înjură în șoaptă și luă o gură de apă.

– Patsy a fost o curvă.

– Știu.

– Altceva nu-ți pot spune. Am avut-o și eu de cîteva ori. Vrei să-ți povestesc cît de bună a fost la pat? Gee rîse pînă cînd se înecă din cauza unui acces de tuse.

Dacă ar fi avut de-a face cu un alt om, Ezzy ar fi pus capăt acestui interogatoriu, pentru a nu-l chinui pe muribund. Dar Gee era un individ atît de dezagreabil încît îi era dificil să simți măcar un strop de compasiune față de el. Drept urmare, cînd tusea încetă, Ezzy continuă:

– Ce îți amintești despre frații Herbold?

– Că erau niște nebuni. Atît. Băieți arătoși, dar mai răi decît Păcatul. Ori de cîte ori treceau pe la mine, părăseau localul beți morți. De fapt, toți clienții plecau așa. Erau doar huligani, țărănoi și camionagii. Eu nu-i serveam decît pe sărăntoci.

Lăsînd batista din mînă pentru a lua un prosop, Gee îl duse spre gură și scuipă în el. Pentru a-i oferi o clipă de intimitate, Ezzy privi pe fereastră asfaltul închis al parcajului.

Următoarele cuvinte ale bolnavului de-abia se auziră.

– Ce crezi? Că Herbold cel mic va veni să te caute pentru

a se răzbuna pe tine din cauza faptului că ai încercat să-i pui în cârcă o crimă?

– Deci ai auzit de evadarea lui?

– Da.

Gee abia mai vorbea. Pe minut ce trecea, părea să se simtă tot mai rău. Dacă era pe moarte, Ezzy trebuia să-i smulgă repede cât mai multe informații.

– Cum poți să afirmi că aș fi încercat să-i pun în cârcă o crimă? Chiar crezi că frații Herbold nu au nici o legătură cu decesul lui Patsy?

– Ar putea să aibă. Dar poate că n-au. Cum naiba pot ști?

– Nu-ți cer decît o părere, spuse Ezzy, refuzînd să se lase scos din sărite de acest cîrcotaș.

– Uite ce-i, ți-am zis deja că Patsy a fost o cochetă.

– Ai spus că a fost o curvă.

– Este același lucru, nu?

– Nu chiar.

Aruncîndu-i o privire pătrunzătoare lui Ezzy, Gee respiră greoi, sacadat.

– Îi plăceau bărbații, corect? Cu cît erau mai mulți, cu atît mai bine. Era trecută de la unul la altul, și nu zicea nu. Unii, însă, nu suportă să-și împartă femeia. Pricepi unde bat?

– La gelozie?

Gee își înăbuși un alt acces de tuse bînd puțină apă.

– Dacă erai genul de bărbat gelos, nu avea cum să-ți placă ceea ce s-a întîmplat atunci în local.

– Tu ce părere ai avut?

– Despre ce?

– Ți-a displicut ce s-a întîmplat?

Gee scoase un hohot oribil de rîs. Din cauza lui începu să tușească, apoi să vomite într-un lighean mic din plastic, care se afla pe noptieră. Cînd termină, întrebă cu o voce asemănătoare unui croncănit:

– Ai venit să mă arestezi, Hardge?

– Nu. Știi că în seara aceea n-ai părăsit nici o clipă barul.

– Te-ai interesat?

– Evident. Dar aștept să văd dacă îți amintești care dintre iubiții geloși ai fetei au trecut pe acolo. Gîndește-te bine.

– De-a lungul timpului, toți bărbații care frecventau localul au avut-o; deci oricare s-ar fi putut supăra din cauza modului în care se agățase de Carl și de Cecil.

– Nu-ți vine în minte nici o figură?

– Nu.

– Nu a respins pe nimeni din cauza fraților Herbold?

Ducîndu-și iarăși prosopul la gură, Gee scutură capul.

– Nu s-a certat cu nimeni?

Bolnavul se gîndi puțin, apoi scutură din nou capul, de această dată enervat.

– Nu. Uite ce-i: după cum ți-a spus toată lumea, Patsy a stat numai cu frații Herbold. A și plecat cu ei. Probabil că i-au tras-o. Vrei să te cari și să mă lași să mor în pace?

Ezzy se ridică în picioare.

– Îți mulțumesc că mi-ai acordat aceste cîteva momente din viața ta. Nu mă așteptam să obțin ceva de la tine, dar am considerat că merită să încerc. M-ar fi putut ajuta și o informație nesemnificativă.

– La ce să te ajute?

– Să-mi recapăt liniștea sufletească.

– Dar care-i problema, Hardge? Ți-e teamă că ți-ai pierdut ultimii douăzeci de ani mergînd pe un drum greșit? Accesul de tuse care urmă fu suficient de puternic pentru a-l face pe bolnav să lăcrimeze.

Ezzy își spuse că omul acesta merita să se chinuiască. Mergînd de-a îndăratelea, el se apropie de ușă.

– Dacă îți amintești ceva, îmi găsești numele în cartea de telefoane. Noroc.

Ieși din spital în șosea și o porni spre acasă. Făcuse o călătorie lungă, deprimantă, inutilă. Nu se așteptase la un

miracol, dar sperase că i se va oferi ceva care să-l ajute să clarifice cazul.

Toate ușile îi fuseseră închise încă din dimineața în care fusese descoperit cadavrul. Poliția din Blewer îl lăsase să se ocupe singur de această crimă, deoarece avusese loc în afara limitei orașului. Pe de altă parte, FBI-ul cooperase doar temporar, fără nici un pic de zel, din cauză că moartea fetei nu fusese înregistrată oficial la categoria „Asasinate“, și nici nu existau dovezi că ar fi fost răpită. Iar celelalte instituții cărora le solicitase ajutorul, bătuseră în retragere când aflaseră că frații Herbold sînt acuzați în Arkansas de jaf armat și crimă.

Normal. Primii suspecți de pe listă se aflau în spatele gratiilor, în drum spre o închisoare care avea să-i țină la răcoare multă vreme. Deci ce mai conta? De ce atîtea insistențe? Existau și alte fete care erau atacate, violate, ucise. Zilnic aveau loc astfel de infracțiuni, iar vinovații se aflau în libertate. În schimb, criminalii lui intraseră la zdup. Societatea nu mai avea să sufere din cauza lor. Trebuia să-i uite, și cu asta, basta.

Așa îi spusese și procurorul din Arkansas, cînd îl condusesese pînă la ușa biroului său.

– Noi v-am prins băieții. Vom avea grijă de ei. Considerați-vă norocos și uitați-i.

Probabil că trecuseră mulți ani de cînd procurorul acela cu burtă mare și față congestionată făcuse un atac de cord și murise. Totuși, în ciuda anilor scurși, Ezzy nu uitase de cazul lui rămas nerezolvat. Dosarul continua să stea pe biroul cu capac-rulou care îi aparținuse tatălui său. Din cauza lui fusese părăsit de Cora, care plecase prezicîndu-i că dosarul acela îl va ucide.

Cu toate acestea, se întorsese la el cu resemnarea unui vicios incorigibil. Unii bărbați au o slăbiciune pentru băutură. Alții nu pot rezista tentației de a se duce la tripouri. Iar celor mai mulți le plac femeile. Pentru Ezzy, dosarul acesta intruchipa viciul. Îl seducea. Era sensul vieții lui.

22

Vrei ouă jumări?

– Sigur, Jack. N-am știut că știi să gătești. Era dimineată. David venise la micul dejun.

– Am vrut să mănînc, așa încît am fost obligat să învăț.

– Dar n-ai avut o mamă care să gătească pentru tine?

– A murit cu mult timp în urmă. Pe vremea cînd eu eram mic. Jack sparse cîteva ouă într-un bol, apoi deschise un sertar pentru a căuta un tel.

– Tată ai avut?

– Nu.

– A murit, ca tatăl meu?

– Îhî.

– Jack, crezi că bunicul va muri?

Jack se întoarse pentru a trata întrebarea băiatului cu atenția cuvenită.

– Nu știu, David. Sper că nu. Dar este foarte bolnav.

Încruntîndu-se, băiatul căzu pe gînduri.

– Aș vrea ca oamenii să nu moară.

– Da, și eu aș vrea.

– Mamă, ghici ce se întîmplă aici. Jack știe să gătească! Îmi face niște ouă.

Anna abia ieșise de sub duș. Părul îi era încă umed. Purta

o bluză și o fustă largă. Dormise prost și se trezise de mai multe ori.

La ora șapte dimineța, asistentele din schimbul de dimineță verificaseră analizele lui Delray, după care veniseră în sala de așteptare pentru a-i anunța că starea acestuia era neschimbată.

Apoi, după vizită, medicul le dăduse noi informații.

– Pe parcursul nopții, starea nu i s-a înrăutățit, ceea ce reprezintă un semn bun. În dimineța asta îi vom face mai multe analize. Pentru realizarea unora dintre ele va trebui să-i dăm un sedativ ușor, deci ar fi bine să mergeți acasă și să trageți un pui de somn. N-o să-l puteți vedea decît după-amiază. Și, asta, în cel mai bun caz.

Anna acceptase să plece acasă abia după ce sora medicală de la salonul de reanimare îi promisese c-o va suna în cazul în care în starea lui Delray intervine vreo schimbare. Acum, după dușul pe care îl făcuse, își mai revenise, doar tensiunea emoțională și efortul fizic își pusese rămpăntă pe fața ei. În afară de asta, părea deranjată de faptul că-i fusese „invadată” bucătăria.

– Lui David i-a fost foame, spuse Jack pentru a-și explica îndrăzneala. Era nerăbdător să mănînce, așa că ne-am apucat de treabă fără să te așteptăm. Cafeaua este gata.

Perspectiva de a bea o cafea fierbinte, proaspătă o dezarmă pe Anna. Își umplu singură ceașca, lăsîndu-l pe Jack să mai adauge două ouă în bol și să toarne amestecul într-o tigaie încinsă. Cîteva minute mai tîrziu, el puse jumările în farfurii.

– Astea sînt cele mai bune ouă pe care le-am mîncat vreodată, spuse el mestecînd cu poftă.

Anna făcu pe jignita, însă David își dădu imediat seama că se prefăcea. Izbucniră toți trei în rîs.

– Pot să particip și eu la petrecerea voastră?

Luat prin surprindere, Jack se răsuci brusc pe călcâie. În pragul ușii din spate stătea un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, de înălțime medie, cu aspect atrăgător. Șovăind, el zîmbi în chip de scuză.

– Am sunat, dar n-a răspuns nimeni, așa că am ocolit casa și am intrat pe ușa din spate.

Jack știa că necunoscutul mințea. Chiar dacă n-ar fi auzit soneria, ar fi văzut becul de avertizare al Annei aprinzându-se.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă pe un ton rece.

– Delray Corbett este aici? Mai locuiește în casa asta? I-am văzut numele pe poartă.

– Da, locuiește aici, dar nu este acasă.

– Este la spital, spuse David, care se ridicase de pe scaun pentru a-l studia cu curiozitate pe musafir. La rîndul lui, străinul îl privea pe băiat cu aceeași curiozitate.

Jack încerca să găsească o modalitate de a-l determina pe David să tacă.

– La spital? Necunoscutul făcu o figură îndurerată. Iisuse! Sper că nu este ceva serios.

– Ar putea să moară...

– Nu prea serios.

Jack și David vorbiseră în același timp, contrazicîndu-se unul pe altul.

Străinul se uită la Jack cu o privire în care se amesteca reproșul cu curiozitatea.

Jack îi înfruntă privirea. Primul cedă străinul, care spuse:

– Mă numesc Cecil Herbold. Sînt fiul vitreg al lui Delray Corbett.

Anna se dusesese în spatele lui David și își pusese mîinile pe umerii lui, cu un gest protector. Jack simți nevoia de a adopta o atitudine la fel de protectoare față de amîndoi și se așeză între ei și Herbold.

– Ce vrei?

– Să-mi văd tatăl vitreg.

– Cei de la spital nu permit vizitele. Și, oricum, nu sînt convins că ar dori să te vadă.

Lui Jack i se păru că vede cum, de furie, lui Herbold i se ridică părul de pe ceafă.

– Dacă nu te deranjează, te-aș întreba cine ești de îți asumi dreptul unei asemenea afirmații.

– Bine, n-am dreptul. Ce-ar fi să vorbești cu Anna?

– Cu Anna? întrebă Herbold, studiind-o din cap pînă în picioare.

– Este văduva lui Dean Corbett.

După părerea lui Jack, Herbold era sincer șocat.

– Văduva? Vrei să spui că Dean a murit?

– Acum șase ani.

– Zău? Ce i s-a întîmplat?

Jack îi relată pe scurt de ce murise Dean.

– Pun pariu că Delray a fost distrus. Era comoara lui. O comoară mult mai valoroasă decît mine sau decît fratele meu, cu siguranță. Normal că ne-am răzvrătit din cauza asta. Apoi, uitîndu-se la Anna, Herbold spuse: Îmi pare rău, doamnă. Mare păcat. Era un fel de a-i prezenta condoleanțe.

Anna îi mulțumi printr-o simplă înclinare a capului.

– Deci cine să fie copilașul ăsta? zise Herbold, zîmbindu-i lui David. Să fie băiețelul lui Dean, adăugă el, lăsîndu-se pe vine în fața lui. Ce faci, micuțule? Eu sînt... Fir-ar să fie, ce naiba sînt? se întrebă, chicotind. Unchi vitreg, presupun.

Intuind că n-ar fi cazul să-l cunoască mai bine pe Cecil Herbold, David nu scoase o vorbă și se lipi de mama sa. Ridicîndu-se, Herbold i se adresă Annei, zîmbind, cu gura pînă la urechi.

– Este un puști tare drăguț. Parcă îl văd pe Dean.

Ea ezită, apoi îi mulțumi prin semne.

Cecil rămase cu gura căscată. Privirile îi alunecară de la Anna la Jack.

– Este...

– Surdă.

Ochii lui Herbold se ațintiră din nou asupra ei.

– Uh... închipuiește-ți... Dar înțelege ce spun.

– Își dă seama după mișcările buzelor.

– Nu mai spune, formidabil! Auzi, să-și dea seama ce spun după mișcările buzelor mele. Te admir, Anna. Sincer te admir.

Jack nu dădea nici o ceapă degerată pe aceste politețuri cu care încerca Cecil să-i vrăjească. Dorea un singur lucru, ca fostul pușcăriaș să plece din casa aceea, să dispară din preajma Annei și a lui David.

– Îi vom spune lui Delray că ai trecut pe aici.

Adresându-i un zîmbet larg lui Jack, Herbold spuse:

– Din cîte am înțeles, m-ai sfătuit s-o întreb pe Anna dacă Delray este dispus să mă vadă.

Jack spuse:

– Ești invitatul meu.

Ridicîndu-și sprîncenele, Cecil întrebă:

– Ce credeți, doamnă?

Ea își scutură cu vigoare capul, dîndu-i un răspuns clar negativ.

– Bine, cum tot nu am ce face, cred că am să-mi încerc șansele mergînd pînă la spital, spuse Herbold fără a renunța la zîmbetul lui larg.

– Nu te va primi cu brațele deschise, zise Jack.

Privirile lui Herbold îl măsurară din cap pînă-n picioare.

– Îți mulțumesc pentru acest avertisment... ăă... Cum te numești?

– Jack Sawyer.

– Te cunosc?

– Nu.

– Îhî. Te-ai însurat cu Anna?

– Nu. Sînt angajat ca ajutor de fermier.

– O! Pe post de ajutor de fermier, repetă Herbold trăgănînd fiecare cuvînt în parte. Inflexiunile vocii lui voiau să-i dea clar de înțeles lui Jack că nu avea nici un drept de vot în privința problemei spitalului. Apoi musafirul lor nepoftit făcu un tur al bucătăriei, cercetîndu-i cu atenție fiecare colțișor, de la tapet pînă, la vasele aranjate în ordine în bufetul cu uși din sticlă.

– Nu mai arată ca pe vremea cînd locuiam aici, spuse. David, știi că am locuit aici?

Băiatul își scutură capul.

– Bunicul tău nu ți-a vorbit niciodată despre mine și despre fratele meu, Carl?

David repetă gestul.

– Nu? Oh, da, normal. Doar am făcut ravagii pe aici. Ne-am comportat ca niște indieni sălbatici. Încheindu-și circuitul în dreptul celor trei, strîns grupați, Herbold adăugă: Mi se rupe inima cînd mă gîndesc cum ne-a întors spatele bătrînul. Urmă un suspin trist, după care musafirul lor continuă: Dar voi reglementa situația. Pentru asta am venit. Vreau să mă împac cu el. Acum am să plec, voi întoarceți-vă la masă.

Herbold făcu cîțiva pași înapoi, spre ușa care lega bucătăria de spălătorie. Retrăgîndu-se, spuse cu voce mai ridicată decît normal, de parcă volumul ei ar fi contat pentru urechile surde ale Annei:

– Mi-a părut bine de cunoștință, Anna. Apoi, mai încet, făcîndu-i cu ochiul băiatului: pe curînd, David. Pe Jack îl ignoră.

Imediat ce Herbold ieși, Jack se apropie de ușă. Uitîndu-se prin geamul acesteia, îl văzu urcîndu-se într-un Mustang vechi. Era singur. Jack îl urmări cu cîtă grijă își întoarce mașina, apoi cum se îndreaptă spre poarta din față. Cînd Mustangul dispăru, încuie bine ușa, îi puse lanțul de siguranță, după care, traversînd în fugă bucătărie, se năpusti

în holul central pentru a-l urmări pe Herbold de la fereastra acestuia. Rămase acolo pînă cînd mașina trecu de poartă și se făcu nevăzută. Atunci, încuie bine și ușa din față.

Cînd se întoarse o găsi pe Anna stînd în picioare, la fel de neliniștită ca el. Se părea că vizita lui Herbold îi lăsase fără apetit. Micul dejun fuses uitat. Jack se strădui să zîmbească, pentru a nu-l speria pe David.

– Hei, Mare Fermier, ți-ai făcut patul în dimineța asta?

– Azi-noapte n-am dormit în patul meu, Jack.

– Ah, da, ai dreptate.

Drept răspuns la privirea neajutorată pe care i-o aruncă Jack, Anna îi făcu niște semne fiului său.

– Emisiunile mele n-au început încă, mamă, spuse copilul pe un ton plîngăreț. Ea îi mai făcu niște semne. Dar *Sesame Street* este pentru bebeluși!

De data aceasta, Anna își flutură mîinile cu nerăbdare, dîndu-i clar de înțeles că trebuia să plece. Privind în tavan, în semn de neputință, David se duse în camera de zi unde se afla televizorul.

Jack o trase pe Anna spre prima treaptă a scării interioare. După ce se așezară unul lîngă altul, el o privi drept în ochi și spuse pe un ton categoric:

– Trebuie să-l iei pe David și să pleci.

Ea îl privi lung, uluită.

– Du-te la... oriunde vrei. Galveston. San Antonio. Oriunde vei considera că David se va simți bine.

Anna vru să se ridice, dar Jack o trase de braț, forțînd-o să se reazeze.

– Ascultă-mă, Anna, ascultă-mă, spuse, după care îi prinse ambele mîini în palmele lui, înainte ca ea să și le poată mișca pentru a-i spune că nu vrea să-l asculte. Știi la ce mă gîndesc. De ce crezi că a venit Cecil Herbold?

Nefiind în stare să-i răspundă, Anna se mulțumi să ridice din umeri și să-și clatine capul.

– Nici eu nu știu, dar nu-mi place că a venit. Am aflat despre tipii ăștia din ziare. Creează numai probleme. Delray n-ar vrea să-l știe pe Cecil dîndu-vă tîrcoale. Va fi foarte nemulțumit, foarte nemulțumit, mai ales că fratele lui este liber. Am să sun la spital, pentru a le spune să nu-i permită sub nici o formă să intre la Delray. Ești de acord?

– Da.

– Împachetează-ți lucrurile. Poți să mergi cu bagajele pînă la spital, să-i faci o vizită lui Delray și apoi să dispari din zonă.

Anna făcu niște semne. Jack nu înțelese exact despre ce era vorba, dar bănuia că ridică obiecții.

– Anna, nu ești în siguranță aici, insistă el. Lui Delray i-a fost teamă că fratele lui Cecil va veni pe aici. Cred că asta este motivul pentru care m-a angajat. Sînt convins că va dori să vă știe adăpostiți într-un loc ferit. Acum acționez în numele lui, spunîndu-ți ce cred că ți-ar spune el.

Ridicîndu-se în picioare, Anna se îndreptă cu pași grăbiți spre biroul care se găsea sub scară. Jack o urmă. Ea scrisese pe un carnetel următoarele cuvinte:

– Nu-l las singur pe Delray. Nu-l las singur!

– Tipii ăștia sînt niște criminali, Anna.

Ea scrisese:

– Nu m-am născut ieri.

– Nu. Nu te-ai născut ieri, dar te-ai născut surdă.

Aruncînd carnetelul din mînă, Anna încercă să treacă pe lîngă Jack, dar el o prinse de mînă.

– Scuză-mă, scuză-mă. Am spus o prostie. Nu m-am gîndit. Expresia ei rămase severă, furioasă. Jack o strînse mai tare de mînă. Dacă voi doi pățiți ceva, Delray își va reproșa toată viața. Așa cum voi face și eu. Lasă-mă să te ajut.

Anna făcu cîțiva pași înapoi și luă carnetelul cu spirală. Cînd termină de scris, îl întoarse spre el. Jack citi:

– Delray nu are încredere în tine. Eu de ce ar trebui să am?

23

Carl era din ce în ce mai nervos.

Cabana de pescuit în care se adăpostise împreună cu Myron putea a apă stătută și a mucegai. Singurele ei avantaje erau izolarea și acoperișul, care îi proteja de soarele nemilos.

Cele trei gemulețe și ușa nu asigurau o aerisire bună, astfel încât căldura, insuportabilă, ar fi putut să-l determine și pe un sfânt să tînjească după iad. Salteaua de pe patul îngust de campanie părea umplută cu bile de bowling. Gazele produse de intestinele lui Myron erau atît de toxice, încît ar fi putut fi utilizate în război, ca arme chimice.

În asemenea condiții, nu era de mirare că dispoziția lui Carl avea de suferit.

Trăind într-un asemenea stres, începuse să se întrebe dacă nu cumva greșise incluzîndu-l pe Cecil în planul lui. Poate că ar fi trebuit să-l pună singur în aplicare. În definitiv, acest plan putea fi numit opera lui de căpătîi. Da, da, era opera lui. Marea finală.

Dacă n-ar fi trebuit să piardă vremea așteptînd să se întîlnească cu Cecil, s-ar fi aflat acum, cu Myron cu tot, dincolo de Rio Grande și ar fi lîncezit în paradisul acela tropical, cu o sticlă de tequila în mînă și cu o femeie alături. Da,

cu o señorita dintr-acelea care nu cunosc cuvîntul „nu“. În schimb, el se afla aici, condamnat să zacă într-o cabană care adăpostea ploșnițe mari cît buricele degetelor lui și șerpi lungi cît piciorul lui, în duhoarea propriei transpirații, asudînd la nesfîrșit din cauza unei atmosfere la fel de umedă ca cea dintr-o baie de aburi.

Dar Cecil, datorită contribuției lui, era esențial pentru sporirea calității vieții pe care avea s-o ducă în Mexic. Gîndind în perspectivă, Carl presupunea că merita să aibă răbdare și să suporte toate aceste neplăceri actuale.

Lipsa de activitate era cea pe care n-o suporta, determinîndu-l să fie irascibil. Neavînd altceva de făcut decît să se ferească de înțepăturile insectelor și să numere interminabilele minute ale fiecărei zi, gîndea prea mult. Și, cînd gîndea, se îndoia de sine însuși. Dubiile îl rodeau. Acum se întreba dacă nu greșise omorîndu-l pe tipul acela de la benzinărie. Dăduse o spargere și nu dorise să aibă martori. Dar... la naiba, poliția luase precis amprenteale lăsate pe raftul cu ciocolată. Mulțumesc, Myron! Patronul benzinăriei n-ar fi putut decît să-i identifice cu cîteva ore mai devreme, asta era tot. Pe de altă parte, omorîndu-l avuseseră un avantaj la start... Poate că n-ar fi trebuit decît să-l lege pe tip și să-l lase acolo, în magazinul lui.

În plus, dacă ar fi luat-o de la capăt, n-ar mai fi răpit-o pe fată. Oare? Se excita numai gîndindu-se la aventura aceea. Își zise că ar fi luat-o pe fată orice s-ar fi întîmplat. Și cine îl putea învinovăți? Trecuseră douăzeci de ani de cînd nu mai avusese o femeie. Douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Doamna Bailey și soara ei celibatară nu fuseseră în stare să-l excite. Trupurile lor fleșcăite i se păruseră respingătoare. Pe Myron însă nu-l deranjase.

În schimb, tinerica aceea fragedă, în pantaloni scurți și ciorapi trei sferturi... Hmm, hmm, hmm, ce dulce fusese...

Totuși, poate că nu luase cea mai înțeleaptă hotărîre atunci cînd o ucisese. Asasinarea unui copil scoate din sîrite pe toată lumea: pe polițiști, pe jurați, pe oamenii de rînd. Chiar și pe ceilalți criminali. Reprezentanții instituțiilor legislative a trei state, plus cei ai instituțiilor federale făceau spume la gură din cauza fetei. În turbarea cu care îl căutau pe violator, nu lăsaseră nici o piatră neîntoarsă. Iar Carl începuse să simtă tensiunea din atmosfera care-l înconjura. Dumnezeu, n-ar fi fost om dacă n-ar fi simțit-o!

Cel mai mult se temea să nu fie prins. În cazul răpirii, violării și uciderii unui copil, nu te alegeai numai cu o condamnare pe cîste, ci, o dată aruncat în închisoare, te trezeai că fundul nu-ți mai aparține, acesta devenind proprietatea tuturor celorlalți pușcăriași. Gardinii se prefăceau că nu observă că ești siluit. Deci trebuia să-și petreacă tot restul vieții fie în izolare, pentru a fi protejat, fie în celulă, acceptînd să fie violat zilnic. Ce alternative nenorocite avea!

În orice caz, la închisoare nu avea să se întoarcă. Prefera moartea. Prefera să primească un glonț în cap de la cine știe ce polițist puritan, care voia neapărat să se descotorosească de pușcăriașii evadați. Moartea prin împușcare este rapidă și nedureroasă. Nu se poate compara cu cea provocată de rănile sau bolile cauzate de violurile zilnice din închisoare.

Evident că ar fi preferat să nu fie nici prins, nici omorît. Spera să ajungă viu și nevătămat în însoritul Mexic. Numai că între el și Mexic se afla Texasul, toate cele o mie o sută de mile ale acestui stat afurisit care, din tinerețe, de la prima lui arestare, nu-i adusese decît ghinioane.

S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi avut cu cine discuta despre gîndurile care îl chinuiau. Cu Myron nu putea comunica. Ca atare, luînd în considerare toate aspectele problemei, concluzionă că această nesuferită așteptare era un rău necesar. Se bucura că îl va reîntîlni pe fratele său. Cecil îl va înțelege, îi va împărtăși sentimentele.

– Mîine este ziua cea mare, Myron.

– Îhî. Myron încerca să-și rupă crusta unei răni pe care o avea la cot.

– Ești pregătit de acțiune?

– Da, Carl.

– Ar fi bine să ne trezim devreme. Trebuie să revedem fiecare mișcare. Să nu ajungem acolo nici prea repede, pentru a nu atrage atenția asupra noastră, nici prea târziu.

– Nu prea târziu.

– Sper că Cecil știe ce face. Dacă strică treaba, îl omor. Nu-mi pasă că-i frate-miu. Carl îi dădu un ghiont lui Myron pentru a-i capta atenția, concentrată exclusiv la rana sa. Ochii spălăciți ai partenerului său se întoarseră spre el, dar nu citi în ei că a înregistrat ceva. Ține minte un singur lucru, Myron.

– Care, Carl?

– Dacă se declanșează o discuție, o ceartă, privitoare la modul în care ar fi trebuit să se desfășoare planul, faci numai ce-ți spun *eu*. Ai înțeles?

– Da, Carl. Fac ce spun *eu*.

– Ce spun *eu*, Myron, nu tu.

– Eu.

– Fir-ar al naibii...

Carl se aruncă în patul neconfortabil de campanie și rămase cu privirile ațintite în sus, la tavanul plin de pînze de păianjen. Complicii lui erau un retardat mintal, fără șanse de recuperare, și un frate care, periodic, dădea dovadă de lașitate. Se rugă ca Dumnezeu să-l lecuiască pe Cecil de cusurul ăsta! Pentru binele lui, căci dacă o încurcau de data aceasta, îl lăsa de capul lui. Nu avea de gînd să mai fie pedepsit pentru greșelile altora. Nici vorbă de așa ceva.

Era bine ca Cecil să nu facă nici o prostie. În caz contrar...

Nu. Era mai bine să nu facă nici o prostie. Atît.

Anna nu înțelegea de ce pacienții aflați în stare critică erau ținuti în sala de reanimare. Cum putea un bolnav să spera că-și va reveni, când activitatea care se desfășura în jurul lui era atât de intensă?

Infirmierele și alte cadre medicale se plimbau de colo-colo, în mare viteză. Cîțiva vorbeau la telefoanele care se găseau pe biroul din centrul încăperii. Un îngrijitor ștergea podeaua, în timp ce un altul golea coșurile de gunoi. Și toți făceau din cînd în cînd cîte un salt lateral, pentru a evita o femeie voluminoasă, care împărțea niște tăvi cu mîncare luate de pe un cărucior metalic, pe care îl manevra de parcă ar fi fost un tanc.

Cînd intră în separeul lui Delray, Anna găsi o infirmieră care venise să verifice dacă nu s-a golit punga cu medicamente care-i erau administrate bolnavului intravenos. Delray era treaz. Infirmiera îi completă fișa, apoi se retrase, lăsîndu-i singuri.

După ce se așează pe marginea patului, Anna spuse prin semne:

– *Mă bucur foarte mult că te simți ceva mai bine.*

– Dacă te uiți puțin în jur, constăți că starea mea nu-i chiar atât de bună, spuse Delray, lăsîndu-și privirile să aluncece

spre sistemele de monitorizare al pulsului și al ritmului respirator, apoi spre echipamentele care îl hrăneau, îi goleau vezica urinară și îi pompau oxigen în plămîni, făcînd tot ceea ce organismul său nu mai putea face.

– *Medicul spune că starea ta este mult mai bună. În orice caz, arăți mai bine ca azi-dimineață, cînd te-am vizitat.* Delray păru surprins. *Dormeai. N-am vrut să te deranjez. Rezultatele analizelor au fost proaste?*

– Destul de proaste.

Delray se limită la acest răspuns concis, iar Anna nu insistă să intre în detalii, conștientă că nu suporta să se știe neajutorat. Pentru el, disconfortul era mai puțin nesuferit decît dependența de alte persoane. De aceea, din punctul lui de vedere, cel mai mare dezavantaj al bolii de inimă de care suferea era umilința de a se vedea un om slab, care avea nevoie de atenția tuturor.

În afară de asta, Anna nu avea nevoie de lămuriri suplimentare, deoarece doctorul o informase pe scurt despre concluziile la care ajunseseră pînă în acel moment. „Starea de sănătate a domnului Corbett este bună“, îi spusese el. „La una mai bună nici nu ne-am fi putut aștepta după un atac de cord atît de serios. Angiograma și ecograma au confirmat diagnosticul inițial. Mai mult decît atît, s-a constatat că inima lui Delray a fost afectată și de alte atacuri, anterioare, care au trecut neobservate, fiind probabil confundate fie cu o indigestie, fie cu o arsură la stomac. O mare porțiune din inimă îi este dîstrusă din cauza blocajelor. Nu poate fi vindecat.“

Vestea cea bună fusese că medicul era, totuși, încurajat de reacția organismul lui Delray la medicația pentru scăderea tensiunii. Excluzînd inima, el era un om perfect sănătos, deosebit de viguros pentru vîrsta lui înaintată. Medicul încheiase prin a-i spune Annei că îndrăzneă să fie destul de optimist, fără a depăși limitele prudenței.

– Ce face David? o întrebă Delray.

Anna îi spuse că nepotul lui se află în sala de așteptare. Supravegheat de Marjorie Baker, el făcea un desen pentru bunicul său, pe care Anna avea să i-l aducă la următoarea vizită.

– Abia aștept să-l văd. La fermă... totul este în regulă?

Anna îl asigură că treburile mergeau bine. Nu-i pomeni nimic despre vizita lui Cecil Herbold. Ori de câte ori i se amintea de fiii lui vitregi, Delray se enerva, ori, în starea lui actuală, enervarea i-ar fi putut fi fatală.

De altfel, Cecil părăsise orașul. Motivul venirii lui rămăsese necunoscut, dar șeful poliției locale o asigurase pe Anna că oamenii lui îl urmăriseră pe intrus pînă cînd acesta ieșise din district.

– Sawyer își vede de treabă?

– *Da.*

Cu mișcări lente, Delray își scărpină bărbia.

– Știi că, inițial, n-am avut încredere în el. Urmă o pauză. Delray păru să aștepte un comentariu. Cum ea nu schiță nici un gest, el continuă: Dacă te gîndești bine, cum ai putea să ai încredere într-un tip care ți-a picat pe cap din senin? Părea inofensiv, destul de agreabil, dar aveam impresia că ceva nu este în ordine. Un timp, am crezut că are o oarecare legătură cu moartea vitelor acelora.

– *Acum nu mai crezi?*

– Nu, nu mai cred. De ce mi-ar fi salvat viața dacă dorea să-mi facă un rău, ucigîndu-mi animalele? Pentru că mi-a salvat-o, Anna. Presupun că ești conștientă de asta.

Pînă la venirea salvării, Jack depusese un efort supraomenesc pentru a repune în funcțiune inima lui Delray, apoi pentru a-i întreține ritmul respirator. Apăsase ritmic toracele bătrînului pînă cînd picăturile de sudoare începuseră să-i cadă de pe vîrfurile nasului și să i se prelingă pe pieptul gol. Jack lăsase impresia că nu luptă doar pentru salvarea lui Delray, ci și pentru propria viață care depindea, în mod ciudat, de cea a fermierului.

– Dacă voia să-mi facă un rău, mă putea lăsa să mor, spuse Delray, după care adăugă, încruntându-se: totuși, am senzația că nu-l citesc bine. Parcă mi-ar scăpa ceva... Ce-o fi oare?

Era posibil ca între Jack și Cecil Herbold să fie o legătură, așa cum era și între Delray și Cecil. O legătură la fel de solidă, dar de altă natură.

Jack îl recunoscuse imediat pe Herbold. Anna observase acest lucru. Evident că se putea să-l fi știut datorită atenției de care se bucurase Cecil și fratele său, Carl, din partea reprezentanților mass-mediei. Cert era că îl recunoscuse. Devenise agitat și precaut, ca un animal care intră în alertă atunci când se afla în pericol. Adoptase această atitudine instantaneu, înainte ca Herbold să se prezente, *nu după*.

– Ce părere ai despre el, Anna?

Opiniile ei privitoare la Jack fiind contradictorii, Anna minți.

– *Nu am nici o părere*. Apoi adăugă, încercînd să dreagă minciuna: *N-am stat prea mult prin preajma lui*.

Și asta era o minciună. Își petrecuse toată noaptea la o distanță de numai o jumătate de braț de Jack Sawyer. Știuse în fiecare moment când este cu adevărat adormit și când se prefăce, la fel ca ea, că moțăie. Oare de ce jucase acel joc prostesc al simulării? I se păruse mai simplu să pretindă că nu e conștientă de prezența lui Jack, decît să se comporte normal, de parcă i-ar fi fost indiferentă. În-realitate, începea să vibreze când îl vedea. Și nu voia să se observe. Adoptase această tactică de autoapărare din dorința de a nu suferi și a nu se face de rîs. Optase pentru această atitudine de la o vîrstă fragedă, pentru a se proteja de tinerii care doreau să treacă printr-o experiență nouă culcîndu-se cu o fată surdă.

Observase din adolescență care era modul lor de abordare. Băieții flirtau cu ea, apoi o invitau în oraș, așteptîndu-se ca atenția pe care i-o dăduseră să fie răsplătită cu favoruri sexuale. Apoi, incapabili să-i accepte refuzul, se făleau cu o cucerire

pur imaginară. Pe măsură ce poveștile lor se răsپndiseră, Anna căpătase un fel de aură. Drept urmare, reputația ei se înrăutățise rapid. Cine putea să dea crezare protestelor unei surde? În nici un caz băieții care sperau să profite de colega despre care auzeau în vestiare că ar avea o teribilă experiență sexuală. Fetele o disprețuiau, considerînd-o o stricată, dar erau în același timp geloase pe ea pentru că era dorită de colegii lor de clasă.

Părinții ei o îndemnaseră să se întîlnească cu băieții care îi dăduseră telefoane, din dorința ca fiica lor să ducă o viață cît mai normală. Sărmanii de ei nu știuseră care era motivul real al acelor telefoane, iar Anna nu avusese tăria să-i dezamăgească explicîndu-le de ce se bucura de atîta căutare.

Nu trecuse multă vreme pînă cînd suferințele ei se transformaseră în ură. Adoptase o atitudine ostilă, care era un fel de platoșă atît împotriva prieteniei bărbaților, cît și a femeilor. Fusesse cît pe ce să-l îndepărteze și pe Dean Corbett. Crezîndu-l la fel ca toți ceilalți, îi refuzase inițial invitațiile. Dar el insistase pînă cînd o înduplecase să accepte o întîlnire. Îi lăsase impresia că nu așteaptă în schimb decît promisiunea că va mai ieși o dată cu el. Apoi se văzuseră în fiecare seară, timp de mai multe luni de zile, înainte ca Dean să aibă curajul să-i mîngîie sînul – și, asta, numai după ce, bîlbîindu-se, îi ceruse permisiunea. Probabil că atunci își dăduse seama că-l iubește.

Cererea în căsătorie fusese făcută după prima noapte de dragoste. Anna îi spusese în glumă că nu trebuie să meargă chiar atît de departe, că este, oricum, hotărîtă să se mai culce cu el, indiferent dacă o ea sau nu de soție. Dean o asigurase că o vrea parteneră de viață.

Din nefericire, însă, murise mult prea devreme. Șansele Annei de a-și găsi un bărbat se redusese foarte mult. Acum era o văduvă handicapată, cu un copil mic, care trăia alături de socrul ei, într-o fermă aflată la mai multe mile distanță de oraș.

Bîrfele dezgustătoare privitoare la ea și la Delray îi reduceau și mai mult șansele. Ori de cîte ori ieșea împreună cu socrul ei, Anna observa privirile pline de subînțeles ale trecătorilor. Ieșeau rar împreună, dar, atunci cînd se întîmpla, își ținea fruntea sus și adopta o expresie indiferentă, așa cum învățase, cu ani în urmă, că trebuie să procedeze pentru a se feri de mila și de curiozitatea crudă a oamenilor.

Zvonurile legate de relația dintre ea și socrul ei trezeau interesul unor bărbați, cum ar fi Emory Lomax – cel mai insistent dintre toți –, însă motivele lor erau similare cu cele ale obraznicilor ei colegi de școală.

În ciuda experiențelor neplăcute prin care trecuse, imaginea pe care și-o formase despre dragoste și sex continua să fie pozitivă. Deși se scursese multă vreme de la moartea lui Dean, ea își amintea ce bine era să fii iubită. Anticipația... Respirația întretăiată și accelerarea bățăilor inimii... Nodul din gît... Își amintea de toate acestea cît se poate de bine.

De fapt, mai trecuse prin așa ceva, recent. Sau, mai exact, *trecea* prin așa ceva ori de cîte ori se afla în apropierea lui Jack Sawyer.

Nu crezuse că se va mai simți vreodată atrasă de un bărbat. Și, mai ales, nu se așteptase să ametească și să roșească în prezența unui hoinar cu cizme murdare și cu trăsături excesiv de dure, a unui om plin de contradicții.

Jack se purta foarte frumos cu David, muncea din greu, avea niște maniere ireproșabile. Dar, în privința lui, păreau să existe niște rotițe care nu voiau să intre în angrenaje. De aceea, ca și Delray, Anna se speria de misterul pe care îl ascundea acest om. Mai ales atunci cînd se gîndea că acest mister ar putea avea o legătură cu frații Herbold.

Apariția lui Cecil n-o speriasc, așa că nu intenționa să-i dea ascultare lui Jack și să fugă de la fermă. Totuși, ar fi respirat ușurată dacă l-ar fi știut pe Carl Herbold din nou în închisoare.

Cît îl privește pe Cecil... oare de ce venise astăzi la fermă?

Delray îi atinse mîna pentru a o face atentă. Anna se smulse din gîndurile neliniștitoare care puseseră stăpînire pe ea.

– Ce s-a întîmplat, Anna?

– *Nimic.*

– Nu-i adevărat. Erai la milioane de mile distanță de aici.

Eu știu...

– *Sînt îngrijorată. Vreau să te însănătoșești.*

– Încerc, Anna, spuse Delray. Dar, dacă nu reușesc... Ea începu să facă niște semne. Delray întinse mîna, pentru a o opri. Pentru orice eventualitate, vreau să discut ceva cu tine.

Anna spera că socrul ei nu avea de gînd să facă niște mărturisiri pe care le-ar fi putut regreta ulterior amîndoi. Cînd Delray începu să vorbească despre afaceri, ea se simți ușurată.

– Nu utiliza fondurile de școlarizare ale lui David pentru nimic altceva, oricîte greutăți vei avea de înfruntat și oricîte presiuni va face Lomax asupra ta. Păstrează intacte economiile pe care le-am făcut pentru băiat.

Promițîndu-i că-l va asculta, Anna îl rugă să nu-și mai facă astfel de probleme.

– *Te rog, acum odihnește-te.*

Delray se încruntă.

– Voi avea suficient timp de odihnă după ce voi spune tot ce am de spus. Apoi, privind-o direct în ochi, murmură: Anna... Anna.

Anna își dădu seama că-i rostise numele cu dragoste. Știa. Îi era teamă de ce urma, dar nu-l opri, gîndindu-se că, dată fiind situația, trebuia să-și descarce sufletul.

– Am greșit făcînd atît tam-tam atunci cînd Dean m-a anunțat că dorește să se însoare cu tine. Îmi cer scuze.

Anna se simți ușurată.

– *Delray, asta este o istorie de mult uitată. Au trecut ani de zile de atunci.*

– Știu, dar vreau să-mi cer scuze. Am greșit protestînd împotriva căsătoriei voastre. Ai fost bună cu Dean. Și ai fost

bună și cu mine. Mai ales după moartea lui. Nu suport gîndul de a te lăsa să te descurci singură, continuă Delray. Rămîneți amîndoi cu o mare problemă pe cap.

– *Nu ne lași! Și, de altfel, singurul lucru care contează este să te însănătoșești ca să te poți întoarce acasă.*

– Ba contează și ceea ce ți-am spus, Anna. Contează al naibii de mult dacă nu reușesc să-mi revin.

În ochii ei apărură cîteva lacrimi.

– *Trebuie să-ți revii, Delray. În caz contrar, îl voi dezamăgi pe Dean. Cînd a murit, i-am promis că voi avea grijă de tine. Nu vreau să-mi calc promisiunea.*

Delray îi luă mîna și i-o lipi de pieptul lui. I se întîmpla rareori s-o atingă. În general evita orice contact, astfel că gestul lui demonstra cît de importantă era această discuție pentru el. Vorbi din nou, dar nu mai utilizează semnele pentru a nu fi nevoit să elibereze mîna Annei.

– Ți-ai ținut-o, Anna. Și pentru asta ai plătit un preț foarte mare. Nu, știu precis că așa este, spuse în momentul în care ea încercă să-și retragă mîna pentru a-l contrazice. Nu ți-a fost ușor să trăiești alături de mine atîția ani. N-a fost nici ușor, nici... nici amuzant, presupun. Am fost un egoist.

Ea scutură capul negînd cu hotărîre.

– Ba da, ba da. Viața mea a fost mult mai bună decît cea pe care ai dus-o tu și David.

Anna nu-l văzuse pe Delray plîngînd nici măcar în ziua în care își îngropase fiul. Lacrimile din ochii lui îi amplificau emoțiile împotriva cărora se străduia să lupte.

– Cînd a murit Dean, mi-a fost teamă că te vei muta de la fermă, că-l vei lua pe David, că vei încerca să-ți refaci viața. Ai fi putut să optezi pentru soluția asta. Și poate că ar fi trebuit s-o faci. Oricum, apreciez faptul că ai rămas alături de mine.

Anna încercă iarăși să-și retragă mîna pentru a face niște semne, dar Delray n-o lăsă nici de data asta.

– Te rog, dacă tot mi-am dat drumul la limbă, lasă-mă să termin. Nu sînt prea bun la... Adică, sînt chiar deplorabil atunci

cînd încerc să-mi exprim sentimentele. Dar presupun că știi... Trebuie să știi că eu...

Anna spera că socrul ei nu avea de gînd să-și mărturisească dragostea. Știa că o iubește, citise asta în ochii lui. Nu putea însă să precizeze cu exactitate momentul în care conștientizase aceasta. Își dăduse seama treptat de dragostea pe care socrul ei o nutrea față de ea, de-a lungul lunilor și anilor care se scurseseră. Anna nu-i dăduse de înțeles că e conștientă de sentimentele lui. Ar fi fost crudă dacă ar fi făcut-o, deoarece dragostea lui nu se putea materializa.

În ciuda bîrfelor, ea nu-i împărtășise sentimentele. Îl iubea pentru faptul că reușise să treacă peste temerile lui inițiale și s-o accepte. De asemenea, îl mai iubea pentru efortul pe care îl făcuse de a învăța limbajul semnelor. O mai lega de el dragostea pe care o nutriseră amîndoi, întîi pentru Dean, apoi pentru David. Era o noră devotată, plină de afecțiune, dar atît.

Dragostea lui pentru ea, mult mai profundă, era de o cu totul altă natură.

Dacă Delray și-ar fi exprimat vreodată sentimentele, Anna ar fi fost nevoită să plece. De aceea, spera să nu se întîmple așa ceva. Ferma devenise casa ei, dar mai ales era casa lui David, iar Delray singura lor rudă, singura persoană de sex masculin care putea ține locul unui tată. Dezrădăcinarea lui David, ruperea lui de tot ceea ce-i era familiar, de tot ce iubea, ar fi fost o experiență traumatizantă. Se părea că Delray intuise ce poziție ar fi adoptat Anna în cazul unei mărturisiri: vorbind, și-ar fi pierdut și nora, și nepotul.

Ajunseseră la o înțelegere tacită: el nu-și dezvăluia sentimentele, iar ea se prefăcea că nu știe nimic de ele. Așa cum se prefăcea și acum. Aplecîndu-se, Anna îl sărută pe frunte. Cînd se îndreptă, ochii lor se întîlniră. Era o privire plină de subînțelesuri, mult mai grăitoare decît orice cuvînt. Ea îi mulțumea că n-o izgonise mărturisind c-o iubește, el că nu-l ridiculizase din cauza dragostei pe care i-o purta.

25

Sincer, unele idei geniale ar fi trebuit consemnate. De ce nu exista o enciclopedie destinată special necstora, astfel încât generațiile viitoare să le poată studia și utiliza, admirîndu-i pe cei care le-au conceput?

Totuși, dacă ar fi existat o astfel de enciclopedie, elementul-surpriză n-ar fi existat, ori aceasta conta enorm pentru punerea în aplicare a oricărei idei geniale. De aceea ideea lui fusese atît de fantastică, atît de ieșită din comun. Nimeni nu se așteptase ca Cecil Herbold să-i facă o vizită nemernicului său tată.

Cînd auzi vocea severă a polițistului care i se adresă prin megafon, Cecil roti volanul Mustangului său. Springsteen era un geniu în meseria lui, dar nici Cecil Herbold nu era mai prejos. Evident, într-un alt domeniu. Nuuu, nu era mai prejos. Avea un fler extraordinar, care pînă acum nu prea fusese apreciat.

E adevărat, fratele său avea mai mult tupeu. Carl era mai îndrăzneț, mai energic, dar Cecil era strategul, gînditorul.

Simțea nevoia să apese pe accelerator. Ce chef avea să pornească într-o cursă nebunească! Nesăbuitul său frate așa ar fi procedat. Îmbătat de glorie, după punerea în aplicare a unei idei atît de strălucite, ar fi fost suficient de prost pentru

a încasa o amendă contravențională pentru depășirea limitei de viteză. Adică ar fi fost în stare să le dea organelor legislative ceea ce doreau: o scuză pentru a-l forța să oprească lângă bordură și să-l hărțuiască.

Însă Cecil era mai deștept decît Carl. El conducea cu viteză legală, cu toate că, dacă ar fi apăsător pe accelerator, și-ar fi putut pierde „coada”. Ce Jolly Joker, bombăni cu dispreț, ducînd la gură o cutie de Pepsi. Cu cine credeau ei că au de-a face? Nu știau că el este un geniu?

Menținînd viteza legală, trecu din nou în revistă reușitele acelei zile.

Nici că s-ar fi putut să-i meargă mai bine. Totul fusese *perfect*. Boala bătrînului putea fi considerată un dar la care nu se așteptase. Altcineva ar fi considerat că suferă un eșec primind această veste uimitoare. Dar, evident, era vorba de cineva cu mai puțină imaginație decît el, care, primind-o, ar fi blestemat acea zi, ar fi renunțat pe loc la planurile sale și ar fi plecat acasă.

Dar el își dăduse seama ce oportunitate extraordinară i se oferă, și profitase de ea la maximum.

Plecaser la Blewer cu gîndul să treacă pe la fermă, pe la bătrînul ticălos, să se asigure că cei care îl urmăreau le vor trimite superiorilor lor un raport referitor la această vizită, și apoi să se întoarcă acasă. Interogat ulterior, Delray le-ar fi spus polițiștilor adevărul – pentru că Delray Corbett nu mințea. (De cîte ori îl implorase împreună cu Carl să le furnizeze un alibi și îl auziseră spunînd: „Nu mint pentru voi, amărîților!”.)

– Cecil a venit acasă pentru a-și cere iertare, ar fi afirmat Delray în fața oamenilor legii. Asta conta. Dacă bătrînul îl ierta sau nu, nu avea nici o importanță. Trebuia doar să se afle că Cecil îi *ceruse* iertare.

Dacă va reuși, ziua va fi încununată de succes.

La etajul al treilea al Spitalului Memorial, cînd toată lumea fusese martora depresiunii, durerii, compătimirii și

remuşcărilor lui, îşi zise că într-adevăr ziua aceea fusese cât se poate de reuşită, chiar glorioasă.

Inițial, nu i se permisesese să intre în sala de reanimare. Drept urmare, făcuse o scenă. Nu dăduse genul de spectacol pe care l-ar fi dat Carl, cu țipete și înjurături, pentru că adoptarea unei astfel de strategii ar fi fost greșită. În situația respectivă, lacrimile și suferința se dovediseră mult mai eficiente. Toți oamenii care se aflaseră în sala de așteptare din fața salonului de reanimare trecuseră de partea lui atunci când asistenta de serviciu, o femeie extrem de rece, îi spusese:

– Regret, domnule Herbold. La cererea familiei, nimeni nu are voie să-l vadă pe domnul Corbett.

– Dar și eu fac parte din familie, spusese el suspinînd, și reușind să stoarcă cîteva lacrimi. Și eu fac parte din familie, repetase cu o voce ușor răgușită, datorită căreia scena devenise mai înduioșătoare. Nu plec pînă cînd nu-mi văd tatăl vitreg. Trebuie să-i spun ceva înainte de a muri. El știe că sînt aici? L-ați întrebat pe el dacă vrea să mă vadă?

Risca conștient că ticălosul acela ar fi fost în stare să dea ortul popii dacă ar fi știut că unul dintre frații Herbold se afla la o distanță mai mică de o sută de mile de patul lui.

Lui Cecil nu-i păsa nici cît negru sub unghie dacă moșul murea sau nu. De fapt, era chiar bucuros că evitase orice fel de confruntare cu el. Fusese pregătit să se umilească, chiar să stea în genunchi în fața lui Delray, pentru a putea fi cît mai convingător. Acum era fericit că nu fusese nevoit să recurgă la asemenea gesturi extreme. În orice caz, Delray nu putea fi prostit. El nu s-ar fi dovedit atît de naiv ca ofițerul de securitate al spitalului, care fusese chemat pentru a-l da afară.

Ofițerul, un polițist „închiriat“, se apropiase cu un mers legănat. Cînd îl întrebase care este problema, Cecil îi explicase.

– Bine, înțeleg de ce sînteți supărat, dar îi deranjați pe ceilalți oameni. Aici, în spital, nu putem permite să se iște asemenea tulburente.

El îi sugerase lui Cecil să revină într-un moment mai potrivit. Când Cecil refuzase, ofițerul îi aruncase o privire neajutorată asistentei, care dăduse telefon la sediul poliției locale.

Polițistului, un om bătrîn, obosit, nu-i păsase absolut deloc dacă Cecil avea să-și vadă sau nu tatăl vitreg. În schimb, era pornit împotriva fraților Herbold.

– Ți-ai încălcat angajamentele luate la eliberarea din închisoare, nu-i așa, amice?

– Nu, domnule. Am primit permisiunea să vin pînă aici pentru a-mi vedea tatăl vitreg. Condiția a fost să mă întorc acasă în seara asta. Doamna ofițer în sarcina căreia am fost dat în momentul eliberării și-a montat la telefon un dispozitiv din acela modern, care poate identifica numărul de la care s-a făcut apelul, așa că nu pot s-o fraieresc. Ăsta-i numărul ei. Sunați-o ca să-mi verificați spusele.

Polițistul luase cartea de vizită pe care i-o întinsese Cecil și formase numărul. De la celălalt capăt al firului i se comunica că Cecil avea permisiunea să părăsească statul Arkansas pentru a face o vizită familiei sale, cu condiția ca în seara aceea, la ora șapte, să fie înapoi. De asemenea, dacă Cecil nu se înșela, polițistului i se spusese că, aflîndu-se sub supraveghere, pe acest drum, Cecil Herbold nu putea crea prea multe probleme, de genul ajutării și instigării fratelui său. Cu această ocazie aflase și că cei din Arkansas sperau ca vizita să fie numai un pretext și că se așteptau ca Cecil să-i conducă la Carl și la Myron.

În timp ce ascultase informațiile venite din Arkansas, veteranul poliției din Blewer îl privise pe Cecil sever. În cele din urmă, el spusese:

– Bine. Mulțumesc. Apoi așezase receptorul în furcă și îi înapoiase lui Cecil cartea de vizită. Ai făcut un efort inutil, domnule Herbold. Nu ești binevenit la noi. Membrii familiei

tatălui tău vitreg consideră că Delray Corbett s-ar supăra dacă te-ar vedea. Am înțeles că nu v-ați despărțit în termeni prea buni.

— Tocmai de aceea am venit să-l văd. Când am stat sub același acoperiș cu el, eu și fratele meu am făcut niște lucruri groaznice. Am fost cît pe ce să-i distrugem viața. La recursul fratelui meu, cînd Delray a refuzat să dea orice mîină de ajutor, Carl a făcut niște declarații foarte dure, însoțite de amenințări; mă rog, tot tacîmul. Dar asta este o afacere care nu mă privește. Am venit să-i spun lui Delray că eu n-am nici o legătură. Eu mi-am ispășit greșelile. Carl, în schimb, se pare că și-a pierdut mințile dacă a evadat și s-a băgat în toate celelalte mizerii. Auzi, s-o violeze pe fata aia! Va ajunge direct în iad. Vreau ca Delray să știe că măcar unul dintre noi a ajuns pe drumul cel bun. Cecil își înăbuși un suspin. Asta-i tot, adăugă el. N-am vrut decît să-l anunț că în închisoare l-am descoperit pe Dumnezeu. M-am schimbat de cînd nu ne-am mai văzut. Nu mai semăn cu fratele meu.

— Sînt sigur că Delray va fi mîndru de tine, Cecil, îi replicase polițistul, pe un ton ironic. Îi vei da însă explicațiile altădată. După ce va ieși de aici. Haide acum. Te conduc pînă afară.

— Bine, domnule ofițer, spusese Cecil, ștergîndu-și ochii. Nu vreau să am nici un fel de probleme.

Misiunea fusese dusă la îndeplinire. Toate forțele polițienești care porniseră în căutarea lui Carl aveau să afle că Cecil era un cetățean supus legilor, care se căia amarnic. Fusese în Texas pentru a-i cere iertare tatălui vitreg aflat pe moarte. Voia să-și repare — acesta era un cuvînt deseori utilizat de psihiatrii închisorilor — toate greșelile din trecut. Nu dorea să mai aibă nici o legătură cu fratele său mai mic. Pentru el, viața de infractor luase sfîrșit. Lumea își putea concentra atenția în altă direcție.

În privința atenției, avu dreptate.

Își zări „coada“ la o distanță de vreo sută de mile de Blewer, când se opri să ia benzină, un Pepsi și o pungă cu carne fragedă de pui. Parcă ostentativ, următorul își parcă mașina în fața benzinăriei la care oprise Cecil. Omul rămăsese în mașină, și așteptă ca Cecil să facă plinul, apoi să intre în magazin pentru a-și achita benzina și să se întoarcă la Mustangul lui. Cecil îi aruncă o privire furioasă. El i-o susținu, practic implorîndu-l să declanșeze un scandal. Dar Cecil era prea deștept ca să facă așa ceva. După încă vreo cincizeci de mile de drum, scăpase de „coadă“.

— Afurisitul de ajutor de fermier, bombăni el în momentul în care trecu granița dintre statele Arkansas și Texas. Avea o acoperire bună, dar oricine își putea da seama că tipul acela care purta haine de văcar și pretindea că s-ar numi Jack Sawyer era polițai. Ce bine își „aranjase“ furgoneta aia pe care o conducea. Era o adevărată operă de artă. Indiscutabil că Sawyer era un tip dur și isteț.

Dar, dacă așa stau lucrurile, va fi nevoit să se trezească cam devreme pentru a-l întrece în deșteptăciune pe Cecil Herbold.

26

Jack dormea pe burtă, cu capul îngropat în pernă și cearșaful înfășurat în jurul picioarelor. Un ciocănit puternic în ușa rulotei îl trezi; se ridică brusc în picioare, împiedicându-se în cearșaf. Se repezi spre ușă, traversînd holul îngust.

Anna, îmbrăcată într-o cămașă de noapte lungă, cu părul ciuflit, venise cu sufletul la gură, la rulota lui. De îndată ce Jack deschise ușa, ea îi dădu de înțeles că trebuia s-o urmeze cît mai repede, după care făcu semnul corespunzător cuvîntului telefon.

— Imediat.

Jack se grăbi să se întoarcă în cămăruța din spatele rulotei, pentru a-și pune pantalonii scurți pe care îi purtase cu o seară în urmă, pantalonii „confeccionați” dintr-o pereche uzată de blue jeans. O ajunse pe Anna din urmă înainte ca aceasta să intre în casă. Ea îi făcu semn să se ducă în birou.

David, îmbrăcat încă în pijama, vorbea la telefon.

— Pentru că poți cădea dacă te balansezi pînă la o înălțime prea mare înainte de a fi antrenat. Și, dacă se întîmplă să cazi de acolo, îți spargi capul, iar medicul îți bagă cîlți și îți pune copii. Jack zice că sînt aproape pregătit să mă dau pînă sus,

sus de tot, dar mama nu mă lasă. Îi este frică. A, uite, s-a întors. L-a adus pe Jack să vorbească cu tine. Pa.

Întinzînd receptorul spre Jack, copilul spuse:

– L-am auzit sunînd și am răspuns. Apoi m-am dus s-o trezesc pe mama; m-a rugat doamna aceasta.

– Ai făcut bine. Jack mîngîie creștetul băiatului, după care, luînd receptorul, o salută pe femeia de la celălalt capăt al firului și se prezintă. Scuzați-mă că am venit atît de încet, adăugă.

Femeia se prezintă. Era o asistentă de la sala de reanimare.

– Am încercat să folosesc sistemul de transmitere a mesajelor destinat surdomuților, pentru a mă adresa direct doamnei Corbett, dar, din nefericire, n-am putut lua legătura cu dînsa. Numărul opt sute, pe care îl am notat aici, trebuie să fie greșit. Am încercat să dau și de doamna Baker, prin pager, însă nici ea n-a răspuns.

– Mă voi strădui să-i traduc cît mai corect doamnei Corbett mesajul dumneavoastră.

Anna îl privea nelinîștită, ignorîndu-l pe David, care o trăgea de cămașa de noapte, cerîndu-i să-i pregătească micul dejun.

– Presupun că este vorba de Delray, nu? Așteptîndu-se la cea mai proastă veste posibilă, Jack își ținu respirația. Delray a... Cum se simte?

– În dimineța asta starea lui s-a ameliorat sensibil. Cel puțin, așa a fost la prima oră. Sora medicală care l-a spălat a pomenit în treacăt de vizita fiului său vitreg. Vestea l-a agitat extrem de mult. Dacă nu l-am fi reținut, s-ar fi ridicat din pat și ar fi părăsit spitalul. Și acum ne mai amenință cu plecarea. M-am gîndit că nora lui ar trebui să știe ce se petrece aici. Poate că dînsa ar putea să-l calmeze.

– Da, vă mulțumim pentru telefon. Va veni imediat.

După ce puse receptorul în furcă, Jack se întoarse cu fața spre Anna. David continua s-o sîcîie, plîngîndu-se că-i este foame și rugînd-o să se ducă în bucătărie pentru a-i pregăti micul dejun.

– Hei, Căpitane Rachetă, spuse Jack, salutînd militărește. Ești suficient de curajos pentru a pleca într-o misiune? Crezi că, în dimineața asta, îți poți lua singur cerealele?

– Pot să le iau pe cele din punga pe care scrie „Căpitanul Ronțăilă“?

– De ce nu?

– Bine!

După un salut stîngaci, David ieși în fugă din încăpere.

Anna îl privea neliniștită pe Jack.

– Delray se simte bine, dar este foarte supărat. Cîneva i-a vorbit de vizita lui Cecil la spital.

Ridicîndu-și pumnii spre tîmple, Anna își mișcă buzele. Înjurase.

– Mi-ai furat vorba din gură, spuse Jack.

În ziua precedentă, pînă la întoarcerea Annei și a lui David de la spital, Jack nu avusese parte de nici o clipă de liniște. Fără ca ea să știe, îi urmărise pînă în oraș. Plecaseră imediat după vizita pe care le-o făcuse Cecil Herbold. Jack dorise să se convingă dacă pușcăriașul își va ține promisiunea și se va duce pe la Delray. Nu fusese surprins cînd îi zărise Mustangul în parcajul spitalului.

Parcîndu-și furgoneta, Jack așteptase pînă cînd îl văzuse pe polițist escortîndu-l pe Cecil la mașină. Cînd Cecil ieșise din parcaj, mașina de patrulare a poliției îl urmăse, conducîndu-l pînă la granița districtului. De acolo, Cecil fusese preluat de Jack, care îl urmărise pe o distanță de încă două sute de mile.

Cu fiecare milă parcursă, el devenise din ce în ce mai nervos. Lipsea prea mult timp de acasă. Pe drumul de

întoarcere, nu ținuse cont de nici o limitare de viteză. Se bucurase că ajunsese la fermă înaintea Annei. Atîta vreme cît se afla la spital, era în siguranță. Carl era prea deștept pentru a-și face apariția într-un loc public. Ar fi fost recunoscut imediat, căci poza lui era prezentată, cu regularitate, la toate buletinele de știri.

Jack ajunsese acasă pe la apusul soarelui, și constatasese că nu-și îndeplinise nici una dintre sarcinile zilnice. Se ocupă de problemele care nu suferau amînare, ținînd în permanență sub observație atît casa, cît și ceasul de la mînă. Văzînd că Anna nu se întoarce, începuse să se agite. Fiecare oră care se scursese îi sporise neliniștea.

Chiar și după lăsarea întinericului, atmosfera rămăsese încinsă. Pămîntul emanase căldura solară acumulată peste zi, asemeni unui radiator. Jack făcuse ronduri succesive, ciulindu-și urechile pentru a sesiza orice sunet neobișnuit, uitîndu-se în fiecare colțișor pentru a detecta orice mișcare ciudată. Neliniștea îl făcuse irascibil, iar căldura îi amplificase nervozitatea. Se temuse de ceea ce i se putea întîmpla Annei sau lui David.

Era posibil ca mașina ei să se fi defectat iarăși. Fir-ar să fie, nu era un mecanic priceput. Anna ar fi trebuit să verifice tot sistmul de alimentare la un atelier.

Dar dacă Anna și David fuseseră victimele unui accident? În cazul acesta, ajungînd în camera de urgență a spitalului, ar fi fost întrebați care este ruda lor cea mai apropiată. Anna ar fi spus că singura rudă pe care o avea se afla la etaj, în sala de reanimare. Nimeni nu s-ar fi gîndit să-l anunțe de accident pe ajutorul de fermier, care aștepta la fermă, îngrijorat.

Frații Herbold fuseseră o altă sursă de neliniște. O sursă care îl măcinase în permanență. Acesta era motivul pentru care îl urmărise pe Cecil pînă în Arkansas. Și ce dacă îl urmărise? Frații Herbold nu erau niște începători, iar anii de

închisoare nu făcuseră decît să le sporească răutatea, transformîndu-i în niște criminali versați. Poate că vizita lui Cecil nu fusese decît o perdea de fum menită să mascheze acțiunile fratelui său. Era foarte posibil ca Cecil să fi regizat această diversiune, în timp ce Carl era cu ochii pe Anna și pe David, singurele persoane la care ținea Delray Corbett. Da, asta era! Anna și David fuseseră răpiți de frații Herbold.

Ajungînd la această concluzie, înșfăcase cheile furgonetei, pregătindu-se să plece spre spital, pentru a se asigura că Anna și David nu pățiseră nimic. Dar, exact în acel moment, văzu farurile mașinii care tocmai intra pe poartă.

Înainte ca mașina să ajungă în fața casei, Jack se ascunse în umbra glicinei, în colțul verandei. Ar fi trebuit să iasă de acolo și să se ofere să-l care pe David înăuntru. Ar fi trebuit să facă doar un pas înainte, pentru a o întreba ce mai face Delray.

Dar, amintindu-și de sarcasmul cu care i se adresase Anna în acea dimineață, nu făcu nici un gest să-și trădeze prezența, în ciuda faptului că dorea să i se confirme faptul că nu avusese nici o neplăcere. O urmărise pe Anna cum îl ia pe fiul ei adormit de pe bancheta din spate a mașinii și cum îl duce pînă în casă. Rămase acolo pînă cînd văzuse luminile de la etaj stingîndu-se. Abia atunci, extenuat din cauza tensiunii nervoase și a drumului lung pe care îl făcuse, se prăbușise în pat și adormise buștean.

Jack atinse brațul Annei pentru a o face atentă.

— Ce s-a întîmplat la spital? Ați fost amenințați de Herbold?

Ea se întinse să ia un carnetel, pe care scrisese:

— Cînd a sosit, eu mă aflam la parter. Îl dusesem pe David să mănînce, deoarece se făcuse ora prînzului. Doar Marjorie a fost prezentă. Herbold s-a dus în sala de așteptare a salonului de reanimare și a cerut să fie lăsat să-l vadă pe Delray. I s-a spus că nu se poate. El a făcut o scenă. A fost chemat un polițist, care l-a condus afară.

– A fost suficient pentru ca Delray să se supere. Jack își frecă ceafa. Ce naiba a vrut? De ce a făcut chestia asta?

Anna nu știa ce să-i răspundă. Grăbindu-se să se îmbrace pentru a pleca la spital, ea o porni spre ușa biroului, unde se întâlnește cu David, care plîngea cu sughițuri.

– Am vărsat laptele, spuse el hohotind. N-am vrut, mamă. A fost un accident.

Anna îl privi, dezarmată. Părea ajunsă la capătul puterilor. Ieși pe ușă, îndreptîndu-se spre bucătărie. Jack porni după ea. Cînd o ajunse din urmă, o prinse de cămașa de noapte, obligînd-o să se oprească.

– Du-te să te îmbraci, spuse el calm, cînd Anna se întoarse furioasă, pregătită să riposteze. Am eu grijă de problema asta. De altfel David poate rămîne aici, cu mine. Ce zici?

– Se poate, mamă? Se poate? Lacrimile de pe obrajii băiatului se uscaseră. El sărea de pe un picior pe altul, entuziasmat. Urăsc spitalul. Miroase a injecții. Pot rămîne cu Jack? Te rog...

– Vreau să pleci. Chiar astăzi. Împreună cu David.

Jack o prevenise pe Anna că Delray îi va cere să plece de la fermă. Și avusese dreptate. Întotdeauna părea să aibă dreptate, și asta o liniștea și o deranja în același timp.

Acceptase ca David să rămînă cu Jack, chiar toată ziua, dacă era necesar. Bucuria băiatului o făcu să uite că îi va lipsi și că l-ar putea deranja pe Jack de la treburile lui. De cum o văzu, Delray insistă ca ea să părăsească orașul împreună cu David. Bătrînul avea obraji îmbujorați, din păcate nu datorită stării mai bune, ci agitației create de vizita fiului său vitreg. Trebuia să-l liniștească.

– *Sîntem în siguranță, Delray.*

– Siguranța voastră va fi deplină atunci cînd vă veți afla în altă parte.

– *Nu plec din oraș pînă cînd nu ieși din spital. Cum poți crede că aș fi în stare să te părăsesc într-un moment ca acesta?*

– În condiții normale, aș fi de acord, dar ieri a fost pe aici Cecil Herbold. Asta înseamnă că ne aflăm în niște condiții care numai normale nu se pot numi.

Delray nu știa că Herbold trecuse întîi pe la fermă. Dacă ar fi știut, ar fi făcut un nou atac de cord.

– *Nu plec nicăieri. Stau aici, cu tine.*

– Te rog, Anna. Fă-o pentru mine. Tu și David sînteți singurele ființe la care țin. Pe Dean l-am protejat de băieți atît cît am putut. Nu i-am lăsat niciodată să se apropie de el. Cecil și Carl intră în responsabilitatea mea, sînt problema mea. Te rog, Anna, nu vreau să mor cu teamă că...

– Ei bine, ce face pacientul nostru? Medicul intrase cu pași vioi, întrerupînd brusc pledoaria lui Delray.

Anna îi răspunse, în scris.

– Azi-dimineață, a creat un adevărat vacarm.

– Am auzit.

– Agitația poate avea vreun efect negativ asupra inimii?

Medicul aruncă o privire peste însemnările făcute într-un carnet cu coperte metalice.

– Văd o discontinuitate pe EKG. Probabil că s-a produs atunci cînd ne-a amenințat că ne va da în judecată, spuse el, uitîndu-se încruntat la Delray, care, la rîndul lui, îi aruncă o privire întunecată. Rîzînd, medicul închise cu un gest hotărît carnetul. Consider că energia de care dă dovadă este un semn bun. Se pare că se simte în puteri. Apoi, uitîndu-se la Delray, întrebă: Ce-ai zice de o călătorie cu elicopterul?

27

Te deranjează dacă traversez strada pentru a-mi lua salariul de la bancă?

Russell, care stătea cu picioarele sprijinite de colțul biroului, înclină puțin ziarul pe care îl citea, pentru a-l privi pe Cecil. Era greu de spus dacă privirea aceea era furioasă, deoarece îi stătea în obicei să se încrunte.

– Consider că ți-ai luat pauza de pe acum. Cincisprezece minute.

– S-ar putea să fie coadă.

– Cincisprezece minute, spuse Russell, după care se apucă din nou să citească.

Ticălosule, gîndi Cecil, punîndu-și ochelarii de soare în timp ce ieșea în cădura infernală de afară. Parcă i-ar fi cerut o favoare deosebită. În fiecare vineri, în pauza de cafea, se ducea pînă la bancă pentru a-și încasa salariul. Era un obicei care data din momentul în care se angajase la garaj. Russell era afurisit doar de dragul de a fi afurisit.

De după lentilele fumurii ale ochelarilor săi de soare, Cecil studie întreaga stradă, dar nu observă nimic neobișnuit. Probabil că poliștii își mai storceau și acum creierii pentru a înțelege de ce făcuse ieri acea călătorie pînă în Blewer. Gîndindu-se la confuzia pe care o crease, Cecil chicoti. Se

întreba dacă Delray aflase că fiul lui vitreg îi făcuse o vizită. Dacă da, spera că bătrînul va muri din cauza șocului.

Intră în cafenea, unde comandă un suc de lămîie, rugînd-o pe ospătăriță să i-l pună într-un pahar de carton pentru a-l lua cu el. Apoi plăti băutura pe care o ceruse, un fișic de bomboane cu arome de ierburi și rădăcini și o revistă cu specific automobilistic. Ajuns din nou pe trotuar, se îndreptă spre colțul străzii. La intersecție, așteptînd să se schimbe culoarea semaforului, își duse paiul la gură și sorbi puțin suc de lămîie.

După ce traversă strada, o luă pe trotuarul opus, în direcția din care venise. În umbra intrării băncii se opri, își termină sucul, și, ca orice cetățean model, aruncă paharul în coșul de gunoi pus la îndemîină de membrii locali ai organizației Rotary Club*.

În comparație cu căldura înăbușitoare de afară, aerul condiționat dinăuntru te făcea să crezi că te afli în Klondike**. Cecil își scoase ochelarii de soare și îi puse în buzunarul cămășii, alături de bomboane. Cămașa cu care era îmbrăcat făcea parte din uniformă. Pe buzunar, avea brodat cu ață roșie numele lui.

Revista îi alunecă de sub braț și căzu pe podea. Cînd se aplecă s-o ridice, aruncă o privire scurtă spre ușă. Îl zări imediat pe ofițerul de pază. În vîrstă de cel mult nouăsprezece ani, acesta era un tip cu păr de culoarea sucului de morcovi și obraji rotofei, roșii din cauza acneei. Tocmai deschidea ușa unei doamne care împingea un cărucior în care se afla un bebeluș.

Cecil se îndreptă spre ghișeele care formau un fel de insulă în centrul sălii. Adusese o singură foaie de depozit, ruptă din carnetul lui de cecuri. Folosindu-se de pixul care era legat

* Organizație zonală a oamenilor de afaceri, care aparține unei organizații internaționale, numită Rotary International; organizația are ca obiect de activitate servirea comunității și promovarea păcii în lume.

** Regiune din nord-vestul Canadei, aparținînd Teritoriului Yukon.

cu un lăntişor auriu de suportul din marmură, completă foaia, apoi o andosă. Încercă să nu se gîndească la camerele de luat vederi care erau montate deasupra capului său, de-a lungul întregului perete.

Erau două ghişee. Cecil compară rîndurile de oameni care se strînseseră în faţa acestora. La unul dintre ele stătea un bărbat gras, de a cărei curea atîrna un mănunchi impresionant de chei. Femeia cu căruciorul se afla în spatele lui.

Casiera de la celălalt geam se ocupa de un cuplu mai vîrstnic. În spatele lor, îşi aştepta rîndul un motociclist mustăcios, îmbrăcat într-o vestă din piele şi cămaşă cu buline, ruptă „artistic“, numai de dragul modei. Pe braţele goale, etala cu mîndrie două şiruri de tatuaje foarte complicate.

În timp ce Cecil se gîdea ce ghişeu să aleagă pentru a-şi rezolva problema mai repede, un bărbat cu alură de om de afaceri îl ocoli pentru a se aşeza în spatele femeii cu căruciorul. Se postă în faţa lui Cecil, fără a ţine cont că acesta ar fi putut să aştepte la acelaşi rînd.

– Nenorocitul.

Omul se întoarce.

– Scuzaţi-mă, aţi spus ceva?

– Nu contează, bombăni Cecil, optînd imediat pentru celălalt ghişeu, la care stăteau bătrînii şi motociclistul.

Cuplul cel vîrstnic nu înţelegea metodologia de utilizare a cecurilor de călătorie. Motociclistul se fiţi nerăbdător, frecîndu-şi de podea tălpile groase ale cizmelor şi îşi încrucişă braţele bogat decorate.

La ghişeu alăturat, grasul îşi terminase treaba, iar acum se îndrepta cu paşi greoi spre ieşire, zăngănindu-şi cheile de parcă ar fi fost nişte zurgălăi. Mama cu copilul făcu un pas înainte, spre geam. Afaceristul cu costum gri îşi studia carnetul de cecuri.

În cele din urmă, casiera la care aştepta să ajungă Cecil le sugeră bătrînilor să se adreseze unui alt funcţionar, în

măsură să le explice cum se foloseau cecurile de călătorie. Ea îl chemă pe funcționarul respectiv, care îi conduse pe bătrâni în biroul lui. Motociclistul le luă locul, în fața geamului. Cecil înaintă cu o jumătate de pas. Simțind că i se așezase cineva în spate, se întoarse.

– Salut, Sezil.

– Salut, Pepe.

Pepe era și el mecanic la Russell's. Fiind mexican, nu avea relații decât cu indivizi de aceeași etnie. Cel puțin, așa știa Cecil. Ei doi nu schimbau prea multe cuvinte, însă tipul i se părea un om de treabă.

– Russell a făcut fasoane când i-ai cerut permisiunea să vii aici?

– Ca de obicei, omule, răspuse Pepe.

Motociclistul își băgă banii în buzunar, îi ură casieriței „o zi bună“ și plecă. Apropiindu-se de geam, Cecil își împinse cecul și foaia de depozit spre cealaltă margine a suportului rece din marmură.

– Bună dimineața. Ce mai faceți? Întrebă casierița, uitându-se la foaia de depozit. Cincizeci de dolari, da?

– Da, vă rog.

– Aveți vreo pretenție? Îi vreți în bancnote de zece, de douăzeci?

Femeia din celălalt rînd îi mulțumi casieriței și întoarse căruciorul. Când se îndepărtă, afaceristul îi luă locul. Casierița îl salută cu un bună dimineața civilizat.

Deodată, ca din senin, apără un pistol în mîna lui Carl.

– Nici măcar să nu te gîndești să apeși butonul de alarmă, spuse el pe același ton politicos cu care i se adresase fratelui său cu numai cîteva momente înainte, când îl întrebuse „Scuzați-mă, ați spus ceva?“ Dacă situația n-ar fi fost atît de tensionată, Cecil ar fi ghicit cine se ascunde sub deghizarea și aerele afaceristului.

– Dacă îți golești sertarul cu bani fără să faci gălăgie, nimeni nu va păți nimic, spuse Carl.

Cecil i se adresă casieritei de la ghișeul lui:

– „Eu voi avea ceea ce are el“, spuse, dînd un citat dintr-o foarte cunoscută schiță satirică de la televizor, în timp ce își scotea pistolul pe care îl ascunsese de dimineață, sub centura pantalonilor, mascîndu-l cu ajutorul cămășii.

– Du-te *drocului*. Vocea venise din spate și aparținea colegului său de serviciu, care pronunță cuvintele cu accentul lui spaniol, înlocuind a-ul cu litera o.

– Vreau toți banii pe care știu că-i ai la îndemînă în fiecare vineri, îi spuse Cecil casieritei. Vinerea era ziua de plată a salariilor angajaților fabricii de anvelope din afara orașului. Asta însemna că în respectiva zi, banca era plină de bani.

– Oh, Dumnezeuule, zise pe un ton plîngăreț casierița lui Carl.

– Tacî din gură, afurisito, altfel mori, mormăi Carl.

Casierița lui Cecil se dovedi mai cooperantă. Ea scoase imediat un sac de pînză, burdușit cu bancnote.

– Mulțumesc, spuse Cecil politicos, în momentul în care femeia împinse sacul spre el.

– Connie, ești nebună? șuieră printre dinți colega ei.

– Păi, nu vreau să-mi dau viața pentru slujba asta tîmpită. Tu vrei?

– Îți dai *drocului* cuvîntul de *onoare* pe care l-ai dat cînd ai fost eliberat, omule, spuse Pepe.

– Scuză-mă, amice. Nu te întrerup decît o clipă. Motociclistul se întorsese, băgîndu-se între Cecil și ghișeu. Uite ce-i, doamnă, mi-am numărat banii afară și am constatat că ai...

Cecil îl izbi cu țeava pistolului peste gură, spărgîndu-i cîțiva dinți și crăpîndu-i buza superioară. Sîngele care țîșni pe cămașa lui Cecil avea aceeași culoare ca monograma de pe buzunarul său de la piept.

Urmără mai multe evenimente, care se derulară simultan.

Pepe spuse:

– Ești al *drocului* de nebun, omule.

Cecil îi ordonă să tacă.

Casierița lui Carl țipă, apoi se ascunse sub suportul orizontal din marmură.

Carl înjură.

Clătinându-se, motociclistul făcu câțiva pași înapoi, din cauza loviturii. O clipă mai târziu, realizînd ce se întîmpla, făcu un salt curajos spre arma lui Cecil.

Carl fu cel care îl împușcă. Glonțul îi nimeri în gît.

Din momentul acela, se declanșă o zarvă infernală. Pînă atunci, oamenii care nu erau direct implicați nu-și dăduseră seama că banca era jefuită. Brusc, toți începură să țipe și să-și caute un adăpost. Femeia care venise cu căruciorul scoase un icnet puternic, aruncîndu-se peste copil pentru a-l proteja cu propriul trup. Copilul începu să plîngă.

– Myron! strigă Carl.

– Da, Carl.

– Dă-ne geanta.

Myron purta, pe sub șapca de base-ball, o perucă șocant de neagră, menită să-i ascundă părul a cărui nuanță era complet ieșită din comun. De asemenea, pentru a nu i se vedea ochii ciudați, avea o pereche de ochelari de soare. Dacă atenția ofițerului de pază n-ar fi fost distrasă de agitația care se crease anterior în fața ghișeelor, Myron n-ar fi putut trece pe lîngă el cu geanta imensă din pînză, din care scoase, înainte de a i-o arunca lui Cecil, un pistol cu țeavă scurtă.

Amenințîndu-i pe toți cu arma, Carl se urcă pe suportul din marmură al ghișeului, de unde, pe un ton ridicat, le porunci oamenilor să stea lipiți de podea. Între timp, Cecil ocoli zidul de protecție al ghișeelor și, o dată ajuns la birourile casieritelor, începu să umple geanta cu banii pe care îi găsi în sertarele lor.

Myron stătea lângă ofițerul de pază, care părea gata să vomite de frică, direct pe vîrfurile pantofilor lui bine lustruiți.

– Hei, tu de colo, țipă Carl, uitîndu-se la el. Ai vreo armă?

– Da, domnule, răspunse ofițerul printre dinții care îi clănțăneau zgomotos.

– Ia-i arma, Myron.

Myron se conformă.

– Dacă face vreo mișcare, omoară-l, îi ordonă Carl.

– Bine, Carl.

Apariția neașteptată a doi polițiști din brigada locală îl derută pe Myron. Și nu numai atît. Îl cam ațîță. Ulterior, redacția ziarului local scoase o ediție specială dedicată în totalitate acestei spargerii, explicînd că polițiștii de patrulare fuseseră alertați de un trecător, care observase că în bancă se petrece ceva anormal.

Curajoși, dar imprudenți, polițiștii nu așteptaseră întăriri, ci acționaseră pe cont propriu. Evaluînd situația dintr-o singură privire, unul dintre ei duse mîna spre pistol. Înainte de a-l putea scoate din toc, fu împușcat de Myron. Văzîndu-și partenerul prăbușit pe podea, al doilea polițist căzu în genunchi și își acoperi capul cu palmele. În clipa aceea, impulsionat de o îndrăzneală mult prea tîrzie – sau, poate, doar de adrenalină –, ofițerul de pază al băncii sări în picioare. Myron își descărcă arma în el.

– Fir-ar al naibii. Carl scuipă. Părea dezgustat de șiroaiele de sînge care se scurgeau pe dalele de marmură. Reîncarcă-ți pistolul, Myron.

– Bine, Carl.

Cecil trase fermoarul genții de voiaj.

– Gata. Haideți să plecăm naibii de aici.

Între mîinile casieritei Connie apăruse un pistol. Dar ea nu-l amenința cu arma nici pe Cecil, nici pe Carl, nici pe Myron, ci pe cel de-al doilea polițist, care, recăpătîndu-și curajul, dusesese mîna spre tocul de la centură.

Casierița Connie îl împușcă direct în inimă.

28

Ezzy uda floarea de la fereastra camerei de zi. Renunțase la violetele africane. N-ar fi reușit să le întrețină. În ceea ce privește planta din camera de zi, nu știa nici cum se numește, nici cum trebuia udată. Poate că-i pusese prea multă apă. Oricum, cînd se va întoarce, Cora va suporta mai ușor vestea decimării violetelor africane văzînd că a supraviețuit măcar una dintre plantele ei.

Întotdeauna Ezzy spunea „cînd se va întoarce“, nu „dacă se va întoarce“. Nici nu-i trecea prin minte că ar exista posibilitatea să nu se întoarcă.

Se străduise să nu se lase pradă deprimării în urma vizitei fără rezultat pe care i-o făcuse lui Parker Gee. Pierduse o zi degeaba. Asta era tot.

Adică asta, plus decizia pe care o luase de a renunța la cazul McCorkle.

Gata. Îi ajunsese atîta bătaie de cap. De douăzeci de ani alerga după propria lui coadă. Obosise. Era epuizat. Terminat. Voia să ia viața de la capăt și să-și recapete nevasta. Cazul trebuia închis. Uitat.

Dimineața se trezise mai hotărît ca oricînd să și-l scoată din minte. Evident, nu se autoamăgea spunîndu-și că-i va fi

ușor. Renunțarea la o obișnuință care dăinuiește de douăzeci de ani presupunea un efort considerabil. Rezolvarea problemei trebuia să fie găsirea unei alte ocupații. În consecință, porni din încăpere în încăpere, încercînd să-și aducă aminte care erau milioanele de subpuncte ale listei pe care Cora o intitulase „Sarcinile iubitului meu“, subpuncte pe care nu reușise decît să le citească.

Reuși să repare cablul lămpii din micul său cabinet de lucru, să ungă balamalele ușii din spatele casei și să înlocuiască rotilele de la picioarele sofalei. În ceea ce privește ventilatorul de pe tavanul dormitorului, ajunsese la concluzia că nu știa cum să-l facă să nu mai vibreze. Chemase deja un electrician, ca să-l pună la punct.

În lipsa Corei, care condusesese gospodăria cu o mîină de fier, totul se ducea de rîpă.

După ce udă planta neidentificată, fu cuprins de o plictiseală groaznică. Îi era oare foame? Poate. Era cazul să meargă la prînz la „Busy Bee“? Nu. Va da peste aceiași oameni și va suporta aceleași întrebări deplasate. Nu avea chef de așa ceva.

Puse la încălzit o conservă cu chili, marca Wolf, turnă sosul într-un bol, apoi plecă cu aceasta și cu cîteva felii de pîine prăjită în cabinetul de lucru. Puse în funcțiune televizorul numai pentru a avea un zgomot de fond și luă o revistă apărută cu trei luni în urmă, numită *Reader's Digest*. O mai răsfoise. Deschizînd-o la pagina pe care era cuprinsul, își plimbă privirile peste titluri, căutînd un articol care i-ar fi putut stîrni interesul.

Era deja familiarizat cu povestea bărbatului care fusese înghițit de o balenă, ca profetul Iona, despre a cărui soartă aflase la orele de religie de duminică, cînd începuse buletinul de știri al amiezii, difuzat de postul local de televiziune. Știrea zilei se referea la spargerea unei bănci. Muriseră doi polițiști,

un ofițer de pază și un client. Hoții scăpaseră. Deși orașelul în care se petrecuse tragedia era mic, banca avea bani datorită fabricii de anvelope din apropiere.

Cu ajutorul camerelor de luat vederi, infractorii fuseseră identificați. Aceștia erau cei doi evadați, Myron Hutts și Carl Herbold, care acționaseră cu ajutorul lui Cecil Herbold, un pușcăriaș eliberat pe cuvânt de onoare, care locuia și muncea în oraș.

Socant era faptul că la jaf participase și Connie Skaggs, o angajată a băncii. În vîrstă de treizeci și doi de ani, divorțată, fără copii, aceasta era descrisă de colegii ei ca fiind „o persoană obișnuită”. Banda video o prezentase împușcînd mortal un polițist.

„Sîntem convinși că-i vom prinde pe acești criminali și îi vom deferi justiției”, spuse emoționat șeful poliției, care prin moartea celor doi adjuncți ai săi pierduse o jumătate din efectivele de care dispunea. „În orașelul ăsta, nu ne putem permite să lăsăm nepedepsită asasinarea unor polițiști.”

Frații Herbold și complicii lor erau foarte periculoși. Se atrăgea atenția că sînt înarmați. Pe întreg teritoriul statului Arkansas, în nord-vestul Louisianei și în nord-estul Texasului fuseseră organizate tot felul de baraje, pentru prinderea lor. Ezzy ascultă cu atenție știrea, lăsîndu-și sosul de chili să se răcească.

Reporterul de la fața locului cedă legătura unui crainic, care prezentă telespectatorilor un psiholog. Doctorul Nu-Știu-Cum se lansă într-o prelegere monotonă, despre efectul pe care îl au actele de violență asupra martorilor și a familiilor victimelor.

Ezzy închise sonorul. Nedezlipindu-și privirile de la ecranul mut al televizorului, el începu să mănînce absent sosul răcit. După perorația psihologului, fu dat un spot publicitar. Apoi apăru o femeie care se fălea cu toaleta ei admirabilă în fața unei vecine invidioase.

Ca un bătrîn cal de curse, Ezzy se simțea gata de start. Hotărîrea pe care o luase mai devreme se transformase într-o amintire. Cu cîteva minute în urmă, fusese un trîntor, un om care își petrece tot timpul în fața televizorului. Acum se simțea plin de energie, puternic.

Fusese primul om al legii care îi înfruntase pe frații Herbold și care îi băgase la închisoare. În acest moment, frații Herbold fugeau, după ce comiseseră niște crime oribile, într-un stat vecin.

Carl și Cecil fuseseră niște adolescenți răi. Probabil că psihologii considerau că aceasta se datora faptului că nu avuseseră tată în perioada lor de formare; crescuseră alături de o mamă slabă și pasivă, iar tatăl lor vitreg încercase să-i disciplineze, dar nu-i iubise. Nu era de mirare că se transformaseră în niște mici diavoli.

Dar acum nu mai erai mici, ci maturi. Bărbați în toată firea răspunzători de faptele lor, răi pentru că le plăcea să fie așa. După spargerea și crimele din dimineata asta, nu mai aveau nimic de pierdut. Oamenii care caută să-și scape pielea sînt cei mai periculoși. Frații Herbold trebuiau prinși înainte de a mai omorî pe cineva.

Brusc, Ezzy se ridică în picioare. Duse bolul în bucătărie și turnă apă rece în el. Sosul se slei instantaneu, transformîndu-se într-o pastă groasă, de culoare portocalie.

Înșfăcîndu-și pălăria, ieși din casă și se ureă în mașină. Totul durase doar cîteva secunde. De cînd se pensionase, nu se mai mișcase niciodată cu atîta vigoare, cu atîta hotărîre.

În încăperea principală a departamentului șerifului se afla doar un ofițer, care răspundea la telefoane. Cînd îl văzu pe Ezzy intrînd, acesta afișă brusc un zîmbet larg, fals.

– Salut, Ezzy. Ce te aduce pe aici?

– Salut, Souder. Cum merge treaba?

– Îți place la pensie?

– Mda.

– Cred că-ți trebuie o perioadă de acomodare.

– Și eu cred. Noul tău șef este în birou?

– Da, da, răspunse ofițerul. Tocmai a venit de peste drum, de la cafenea. A fost să ia masa acolo.

– Crezi că se va supăra dacă intru?

– Știi unde este ușa.

Ezzy ciocăni politicos. Șeriful Ronald Foster își ridică privirile de la felia de plăcintă pe care o mânca, își linse crema rămasă în colțul buzelor și îi făcu semn musafirului său să intre. Tînăr absolvent al colegiului Texas A&M*, încerca să lase impresia că este deștept și eficient. Cîștigase concursul pentru postul de șerif, cu un avans foarte mare față de ceilalți concurenți, deoarece avea o alură de atlet și un comportament de om puternic, care inspiră încredere. De asemenea, contase faptul că își întemeiase o familie solidă, formată dintr-o soție frumoasă și trei copii, și că era diacon la biserica baptistă. Ochii lui spunea, pe de o parte, „Îl iubesc pe Iisus“, și pe de alta, „Nu vă atingeți de mine, c-o încurcați“. Avea o tunsoare de marinar și, dacă Ezzy nu greșea, se considera mult mai dur decît era în realitate.

Chiar dacă vizita neanunțată a lui Ezzy îl iritase, șeriful era prea politicos pentru a lăsa să se vadă. El dădu mîna cu predecesorul său, scuturîndu-i-o cu un gest ferm, prietenesc, entuziast.

– Ia loc, Ezzy, ia loc. Vrei puțină plăcintă?

– Nu, mulțumesc, deși trebuie să recunosc că arată foarte bine.

– Nu țin minte ca Lucy să fi greșit vreodată rețeta.

Așezîndu-se pe scaunul care i se oferise, Ezzy îl întrebă dacă îi plăcea serviciul pe care îl avea. Foster răspunse:

* Colegiul de Mecanică Agricolă din Texas.

– Nu mă pot plînge.

Următoarea întrebare veni din partea șerifului, care se interesă cum se simte Ezzy stînd acasă.

– Nici eu nu mă pot plînge, spuse acesta, mințind, după care abordă subiectul care îl interesa. Sînt sigur că ai auzit despre spargerea care a avut loc în dimineața asta, la banca din Claredon, Arkansas.

– Telegraful a bîzîit încontinuu. Au și început să facă razii serioase.

– De aceea am venit aici, Ron. M-am gîndit că s-ar putea să ai nevoie de un om în plus.

Tînărul, care ocupa scaunul pe care Ezzy îl considera încă al său, îl fixă cu o privire lungă, fără să clipească.

– De ce?

Ezzy se confrunta cu o situație dificilă... Trebuia să-și susțină cauza, fără să-i dea de înțeles șerifului Foster că nu era în stare să-și ducă la îndeplinire sarcinile.

– Vreau să-ți fiu de folos în eventualitatea în care băieții aceia vor trece din nou pe aici.

– Deci ai auzit de chestia de ieri?

De ieri? De ieri? Care chestie de ieri?

Prefăcîndu-se că ar fi la curent cu evenimentele, Ezzy spuse:

– Da. La „Busy Bee“. Azi-dimineață, băieții de acolo vorbeau numai despre asta.

Noul șerif își clătină capul tuns marinărește.

– Nu reușesc să-mi dau seama încă de ce a venit Cecil pe aici. Bănuiesc că a vrut să ne deruteze. Probabil că spargerea asta a fost plănuită de el și de Carl cu luni de zile în urmă. Dacă nu cumva cu mai mulți ani. Prea a fost bine organizată. Presupun că Cecil s-a gîndit că, vizitîndu-l pe tatăl lui vitreg, realizează o diversiune.

– Nimeni nu-i poate acuza că sînt proști. *Cecil a fost ieri*

pe la Delray? Imediat ce va pleca de aici, îl va suna pe bătrînul Corbett, pentru a vedea dacă poate obține de la el informații suplimentare. Dar următoarea afirmație a șerifului îi năruie planul.

– Cecil a trecut întîi pe la el pe acasă, apoi a făcut o scenă destul de spectaculoasă la spital. I-a dat pe toți peste cap.

Ezzy dău aprobator din cap, deși habar n-avea ce anume aproba.

– Am auzit.

– Avînd în vedere starea critică în care se află Delray, doamna aceea surdă numai de așa ceva nu avea nevoie.

– Rușine, mare rușine. În timp ce înregistra informațiile pe care i le furniza șeriful, Ezzy se întrebă: *De cînd am devenit oare un mincinos atît de abil?*

– Oricum, Cecil a devenit „problema” Arkansas-ului. Planurile lui nu se limitează la Blewer. N-am primit nici un semn că ar avea de gînd să vină pe aici împreună cu fratele lui.

– Nici în legătură cu vizita de ieri n-ai fost avertizat.

– Sîntem în permanență în contact cu FBI-ul, Ezzy. La primul semnal de alarmă, vom fi năpădiți de agenții federali.

– Ăsta-i un motiv în plus pentru care ar trebui să apelezi la ajutorul unui număr cît mai mare de băieți de-ai noștri.

– Dar nu există nici un semn că...

– N-ai cum să știi ce au de gînd ticăloșii ăia nebuni. Văzînd că Foster devenea nerăbdător, și realizînd că devenise prea insistent, Ezzy se forță să scoată un hohot firav de rîs, după care ridică din umeri, cu aparentă nonșalanță. Nu este nici o pagubă dacă vei dispune de o pereche de ochi în plus, care să le urmărească orice mișcare, nu-i așa?

– Nu, nu este nici o pagubă, dar nu consider necesar. Foster zîmbi. Zîmbetul îi fu la fel de fals ca rîsul lui Ezzy. Știi mai bine decît oricine cît de mic este bugetul acestui serviciu.

– Nu va trebui să mă plătești. *Iisuse, te rog, nu mă forța să cad în genunchi în fața acestui mucos.* Pentru a nu mai părea atât de dornic să obțină favoarea de a da o mână de ajutor serviciului, el se sprijini degajat de spătarul scaunului, își puse picior peste picior și își agăță pălăria de vârful cizmei. A fost o simplă idee, cred că înțelegi. Am vrut să știi că sînt disponibil în caz de nevoie.

Ridicîndu-se în picioare, tînărul șerif ocoli biroul, pentru a-i da de înțeles lui Ezzy că întrevederea se încheiase. Era dat afară, la fel cum fusese expedit din biroul procurorului din Arkadelphia, cu mulți ani în urmă. Lumea aparținea oamenilor tineri, puternici.

– Nici nu știi cît de mult îți apreciez oferta, Ezzy. Dar n-aș putea să te rechem în serviciul activ. Ai dreptul la odihnă. Trebuie să te bucuri de fiecare oră de relaxare. În afară de asta, adăugă Foster chicotind, doamna Cora nu va mai vorbi cu mine dacă te „recrutez“. Apoi îi dădu lui Ezzy o palmă peste umăr, de parcă ar fi vrut să-i facă vînt pe ușa pe care o deschisese. Mi-a părut bine că te-am văzut. Îți mulțumesc că ai trecut pe aici.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui Ezzy. El se uită la dispecer, dar acesta își întoarse repede privirile spre foile pe care le avea pe masă. Se părea că-i era jenă pentru el, pentru bătrînul care nu știa cînd trebuie să se retragă.

Cu toată demnitatea de care fu în stare, Ezzy își puse pălăria pe cap.

– Pe curînd, Souder.

– Da, pe curînd, Ezzy. Ai grijă de tine.

Ezzy o porni cu pași greoi de-a lungul trotuarului, dorindu-și să poată da ceasul înapoi, pentru a renunța la hotărîrea de a veni la șerif.

Desigur, s-ar fi simțit mai tînăr dacă ar fi participat la acțiunile polițienești care se organizau pe teritoriile a trei

state. Ar fi scăpat de plictiseală ducându-se să facă razii, purtînd discuții stupide cu foștii lui colegi, bînd cafele proaste... Dar aceasta se dovedise o himeră.

Nu numai dorința de a avea din nou parte de genul acela de camaraderie îl însuflețise. Motivul era mult mai serios. Undeva, într-un colț întunecat al minții, îi stăruia ideea că, dînd o mîna de ajutor pentru prinderea fraților Herbold, își va împăca conștiința încărcată din cauza primului său eșec.

N-ar fi trebuit să se autoamăgească. Viața funcționa după alte reguli. Orice reușite ai fi avut de-a lungul carierei, dacă ratai lovitura decisivă a meciului, nu aveai nici o șansă să fii considerat un jucător bun.

Ducîndu-se la Foster reușise doar să se umilească. Nu-l învinovăța pentru faptul că nu-i apreciasc ideea. În definitiv, nu era chiar atît de utilă. Șeriful fusese amabil. Își exprimase refuzul în cei mai politicoși termeni posibili, dar, în esență, spusese ceva de genul: „Ezzy, nimeni nu are nevoie de tine.“

Și, din păcate, avea dreptate.

29

Caruselul morții de la „Six Flags“ te întoarce cu capul în jos. De două ori! Mama zice că sînt prea mic ca să mă urc în el, dar eu nu sînt mic, nu-i așa, Jack?

– Probabil că există un semn care arată la ce înălțime trebuie să ajungi ca să fii considerat mare.

– Eu cred că sînt destul de înalt.

– Așa o fi. Oricum, te vei distra de minune.

– Tu poți să vii, Jack?

– Nu. Vrei să-ți iei cartea cu dinozauri și să te uiți prin ea atunci cînd nu vei sta la „Six Flags“?

– Da, minunat!

Jack îi puse cartea în geamantan, peste șorturile și tricourile frumos împăturite, apoi se uită peste lista de lucruri utile, pe care i-o dictase Marjorie Baker la telefon.

– Asta-i tot. Totuși, nu vom închide geamantanul pînă nu va veni mama ta. S-ar putea să vrea să mai pună ceva.

Interpreta îl sunase în locul Annei, pentru a-i da o veste bună: Delray urma să fie transportat pînă la Dallas, cu elicopterul, chiar în acea seară. Anna și David îl vor urma, cu mașina, în dimineța următoare. Pînă la sosirea lor, pregătirile pentru operația pe cord vor fi terminate. Marjorie se oferise, cu multă amabilitate, s-o însoțească pe Anna,

pentru a-i facilita comunicarea cu personalul medical și pentru a avea grijă de David, în caz de nevoie.

Pentru David, această călătorie era o adevărată aventură. Drept recompensă pentru că fusese ascultător și nu ridicase nici un fel de obiecții la spital, i se promisese o excursie pînă la parcul de distracții din orașul Arlington, învecinat cu Dallas-ul. Fiind la curent cu principalele lui puncte de atracție, datorită televiziunii și reclamelor tipărite, băiatul pălăvrăgise nonstop despre el pe tot parcursul după-amiezei, în timpul cinei și în cadă, la baia de seară.

Jack era obosit și în același timp destul de îngrijorat la gândul că Anna se va întoarce singură acasă, după lăsarea întinericului. El îi propuse lui David să se culce devreme.

– Dacă te culci, vei pleca odihnit la drum.

– Dar nu sînt obosit, Jack, protestă băiatul. Și, oricum, nu sînt obligat să mă urc în pat decît atunci cînd limba mică este în dreptul cifrei opt.

Jack abia aștepta să se întindă în pat. Orele pierdute cu o zi în urmă urmărindu-l pe Cecil Herbold își spuneau cuvîntul. Pe deasupra, în ziua aceea avusese de rezolvat toate treburile lăsate baltă cu o zi înainte. Și nu numai atît. Fusese nevoit să-l supravegheze și pe David, care necesita, după cum constatare, o atenție permanentă.

Dar limba mică nu era în dreptul cifrei opt.

– Bine. Atunci ce-ai zice de un joc de cărți? Alegem Singuratica?

Jucară pe masa din bucătărie, mîncînd înghețată de ciocolată. David cîștigă trei jocuri la rînd. Jack nu se putea concentra, deoarece se gîndea la Anna. Frații Herbold se întrecuseră pe ei astăzi, în orașelul acela din Arkansas. Călătoria pe care o făcuse cu o zi în urmă, pînă în Blewer, nu-l obosise pe Cecil atît de mult încît să nu poată participa la jaful care se soldase cu moartea a patru oameni nevinovați.

În ciuda nenumăratelor razii, foarte bine organizate de către forțele polițienești, frații nu fuseseră prinși. Cecil știa că Delray se afla în spital și că nora acestuia rămăsese la fermă, doar cu fiul ei și cu un angajat. Logic, cei doi frați n-aveau de ce să-și asume riscul de a veni pînă la fermă, dar nici apariția de ieri a lui Cecil nu fusese logică. Lui nu-i plăcea deloc afacerea asta.

— Cum se poate să nu fi utilizat metal?
— Cine?
— Nu mă ascuți, Jack?
— Ba da, te ascult. Mă gîndeam cum să fac ca tu s-o extragi din pachet pe Singuratică.

— Joc bine.
— Sigur că joci bine.
— Vorbeam de cuțitul tău. Cum se poate ca indienii să nu fi utilizat metal atunci cînd făceau asemenea cuțite?

— Nu aveau metal. Se foloseau doar de piatră sau obsidian.

— Ce-i aia obsindium?
— Obsidian? Este sticlă vulcanică.
— Sticlă obținută dintr-un vulcan? Doamne!
— Hmm.

— Cum face vulcanul sticlă, Jack?
Dacă Cecil și Carl veneau aici, cum va proceda el? Ce putea să facă, fără să intre la apă?

— Jack?
— Of, nu știu, David.
— Credeam că știi totul.
— Nu. Nu știu aproape nimic.

David fu cel care cîștigă jocul. Amestecară cărțile. David le împărți.

— Ții minte că într-una din zilele trecute, cînd am simțit nevoia să fac pipi, mi-ai zis că pot să fac afară, cu condiția să nu-mi fac un obicei din asta?

– Îhî.

– Amîndoi am făcut pipi.

– Îhî.

– Mama zice că...

– I-ai spus mamei tale?

– Evident.

– Minunat, mormăi Jack în șoaptă.

– Mama zice că ai dreptate. În cazuri de urgență, se poate, cu condiția să nu fie nici o doamnă prin preajmă.

– Bun sfat. Ascult-o pe mama ta. Jack o avea din nou pe Singuratică.

– Am mai întrebat-o ceva. Dacă penisul meu va fi vreodată la fel de mare ca al tău.

Jack își ridică brusc privirile.

– Ce?

– Mi-a zis că va fi, dar, pînă atunci, mai trebuie să cresc.

– Ce-i asta?

– Ei, doar știi, Jack. David mimă exasperarea privind în tavan. Vorbeam de *penisul* tău.

– Nu, spuse Jack, cerîndu-i să tacă printr-un gest ferm. Am auzit ceva.

– Este mașina mamei.

Împingîndu-se, traversară în fugă spălătoria, pentru a se năpusti afară, pe ușa din spate a casei. David se grăbea convins că sosise mama sa. Jack se grăbea temîndu-se să nu fie altcineva.

Era mașina Annei. Coborînd treptele din două în două, David i se adresă, simultan, prin cuvinte și prin semne:

– Mamă, mamă, i-a ghicește ce-am făcut! Geamantanul meu este plin cu tot ce trebuie. Sînt gata să plec la Dallas. La ce oră pornim mîine? Imediat ce mă trezesc, sau după ce mîncăm? Jack m-a lăsat astăzi să mă urc pe unul dintre cai. S-a ținut de frîu și l-a condus de jur-împrejurul țarcului; am reușit să stau singur în șa! Să nu-ți faci griji, pentru că m-am

ținut bine de oblînc. N-am căzut. Cartea mea cu dinozauri este în geamantan. Am făcut deja baie. Acum jucam împreună cu Jack jocul acela care se numește Singuratica.

Cît o fi înțeles Anna din toată această pălăvrăgeală, Jack nu-și putea da seama. Ea îl săltă pe David și-l strînse și mai tare la piept. Băiatul încolăci picioarele în jurul taliei ei, bătînd-o pe spate cu palmele lui mici.

Privirile li se întîlniră pe deasupra umărului băiatului.

Jack realizează ce tragedie se petrecuse.

În cele din urmă, David se zbatu pentru a se elibera. Anna îl lăsă jos.

– Am mîncat înghețată. Jack m-a lăsat să torn pe ea niște sirop Hershey's. N-am scăpat nici o picătură. Pot să-ți prepar și ție una, mamă, știu cum se face.

Ea îi făcu niște semne. David îi traduse lui Jack:

– Zice că altă dată, nu în seara asta. Este obosită.

– Atunci, cred că ar fi mai bine s-o ducem înăuntru.

Pe drum, Jack încercă să mai întîlnească o dată privirile Annei, însă ea evită să se uite la el.

Ajunsa în bucătărie, Ana scoase din frigider o carafă cu suc de portocale și își umplu un pahar.

David continua să turuie:

– Ghici ce-am mîncat la cină, mamă. Hot dogs. Jack se pricepe la hot dogs. Și să știi că mă va învăța cum să joc dame, ca să-i pot face o surpriză bunicului, atunci cînd se va întoarce acasă.

Annei i se șterse zîmbetul de pe față. Cu mișcări grăbite, ea se întoarse pentru a-și lăsa paharul gol în chiuvetă.

– Știi ce, David? spuse Jack. Cred că mama ta este doborîită de obosală. Eu, cel puțin, așa nu mai pot. Ce-ai să ne-am duce cu toții la culcare? Ce-ar fi să-ți conduci camera la etaj? Încui eu ușa, la plecare.

– Cît mă urc mai devreme în pat, cu atît am să mă doarm devreme, nu-i așa, Jack?

– Te cred.

David își strecură mîna între degetele Annei.

– Haide, mamă. Am eu grijă de tine.

Anna îi mîngîie obrazul. David nu păru să observe lacrimile care îi scilipeau în ochi.

– Noapte bună, Jack.

– Somn ușor, David. Ne vedem mîine dimineată.

Jack șterse cupele lipicioase de înghețată, apoi le puse în spălătorul automat de vase. Cînd termină, duse la spălătorie niște prosoape umede. La întoarcere, o găsi pe Anna în bucătărie. Arăta istovită. Își scoase sandalele și își trase cămașa de sub cordonul fustei.

– Delray...? întrebă Jack.

Anna dădu aprobator din cap, apoi se îndreptă spre unul dintre bufete. Jack o opri din drum.

– Ia loc. Spune-mi doar ce vrei, și îți aduc.

Graba cu care se supuse Anna dovedea starea de epuizare în care se afla. După ce se așeză, ea luă un carnețel și un creion.

– Ce vrei?

Anna arătă spre o cutie cu ceai. Jack umplu cu apă ceainicul electric și îl băgă în priză. După ce puse pe masă o ceașcă și o farfurioară, se așeză în fața ei.

– I-ai spus lui David?

Oftînd, Anna își scutură capul, apoi făcu semnul corespunzător somnului.

– Cred că n-ai greșit. Îi poți spune mîine. Nu-i prea tîrziu.

Anna îi scrisese pe carnețel că David va fi dezamăgit de anularea excursiei la parcul de distracții „Six Flags”.

Jack îi zîmbi cu tristețe.

– Normal, este copil.

– Îți mulțumesc că ai stat astăzi cu el.

– Nici o problemă.

– N-am știut că voi lipsi atît de mult. Eu...

Întinzându-se peste masă, Jack luă creionul dintre degetele ei lipsite de vlagă.

Ea îi spuse prin semne:

– *Mulțumesc.*

– *Pentru puțin*, răspunse Jack, tot prin semne.

Se auzi țîrîitul telefonului. Jack arătă spre el și o întrebă dacă îi permitea să răspundă.

– *Te rog.*

– Alo?

– Domnul Sawyer?

– Da.

– Marjorie Baker la telefon. Am sunat ca să mă asigur că Anna a ajuns cu bine acasă.

– A ajuns cu cîteva minute în urmă.

– Cum se simte?

– Este foarte obosită, cum era de așteptat.

– Vreți să-i transmiteți un mesaj din partea mea? Spuneți-i că am luat legătura cu șeful unui magazin de pompe funebre. Ne-a stabilit o întâlnire pentru mîine dimineată, la ora nouă.

– Sînteți extraordinar de drăguță, doamnă Baker.

– Măcar atît pot să fac și eu. Aveți un creion și o foaie de hîrtie?

Jack notă informațiile legate de întâlnirea din ziua următoare, apoi spuse:

– Pot să vă pun o întrebare? Nu vreau s-o obosesc pe Anna și mai mult punînd-o să scrie. Aș vrea să știu ce s-a întîmplat. Ultima informație care mi-a parvenit era că Delray trebuia să plece spre Dallas, pentru a fi operat.

– A mai făcut un atac de cord. Toate eforturile de reanimare au fost inutile.

Marjorie Baker îi spuse, pe scurt, toată povestea. Jack o ascultă cu atenție.

– Înțeleg, murmură el cînd Marjorie tăcu. Mulțumesc. Îi voi transmite Annei mesajul dumneavoastră.

– Dacă are nevoie de mine, spuneți-i să nu ezite să mă sune.

– Vă mulțumesc încă o dată.

Jack puse receptorul în furcă exact în momentul în care ceainicul începu să fluiera. El îl duse la masă, pentru a turna apa fierbinte peste pliculețul de ceai ales de Anna. Apoi se așeză pe scaunul lui, de pe partea cealaltă a mesei.

– Vrei să mănânci?

Anna refuză și puse o linguriță de zahăr în ceaiul cu aromă de fructe de pădure. Abia după ce luă câteva înghițituri, își ridică din nou privirile spre Jack. El îi împinse în față biletul pe care notase ora și locul întâlnirii din dimineața următoare. Anna îl citi.

– Doamna Baker mi-a zis că s-au luptat aproape o jumătate de oră ca să-l mențină în viață pe Delray.

Ea scrisese:

– Au făcut tot ce-au putut.

– Hristoase, Anna, scuză-mă.

Lacrimile pe care Jack le văzuse ceva mai devreme sclipind în ochii ei începură să i se scurgă libere pe obraji. Jack își împinse scaunul în spate, pregătindu-se să se ducă la ea, dar Anna îl opri întinzând mâinile.

Jack se reaseză pe scaun.

– Care a fost cauza atacului de cord? Vestea vizitei lui Cecil?

Ștergându-și lacrimile de pe obraji, Anna scrisese:

– Posibil.

– Vestea jafului, care a avut loc azi-dimineață la banca aceea, a ajuns la spital? Anna înclină din cap, obosită. Deducînd că răspunsul era afirmativ, Jack întrebă: Crezi că a ajuns și la urechile lui Delray?

Ea ridică din umeri, apoi scrisese:

– Nu cred. Oricum, era, și așa, destul de îngrijorat. N-a murit împăcat.

Jack o privi, așteptînd-o să-și continue ideea.

– Nu cred că a aflat de jaf, însă se temea de ce ar putea face Carl și Cecil. Și-a dat sufletul făcîndu-și probleme din pricina lor, a fermei, a împrumutului bancar. Era neliniștit și pentru viitorul lui David.

Cînd Anna își ridică privirile, Jack spuse:

– Nu numai al lui, ci și al tău, sînt sigur.

– De ce al meu? Delray ți-a vorbit despre mine?

Cele două linii trase sub ultimul cuvînt erau, pentru Jack, o dovadă clară a emoției care pusese stăpînire pe ea.

– Nu foarte mult, Anna. Mi-a dat de înțeles că ar fi fost nedrept cu tine.

Încruntîndu-se, Anna scrise:

– De ce nedrept?

– Oh... Jack nu știa ce să spună. Delray nu recunoscuse că atitudinea sa posesivă față de Anna fusese nedreaptă. Îi sugerase acest lucru, însă el nu putea să dea interpretări gîndurilor cuiva, care nu se mai putea apăra.

Anna mîzgăli pe foaie o propoziție, apoi întoarse carnetul spre el.

– Nu știi nimic despre chestiile astea.

– Știu că te-a iubit.

Anna se ridică brusc în picioare și ieși din bucătărie. Jack fu cît pe ce să-și răstoarne scaunul cînd se repezi după ea. Anna depăși pragul din fața casei și închise ușa după ea. Ignorîndu-i gestul, Jack o urmă pe verandă. O găsi sprijinită de unul dintre stîlpii de susținere ai acoperișului.

Luînd-o de umeri, o întoarse spre el. Ea îi opuse rezistență, dar eforturile îi fură inutile.

– Evident că te-a iubit, Anna. Nu trebuia să-mi spună ca să știu. Orice prost și-ar fi dat seama.

Ea făcu un semn, un semn rapid, brusc.

Jack ridică din umeri, neajutorat.

Deși neintenționat, felul în care își coborîse genele fu al naibii de sexy. Jack își alungase din minte o imagine care îl obsedase toată ziua. Acum era momentul potrivit s-o readucă.

Anna venise din pat direct la rulota lui, pentru a-l chema în casă. Cămașa de noapte cu care fusese îmbrăcată avusese niște bretele subțiri, fără a fi acel gen de lenjerie specific femeilor care doreau să seducă. Cu toate acestea, îi dăduse senzația că este moale, delicată, diafană, că i se poate topi în mână așa cum se topește vata de zahăr în gură. Iar, pe sub ea, i se păruse că Anna nu mai purta nimic.

De atunci, nu mai avusese timp să se gândească la această imagine. Întîi discutase la telefon cu asistenta de la reanimare, despre situația critică a lui Delray, apoi David vărsase laptele. După plecarea grabnică a Annei, avînd de dus la îndeplinire sarcinile zilnice și fiind nevoit să joace rolul de bonă, își refuzase luxul de a pierde vremea amintindu-și cum arătase Anna în cămașă de noapte.

Acum, dădu frîu liber imaginației. Formele Annei, pe care le întrezărise prin materialul fin al cămășii, îl duceau cu gîndul la fotografia alb-negru pe care și-o făcuse singură. Roua de pe iarbă îi umezise poalele, lipindu-i cămașa de pulpe. Din cauza asta și a tălpilor ei goale, avusese senzația că este fragilă, că are nevoie de protecție. Pielea ei netedă, delicată făcea un contrast șocant cu pieptul și picioarele lui păroase. Se simțise ca o gorilă mătăhăloasă lîngă un fluturaș. Și acum se simțea cam la fel. Stînd atît de aproape unul de altul, sînii Annei aproape îl atingeau. O singură mișcare a oricărui dintre ei i-ar fi adus în contact direct. De fapt, nu era necesară o mișcare, ci o simplă înclinare a trupului, oricît de mică.

Dacă ar fi avut de-a face cu altă femeie, nici nu s-ar fi gîndit la gesturile lui. S-ar fi lăsat condus doar de instinct.

Ar fi știut cînd este momentul să pună mîna pe ea. Ar fi știut cum s-o atingă, ce să mîngîie, cînd să sărute, care era cel mai potrivit moment pentru a începe să-i scoată hainele. Cu o străină oarecare, care ar fi consimțit să fie a lui, ar fi știut cum să procedeze. Obișnuia să-și ducă femeile în pat seara și să le părăsească dimineața, satisfăcut din punct de vedere fizic, dar neimplicat emoțional.

Cu Anna, însă, practicile obișnuite nu puteau fi aplicate. Pe Anna o cunoștea. Îi știa familia, știa în ce situație se află, cît de vulnerabilă era în seara aceasta și, în special, știa că îl va urî dacă va profita de vulnerabilitatea ei.

Forța cu care se simțea atras de ea nu apăruse brusc. Nu era o poftă de om desfrînat. Nu fusese cuprins de o dorință carnală furibundă. Începuse să tînjească după ea din momentul în care o văzuse. De atunci, își dăduse seama că dorește s-o aibă. Inițial, refuzase să recunoască. Nu recunoscuse nici atunci cînd, lucrînd în țarc, o surprinsese urmărindu-l din pragul ușii și nici cînd realizase că scena petrecută în grajd avusese o oarecare importanță pentru ea. Fusese măgulitor, evident, dar nu profitase de situație pentru că... ei, pentru că nu avea de gînd să rămînă multă vreme pe aceste meleaguri. Și pentru că nu semăna cu tatăl lui.

Oricum, cel mai mare obstacol fusese Delray. Știind ce simțăminte nutrise acesta față de Anna, nu s-ar fi putut lega de ea. Nici într-un milion de ani. Nici dacă Anna ar fi încercat să-i facă avansuri.

Dar Delray nu mai era, iar Jack dorea din tot sufletul s-o atingă. Evita însă orice gest, conștient că el ar fi putut avea două efecte complet opuse. Ori reacția Annei ar fi fost pozitivă, caz în care ar fi ajuns să facă împreună un sex nebunesc, ori negativă, situație în care s-ar fi pomenit că i se spune să-și ia labelle jegoase de pe ea și să se care.

În ambele situații, el ar fi fost pus în mare încurcătură.

În consecință, își luă mâinile de pe umerii ei. De fapt, îi alunecară de-a lungul brațelor Annei, întrerupînd contactul abia cînd ajunseră la nivelul încheieturilor. Imediat după aceea, făcu un pas înapoi. Anna își ridică privirile. Deși avea gura uscată, Jack reuși să spună:

– Este mai bine să intri în casă, Anna.

Probabil că expresia lui o avertiza că trebuie să-i dea ascultare, că orice clipă de întîrziere ar fi dezechilibrat o balanță delicată, că în cîteva fracțiuni de secundă relațiile dintre ei puteau suferi o modificare decisivă. În cazul în care nu voia să schimbe nimic, trebuia să plece imediat. Ezitînd doar o clipă, Anna îl ocoli cu pași grăbiți și se furișă în casă, pe ușa din față.

Urmărind-o cum se îndepărtează, Jack îi aduse, în șoaptă, un elogiu lui Delray.

– Delray, ai fost un bărbat mult mai bun decît mine.

Ce-i cu el? Connie Skaggs stătea la capătul banchetei din spate a mașinii, lipindu-se cu încăpăținare de portieră. Myron ședea în capătul opus. Spațiul dintre scaunele din față și banchetă nu era suficient pentru picioarele lui lungi. Genunchii îi ajungeau aproape la nivelul bărbiei.

– I s-a întâmplat ceva sau așa este el din născare, sinistru ca iadul?

Privind-o prin oglinda retrovizoare, Cecil spuse:

– Este un tip puțin diferit de ceilalți, dragă, asta-i tot. Carl susține că dacă te obișnuiești cu el nu-i mai observi ciudățeniile. Așa-i, Carl?

– Da, așa am spus. Carl stătea prăbușit pe scaunul din față, de lângă șofer, cu umerii atât de apropiați de urechi, încât gulerul cămășii îi ajungea sub buze.

– Mă trec toți fiorii când îl privesc, afirmă Connie candidă, de parcă Myron n-ar fi fost suficient de aproape pentru a o auzi. Ar fi bine să-și țină mâinile alea cadaverice departe de mine.

– Nu-ți va crea nici un fel de probleme, o asigură Cecil.

– Nu vreau să zic decît că... Amenințarea abia insinuată de Connie încărcă atmosfera, dar fata se răzgîndi, lăsînd-o nerostită pînă la capăt. Își încrucișă brațele la piept, într-un

gest parcă protector, apoi își aținti privirile pe fereastră, deși afară era întuneric.

În timp ce ei discutaseră, Myron ațipise. Capul, căzut în față, i se bălăbănea. O picătură de salivă îi atârna de buza inferioară, amenințând să cadă din clipă în clipă.

Cecil și-ar fi dorit ca amica lor, Connie, să fie mai binevoitoare cu Myron. Sau măcar să-și fi păstrat opiniile pentru ea. Situația în care se aflau nu necesita complicații suplimentare. Înghesuiți toți patru într-un spațiu atît de mic, o perioadă atît de lungă de timp trebuiau să se suporte. Dacă nu-și puteau tolera reciproc ciudățeniile, tensiunea avea să devină insuportabilă. Carl era deja într-o dispoziție extrem de proastă.

Carl își scosese cravata și sacoul cu dungulițe albe pe care îl purtase la bancă. Cecil se întreba de unde furase îmbrăcăminte. Era al naibii de sigur că aceasta nu-i aparținea lui Carl.

Cînd vorbiseră la bancă, abia reușise să-și recunoască fratele, care își răsese perciunii și își unsese părul cu gel, lipindu-și-l de cap. Conform planului, trebuiau să se întâlnească acolo, la un anumit moment, bine determinat. Deghizarea lui Carl îl lăsase pe Cecil cu gura căscată. Un observator întîmplător n-ar fi putut face nici o legătură între afaceristul de modă veche și pușcăriașul evadat. Carl era al naibii de deștept.

Un om care tocmai dăduse o spargere atît de îndrăzneță la o bancă, sustrăgînd mai multe sute de mii de dolari, n-ar fi trebuit să fie așa de nefericit ca frățiorul lui. Din contră, ar fi trebuit să dorească să-și sărbătorească succesul. Ori el era aproape la fel de „fericit“ ca un gropar. Îmbufnarea lui îl îngrijora extrem de mult pe Cecil, care știa, din experiență, că stările depresive ale fratelui său nu prevesteau nimic bun.

Sperînd să evite un dezastru, el încercă să-l atragă în discuție pe Carl, pentru a-l înveseli:

– Voi doi ați făcut isprava aia de acum câteva seri, de la benzinărie?

– Tu ce crezi? mormăi Carl.

– Cred că voi ați făcut-o. Cecil îl înghionti cu cotul, în joacă. Este genul de pozna care l-ar tenta pe frățiorul meu cel mic. Apoi, pe un ton mai puțin amical, adăugă: Presupun că n-ai avut altă posibilitate decît să fii crud cu copilul ăla, nu?

Carl își întoarse capul. În momentul în care privirile li se întâlneau, privirea lui părea goală.

Cecil zîmbi nervos.

– Trebuie să recunoști că treaba aia a fost cam murdară... știi tu, ceea ce i-ai făcut fetei. Nu că nu te-aș înțelege... Te înțeleg, dar s-a afirmat că violul n-a avut nici o legătură cu sexul. Totul a ținut de *autocontrol*.

Carl își întinse brațul pe spătarul scaunului.

– Așa s-a afirmat?

– Am auzit la *Viața subterană a Americii*. Știi tu, emisiunea aceea de pe HBO.

– Nu, nu știu. Acolo unde am fost eu, nu prindeam HBO-ul.

Cecil regreta amarnic că adusese în discuție acest subiect.

– Au făcut un documentar privitor la viol.

– Păi, au greșit. M-am descărcat în toate găurile pe care le-am găsit, fără să mă gîndesc nici măcar o clipă la autocontrol.

– Ce dezgustător!

Exclamația îi aparținuse lui Connie. Carl își întoarse privirile spre bancheta din spate.

– A vorbit cineva cu tine? Nu cred. N-am auzit pe nimeni adresîndu-ți vreun cuvînt.

– Connie, te rog, spuse Cecil, încercînd să prevină un posibil conflict între Connie și fratele său. Taci din gură. Carl discuta cu mine.

– Dar ce, eu sînt invizibilă? întrebă Connie iritată.

– Nu, dar...

Ea îl întrerupse:

– Atîta timp cît mă aflu aici, am dreptul să-mi spun părerea.

– *Ce naiba ți-a trecut prin minte, Cecil?*

Tonul ridicat îl trezi pe Myron, o agită pe Connie și îl luă prin surprindere pe Cecil, care fu cît pe ce să iasă cu mașina de pe carosabil. Cu toate acestea, el se simți ușurat văzîndu-l pe Carl că, în sfîrșit, explodează. Nu mai trebuia să stea cu frica în sîn, așteptînd producerea acestei descărcări nervoase. De acum, atmosfera va începe să se detensioneze, cu toate că ceva în tonul lui Carl nu-i plăcuse.

– Ce-am făcut?

– Ce-am făcut? îl imită Carl. Vreau să știu cînd ți-a venit ideea tîmpită de a o lua pe individa asta cu noi.

– De ce nu mă întrebi pe mine? spuse Connie.

– Pentru că îl întreb pe fratele meu.

– Pot să dau socoteală singură pentru faptele mele!

– Tacă-ți gura! țipară frații, la unison.

Myron se scobea nepăsător în nara dreaptă.

– Am cunoscut-o pe Connie la bancă, începuse Cecil să explice. Vinerea este ziua în care îmi scot banii. Încet, încet, am început să legăm cîte o discuție. În fiecare vineri, așteptam cu nerăbdare să mă întîlnesc cu ea. Într-o bună zi, a apărut la garaj și m-a rugat să-i pun la punct mașina. Din acel moment, lucrurile s-au precipitat. Ne-am plăcut unul pe altul și am început să ieșim împreună.

– Nu dau nici un ban pe viața ta amoroasă, spuse Carl, cu dispreț. Vreau să știu de ce ai băgat-o în afacerea asta. Auzi, să implici o afurisită de muiere! Ești nebun? Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Absolut deloc.

Nervos, Cecil spuse:

– Connie mi-a vorbit despre ura pe care o nutrește față de bancă și față de colegii ei, care își lingușesc în permanență șefii, și sînt, cu toții, niște snobi nenorociți. Mi-a vorbit despre dorința ei de a se răzbuna pe ei, pentru insultele pe care i le-au adresat, pentru modul în care s-au comportat cu ea, tratînd-o ca pe un jeg. Și, uite așa, mi-a venit ideea... Într-o noapte.

– Ca un fel de viziune, nu? întrebă Carl, cu sarcasm.

– Mda, ca un fel de viziune. Ignorînd pufnitura batjocoritoare a fratelui său, Cecil continuă: Am început să glumesc cu Connie, zicîndu-i: „Trebuie să jefuim banca aia. Îi învățăm noi minte“. Prostii dintr-astea. Apoi am început să vorbesc serios, iar ea și-a dat seama că nu mai glumesc și s-a declarat de acord.

– Deci ești satisfăcută? întrebă Carl, aruncînd încă o privire întunecată în direcția femeii. Apoi, adresîndu-i-se lui Cecil: Ești un idiot orb! Un nenorocit! Te-a prins în plasă cu păsărica ei. Asta a făcut! Te-a sedus ca să te convingă s-o implici în acțiune.

– Crede-mă, Carl, n-a fost așa, spuse Cecil, furios. Connie ne-a fost de mare ajutor. Dacă n-ar fi fost ea, nu ne-am fi putut descurca atît de ușor. Am avut nevoie de un om *dinăuntru*, care să ne sprijine. Doar ai văzut-o cu ochii tăi cum l-a ucis pe polițistul ăla.

– Faptă care i-a ațîțat pe toți colegii lui împotriva noastră.

– Faptă care ți-a salvat pielea! țipă Connie de pe bancheta din spate. Polițaiul avea arma îndreptată spre tine, cretinule. Și nu da vina pe mine. Nu i-am ațîțat eu pe colegii lui. Primul strop de sînge s-a scurs din cauza ta, cînd l-ai omorît pe motociclist. Ca să nu mai zic că monstrul ăsta mîncător de muci de lîngă mine nu s-a lăsat pînă cînd n-a participat și el la crime.

Carl se uită la Cecil.

– Se pare, dragul meu frate mai mare, că singurul care n-a ucis pe nimeni ești tu. Dar așa se întîmplă întotdeauna, nu?

Cecil apăsă cu toată forța pe frînă și mașina se opri scrișnind, în mijlocul drumului. Nu conta unde se oprise. Fîșia aceea de asfalt, care șerpuia printr-o pădure deasă de pini, nu era circulată. Cecil nu știa dacă drumul avea vreun nume sau vreun număr. Era puțin probabil să figureze pe hartă. El se lăudase că refugiul pe care îl găsisese pentru ei era atît de bine ascuns în desiș, încît ar fi trebuit „să instaleze o conductă pentru alimentare cu lumină solară“.

Atunci, avusese chef de glume. Acum însă, cînd se întoarse spre Carl pentru a-l întreba ce sens avusese remarca lui insinuantă, nu fu nici drăguț, nici amuzant.

– Am vrut să zic că ori de cîte ori o dăm în bară, eu sînt cel care trebuie să găsesc o soluție pentru a ieși din rahat, răspunse Carl pe un ton dușmănos, după care se întoarse iarăși spre Connie. Don Juanul tău, aici prezent, ți-a vorbit vreodată despre lașitatea de care a dat dovadă în Arkadelphia?

– Pistolul meu este încărcat! îl avertiză Cecil, cu o voce ridicată, anormal de subțire.

– Așa mi-ai spus și atunci, dar în fața completului de judecată ai afirmat că în momentul atacului n-ai fost în stare să apeși pe trăgaci, că nu te-ai simțit capabil să-l împuști pe tipul ăla.

– Asta mi-a spus avocatul să afirm. El m-a obligat, Carl. Tu l-ai avut ca avocat pe yankeul ăla liberal, cu coadă de cal, care părea că scoate foc pe nări, ca un dragon. Al naibii de bine ți-au prins idealurile lui. Al meu mi-a zis s-o fac pe penitentul, așa că am făcut-o.

– Mda, mă rog, sînt înclinat să cred că ai fost martor al acuzării. Asta înseamnă, dragul meu frate, că ești un laș.

Cecil se întinse spre scaunul alăturat și îl prinse pe Carl de gît.

Carl îl lovi în stomac, cu țeava pistolului.

Connie țipă:

– Ce naiba faceți?

Cecil se lăsă moale pe spătar. Își ținea mîna în dreptul plexului și încerca să-și recapete respirația.

Rîzînd, Carl își băgă arma la loc, sub centura pantalonilor, apoi, întinzîndu-se spre fratele său, îi apucă între mîini fața înroșită.

– N-am făcut decît să te supun unui test, frățioare. Am vrut să văd dacă ai mai mult nerv. Și ai, Dumnezeu mi-e martor. Uau, cum te-ai repezit la mine! L-ai văzut, Myron?

– Da, Carl.

– Ne-am fi putut folosi de el la Tucker, ca să ne ajute să-i punem la punct pe afurisiții ăia de negri, nu-i așa, Myron?

– Sigur că am fi putut, Carl.

– Sînteți niște descreierați, spuse Connie cu respirația întretăiată. Atmosfera se detensionase. Fiecare își descărcase nervii, mai mult sau mai puțin. Descreierați ca niște ploșnițe, adăugă femeia.

Carl îl plesni ușor peste obraz pe Cecil.

– Te simți bine, Cec?

Cecil nu-și reglase încă respirația, dar pentru a nu risca să-și dezamăgească fratele, îi făcu semn că totul este în regulă.

– Atunci, urnește din loc căruța asta și du-ne mai departe, frățioare, du-ne mai departe. Du-ne la cabana aia a ta, ca să mă pot descotorosi de afurisitele astea de haine. În ce privește moda, eu și defunctul G.R. Bailey n-am prea avut aceleași gusturi.

– Cine este G.R. Bailey?

– Ei, este o istorie veche. Și el, și bătrîna lui doamnă, și dolofana ei soră, spuse Carl. De fapt, totul face parte din istorie. Eu privesc doar spre viitor. Avem foarte multe planuri de făcut, Cec. Cu cît le facem mai repede, cu atît mai bine. Iisuseee, ce plăcut este să te reîntorci la afacerile tale!

– Evident că este, Carl, spuse Cecil, respirînd greoi. Reîntîlnirea fraților Herbold reprezintă un eveniment al naibii de plăcut.

Carl se întoarse spre Connie.

- Îmi este foame. Știi să gătești?
- N-ai decît să mănînci rahat și să mori.
- Carl rîse din nou, apoi își bătu fratele pe umăr.
- E deșteaptă și obraznică. Nu-i de mirare că ai plăcut-o.

Nimic nu face mai mult apel la tradiții decît moartea. Chiar dacă decedatul ieșise din grațiile Domnului și ale oamenilor, obiceiurile erau respectate cu strictețe. Încetarea din viață a lui Delray Corbett nu trecu neobservată de comunitatea în sînul căreia trăise.

În dimineața următoare, în ziarul local fusese publicat un necrolog, scris pe baza informațiilor furnizate de Marjorie Baker, la rugămintea Annei. Comitetul de caritate al bisericii își luase sarcina de a face rost de alimentele necesare, care fuseseră duse la fermă de femeile din comitet. Simțindu-se jenate să i se adreseze unei persoane care nu le putea răspunde, ele sosiseră cu o mulțime de caserole, prăjituri și platouri cu pui prăjiți sau cu șuncă la cuptor. Și stătuseră doar atîta timp cît cereau regulile de politețe.

Delray fu îngropat lîngă soția și fiul lui, în acordurile unei mici fanfare. Trecutul era cel care impunea respectarea ritualurilor funerare. De data aceasta, el împrăpătă memoria oamenilor, care își amintiră de soarta nefericitei Patsy McCorkle și de legătura existentă între ea și Delray, datorită incorigibililor lui fii vitregi. Drept urmare, stigmatul îl urmă pe Delray și în groapă.

În timpul vieții, acesta întreținuse relații doar cu cîțiva inși, pe care îi considerase prieteni adevărați. Pe ceilalți concetățeni îi evitase, preferînd autoexilul pe care și-l impusese în ultimii cîțiva ani. Ca atare, la slujba religioasă participaseră numai cei care se simțiseră obligați s-o facă. Fusese o mîna de oameni, din care mai dispăruseră cîțiva atunci cînd se formase cortegiul, care-l conducea pe Delray pînă la cimitir.

Așezată alături de David, sub un umbrar, Anna se uită la

puținii participanți. Printre ei, erau câțiva dintre amicii cu care obișnuia Delray să joace domino. O singură prezență o surprinse: cea a unui fost prieten al soțului ei, care le fusese cavalier de onoare la cununie. Nu-l mai văzuse de la funeraliile lui Dean.

Cînd murise Dean, ea considerase că Delray greșese rupînd orice legătură cu acești tineri care deplîngeau, la fel ca el, marea pierdere suferită. Abia mai tîrziu își dăduse seama că Delray considerase că prietenii fiului său reprezentau o amenințare pentru el. Și asta, nu numai pentru că îi aduceau aminte de Dean, ci și din cauza faptului că stăteau prin preajma Annei. El vedea în orice bărbat un posibil pretendent și, ca atare, un posibil adversar.

Marjorie Baker fusese singura prietenă pe care o putuse chema la înmormîntare. Nici măcar Jack Sawyer nu venise. El se scuzase, afirmînd că i-ar fi de mai mare ajutor muncind la fermă decît participînd la funeralii; oricum, nu avea haine potrivite pentru așa ceva, mai spusese el. Anna se întreba dacă acesta era motivul real al absenței sale.

După frazele finale, preotul închise Biblia și se apropie de Anna.

— Mă rog pentru tine și pentru David, Anna.

Anna îi mulțumi, prin intermediul prietenei sale, Marjorie Baker. Totul se terminase.

David fusese solemn, anormal de liniștit pe parcursul ambelor slujbe religioase. Exuberanța sa obișnuită îl părăsise. Probabil că îl redusese la tăcere vocile aspre ale persoanelor prezente, total străine, muzica înceată a organistului, florile, lumina difuză și coșciugul presărat cu crizanteme galbene.

Anna îl întrebă dacă voia să-și ia rămas-bun de la bunicul lui, deoarece venise vremea să plece. Băiatul se uită la coșciug. Era pentru prima dată cînd părea să facă o legătură între ciudata ceremonie pe care tocmai o urmărise și bunicul său. Brusc, conștientizînd existența morții, el își lipi fața de umărul

Annei și începu să plîngă. Ea îl strînse la piept. Nu-l grăbi. Îl lăsă să plîngă în voie, cu lacrimi amare și sughițuri zgomotoase.

În cele din urmă, ridicîndu-și capul, băiatul își șterse nasul cu dosul palmei.

– *Ești gata de plecare?* îl întrebă Anna.

– Putem mânca la McDonald's?

Zîbind printre lacrimi, Anna se declară de acord cu ideea lui. Ținîndu-se de mîină, se îndreptară spre limuzina pusă la dispoziție pentru funeralii. Dar, din nefericire, exact înainte de a ajunge la ea, drumul le fu barat de Emory Lomax.

Se născuse sub o stea norocoasă. Ce altă explicație putea exista pentru acest incredibil noroc? Era fiul favorit al îngerilor, al zînelor bune, al spiridușilor, al nimfelor. Se făcuse o adevărată risipă de noroc pentru el.

La înmormîntarea lui Delray Corbett, cînd preotul începuse să rostească rugăciunea finală, Emory își înclinase capul, ascunzîndu-și zîmbetul. Corbett era mort. Mai bine decît atît nici că s-ar fi putut. Exact în momentul în care Connaught și adjuncții lui de la EastPark deveniseră nerăbdători, cerîndu-i rezultate, Emory avusese plăcerea de a-i putea suna pentru a-i anunța că cel mai mare „obstacol”, care îi împiedicase să achiziționeze valorosul teren, va fi îngropat în dimineața aceea.

I se stabilise o întîlnire poimîine. Urgentă! Era în al nouălea cer.

– Amin, spuse, în același timp cu preotul.

Copilul plîngea. Anna Corbett îl ținea în brațe. Respectuos, Emory se îndepărtă împreună cu ceilalți participanți la funeralii, pentru a-i lăsa pe membrii familiei să rămîină singuri lîngă coșciug. Ținînd cont de etichetă, se duse spre șirul de mașini, cu fruntea plecată și pași lenți, sobri, deși abia se putea abține să nu topăie pe ritmurile unui dăns scoțian vioi și să nu sară peste pietrele mormintelor pe care le întîlnea în cale.

Va fi eroul EastPark-ului. Recompensele bănești vor fi atât de mari încât amețea doar gândindu-se la ele. Se va ridica pe treptele ierarhice ale companiei cu viteza unei rachete. Va scăpa de sarcinile stupide și de toate luptele intestinale ale celor care se găseau în posturi de rang inferior, a acelor indivizi care făceau orice pentru a se afirma, dar care nu se puteau compara nici pe departe cu Emory Lomax.

Banca, tiranicul ei președinte, moștenitorul lui dificil și doamna Presley, neatrăgătoarea secretară a lui Emory, îl puteau pupa în fund. Își va lua zborul de acolo. Pa, pa, iubiților! Nimic nu-i mai putea sta în cale.

Adică, nu... exista, totuși, o *mică* problemă care trebuia rezolvată. Un impediment minor care, dacă nu va fi îndepărtat, va cauza o încurcătură majoră.

În spatele lentilelor ochelarilor săi de soare, sprâncenele lui Emory se încruntară. Nu știa prea bine cum avea să soluționeze problema. Putea fi complicată. Putea necesita...

Gîndurile îl acaparaseră într-o asemenea măsură încît fu cît pe ce s-o scape pe Anna, care venea în direcția lui, flancată de copil și de o femeie înaltă, cu păr cărunț. Emory făcu un pas înainte, barîndu-i calea.

– Doamnă Corbett, spuse, după care, prinzîndu-i degetele i le mîngîie și o bătu pe umăr ușor, cu compasiune. Îmi pare atât de rău... Îmi pare extrem de rău, murmură. Apoi, vorbind cu grijă pentru ca Anna să-l înțeleagă, își exprimă uimirea și regretul pentru moartea prematură a socrului ei. De fapt, declarațiile nu-și au locul într-un moment ca acesta, adăugă în finalul perorației sale.

Anna dădu din cap cu răceală și încercă să-și elibereze mîna. El i-o reținu pentru a-i pune în palmă o carte de vizită, peste care îi îndoi degetele.

– Trebuie să mă suni cît de repede vei putea. Este o problemă vitală. Vei fi nevoită să iei niște decizii financiare dificile, care nu trebuie amîinate. Ai nevoie de îndrumări.

Anna își smulse degetele din mîna lui, pentru a face niște semne, care îi fură interpretate lui Lomax de către femeia cea înaltă.

– Anna vă multumește. Spune că vă apreciază oferta, dar că Delray a lăsat toate problemele financiare în perfectă ordine.

Buzele lui Emory, care pînă atunci schițaseră un zîmbet larg, tremurară.

– Socrul tău a fost un om meticulos. L-am admirat foarte mult pentru această calitate.

Anna îl trată, ca de obicei, cu o înclinare condescendentă a capului.

Copilul o trase de mînă.

– Mi-e foame, mamă. Nu putem pleca?

Lui Emory îi venea să-l sugrume pe micul ticălos. Cu toate acestea, zîmbind, își coborî privirile spre el.

– Ia-o încetișor, băiete. Doar vezi că vorbesc cu mama ta.

În clipa aceea Anna îi spuse la revedere și se întoarse spre limuzina al cărei șofer îi ținea portiera deschisă.

Imaginea chipului amenințător al lui Connaught trecu unduindu-se prin fața ochilor lui Emory. Brusc, el începu să asude puternic.

– Oh, doamnă Corbett, spuse pentru a o opri pe Anna din drum. Apoi, realizînd că se adresa spatelui unei persoane surde, întinse mîna pentru a o apuca de braț. Ea și-l eliberă imediat. Scuză-mă că te rețin. Știu, afară este cald, băiatul este flămînd, ai avut parte de o zi suficient de stresantă, dar există probleme care pot avea prioritate chiar și față de... ei... Cu o înclinare a capului, Emory își completă fraza arătînd spre mormînt.

Anna devenise extrem de nerăbdătoare. Era suficient s-o privești pentru a-ți da seama în ce stare se afla.

– Știu cine v-a otrăvit vitele, i-o trînti Emory din senin.

31

înd David ciocăni la ușă, Jack tocmai își încălzea o porție de *tamales** pe mica sobă cu butan pe care o avea în rulotă.

– Mama zice că mîncarea pe care o avem ar fi suficientă pentru o armată. Se va strica dacă n-o mîncăm, așa că te întreabă dacă n-ai vrea să iei masa cu noi. Vrei, nu-i așa, Jack?

Jack luă tigaia cu *tamales* de pe sobă.

– Desigur, îți mulțumesc. Spune-i mamei tale că voi veni.

– Nu vii acum?

– Nu. Peste cinci minute.

Jack se folosi de răgazul pe care îl ceruse pentru a-și peria părul și a-și schimba cămașa. Își dădu chiar și cu puțin aftershave. Cochetăria asta era stupidă, dar, avînd în vedere că nu-și mai amintea de cînd nu mai fusese invitat la o cină, o putea considera normală.

Cînd Anna și David se întorseseră de la funeralii, îl găsiseră cocoțat pe o scară, distrugînd cuiburile păsărelelor care se aciuseră sub streșinile casei. Imediat ce mașina se

* Specialitate culinară mexicană; carne tocată, condimentată, împachetată în aluat făcut din făină de porumb.

oprise, David deschisese portiera din dreapta și se năpustise afară.

– Jack, Jack, ce faci? Te pot ajuta? Am fost la McDonald's.

Jack coborî de pe scară.

– Și ți-a plăcut, nu?

– Da. Mă pot urca și eu?

– Numai pe cîteva trepte. Nu prea sus. Ai grijă.

Anna nu fusese la fel de agilă ca fiul ei. Ea coborîse încet, mișcîndu-se de parcă rochia sa neagră, de doliu, ar fi fost făcută din zale. Părea prea grea, prea călduroasă pentru acel anotimp, prea largă pentru trupul ei firav. Ochelarii fumurii de soare îi ascuseseră ochii, dar lăsaseră să se vadă fața trasă și palidă.

– Cum te simți? o întrebuse Jack.

Prin semne, ea îi spusese că totul este perfect.

– Nu te-ai odihnit ca lumea de două zile, de cînd ai plecat de la spital. Ce-ar fi să intri în casă și să te întinzi în pat? Ia-ți liber toată după-amiaza. Îl supraveghez eu pe David.

Ea mai făcuse niște semne. Jack îi ceruse lui David să i le interpreteze. Sînd agățat de scară cu o mîină, băiatul își pusese palma streășină la ochi, pentru a și-i feri de razele orbitoare ale soarelui.

– Zice că ești foarte drăguț, dar eu sînt primul care trebuie să intru în casă, ca să-mi schimb hainele.

– Bună idee. Luîndu-l de talie, Jack îl dăduse jos pe David de pe scară. Te schimbi și vii aici, în spatele casei, pregătit să te apuci de treabă. Bine?

– Bine, Jack!

– Nu-ți lăsa hainele aruncate prin toată camera. Pune-le deoparte, ca să știe mama ta de unde să le ia.

– Așa voi face, spusese băiatul, după care se repezise în casă, lăsînd ușa să se trîntească în urma lui.

– Ar fi bine să avem și noi atîta energie, remarcase Jack în momentul în care se întorsese cu fața spre Anna.

Uitîndu-se zîmbitoare după fiul ei, Anna îl aprobase printr-o înclinare a capului.

Jack își scosese pălăria, apoi își ștersese fruntea cu o batistă.

– Căldura asta este ceva de speriat, nu? Ne-ar fi de folos cîtiva stropi de ploaie.

Banalități. Dar nu știuse ce altceva i-ar fi putut spune. Ar fi vrut s-o consoleze, însă asta ar fi însemnat să se arunce din nou în niște ape tulburi, înșelătoare. De asemenea, ar fi vrut s-o întrebe cum se desfășuraseră funeraliile, dar exista posibilitatea ca Anna să-i dea o replică tăioasă, spunîndu-i că ar fi putut să-și satisfacă curiozitatea participînd la ele. Deci, era mai bine să nu abordeze nici unul dintre aceste subiecte. Ca atare, recursese la comentariile stupide privitoare la vreme.

Toată dimineata se ocupase de treburile lui obișnuite, gîndindu-se între timp la ceea ce ar trebui să facă. Ajunsese la concluzia că ar fi fost cazul să plece de la fermă înainte de terminarea funeraliilor. Ar fi fost mai bine ca ruptura dintre el și familia Corbett să fie bruscă, fără explicații. Poate doar un bilețel concis, prin care să le ureze toate cele bune și să le spună *adios*. Dar, la naiba, nu se putea face nevăzut tocmai în ziua înmormîntării lui Delray. Frații Herbold îi purtaseră pică tatălui lor vitreg, însă moartea acestuia nu atrăgea neapărat după sine dispariția oricărui pericol pentru Anna și David. Jack nu putea pleca. Avea să amîne momentul despărțirii pînă cînd îi va vedea pe Carl și pe Cecil din nou în spatele grădiilor.

Dar asta nu înseamnă că-ți poți face de cap, acceptîndu-i invitația la masă, își spuse cu o fracțiune de secundă înainte de a intra pe ușa din spate a casei. Nici nu văzu pragul ăla afurisit, de care, împiedicîndu-se, fu cît pe ce să-și rupă gîtul.

David stătea la masă, în timp ce Anna se învârtea de colo-colo. Pusese în ordine, pe vechiul lor bufet, o serie întreagă de boluri și de platouri cu mâncare. Când îl văzu pe Jack intrînd, îi întinse o farfurie, dîndu-i de înțeles că trebuia să se servească singur.

Revărsarea de generozitate a localnicilor – niște oameni cărora Delray nu le dăduse nici o dovadă de prietenie – era uluitoare. Jack nu știuse niciodată ce poate însemna compasiunea vecinilor. Luînd puțină salată de cartofi, cîtiva castraveciori murați, niște mazăre pregătita la cuptor și o bucată de șuncă împănata cu cuișoare, tăvălita prin miere, el își aminti de moartea mamei sale.

Crescuse în Baytown, pe cealaltă parte a golfului Galveston. Mama sa îl crescuse muncind la o spălătorie minimum zece ore pe zi. Când venea acasă, mîncă ceva în fugă, apoi se culca și nu o dată adormea plîngînd. Din prima perioadă a copilăriei lui, Jack își amintea că dorise tare mult să-i poată alina suferințele.

Duminica fusese singura ei zi liberă. Obişnuia să se scoale tîrziu, să se ocupe de treburile gospodărești, să facă cumpărături și să se retragă în camera ei devreme, pentru a putea începe odihnită noua săptămînă. Nu avusese prea multe clipe de relaxare. Rareori li se întîmplase să se distreze. Lupta pentru supraviețuire le consumase aproape tot timpul.

Într-o dimineață, Jack o găsisese moartă în pat. Anunțase poliția, care, la rîndul ei, îl chemase pe procuror. Acesta făcuse toate aranjamentele necesare pentru ridicarea cadavrului. O autopsie formală evidențiasese că moartea fusese cauzată de un anevrism cerebral, care o ucisese instantaneu. Drept urmare, mama sa fusese lăsată să se odihnească în pace, fără a se face nici un fel de tam-tam.

Tatăl lui își făcuse apariția o săptămînă mai tîrziu.

Jack nu știuse unde să-l caute pentru a-l anunța că-i murise soția. Nu-l găsisese la ultima adresă pe care i-o lăsase mamei

sale; venirea lui fusese pur întâmplătoare. Obişnuia să treacă pe la ei, din cînd în cînd.

Tatăl lui era mai vîrstnic doar cu cincisprezece ani decît Jack. Fusese mai tînăr decît soţia sa cu aproximativ zece ani. Fusese un bărbat frumos, lucru pe care îl sublinia deseori, cu multă plăcere. Lui Jack îi spusese că era „recolta apărută datorită unei seminţe rătăcite de ovăz sălbatic“. „Te-am semănat într-o noapte de sîmbătă, cînd, bînd prea mult whisky, m-am uitat la mama ta cu ochi prea împăienjeniţi şi n-am văzut cît e de urîtă“, îi explicase el. Cînd aflase că mama lui rămăsese însărcinată, tatăl sau o luase în căsătorie, însă considerase că asta era unica lui obligaţie.

Ori de cîte ori le făcuse favoarea de a-i vizita, Jack sperase cu un optimism copilăresc că va rămîne cu ei. Îl dusesse la plimbare, rîsesse, o făcuse pe mama lui să zîmbească. În plus, Jack o auzise chicotind noaptea, de unde trăsese concluzia că era fericită cînd îl avea pe soţul său alături, în pat.

Dar bucuria lor fusese întotdeauna de scurtă durată. După cîteva zile petrecute împreună, începeau inevitabilele certuri. Tatăl lui se lăuda cu femeile cu care se culca cînd pleca de acolo. Şi nu erau laude deşarte. Se împrietenise şi cu cîteva localnice, care veneau uneori pe la ei, pentru a-l căuta.

Alteori, tatăl lui se îmbăta şi ţipa. Se întâmplase de cîteva ori ca, enervaţi, vecinii să cheme poliţia pentru a-l potoli. Jack îşi dorise întotdeauna să aibă şi el un tată obişnuit, ca alţi copii. Absenţele lui îndelungate îl dureau, deşi viaţa era mai paşnică şi mai uşor previzibilă în lipsa lui.

Deşi mama sa murise tînără şi nefericită, singurele lacrimi care se scurseseră atunci fuseseră cele vărsate de Jack. Habar n-avea dacă tatăl lui trecuse vreodată pe la mormîntul ei. După ce, venind acasă, îşi găsisse fiul orfan, plecase din nou, spunîndu-i lui Jack, care făcuse tot posibilul să pară curajos, că are de finalizat nişte afaceri. „Apoi voi veni, pentru a rămîne definitiv aici. Îţi promit.“

Se întorsese abia după șase luni. Între timp, statul îl dăduse pe Jack în grija unor părinți adoptivi.

Cînd murise mama sa, nimeni nu venise la ei cu fursecuri și cu prăjituri cu fulgi de cocos, asemeni celor care se aflau pe bufetul familiei Corbett. Și absolut nimeni nu-i întinsese lui Jack o mîină de ajutor. Singura mîină care se întinsese spre el, cu palma în sus, fusese cea a proprietarului care venise să-i ceară chiria; el n-o putu achita, deoarece tatăl său plecase cu toți banii pe care îi găsisese în casă.

– Îmi place chestia asta cu felii de portocale și bucăți de ananas. Ia și tu, Jack.

La recomandarea lui David, Jack nu rezistă tentației de a gusta din salata de fructe. Era excelentă.

De fapt, totul era excelent: mîncarea de casă, ambianța familială. Tabloul de familie avea un singur cusur, și anume el. Oricîte eforturi ar fi depus pentru a se aranja, era clar că nu avea ce căuta acolo. Nu avea loc în acel „tablou”. Ar fi fost un idiot dacă ar fi pretins, chiar și pentru o seară, că făcea parte din el.

Aceasta nu era casa lui, și nici băiatul nu-i aparținea. Nu avea de gînd să-l bage în pătuț și să-i asculte rugăciunile de seară, ca apoi să se ducă să se culce cu mama lui. Nici ea nu era a lui și nu avea să fie niciodată.

Cu toate acestea, constată că nu-și poate lua ochii de la Anna. Privirile lui insistente îi atraseră Annei atenția, devenind în scurt timp o sursă de iritare pentru David, care trebui să bată de mai multe ori în masă pînă să fie băgat în seamă.

– Mamă, cu tine vorbesc, se plînsese el.

Somnul de după-amiază îi prinsese bine Annei. Ochii ei își recăpătaseră strălucirea. Renunțase la rochia neagră, de doliu, care o dezavantaja, în favoarea unei perechi de blue jeans și a unei bluze tricotate, fără mîneeci, perfect mulată pe trup. Părul, lăsat liber, îi mîngîia umerii la fiecare mișcare a

capului. Pe buze, se dăduse cu un ruj roz, lucios. Sau, mă rog, poate că nu era ruj, ci alt produs cosmetic.

În orice caz, ideea de a-i privi buzele era proastă.

– Jack, îți pot cere permisiunea să plec?

Jack se întoarse spre David.

– N-ar trebui să-i ceri permisiunea mamei tale?

– Întotdeauna i-o ceream bunicului.

Jack se uită la Anna, care-i spusese lui David că poate pleca. Băiatul voia să se ducă în camera de zi, pentru a se uita la televizor. Neținînd cont de protestele Annei, Jack o ajută să strîngă vesela. Cînd își termină treaba, făcu cîțiva pași înapoi, spre ușa din spate a casei. Tocmai se pregătea să-i mulțumească pentru masă și să plece, cînd Anna îi făcu semn s-o urmeze. Îl duse în birou și puse în funcțiune computerul. Jack se așează exact în poziția în care stătuse prima dată cînd intrase în această casă: călare pe un scaun întors cu spătarul în față, pe care îl așează astfel încît să vadă și ecranul monitorului, și fața Annei.

Ea scrisese:

– Am nevoie de sfatul tău.

– Bine. Trage-o. Ultimul cuvînt păru s-o deruteze. Zîmbind, Jack spusese: Expresia este echivalentă cu „dă-i drumul“.

Delray îi explicase cum aleg surzii sensul cel mai potrivit al unui cuvînt care are mai multe înțelesuri. În acest caz, cuvîntul „trage“, în limba engleză, putea fi utilizat ca substantiv, însemnînd germen de plantă. Sau putea fi exclamația „oh, shoot!“. Sau verbul a trage, a împușca. Sau expresie idiomătică, după cum o utilizase Jack. Anna stăpînea la perfecție limba engleză. Rareori i se întîmpla să greșească.

– Te rog, citește chestia asta și spune-mi ce părere ai. Jack privi ecranul monitorului. După ce termină de scris, Anna deschise un dosar, din care scoase o scrisoare pe care i-o întinse.

Antetul aparținea unei companii regionale care se ocupa de prelucrarea cherestelei. Managerii ei voiau să exploateze o parte din pădurile care se aflau în proprietatea familiei Corbett. Era vorba de câțiva acri. Compania oferea pentru lemnul obținut un preț competitiv pe piață, estimînd suma totală la aproximativ cincisprezece mii de dolari. Cînd ajunse la bani, Jack fluieră.

În timp ce el citise, Anna scrisese:

– Delray nici n-ar fi vrut să audă de așa ceva. Dorea ca proprietatea lui să rămînă așa cum este, ca pădurile să nu-i fie defrișate – mai ales de altcineva. Ce părere ai?

Jack își masă ceafa.

– Păi aici scrie că după ce vor tăia copacii, vor planta alții. Chestie bună pentru păstrarea echilibrului ecologic... În plus, îți vor plăti cheresteaua și nu te vor deranja cu nimic. Ei vor face toată treaba. Ar trebui să angajezi un avocat, care să studieze contractul înainte de a-l semna. În definitiv, ce ai de pierdut? Doar niște copaci.

Ea scrisese:

– Pot trăi fără copaci, dar nu pot trăi fără bani. Lomax a fost la funeralii.

– Vulturul ăla?

– Exact, scrisese ea. Îmi este teamă că își va schimba atitudinea dacă nu voi accepta oferta firmei EastPark. Trebuie să rambursez creditul. Cum vînzările de carne de vită merg prost... Anna se uită la Jack, pentru a vedea dacă acesta o urmărea.

– Carne de vită îți permite un trai decent, dar nu-ți poate asigura un surplus de bani.

– Afacerea cu pădurea mi-ar furniza sumele necesare, scrisese Anna. Delray a mai primit astfel de oferte, dar le-a refuzat. S-ar putea să pierd întreaga proprietate dacă nu vînd o parte din zona împădurită. Din punctul meu de vedere, afacerea este bună.

Jack îi zîmbi.

– Doamnă, nu aveți nevoie de sfatul meu. Mai exact, eu sînt cel care ar trebui să apeleze la sfatul dumneavoastră, pentru a ști cum să-mi pun la punct problemele financiare.

Anna rîse.

– Îi sun mîine, scrise ea. Apoi, deodată, pîrînd pusă într-o mare încurcătură, adăugă: Este rău să nesocotesc dorințele lui Delray chiar în ziua înmormîntării lui? Scrisoarea asta mi-a parvenit în urmă cu cîteva săptămîni. Dacă nu le dau un răspuns, ar putea renunța la ofertă.

– Tu ești stăpîna acum. Ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să dai socoteală pentru felul în care îți conduci ferma. În special față de mine. Nu am dreptul să judec oamenii, și nici felul în care ei își organizează viața. Bine sau rău.

Ochii ei rămaseră ațintiți multă vreme asupra lui. În cele din urmă, se întoarseră din nou spre tastatură.

-- Care este povestea vieții tale, Jack?

Pe fața lui apăru un zîmbet crispat.

– Nu am nici o poveste.

– Toată lumea are o poveste.

– Eu nu. Și, oricum, n-ar fi prea interesant să-ți vorbesc despre viața mea.

Expresia ei îi spunea că Anna nu-l credea. Și îi mai spunea ceva: că femeia aceasta ajunsese să-l cunoască destul de bine, deși nu trecuseră nici măcar două săptămîni de cînd se cunoscuseră. Auzul îi fusese suplinat de un alt simț. În timp ce orbii aveau un auz mai fin și o sensibilitate mai mare, Anna poseda incredibila putere de a ghici gîndurile oamenilor.

Jack citi întrebarea pusă de Anna, cuvînt cu cuvînt, pe măsură ce acestea apăreau pe ecranul monitorului.

-- Ai de gînd să pleci, nu-i așa?

El îi dădu răspunsul făcînd semnul corespunzător cuvîntului *Da*.

Privirile ei se ridicară de la mîna lui, la buzele lui, apoi la ochii lui.

Pînă la prinderea sau împușcarea fraților Herbold putea să mai treacă o oră, o zi, în cel mai rău caz o săptămînă. Deci, șederea lui Jack la această fermă nu putea să se prelungească cu mai mult de o săptămînă. Plecarea lui fusese dinaintea stabilită. Nu putea rămîne aici, dar nici nu aștepta cu nerăbdare să plece. Cînd venise la fermă, nu luase în calcul posibilitatea unei implicări emoționale atît de serioase. N-ar fi renunțat pentru nimic în lume la experiența prin care trecuse cunoscîndu-i pe Delray, Anna și David. Atît împreună, cît și luați individual, avuseseră asupra lui un impact care nu putea fi trecut cu vederea. Va păstra în memorie niște amintiri frumoase. Alții poate că n-ar fi dat nici doi bani pe amintiri, dar pentru Jack Sawyer aveau o mare importanță. O a nabii de mare importanță. Nici nu putuse spera să plece de acolo cu ceva mai valoros.

Anna făcu un singur semn. Era o întrebare formată dintr-un cuvînt. Jack nu recunoscuse semnul, dar intuitiv întrebarea.

– Cînd? În curînd, Anna.

Pentru o fracțiune de secundă ea își coborî privirile. Unul dintre colțurile buzelor i se strîmbă puțin, dîndu-i lui Jack senzația că Anna îi regreta plecarea. Apoi se întoarse brusc spre tastatură, și scrise:

– Vrei să faci ceva pentru mine înainte de a pleca?

– Desigur. Nu te las baltă. Fă o listă de sarcini. Am să le duc pe toate la îndeplinire înainte de a...

Ea îl opri cu o fluturare de mînă.

– Nu, este vorba de o favoare. O favoare personală.

32

Uite ce cred, spuse Cecil, înfigîndu-și briceagul într-un castraveci murat, pentru a-l scoate din borcan. Cred că ar trebui să stăm pitiți cît mai mult timp posibil.

– Ce înseamnă pentru tine „cît mai mult timp posibil“?

– Cîteva zile. Poate chiar o săptămînă.

– O săptămînă? Iisuse! Ești tîmpit sau nebun?

– Ascultă-mă, Carl. Înainte de a ieși de aici, trebuie să avem răbdare să se calmeze spiritele. Vrei și tu unul?

Cecil întinse briceagul spre Carl, dar acesta, văzînd castraveciul, se dădu imediat înapoi.

– La naiba, nu! Miroase a picioare nespălate. Apropo, cine ne-a stabilit meniul?

– Am făcut provizii de alimente împreună cu Connie. Le-am cumpărat, proaspete, imediat ce au apărut pe piață. Nimic perisabil, deoarece nu știam cîtă vreme vom sta aici. Aici nu există frigider.

– Nu există decît rahat, bombăni Carl luînd o gură de bere.

În timpul zilei, dispoziția lui se transformase din proastă în foarte proastă. Connie îl cunoștea pe proprietarul cabanei în care se ascuseseră. Era un văr de-al cumnatului ei sau,

mă rog, o altă aiureală de genul acesta. Carl nu-i dăduse atenție atunci cînd se apucase să le explice care este arborele ei genealogic.

O ascultase, însă, cînd le vorbise despre cabană. Descrierea, puțin promițătoare, îl determinase să renunțe la speranța de confort. Se agățase de ideea că poate îl mințea pentru a-i face o surpriză plăcută.

Din nefericire, cabana din pădure nu se ridica nici măcar la nivelul celor mai umile așteptări ale lui. Deși sosiseră cu o seară în urmă, la o oră foarte tîrzie, întunericul nu reușise să ascundă defectele cabanei. Aceasta nu era mai confortabilă decît coliba pe care o împărțise cu Myron în cele cîteva zile premergătoare jefuirii băncii.

Ah, jaful acela! Doar gîndul la el îl făcea să se simtă ceva mai bine. Dintre toate planurile lui Cecil, numai cele privitoare la spargere fuseseră reușite. Nu număraseră bancnotele, însă suma depășea cu siguranță toate așteptările lui Carl.

Ce păcat că trebuia împărțită în patru...

Avînd la dispoziție atîția bani, Carl era nerăbdător să-i cheltuiască. Ajunsese un om bogat. Banii îi dădeau putere, iar puterea atrăgea după sine respectul și teama celor din jur. Lumea va afla cine este Carl Herbold. De acum încolo, toți se vor ridica în picioare în fața lui, toți îi vor acorda atenție. Iar dușmanii, vechi sau noi, vor tremura de frică la auzul numelui său. Banul din mînă avea forța unei săbii. El plănuia să se folosească de bogăția sa fără scrupule, doborînd orice individ ar fi îndrăznit să i se opună. Toată viața fusese nevoit să dea socoteală pentru faptele lui, în fața altora. În marea lor majoritate jigodii. Dar acum, se terminase.

Privind în jur, îi era greu să creadă că ajunsese un om bogat. Se hrănea cu o conservă de mazăre cu carne de porc, neîncălzită, într-o cabană care nu avea decît o cameră care putea a hoit. Nu demult, murise acolo un animal, lăsînd în

urmă un miros de care nu puteau scăpa. Nu putea trăi în asemenea condiții. Fusesse făcut pentru un alt fel de viață.

Strângînd cutia goală de bere în pumn, spuse:

– De ce să așteptăm atîta, Cec?

– Pentru că sîntem căutați de toți polițiștii pe o rază de cinci sute de mile în jurul acestui punct.

– Mașina este „curată“, spuse Carl. Schimbaseră pe drum două mașini. Prima la o distanță de cincisprezece mile de bancă. Cea de-a doua mașină fusese lăsată de Connie la un popas cu program nonstop, la care opreau de obicei camioanele. În acel permanent du-te-vino speraseră să treacă neobservați. Nu vor căuta această mașină, Cec. Doar dacă nu m-ai mințit...

– De ce nu-l lași în pace? se burzului Connie.

– Tu de ce nu mă pupi în fund? i-o întoarse Carl.

– Mașina este „curată“, se grăbi Cecil să intervină. Ca și numerele de înmatriculare, dar, pe șosea, vom fi expuși. Este posibil să fim văzuți de vreun cunoscut. Trebuie să reducem factorul de risc.

– Ce cuvinte selecte folosești, frate dragă! Perisabil. Rază. Factor de risc. Te-ai uitat cam mult la HBO. Carl întinse brusc degetul mare, cu vârful în direcția lui Connie. Sau de la ea ai învățat aceste cuvinte pompoase?

– Spuneam doar că ar trebui să stăm aici pînă cînd fotografiile noastre vor înceta să mai apară pe toate ecranele TV, îi replică Cecil. Nu vrei o piersică, iubito? Cecil întinse spre Connie o conservă cu piersici aromatizate. Ea scoase una, cu ajutorul unei linguri din plastic, și o prinse cu delicatețe între degete. Adresîndu-i un zîmbet sugestiv lui Carl, mușcă din fruct, sugîndu-i, de fapt, pulpa de pe sîmbure. Zeama i se scurse pe bărbie. Gestul nu-i scăpă lui Carl. Intențiile femeii erau clare.

Rîzînd, Connie își șterse de pe bărbie cu dosul palmei zeama lipicioasă, după care, jucăușă, îl împunse pe Cecil în

burtă cu una dintre unghiile ei vopsite în nuanța pătlăgelei vinete.

— De cînd te-am cunoscut, manierele mele s-au dus de rîpă. Dacă m-ar vedea mama cum mănînc, ar face o criză de nervi.

Carl se uită încruntat în cutia cu mazăre și carne de porc. Cînd îl muștruluisese pe Cecil, se prefăcuse că glumește. De fapt vorbise foarte serios. Ticăloasa asta le fusese utilă în timpul jafului. Colaborarea cu o persoană „dinăutru” îi ajutase. De asemenea, își demonstrase curajul trimițîndu-l pe unul dintre polițiști pe lumea cealaltă. Nici faptul acesta nu putea fi negat. Totuși, un grup de bărbați fugari numai de Connie Skaggs nu aveau nevoie. În aceste condiții, ea nu valora nici două parale. Era genul de femeie cu gură mare, care nu se temea să-și exprime gîndurile. Dar ce-l enerva cel mai mult era faptul că nu se temea de el.

Înjurînd, Carl aruncă lingura de plastic în cutia Van Camp's, pe care o trînti pe masă.

— Este goală, Carl?

Carl îi făcu semn lui Myron că poate să se servească. Acesta terminase o conservă de sardine, după care curățase cu meticulozitate o cutie cu ravioli. Lingînd bine lingura cu vîrfurile limbii, el se repezi la cutia de mazăre lăsată de Carl.

Minunat. Al naibii de minunat, bombăni Carl, în gînd. Acum ar fi trebuit să stea călare pe o seîiorita din acelea cu sîni care te fac să-ți iasă ochii din cap, să se delecteze cu o băutură tare și să fumeze o țigară scumpă. Și el ce făcea? Era blocat în cabana asta împutită, aflată în inima pădurii. Stătea aici, în compania lașului său frate, a unei tîrfe care nu prea avea cu ce să se laude și a unui idiot care, în privința mîncării, avea gusturile unei capre.

Nu-i plăcea nici modul în care Cecil luase conducerea. Cine îl unsese șef? Connie? Da, ea trebuia să fie cea care îi

umpluse lui Cecil capul cu tot felul de prostii, explicându-i cine ar trebui să fie marele boss.

Carl știa cât de ușor putea fi influențat fratele său. Connie îl învîrtea pe degete. Nu era greu să-l faci pe Cecil să se creadă mai curajos și mai deștept decît în realitate.

Carl avea de gînd să-l pună la punct. Nu acum, ci la momentul oportun. Pînă atunci se va preface că este dornic de cooperare. Desfăcu pachetul de alune sărate cu ajutorul dinților și scupă bucățica de celofan care îi rămăsese între buze.

– Cecil, în ceea ce privește planul ăsta al tău, mai este un amănunt pe care nu-l pricep. De ce ai ales ruta asta? Ne îndreptăm spre sud. Ori, dacă cunoștințele mele de geografie sînt corecte, din moment ce ai pornit din nord-estul Texasului, n-ar fi trebuit s-o iei spre sud-vest pentru a ajunge în Mexic?

– Pe acolo nu sînt prea multe locuri în care te poți ascunde, bolborosi Cecil încercînd să mestece piersica pe care i-o îndesase Connie în gură.

– Poți să-mi dai și mie una? întrebă Myron.

Connie ezită, apoi împinse cutia spre Myron. El își băgă degetele osoase în ea, pentru a „pescui” un fruct.

– Oh, Dumnezeuule, țipă femeia. Monstruozitate cadaverică! Le-ai stricat! Crezi că voi mai mânca vreuna?

– Tacă-ți gura, se răsti Carl. Nu sînt în stare să gîndesc cînd te aud scoțînd miorlăiturile astea afurisite. Ce ziceai de locurile în care te poți ascunde?

– Dacă o luăm prin vestul Texasului putem fi zăriți din avion sau din elicopter.

– Dar pe acolo sînt mai puține orașe și, în consecință, mai puțini polițiști.

– În schimb, nu ne-am putea găsi nici un refugiu. Sînt prea multe spații deschise, în care nu există decît știr și iepuri. În afară de asta, polițiștii se așteaptă s-o luăm exact pe ruta aceea.

Carl căzu pe spătarul scaunului, de parcă ar fi fost năucit de explicația primită.

– Nu numai că folosești cuvinte selecte, dar acum ai devenit și expert în ghicirea gândurilor organelor de ordine. Uau, sînt impresionat, Cec! Tu nu ești, Myron? Nu te-a lăsat paf modul în care a reușit fratele meu să pună la punct fiecare amănunt al acestui plan?

– Sigur, Carl.

– Termină, Carl. N-am spus decît că...

– De ce nu-l lași să vorbească? Connie era cea care intervenise. Țuguindu-și buzele, ea îi aruncă lui Carl o privire furioasă. Părea pusă pe ceartă. Dacă ai tăcea măcar un minut, Cecil ți-ar putea da toate explicațiile necesare.

Furia lui Carl, mocnită, atinse instantaneu punctul de fierbere. Fiecare vas de sînge i se transformă într-un canal de scurgere a furiei turbate care îi încinse trupul. Ar fi fost în stare să-i sucească gîtul acestei femei. Cu toate acestea, își stăpîni pornirea criminală și își impuse să vorbească cu voce joasă, uniformă.

– Nimeni nu are dreptul să-mi ordone să tac. În special o cață. Și, în special, atunci cînd discut cu fratele meu.

Neintimidată de insulta lui, Connie își încrucișă brațele la piept și spuse pe un ton arțăgos:

– Călătoria asta ar trebui să fie distractivă. O aventură. Nu vād de ce-i nevoie să ne ieșim din sărite în permanență.

– Eu nu mi-am ieșit din sărite, o contrazise Carl, cu voce calmă. Myron a văzut cum mă comport atunci cînd îmi ies din fire. Mi s-a întîmplat de multe ori. Acum nu mi-am ieșit. Myron, par eu furios?

Myron scuipă simburele de piersică direct pe masă. Luînd întrebarea lui Carl în serios, el îl privi gînditor.

– Un pic, Carl.

– Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Cecil, lăsați-o baltă. Amîndoi. Connie, liniștește-te. Carl, nu vreau decît să

mă ascuți pînă la capăt. Îți explic care este planul meu, apoi, dacă nu-ți convine ceva, îl discutăm. Ți se pare corect?

– Oh, da, este corect. Corect ca la Națiunile alea ale dracului de Unite. Carl își desfăcu larg brațele, dîndu-i de înțeles fratelui său că putea să ia cuvîntul.

– Eu zic s-o luăm direct spre sud. Apoi ținem de coastă pînă în Corpus Christie, urmînd ca de acolo să facem un ocol spre dreapta, pentru a ajunge undeva în vecinătatea orașului Laredo.

– Deci propui să străbatem Texasul de Est?

– Am putea, din cînd în cînd, să traversăm granița dintre Texas și Louisiana.

– Nu-mi place Texasul de Est, frățioare. Ar trebui să știi de ce.

– Din cauza tatălui nostru vitreg și a tărășeniei aceleia cu McCorkle? Cecil rîse și se uită la Connie, făcîndu-i cu ochiul. Să-i destăinuim secretul nostru?

Carl se pregăti să primească o veste proastă. Flerul îi spunea că nu-i va plăcea ce va auzi.

– Secretul vostru?

– Delray este în spital. Poate muri în orice clipă, dacă nu cumva și-a dat duhul. Cecil nu mai rînjise atît de satisfăcut de cînd dezvirginase prima fată.

– De unde știi?

– Am fost să-l văd.

– Ce? Cînd?

– Cu o zi înainte de spargerea băncii.

– De ce?

– Ca să derutez lumea, spuse Cecil, jubilînd. A prins figura.

Apoi el se apucă să-i vorbească lui Carl despre escapada sa, reușind să facă un tablou exact al scenei pe care o provocase la spital.

– Și cu chestia asta i-am tras pe sfoară. Mi-au crezut fiecare vorbuliță. Așa cum au dat crezare și spuselor poliției în grija căreia aș fi fost dat în perioada de eliberare. Cecil îi făcu din nou cu ochiul prietenei sale. Ofițerul a format numărul de telefon de pe cartea de vizită dată de mine. A răspuns Connie. I-a împuiat capul cu tot felul de baliverne. Că aș fi un băiat tare bun, mă rog, chestii dintr-astea. Cred că tipul s-a lămurit deja în privința mea, nu, dragă? Cred că...

– Tîmpitule.

– Ce? Cecil își întoarse brusc capul spre Carl. Acesta îl privea amenințător.

– Ți-am zis că-i va sări muștarul, spuse Connie, studiindu-și o unghie ruptă.

– Treaba a mers de minune, Carl.

– Ai alertat toți polițaii care se află răspîndiți pînă în Brownsville! țipă Carl. Eu voiam să-i fac să creadă că am uitat de Blewer, de Delray și de tot rahatul ăla. Iar tu... Ah, lîsuse, ce prost ești!

– Nu-l face prost.

– Taci, Connie, țipă de data aceasta Cecil după care, întorcîndu-se spre Carl, spuse: Sînt fratele tău mai mare. M-am săturat să te aud vorbindu-mi de sus. Am obosit. Planul meu a fost sclipitor. A dat rezultate.

– Singurul rezultat pe care l-a dat a fost agitația care s-a creat în jurul lui Delray și a lui Dean...

– Dean a murit.

– Dean?

– A trecut multă vreme de atunci. Delray locuiește împreună cu văduva și cu băiatul.

– Ea este surdă, interveni Connie. Carl îi aruncă o privire pătrunzătoare. Pe cuvînt, adăugă femeia cu o inflexiune deosebită a vocii, care îl făcu pe Carl să simtă nevoia s-o

plesnească. Vorbea de parcă ar fi fost atotcunoscătoare. Este surdomută.

Timp de câteva clipe, Carl analizează această informație.

– Și Hardge? Ați auzit ceva despre el?

– Nimic. Probabil că a murit pînă acum. Vezi? Planul meu n-a avut nici un efect negativ.

– L-ai uitat pe tipul care lucrează sub acoperire. Cecil îi aruncă prietenei sale o privire ucigătoare. Se părea că în acel moment simțea, ca și fratele său, dorința aprigă de a o plesni. Pentru a se apăra, ea spuse: S-ar putea ca tipul să fie la curent cu totul, Cecil.

– Care tip? se interesează Carl.

– Unul de la fermă. A încercat să se dea drept ajutor de fermier.

– De unde știi că nu este ajutor de fermier?

– Ei, e doar o presimțire, răspunse Cecil. Are tupeul acela caracteristic. Probabil că le-a fost teamă că-ți vei face apariția pe acolo și au trimis un om care să stea cu ochii în patru.

– Te referi la cei de la FBI?

– Nu știu ce să zic. Poate că este agent federal. M-a urmărit pînă în afara orașului, dar nu i-am dat nici un motiv de suspiciune, așa încît și-a întors mașina din drum și a tulit-o înapoi, spre Blewer. Jur în fața lui Dumnezeu, Carl, că nu avem de ce să ne facem probleme.

Carl încercă să se destindă.

– Se pare că ai dreptate, Cec. Îmi pare rău că mi-am ieșit din fire.

Cecil se relaxă. Chiar reuși să chicotească.

– Toți sîntem un pic nervoși și îngrijorați. Oricum, tu, dragul meu frățior, ar trebui să-ți ții mai bine nervii în frîu.

Carl îi adresează un zîmbet fermecător.

– Niciodată n-am reușit să mă abțin. Am cam îmbătrînit tot încercînd.

– Asta este. Hai să trecem mai departe. Pot continua să vorbesc despre ruta pe care o vom urma?

– Sînt numai urechi.

Cecil o luă de la capăt, cu primul punct al planului:

– O dată ce vom pleca de aici, vom conduce în forță, maximum două zile.

– Maximum două zile.

Din nou sigur pe sine, Cecil se întinse peste masă și, în joacă, îi trase lui Carl un pumn în umăr.

– Mexicul ne așteaptă, îți promit. Nu va pleca de acolo pînă la sosirea noastră.

Carl nu suporta ca interlocutorii lui să i se adreseze pe tonuri binevoitoare, dîndu-și aere de superioritate. Ura această atitudine mai mult decît orice. Iar atunci cînd era adoptată de un fricos de genul lui Cecil, i se părea de două ori mai deranjantă. Totuși, se strădui să zîmbească.

Crezînd că i se făcuse o concesie, Cecil se destinse.

– Pînă vom ajunge acolo, relaxează-te și bucură-te de libertate. Aici avem tot confortul.

Punîndu-și un braț pe după umerii prietenei sale, Cecil o trase spre el. Ea îi aruncă lui Carl o privire plină de subînțelesuri, cum făcuse și mai înainte, și se cuibări lîngă Cecil, strecurîndu-și degetele pe sub cureaua pantalonilor lui. Unghiile ei vineții bătură cu subînțeles în catarama metalică înainte de a dispărea sub ea.

Cecil se înroși, apoi se scuză și ieși împreună cu ea din cabană.

Urmărindu-i cum se îndepărtează, Carl mormăi:

– Avem tot confortul, frate.

33

Jack reciti pe ecranul computerului textul scris de Anna.

-- O favoare?

De fapt, ea subliniase că este vorba de o favoare *personală*. Adjectivul plasa cererea în altă categorie. Te ducea cu gândul la ceva din sfera intimității. Jack își dresе glasul.

– Da, sigur, te voi ajuta cum voi putea.

Degetele ei bătură în tastele computerului. Jack citi:

– Mi-ar plăcea să te fotografiez.

Jack scoase un hohot de rîs. Se simțea ușurat. Sau dezamăgit... Nu-și prea dădea seama ce-l determinase să rîdă.

– Vrei să mă fotografiezi? De ce? Pentru ce?

Ea se ridică de pe scaun pentru a lua de pe etajeră un album. Era altul decît cel pe care i-l arătase prima dată. Punîndu-i-l în față, așteptă ca el să deschidă copertele din piele.

Pe fondul negru al primei pagini, se afla poza unui grup de copii care se jucau în jurul unei stropitori automate, care udea o pajiște. Dezinvoltura și nepăsarea lor erau uluitoare. Razele soarelui se reflectau în stropii de apă care țîșneau din stropitoare și în băltoacele în care se zbenguiau copiii, stropindu-se unul pe altul. Ca și celelalte fotografii făcute de

Anna, aceasta te frapa prin contrastul dintre lumină și întuneric. Tehnica folosită îți sugera că la orizonturile prezentului, a acestei bucurii neîncătușate pe care o pot trăi numai cei mici, se întrevăd primele probleme ale maturității.

Fundalul celei de-a doua fotografii era reprezentat de un perete grosolan din scînduri. În fața lui stăteau doi bătrîni, față în față. Între ei se afla un butoi pe capacul căruia cei doi jucau domino. Punctele albe ieșeau puternic în evidență pe fondul negru al pieselor de joc. Unul dintre jucători era negru, celălalt alb.

În următoarea poză, apăreau mîinile unui muncitor. Numai mîinile. În prim plan. Mîini murdare cu unghii rupte, articulații îngroșate, cu pămînt strîns între cutele pielii. Dar mîinile acelea țineau, cu gingășie, un superb trandafir alb.

Urma o femeie așezată pe un balansoar din lemn, care se afla în fața unei ferestre deschise. Perdelele fine, umflate de vînt, filfiiau spre interior. La pieptul femeii se afla un sugar. Ea își ținea capul aplecat. Părul negru îi ascundea fața, căzîndu-i peste pieptul alb. Era părul Annei. Copilul Annei. Pieptul Annei.

— Dumnezeule, Anna! De ce nu ai... Jack își clătină capul. Nu-și găsea cuvintele. De ce nu te faci fotograf profesionist? Eu nu știu nimic despre această artă, dar pot spune că pozele sînt excelente. Le-ai arătat vreodată cuiva? Mă refer la un om care să le poată valorifica într-un fel, spuse el, după care răsfoi din nou albumul, pentru a studia încă o dată fiecare fotografie în parte. Ar putea fi publicate, adăugă. Toate transmit cîte un mesaj. Un mesaj important... bine definit. Sînt prea bune pentru a sta ascunse într-un album. Ar trebui văzute și apreciate.

În mod evident satisfăcută de comentariile lui, Anna se întoarse spre computer.

— M-am gîndit să le vînd pentru a fi folosite la realizarea posterelor, a felicitărilor... Mă rog, la tot felul de chestii dintr-astea.

– Da, bună idee. Și de ce nu le-ai vândut? Ce s-a întâmplat? Pe fața ei apăru un zîmbet trist. Ridicînd din umeri, scris:

– Circumstanțele au fost de vină. Boala lui Dean. Apoi David. Apoi...

Jack își puse mîinile peste degetele ei, determinîndu-le să se oprească pe taste.

– Delray nu te-a încurajat să te ocupi de pasiunea ta, așa încît ți-ai pus aparatul la păstrare în pod și ai încercat să uiți de existența lui.

– *Da*, îi spuse ea prin semne. Apoi, scris: Am încercat să uit de existența lui, dar n-am putut. Plăcerea de a fotografia este încă aici. Pentru a-i explica ultima propoziție, își lipi pumnul de piept, în dreptul inimii. Probabil că dacă n-aș fi fost surdă aș fi putut să-mi exprim sentimentele în alt mod. Poate că, atunci, n-aș fi iubit atît de mult această îndeletnicire. Am multe de spus și nu găsesc altă cale de „exprimare“. Vreau s-o iau de la capăt. De data aceasta, voi încerca să-mi vînd pozele. Sau, măcar, le voi arăta, pentru a se bucura și alții de ele.

– Foarte bine.

– În primul rînd trebuie să-mi măresc colecția. Asta ar putea dura mai multe luni, sau chiar un an. N-am mai făcut nici o fotografie de cinci ani, de cînd m-am pozat cu David în brațe. Am nevoie de mult exercițiu. Nu-mi va fi ușor, dar, dacă sînt hotărîtă să fac așa ceva, trebuie să mă apuc de treabă încă de pe acum. Îmi permiți să încep cu tine?

– Sînt de acord cu tine în absolut toate privințele. Este momentul să te apuci de treabă. Ai talent. Este clar. Ar fi o mare pierdere să nu ții cont de el. Dar, din moment ce colecția asta este atît de importantă pentru tine, de ce naiba vrei să incluzi în ea și fotografii de-ale mele?

Ai o figură interesantă, scris Anna.

O figură interesantă are și femeia aceea bîrboasă de la circ. De ce n-o pozezi și pe ea?

– Eu sînt serioasă! scrise Anna. Figura ta spune multe lucruri.

Jack rîse.

– Spune doar că ar trebui să te duci la medic, pentru că ai probleme cu ochii.

Anna, însă, nu gustă gluma, ci continuă să-l studieze cu atenție, ținîndu-și pleoapele întredeschise. Rîsul lui pieri. Foarte curînd, îi pieri și zîmbetul. Anna se întoarse spre el și se apropie de marginea scaunului. Apoi, ridicîndu-și mîinile, îi luă obrazii în palme. Atingerea era atît de fină încît pielea ei abia făcea contact cu a lui. Cu toate acestea, asupra lui Jack efectul pe care îl avu fu asemănător cu cel al unui fier înroșit, de marcat vitele.

El îi urmări ochii, care se roteau încet, studiindu-i fiecare trăsătură. Anna își înclina ușor capul, ba într-o parte, ba în cealaltă. La fiecare înclinare, vîrfurile firelor ei de păr treceau peste mîinile lui, încleștate pe marginea spătarului. Strîngea cu atîta forță acel spătar încît îi amortîseră degetele. Probabil că articulațiile i se albiseră. În orice caz, nu-și coborî privirile pentru a vedea dacă erau albe sau nu. Nu făcu nici o mișcare, de teamă că va destrăma vraja care o determinase pe Anna să dorească să-l atingă. Își vedea imaginea reflectată în pupilele ei și se întreba de ce naiba considera femeia aceasta că mutra lui strîmbă era atît de captivantă.

O lăsa să-l privească după pofta inimii. Nu scoase nici un cuvînt. Nu se trase înapoi. Rămase complet imobil. Nu s-ar fi mișcat nici măcar dacă l-ar fi văzut pe Elvis materializîndu-se din peretele aflat în spatele ei.

Apropiindu-se și mai mult de el, Anna întinse degetele spre ochii lui. Le observă forma, începîndu-și studiul cu ridurile subțiri, pe care le avea la colțuri, și terminîndu-l cu sprîncenele și cuta verticală dintre ele. Apoi degetele se deplasară de-a lungul pomeților lui proeminenți. Arătătorul i se plimbă pe nas, de la rădăcină spre vîrf.

În cele din urmă, mâinile ei îi cuprinseseră din nou obrazii, numai că de această dată apăsară ceva mai tare marginea dură a mandibulei. Degetele mari i se întîlniră în centrul bărbiei, chiar sub buza inferioară. De acolo, unul dintre ele se deplasă încet spre dreapta, celălalt spre stînga, pentru ca apoi să revină amîndouă pe mijloc și să rămînă cîteva clipe nemișcate. Imediat după aceea, Anna își retrase mâinile. Strînse pumnii și îi ascunse sub bărbie, ca un copil care a făcut o poznă.

Ritmul bătăilor inimii lui Jack se intensifică. Nu pentru că experiențele erotice ar fi fost noi pentru el. Nici vorbă de așa ceva. Își pierduse virginitatea în clasa a șaptea sau o opta, făcînd sex cu cea mai neserioasă dintre colege, într-un vestiar. Evenimentul se petrecuse în timpul singurei ore de dans la care participase. Tocmai se cînta o melodie lentă, cînd fata îl trăsese afară din sala de gimnastică, o sală ornată cu o mulțime de ghirlande pe care erau înșirate garoafe roșii și panglici din hirtie creponată. Găsiseră un colț liber, întunecat. Pînă să se termine melodia prin care formația Bee Gees le vorbea ascultătorilor despre faptul că nimeni nu mai are dreptul să ajungă în rai, Jack se și întorsese în sală.

A doua experiență sexuală de care avusese parte se petrecuse la un bal al bobocilor din Fort Worth, unde se dusesse pentru a face pe barmanul. Totul se petrecuse chiar acolo, sub bar, cu fiica unui multimilionar.

Apoi, în Kansas City, în timpul unui concert al formației Pink Floyd, o tînerică pe care o văzuse pentru prima dată îi desfăcuse pantalonii și îl adusese pe culmile extazului cu o mină, în vreme ce cu cealaltă își fumase liniștită amcîțitoarea țigară cu marijuana.

În Billings, în timpul unei ninsori, avusese parte de o experiență pentru care l-ar fi invidiat orice călăreț de Rodeo făcuse dragoste pe spinarea unui cal.

Aceste patru împrejurări îi rămăseseră bine întipărite în

memorie pentru că fuseseră ceva mai bizare – cel puțin, în comparație cu celelalte aventuri amoroase trăite de el. De obicei, prefera sexul obișnuit, cu femei obișnuite, cu care avea două lucruri în comun: singurătatea și nevoia fiziologică de descărcare.

Dar nici una dintre experiențele lui – aici incluzînd și amorul consumat, și flirturile – nu fuseseră atît de erotice ca atingerile Annei. Ea îl pipăise cu multă curiozitate, cu un interes care nu ascundea nici un motiv murdar, chiar cu un strop de afecțiune. Ori Jack Sawyer nu avusese parte de prea multă afecțiune în viața lui. Oh, da, întîlnise oameni care fuseseră amabili cu el, însă, în marea lor majoritate, din cei binevoitori cu toată lumea. Nimeni cu *ținuse* cu adevărat la el.

Nici mama sa, care îl păstrase alături de ea numai pentru a-l utiliza ca mijloc de constrîngere împotriva unui bărbat care o nesocotise timp de atîția ani. Nici tatăl său, care știuse să-i spună cuvinte frumoase, dar pentru care nu contase decît propria bunăstare.

În schimb, Anna... Ei îi păsa suficient de mult de el pentru a-i împărtăși visurile ei. Visuri pe care nu i le împărtășise nici lui Delray, nici soțului ei, probabil. În plus, avea încredere în puterea lui de judecată, pentru că, altfel, nu i-ar fi cerut un sfat în privința contractului propus de compania care se ocupa de chereștea... Da, și îi păsa suficient de mult de el din moment ce se făcuse frumoasă înainte de a-l invita la cină... De fapt, îi păsa suficient de mult de el din moment ce îl *invitase* la cină.

Trecuseră deja cîteva secunde de cînd ea își luase mîinile de pe fața lui. Ochii, însă, continuau să-i studieze buzele. Le privea de parcă ar fi vrut să fie sărutată. Încet, ea își puse mîinile peste mîinile lui, care continuau să stea încheștate pe spătarul scaunului, de parcă acesta ar fi fost singurul punct de sprijin de pe planetă. Apoi privirile Annei se ridicară de

la buze la ochii lui, pentru ca, după invitația mută, dar excitantă pe care i-o făcură, să revină la buze.

Rostindu-i numele în șoaptă, Jack își apropie capul de ea, temându-se c-o va vedea fugind, sau, dimpotrivă, că nu va fugi. Poate că se temea mai mult că nu va fugi...

Ea își înclină capul într-o parte. Buzele i se întredeschiseră.

Doamne ajută-mă, își spuse Jack în momentul în care se aplecă, imaginându-și ce gust vor avea buzele și limba ei, cât de bine se va simți atunci când o va săruta.

Ezzy se simțea într-o postură de-a dreptul penibilă. Spera să n-o găsească acasă. Ar fi avut conștiința împăcată, considerînd că își făcuse datoria venind pînă acolo.

Văzînd că nu-i răspunde nimeni, făcu doi pași spre dreapta și se uită pe furiș pe fereastră, în camera de zi. Îl văzu doar pe nepotul lui Delray care urmărea programul la televizor. De fapt, copilul dormea, constată Ezzy uitîndu-se cu mai multă atenție. Soneria de la ușă nu reușise să-l trezească.

Auzind zgomote de pași, el reveni sub becul de deasupra ușii, pentru a fi văzut prin vizor. Ușa se deschise cîțiva centimetri, și se ivi chîpul Annei Corbett.

Ezzy nu-și mai amintea cînd o întîlnise ultima dată. În orice caz, trecuse ceva timp de atunci. Uitase cît de drăguță era, mai ales acum cu obrajii îmbujorați. Și-o aminti ca adolescentă. Fusese o școlăriță cu picioare lungi, osoase, și cu ochi imenși, albaștri.

– Bună seara, doamnă Corbett, spuse el, atingîndu-și borul pălăriei, în semn de salut.

Recunoscîndu-l, Anna deschise larg ușa și îl invită să intre.

– Mulțumesc. Ezzy păși în vestibul. Cu o mîină își scoase pălăria în timp ce cu cealaltă continuă să țină în echilibru caserola cu mîncare pe care o adusese. Am venit pentru a vă spune că regretăm nespuse de mult moartea lui Delray. Și eu, și soția mea. Am vrut să știți...

Anna dădu din cap, mulțumindu-i prin semne.

– Îmi pare rău că n-am putut să particip la slujba religioasă de azi-dimineață. Am avut de rezolvat niște probleme.

Supărat de refuzul lui Foster și deprimat de casa goală, Ezzy se autopedepsise ducându-se din nou în locul în care își dăduse sufletul Patsy McCorkle.

Acolo avusese parte de aceeași arșiță, de aceleași insecte pișcătoare, de același rîu leneș, de aceeași senzație de frustrare. Stătuse multă vreme pe trunchiul găurit al copacului căzut, pocnind furnicile și țîntarii îndrăzneți, luînd cîte o gură de lichid din sticla de Dr. Peppers, care se încălzise în mîna lui, dorindu-și să dea timpul înapoi cu douăzeci și doi de ani.

Voia să știe ce i se întîmplase fetei. Atît. Atîta tot.

Nu urmărea să-l pedepsească pe ucigaș, oricine ar fi fost acesta. Poate că nici nu era nevoie de o pedeapsă. Poate că Patsy murise cu totul accidental. Nu dorința de răzbunare îl anima, însă necazurile de care avusese parte el și familia lui din cauza acelui incident i-ar fi justificat dorința de răzbunare. Era dispus să renunțe la satisfacția asta în schimbul unei informații cît de mici, care să-l lămurească în ce circumstanțe murise fata.

Voia doar să știe, ca să-și poată da duhul împăcat.

– V-am adus, în schimb, o budincă din paste făinoase și carne, îi spuse el Annei Corbett, întinzîndu-i jenat caserola. Ar fi trebuit să v-o aducă soția mea, dar se află în Abilene, la sora ei. Vă transmite amîndurora condoleanțe.

Vorbea, deși nu era sigur că Anna înțelegea tot ce-i spunea. Părinții ei hotărîseră să n-o înscrie într-o clasă de surdomuți, ci la școala districtuală, unde Anna se prezentase la cursurile obișnuite, însoțită de o interpretă. Ezzy auzise că fata era isteată foe.

Pînă acum, nu prea avusese de-a face cu surzi. Văzuse grupul care se strîngea în fiecare duminică dimineața la biserica baptistă, dar nu intrase în contact cu el. Era compus

din oameni veniți din tot districtul, aparținând mai multor congregații protestante. Toți surdomuți. Lui Ezzy îi plăcea în special să-i vadă cum „cîntă“ prin semne. Gesturile lor dădeau o frumusețe aparte imnurilor religioase care, „intonate“ de ei, i se păreau mai emoționante decît cele cărora le dădea glas corul. În plus, cîteodată, urmărindu-i cum fac semnele, avea impresia că slujba se termină mai repede.

Singura concluzie la care ajunsesc era că surdomuții sînt la fel ca toți ceilalți oameni. De aceea, nu-și prea dădea seama de ce stătea atît de stîngenit în vestibulul Annei Corbett. Oare jena lui se datora situației sau handicapului ei?

Poate că situației, deoarece, de obicei, acest gen de îndatoriri cădeau în sarcina Corei. El curățase nenumărate pete de sînge de pe șosea și adunase în saci rămășițele pămîntești ale vreunui Henry, Joe sau Suzy, a căror moarte fusese regretată de cine știe ce rudă, la care el, Ezzy, trebuise să se ducă pentru a o pune la curent cu nenorocirea petrecută; dar obligațiile lui se opriseră aici. Din momentul acela, responsabilitatea era preluată de Cora. Ea obișnuia să se ocupe de îndatoririle sociale și de funeralii.

Ceva mai devreme, cînd îi vorbise de moartea lui Delray, ea îl întrebase:

- A asistat suficientă lume la funeralii?
- N-am fost.
- De ce? Măcar ai dus ceva?
- Să duc ceva? repetase el, prostește.

Nu pomenise de moartea lui Delray Corbett decît pentru a scăpa de tăcerea stîngenitoare care se lăsase pe fir. De fapt, se gîndise să se folosească de ocazie pentru a o suna pe soția sa; simțea nevoia să-i audă vocea și spera ca, în cazul în care o găsea într-o dispoziție bună, să încerce s-o roage să se întoarcă acasă. Dar Cora se agăță de subiectul abordat de el pentru a evita să discute de separarea lor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ezzy, trebuie să-i duci ceva.

– Delray nu mi-a fost prieten apropiat, Cora. Nici măcar amic.

– Dar îl cunoaștem de cînd ne-am născut. Sărmana lui noră va fi nevoită de acum încolo să-și crească singură copilul. Mă îndoiesc că s-a oferit cineva s-o ajute. Bîrfele alea dezgustătoare despre ea și Delray sînt de vină. Chiar și unele femei din cercul meu, care pretind sus și tare că sînt creștine, pot fi uneori de-a dreptul răutăcioase.

– La ce bîrfe de referi?

– Dumnezeuule, Ezzy! Chiar nu-ți scoți niciodată capul din dosarul McCorkle? Chiar nu ai timp să vezi ce se întîmplă în jurul tău?

– Poate că am auzit ce se vorbește, dar am uitat. Nu obișnuiesc să dau atenție bîrfelor, spusese el, încercînd să adopte un ton superior, de om mulțumit de sine însuși.

– Pot jura, îi spusese Cora scâpînd un suspin prelung, că sînt ani de zile de cînd circulă zvonurile astea.

– Referitoare la...

– La Anna și la Delray. Se zice că după moartea lui Dean, relațiile dintre ei s-au schimbat, devenind mai strînse decît ar fi trebuit. Dar asta nu este treaba mea. Chiar dacă au trăit sau nu împreună, cert este că Anna l-a pierdut. Trebuie să-i duci ceva.

Vestea relației dintre cei doi îl năucise pe Ezzy. Delray Corbett și nora lui locuiseră sub același acoperiș și dormiseră sub aceeași plapumă? Era Delray capabil de o pasiune? Era posibil să ai o legătură amoroasă cu un bărbat atît de rece, distant, rigid și aspru?

– La naiba! Nu mi-l pot imagina pe Delray nici măcar dezbrăcîndu-se pentru a face un duș, darămite apărînd gol în fața unei femei, pentru a face tot felul de lucruri indecente cu ea.

– Încerci să mă provoci?

– Nu. *Adică da*, își spusese el în gând.

De la celălalt capăt al firului, se auzi încă un suspin.

– Semipreparatele pentru funeralii sînt depozitate în partea dreaptă a lăzii frigorifice.

– *Ce?*

Ezzy habar n-avea că soția sa era atît de bine pregătită pentru orice nenorocire care putea cădea pe capul prietenilor și vecinilor lor. După ce închisese telefonul – fără a menționa nimic despre o posibilă reconciliere –, se dusese în anexa bucătăriei, unde se afla lada frigorifică. În partea dreaptă găsi, într-adevăr, mai multe caserole închise ermetic. Fiecare avea cîte o etichetă, pe care era specificat conținutul, numărul de porții și modul de încălzire.

Anna Corbett ținea acum în mînă una dintre aceste caserole.

– Cînd se dezgheață complet, îi spuse el, o încălziți timp de aproximativ treizeci de minute, la o temperatură de o sută șaiszeci de grade. M-ați înțeles? o întrebă în final, pe un ton nesigur.

Ea dădu aprobator din cap, apoi se întoarse pentru a pune caserola rece și umedă din cauza condensului pe măsuta din vestibul. Cînd femeia își șterse mîinile de turul pantalonului, Ezzy observă ce bine făcută era. El încercă să se controleze și să nu-și coboare privirea mai jos de linia decolteului, deoarece bănuia că Anna nu purta sutien. Poate că lipsa acestuia o făcea să pară ușor nesigură. Își trăgea încontinuu marginea inferioară a tricoului și își freca palmele una de alta, de parcă ar fi fost stînjenită, de parcă această vizită neașteptată o prinsese nepregătită.

Da, femeiușca asta era tare drăguță. Ezzy nu și-o putea închipui stînd în pat alături de Delray, pentru că, înainte de toate, nu era în stare să-l vadă pe Delray cuibărindu-se lîngă

o femeie, nici măcar într-o noapte geroasă de iarnă, când singurătatea e atât de apăsătoare. De data aceasta, zvonurile care circulau erau eronate... Sau el nu era capabil să judece corect oamenii?

– Bine, este cazul să-mi văd de drum, doamnă Corbett. Aveți nevoie de ceva?

Ea își scutură capul.

– Dacă, totuși, veți avea nevoie de ceva, sunați-mă. Apoi, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o gafă, adăugă: *Aveți* vreo persoană de contact prin intermediul căreia să luați legătura telefonică cu cei dinafară?

Anna îi confirmă că are.

– Bine. Atunci, spuneți-i persoanei respective că sînt oricînd disponibil. În cazul în care vă pot ajuta cu ceva, vă stau la dispoziție.

Dînd din nou din cap, Anna îi deschise ușa. Ezzy ieși pe verandă, apoi ezită. Nu voia s-o sperie, dar se simțea dator să-i vorbească de frații Herbold. Ca atare, se răsuci pe călcîie.

– Doamnă Corbett, am auzit de vizita pe care v-a făcut-o Cecil Herbold deunăzi. V-a amenințat pe dumneavoastră sau pe băiat?

Ea își scutură capul, schițînd în același timp, cu buzele, cuvîntul „nu“.

– Nu știu în ce măsură sînteți la curent cu ultimele știri, deoarece ați avut probleme cu funeraliile și, mă rog, cu tot ce a fost înainte de ele... Cecil și Carl s-au asociat din nou. Au jefuit o bancă. Se află încă în libertate... Știați?

Anna dădu din cap afirmativ.

– Mă surprinde faptul că nu vă păzește nimeni casa.

Anna ridică un deget, dîndu-i de înțeles că trebuie să aștepte, apoi dispăru în casă. Se întoarse cu un carnețel, pe care scrisese ceva. Cînd termină, îl întoarse spre el. Ezzy citi:

– Autoritățile s-au oferit să ne păzească locuința, dar Delray a refuzat.

– Poate că ar trebui să luați în considerare această ofertă.
Ea scrisese:

– Nu-mi este teamă. Acesta este ultimul loc în care s-ar
gîndi să vină frații Herbold.

– Probabil că aveți dreptate, spuse Ezzy fără prea multă
convingere. Criminalii, învățase el din experiență, gravitau
deseori în jurul prietenilor și a rudelor lor. Cu cît erau mai
strașnic urmăriți, cu atît probabilitatea de a se întoarce în
locurile familiare era mai mare.

Dacă Anna i-ar fi fost rudă, n-ar fi lăsat-o în ruptul capului
să stea aici, singură. Chiar dacă n-ar fi fost surdă. Dar nu
avea nici un drept să insiste. Nu era nici șerif, nici prieten de
familie, așa că spuse:

– Dacă vedeți vreun suspect, sunați imediat pe cineva.
Imediat, m-ați înțeles? Aveți un băiat care trebuie protejat.

Ea zîmbi și scrisese:

– Nu vom păți nimic. Îl avem pe Jack.

– Pe Jack?

Anna făcu un semn cu capul spre grajd. Întorcîndu-se,
Ezzy zări un bărbat care tocmai închidea ușa grajdului. După
ce o încuie – sau, cel puțin, asta fu impresia pe care i-o dădu
lui Ezzy –, el se îndreptă spre o rulotă care se afla la o distanță
de aproximativ nouăzeci de metri de casă.

A, da, ajutorul dumneavoastră, spuse Ezzy mai mult
pentru sine decît pentru Anna. Își amintea că Delray îi
prezentase la „Dairy Queen“ un bărbat cu pălărie de cow-
boy, care stătuse într-un colț al separeului. Politicos tip. Mult
mai zvelt, mult mai tînăr și mai puternic decît Delray... Genul
de bărbat care era în stare să înnebunească toate femeile.
Întorcîndu-se din nou spre Anna, Ezzy își dresese glasul.
Senzați-mă că vă pun o astfel de întrebare, doamnă Corbett...
Faptul că stați aici doar în compania unui om pe care l-ați
angajat atît de recent nu vă neliniștește? Aveți încredere
în el?

Anna dădu afirmativ din cap. Mișcarea fu energică, foarte sigură.

Ezzy se întrebă dacă tipul era, într-adevăr, un om demn de încredere, dacă nu cumva Anna se dovedea naivă. Sau – de ce nu? – poate că zvonurile care circulau despre ea erau corecte. S-ar putea că tînăra văduvă care, după cum aflase, era o femeie focoasă, îl istovise pe bătrînul Delray pînă cînd reușise să-l bage în mormînt, iar acum plănuia să-l înlocuiască cu angajatul ei?

Lui nu i se părea că Anna ar fi genul acela, dar... numai Dumnezeu putea ști care era realitatea. I se mai întîmplase să se înșele.

Abia se crăpase de ziuă cînd la fermă își făcură apariția doi indivizi.

Aveau uniforme maro, bine mulate pe corp, cizme perfect lustruite, pălării de cow-boy, cu boruri foarte largi, și ochelari de soare, cu lentile reflectorizante, care le ascundeau fețele.

-- Domnul Sawyer?

Cînd auzise zgomotul motorului mașinii, Jack se opri din lucru pentru a-i urmări cum se apropie.

-- Da? Stătea proptit în coada lopeții pe care o folosisese pentru a săpa o groapă în care voia să bage noul stîlp de susținere al ulucului din țarc.

Căldura fiind deja înăbușitoare, transpirase. Cînd își duse mina spre buzunarul din spate al pantalonilor, pentru a scoate batista cu care voia să-și șteargă picăturile de sudoare, cei doi oameni ai legii reacționară brusc. Brațul unuia dintre ei coborî automat spre revolverul cu șase gloanțe care îi atîrna pe șold. Prelăcîndu-se că nu-i observă gestul, Jack își scoase batista și își șterse fața.

Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

- Sîntem adjuncții șerifului din districtul Blewer.

-- Aha!

– Am venit să vă punem cîteva întrebări.

– Referitoare la ce?

– Am auzit că săptămîna trecută au fost otrăvite cîteva dintre vitele domnului Corbett. A defunctului domn Corbett.

– Eram cu el cînd le-a descoperit, spuse Jack. Inițial, au fost trei. În următoarea zi, au mai murit două.

– În conformitate cu afirmațiile doctorului Andersen s-a folosit o otravă destul de obișnuită. Ajutorul de șerif care vorbise își mută cocoloșul de tutun dintr-un colț al gurii în celălalt. Marfă care nu se vinde pe sub tejghea. Nimic deosebit. Ajunsă în mîini pricepute, ea poate crea suficiente neajunsuri.

– Șeriful a propus investigarea cazului?

– Vă deranjează, domnule Sawyer?

– Nu. L-am sfătuit pe Delray să depună o plîngere, însă el n-a vrut.

– V-a auzit cineva dîndu-i un asemenea sfat?

– Eram singuri.

– Hmm. După părerea dumneavoastră, de ce dintre toți fermierii de aici doar domnul Corbett a avut un astfel de necaz?

– Nu știu.

– Încercați să ne dați o sugestie.

Jack sprijini lopata de ulucul pe care îl repara.

– După părerea mea, lui Delray îi purta pică cineva.

– Cine?

– Nu sînt din zonă. Am venit de curînd.

– Deci nu știți cine i-ar fi putut purta pică?

Jack tăcu.

Studiîndu-l cu suspiciune, unul dintre cei doi – mai exact, cel mai tînăr – își săltă tocul pistolului.

– Investigăm cazul abia de ieri, spuse el. Corbett nu a apelat la ajutorul nostru. Nici n-am fi știut ce s-a întîmplat dacă n-am fi fost avertizați de o persoană binevoitoare. L-am sunat pe veterinar, iar el ne-a furnizat toate informațiile.

Jack se uită derutat de la unul la celălalt, deși își dădea seama destul de bine de ce veniseră cei doi oameni ai legii. Ajutorii șerifului nu făceau vizite de curtoazie la o oră așa de matinală.

– Și?

– Și... – mestecătorul de tutun făcu o pauză, pentru a scuipa – am dori să veniți cu noi în oraș, ca să putem vorbi mai pe îndelete despre cele petrecute.

– Sînt suspect?

– Oricine poate fi suspect.

– Dar numai eu sînt arestat.

– N-am numi-o arestare...

– Atunci cum ați numi-o?

– Invitație, atîta tot. V-am aprecia cooperarea.

– Oricum, adăugă celălalt, m-aș simți mai bine dacă v-ați desface tocul cuțitului și ni l-ați da.

Mișcîndu-se cu grijă, Jack desfăcu capsă tecii, detașînd-o de cureaua pantalonilor. Unul dintre ajutorii de șerif făcu un pas înainte și i-o luă din mînă. Jack spuse:

– Faceți o greșală.

– Posibil, totuși, veți veni cu noi, domnule Sawyer.

– Pot să merg cu furgoneta mea?

– Mașina noastră este suficient de încăpătoare.

– Vă rog. Poate să mă însoțească unul dintre voi. Aș vrea să am furgoneta la dispoziție, pentru ca, după ce se clarifică lucrurile, să nu vă deranjez apelînd la mașina dumneavoastră, pentru a fi adus acasă.

Cei doi ajutori de șerif schimbă o privire scurtă. Cel mai vîrstnic și mai solid, care mesteca tutun, dădu din cap aprobator.

– Bine. Urc eu în furgoneta dumneavoastră.

Pentru Jack, cea mai umilitoare scenă începu abia acum, cînd fu nevoit să părăsească ferma, sub privirile Annei, care îl

urmărea de pe verandă cum mergea flancat de afectații ajutori de șerif.

– Ați vorbit cu doamna Corbett? îi întrebă el, când, apropiindu-se de partea din față a casei, o zări privindu-i solemnă.

– Da, i-am spus de ce am venit aici. Dar nu sînt sigur că ne-a înțeles.

– V-a înțeles, zise Jack pe un ton iritat. Apoi, ridicîndu-și privirile spre ea, spuse: N-am făcut-o eu, Anna. Jur în fața lui Dumnezeu că n-am făcut-o eu.

Ochii Annei continuară să rămînă inexpressivi. Părea rănită, amăgită, vulnerabilă. Imaginea ei avea să-i rămînă întipărită în minte lui Jack.

– Jack?

David apăruse tocmai atunci din casă. Jack fusese mulțumit că el nu asista la această scenă. Prezența Annei îi fusese suficientă. Dar soarta era o ticăloasă odioasă. David venise cu picioarele goale, îmbrăcat într-o pijama care imita costumul Omului Păianjen. Nasturele de jos al bluzei îi ieșea din pantaloni. Era extrem de dulce. Nu se trezise încă bine, însă părea că înțelege ce se petrecea. Ochii lui se mutară de la mașina de patrulare la cei doi bărbați duri care îl încadrau pe Jack.

Cu cîteva săptămîni în urmă, probabil că Jack s-ar fi prefăcut că nu-l aude și nu-l vede. I-ar fi întors spatele, fără a-l lua în seamă. În definitiv, ce importanță avea copilul acesta pentru el? Nici una.

Acum nu fu în stare să facă așa ceva. David îi adusese aminte ce însemna să fii înșelat de o persoană asupra căreia vrei neapărat să-ți reverse întreaga dragoste. Îi adusese aminte cum i se frînsese micuța lui inimă în momentul în care îl văzuse pe tatăl său întorcîndu-se și apoi plecînd, fără a ști cînd se va întoarce. Sau dacă se va întoarce vreodată. Zîmbindu-i lui David, el îi înjură în gînd pe membrii familiei Corbett pentru

faptul că-i reînviaseră aceste amintiri urâte, pentru faptul că-l determinaseră să re trăiască suferințele de atunci.

– Hei! spuse cu o veselie falsă. Te-ai trezit cam devreme.

– Ce fac polițiștii ăștia, Jack?

Jack își lovi borul cu vârful degetului mare, împingându-și pălăria spre ceafă. Apoi se uită, pe rînd, spre ambii ajutori de șerif, de parcă nu i-ar fi observat pînă atunci.

– Au venit să vorbească cu mine.

– Pleci cu ei?

– Îhî.

– Unde?

– În oraș.

– Pentru cît timp?

– Nu știu.

David începu să se agite.

– Te întorci?

– Sper că da.

– Astăzi?

– S-ar putea să dureze mai mult.

– Vrei să pleci?

– Evident. Abia așteptam să plec, spuse Jack, nădăjduind că va reuși să-l liniștească pe copil. Dar se înșelă. Bărbia lui David se ridică și se încordă. Buza inferioară începu să-i tremure.

– Ești supărat pe mine? întrebă el.

– Evident că nu.

– Nu mi-am făcut ieri bine treburile?

– Ai făcut totul perfect. Nici n-aș fi putut să sper că voi avea un ajutor mai bun. Dar... Iisuse, ce dificil era, dar acum va trebui, totuși, să plec.

– Pot veni și eu?

– Mi-e teamă că nu.

Pe obrazul lui David, se rostogoli o lacrimă.

– Cînd te întorci?

Efectele unor promisiuni false ar fi fost mai rele decît adevărul. Aşa cum i se întîmplase cu tatăl său: „*Haide, fiule, nu fi un plod smiorcăit. După cum ți-am zis, nu plec decît pentru a-mi finaliza o afacere. Mă voi întoarce, de data asta, pentru a rămîne definitiv acasă. Vom fi în permanență unul lîngă altul. Îți promit.*”

Cu aceste cuvinte în minte, Jack spuse:

– S-ar putea să nu mă mai întorc, David.

Băiatul începu să plîngă mai tare. Umerii i se zdruncinară.

– Bine, atunci cară-te! țipă el. Te urăsc.

Îngenunchind, Anna își strînse fiul la piept. El o luă de gît, cu ambele brațe, și își ascunse fața la pieptul ei.

Jack făcu un pas înainte, dar oamenii legii se lipiră imediat de el, oprindu-l.

– Hai să plecăm, spuse unul dintre ei, în șoaptă.

Îl conduseră amîndoi pînă la furgonetă. O dată ajunși la ea, cel tînăr se desprinsese de grup, pentru a se îndrepta spre mașina de patrulare.

Cheia de contact a furgonetei era la locul ei. Jack nu trebui decît s-o rotească pentru a porni motorul.

– Am încredere în dumneavoastră, domnule Sawyer, spuse în clipa aceea tovarășul său de drum. Să nu faceți vreun gest prostesc.

– Doresc mai mult decît voi să clarificăm acest caz. Nu vă faceți probleme.

– Nu-mi fac probleme. Ajutorul de șerif își împinse bărbia înainte. Haideți s-o luăm din loc.

Jack aruncă o ultimă privire spre verandă. Anna continua să-l aline pe David. Deprimat, Jack apăsă pe ambreiaj, acționă maneta schimătorului de viteze și ieși pe poartă. Mașina de patrulare îl urmă, cu bara din față aproape lipită de mașina lui.

35

Imi pare rău, doamnă Corbett. Nu-l puteți vedea momentan. Este cu șeriful Foster, în birou.

– Dar i-ai spus lui Jack că sînt aici?

– Nu, fiule, nu i-am zis, răspunse secretarul, adresîndu-i lui David un zîmbet blînd. Este foarte ocupat.

– Ba nu-i chiar atît de ocupat încît să nu poată să mă vadă.

– Regret, fiule, răspunsul este tot nu.

David se întoarse spre Anna:

– Vreau să-l văd pe Jack. Vreau să-i spun că-mi pare rău...

Deși de obicei se purta frumos, din clipa în care vărsase acele lacrimi amare pe verandă, David adoptase un comportament de copil țifnos. Regreta că-i spusese lui Jack că-l urăște și voia neapărat să-și ceară scuze. O sîcîise pe Anna cu mii de întrebări, pentru care ea nu avusese nici un răspuns.

Cînd se întorcea Jack?

Oare Jack *avea de gînd* să se întoarcă?

Jack știa că el nu vorbise serios atunci cînd îi spusese că-l urăște?

De ce afirmase Jack că abia așteptase să plece? Fusesse oare Anna rea cu el?

De ce plecase Jack însoțit de doi polițiști?

Polițiștii voiau să-l bage pe Jack la închisoare?

În cele din urmă, întrebările acestea o scosese rădăcină din minți pe Anna. Ce explicații putea să-i dea copilului? Că Jack plecase de bunăvoie, bucurându-se că scapă de ei? Sau că nu avusese încotro, deoarece fusese arestat?

Orice variantă ar fi ales, l-ar fi rănit pe David. Încercase să-l consoleze, dar nici o metodă nu dăduse roade. Băiatul se încăpățâna să insiste. Când începuse să se poarte prea urât, Anna îi reproșase că deplîngea mai mult plecarea lui Jack decît moartea bunicului său. Acest reproș o tulbură pînă la urmă pe ea. Trăise mulți ani sub același acoperiș cu Delray. Cu toate acestea, suferise mai mult văzîndu-l pe Jack escortat de polițiști decît cu o zi în urmă, cînd se îndepărtase de mormîntul lui Delray.

Dorind să afle ce se întîmplă, se hotărî să se ducă pînă la biroul șerifului. Poate că se ajunsese deja la vreo concluzie. Pentru a-și liniști conștiința, se opri întîi la cimitir. Mormîntul lui Delray era dureros de proaspăt, dar florile începuseră să se ofilească din cauza căldurii insuportabile. Anna îi propuse lui David să le împartă în trei buchete, dintre care două să fie puse pe mormintele bunicii Mary și a lui Dean, iar unul să rămîină la Delray.

– *Nu crezi că bunicului tău i-ar plăcea să-și împartă florile cu ei?* îl întrebă ea prin semne.

David dăduse din cap, morocănos.

Împărțirea florilor îl făcuse să uite, pe moment, de Jack. Doar Anna continuase să se gîndească la el, întrebîndu-se dacă angajatul lor ar fi fost în stare, cu adevărat, să comită fapta de care-l acuzau autoritățile.

Oamenii legii n-ar fi venit după el dacă n-ar fi crezut că este responsabil de moartea vitelor. Aveau ei vreo dovadă

care să certifice faptul că Jack le otrăvisese? Cum ar fi putut Jack să facă așa ceva?... Și de ce ar fi făcut-o?

Anna încercase să găsească un motiv plauzibil, dar nu reușise.

Privind-o drept în ochi, Jack negase că ar fi fost vinovat. Dar dacă mințise? De obicei, Anna știa să-i judece pe oameni. Oare atracția pe care o simțea față de el o orbise? Omisese vreun semn, din expresia, din ochii, din atitudinea lui care ar fi trebuit să-i dea de înțeles că Jack îi ascundea ceva?

Dacă era complet nevinovat, de ce se agitase atât de mult cu o seară în urmă, când venise Ezzy Hardge? După ce, uitându-se prin vizor, îl anunțase cine o caută, el îi spusese că are treabă și părăsise casa pe ușa din spate.

Sperase că Jack se va întoarce după plecarea lui Ezzy. Sperase că își vor umple timpul definitivînd treaba pe care o începuseră înainte de vizita inoportună a fostului șerif. Sperase că Jack o va săruta.

Cu o seară în urmă, după ce, într-un târziu, renunțase la aceste speranțe, îi fusese ciudă că Ezzy își alesese un moment atât de nepotrivit. Și, totuși, poate că vizita lui fusese binevenită. Poate că o împiedicase să se încurce cu un bărbat care era suficient de ticălos ca să otrăvească vitele unui fermier.

Gîndise așa, deși nu-l credea pe Jack Sawyer capabil de o astfel de faptă. Cel puțin, pînă în clipa în care i se va aduce dovada că el era vinovatul. Voia să-l întrebe pe șleau dacă el otrăvisese vitele, iar dacă răspunsul era afirmativ, intenționa să afle motivul pentru care o făcuse. Dorea să-i pună aceste întrebări privindu-l drept în ochi. Dorea să știe adevărul. *Trebuia să afle adevărul.*

Secretarul șerifului se dovedi inflexibil. Vorbea puțin, cu politețe, însă refuza pe un ton ferm să le permită să discute cu Jack. Le repeta doar că Jack Sawyer nu era disponibil în acel moment și că nu știa cît timp va mai fi reținut.

Anna avea senzația că secretarul afișa un aer de superioritate din cauza handicapului ei. Avînd în vedere importanța problemei, ea nu se mulțumise numai cu interpretările lui David, ci i se adresase în scris, comunicîndu-i totul prin intermediul unui carnețel. Bărbatul îi răspunsese de pareă ar fi avut de-a face cu un copil, și încă cu unul înapoiat mintal.

Anna scrise pe carnet:

— Nu vreau să-l acuz pe domnul Sawyer înainte de a discuta cu el pentru a mă convinge că este vinovat.

— Nu dumneavoastră sînteți cea care stabiliți dacă este sau nu vinovat, doamnă Corbett.

— Dar au fost vitele *mele*, scrise ea. Socrul meu a hotărît să se ocupe singur de acel incident.

— Nu contează. Dacă Sawyer a încălcat legea, nu contează ce aveți de gînd să hotărîți în privința lui. Statul îl va urmări pe cale judiciară.

Limbajul Annei era superior celui folosit de secretar, motiv pentru care atitudinea lui condescendentă o enerva și mai tare. Telefonul sună. Profitînd de acest prilej, el îi spuse Annei că va fi anunțată cum va evolua cazul, apoi îi propuse „să se ducă acasă“ — „ca o fetiță bună ce era“, se subînțelese. Imediat după aceea începu să vorbească la telefon, ignorînd-o complet.

Anna plecă, tîrîndu-l după ea pe David, care nu înceta cu protestele. Deși afară era o căldură sufocantă, ea se opri pe trotuar, pentru a se gîndi ce să facă. Se părea că nu se putea lămuri dacă Jack Sawyer era vinovat și nici nu-l putea ajuta în vreun fel. David se smiorcăia. Avînd în vedere dispoziția lui actuală, n-o ispitea deloc ideea de a încerca să-l distreze în după-amiaza lungă pe care o avea în față. Ce-ar fi să-l ducă, totuși, la un film? Se uită la ceas. Era prea devreme chiar și pentru matinee.

Uitîndu-se nehotărîtă de-a lungul străzii, în stînga și în dreapta, privirile îi căzură pe vitrinele unui magazin. Mai trecuse pe lîngă magazinul acela, dar acum îi atrăseseră atenția o reclamă cu tuburi de neon țipător colorate, ademenind-o să intre. Trăgîndu-l cu fermitate de mîna pe David, se îndreptă cu pași vioi spre intrare.

Magazinul era răcoros și bine întreținut. Supraveghindu-și băiatul, pentru ca acesta să nu umble la mărfurile scumpe de pe rafturi, ea studie cu atenție noile aparate de fotografiat.

Magazinul fusese inaugurat cu cîțiva ani în urmă. Anna fusese curioasă să vadă ce produse vinde, dar pînă acum nu îndrăznise să intre. De fapt, nici nu-și permisese să se uite în vitrine, decît în treacăt. Îi fusese teamă că nu va rezista tentației de a cumpăra ceva de acolo.

Fiind unicul magazin din Blewer specializat în echipamente fotografice, sortimentele erau multe, dar și costisitoare. Varietatea de aparate și de accesorii o amețea. Ar fi dorit din toată inima să le testeze, dar știa că nu-și poate permite să cumpere. Pînă își va valorifica fotografiile, trebuia să se mulțumească cu echipamentul ei învechit.

Luă de pe rafturi doar citeva filme alb-negru și o carte recent publicată, referitoare la tehnica fotografică.

— ... pentru dezvoltare, trebuie să trimiteți filmul ăsta în altă parte, îi spuse bărbatul care se afla la casă. În Blewer nu mai există nici un centru de dezvoltare a filmelor alb-negru.

Deși nu-i înțelesese primele cuvinte, Anna dădu din cap.

— Nu cred că v-am mai văzut pe aici. Îmi cunosc aproape toți clienții.

Ea îl trase pe David mai în față, făcîndu-i semn să-i explice casierului că este surdă. Spusele copilului nu-l făcură pe acesta să se simtă jenat sau să-și piardă cheful de vorbă. El n-o privi chiorîș, bîlbîind o scuză, așa cum făceau majoritatea oamenilor, ci, din contră, auzind că este surdă, îi adresă un zîmbet larg, care îi lumină fața.

– Cum vă numiți? Nu sînteți, din întîmplare, Anna Corbett?

Uluită, Anna zîmbi și se întinse peste tejghea pentru a da mîna cu el.

– Pete Nolen, spuse el, scuturîndu-i mîna. Acum zîmbea cu gura pînă la urechi. Să fiu al naibii dacă mă așteptam la așa ceva. De-o veșnicie vreau să vă cunosc. Am crezut că n-o să am niciodată ocazia. Veniți aici.

Ocolind tejgheaua, vînzătorul o conduse pe Anna spre un perete pe care erau agățate o mulțime de fotografii înrămate.

– Pofțiți! Priviți aici! spuse el, bătînd cu vîrful degetului într-una din fotografii. Era o copie mărită a uneia dintre primele fotografii făcute de Anna. Așezîndu-se astfel încît clienta lui să-i vadă buzele, Nolen îi explică: Acum un an sau doi, am încercat să vînd niște aparatură catedrei de artă fotografică de la colegiul de doi ani. V-am zărit fotografia pe un perete. Am considerat-o excelentă. Cînd l-am întrebat pe profesor dacă îl cunoaște pe fotograf, mi-a vorbit de dumneavoastră. Despre surditate, despre tot. Zicea că este mare păcat că ați renunțat la școală, pentru că sînteți foarte talentată. Majoritatea elevilor nici nu puteau spera să se ridice la nivelul dumneavoastră. Mă rog, mi-a trebuit ceva putere de convingere, dar, pînă la urmă, am reușit să aduc fotografia asta aici.

Nolen rămase cu privirile ațintite la fotografie. Îi plăcea mult, se vedea clar. Poza reprezenta o casă veche, proiectată pe fondul luminos, supraexpus al cerului. Imaginea ar fi fost sinistră, rău prevestitoare, dacă razele soarelui, care apunea în spatele ei, nu s-ar fi reflectat în fiecare fereastră, formînd pete de lumină pe veranda din față.

– Pentru mine reprezintă casa părintească, deoarece am crescut la o fermă care semăna foarte mult cu ea. De cînd am

adus-o, n-am mutat-o de pe peretele ăsta. Clienții o sesizează. Fac comentarii, constată că le amintește de ceva... Aș fi putut s-o vînd de o sută de ori pînă acum, dar este singura mea lucrare Anna Corbett, așa încît n-am de gînd să mă despart de ea. Ar trebui să mai faceți fotografii.

Anna ridică sacoșa cu cumpărături și o scutură.

Înțelegînd ce voia să spună, Nolen îi adresă un zîmbet și mai larg ca înainte.

– Bine! Aș dori să mi le arătați și mie, spuse, după care scoase din portofel o carte de vizită. Ambele mele numere de telefon sînt notate aici. De la magazin și de acasă. Dacă aveți nevoie de ceva – mă refer la materiale –, sunați-mă. Mă puteți căuta și dacă nu doriți decît să discutăm despre arta fotografică. Subiectul ăsta nu mă obosește niciodată. Sînt fericit că am reușit, în sfîrșit, să vă cunosc, doamnă Corbett.

Emory Lomax făcu șervețelul ghemotoc și îl aruncă peste oasele care rămăseseră din antricoatele de vițel.

– Am mințit în privința mîncării? întrebă. Puștiul ăsta se pricepe la antricoate, nu?

În separeu, alături de Emory, mai erau trei inși: Connaught și doi vicepreședinți ai companiei. Connaught și unul dintre lingăii lui stăteau în fața lui Lomax. Al treilea se așezase pe aceeași bancă cu el.

Toți murmurară cîte o apreciere la adresa sărbătorii cîmpenești la care participau. Era, într-adevăr, un *barbecue* * de vis. Pentru a-și juca pînă la capăt rolul de gazdă, Lomax chemă ospătărița și comandă încă un rînd de bere. La prînz, el obișnuia să bea un ceai cu gheață, însă aceasta era o ocazie deosebită. În alte împrejurări, berea n-ar fi fost o băutură potrivită, avînd în vedere că invitații lui erau deprinși,

* Petrecere populară în aer liber, în timpul căreia se pun la frigare animale întregi.

probabil, să ceară martini sau distilat simplu de malț, dar, pentru un barbecue, era perfectă. Mai ales la o ocazie ca acesta. Doar își adusese șefii la cel mai renumit barbecue din Texasul de Est. Aceștia veniseră de la Houston cu un avion al companiei. Era un avion cu reacție, lucitor, pe care nu s-ar fi jenat să-l utilizeze în Europa nici personajul negativ din filmele cu James Bond. Emory îi așteptase la Aeroportul Municipal al districtului Blewer. La drept vorbind, aeroportul era un loc viran în mijlocul unei pajiști, compus dintr-o pistă accidentată, un hangar din tablă, acum ruginită, și o clădire nespațioasă, cu birouri înghesuie, în fața căreia existau două pompe de alimentare.

– Va trebui să începem prin a reamenaja acest aeroport, remarcase Emory când îi condusesese spre mașina sa, un Jaguar, mîndria și bucuria lui. Imediat ce punem în aplicare prima fază a proiectului, voi avea grijă să-l modernizăm, pentru zboruri de agrement. Ce ziceți?

Connaught dăduse din cap, aprobator. Ceilalți doi îl imitaseră ca niște marionete. Aproape întotdeauna se comportau așa. Toți trei se abțineau să-și spună părerile, dar Emory nu era descurajat de atitudinea lor. Asta era „procedura standard de operare“. Așa își conduceau grangurii afacerile. N-ar fi fost rău dacă ar fi învățat lecția de la ei.

Acum, când terminaseră de mîncat, Emory simți că devin nerăbdători. Connaught arunca din cînd în cînd cîte o privire disprețuitoare spre tonomatul care urla și, tot din cînd în cînd, se uita cu subînțeleș la ceasul din aur, ornat cu diamante. Imediat ce plecă ospătărița care le adusese pe o tavă patru sticle de bere, Emory se hotărî să discute despre afaceri.

– S-a dres treaba. Proprietatea Corbett este ca și a noastră. Delray nici nu și-ar fi putut alege mai bine momentul morții, spuse, după care aruncă cîte un zîmbet fiecărui invitat în parte. N-am vrut să fiu nerespectuos, normal.

– Și doamna Corbett? se interesă una dintre marionete. Ea n-a moștenit nimic?

– Ba da. A moștenit totul.

– Păi, și asta nu-i o problemă? întrebă Connaught. N-ai afirmat că refuzul ei de a vinde era la fel de ferm ca cel al socrului ei?

Emory își sprijini spatele de spătar, relaxându-se.

– Situația a stat așa numai în timpul vieții lui. Cinste unui asemenea socru. Nora n-a vrut să se opună voinței lui.

– Credeți că acum, după ce el a murit, ea și-a schimbat opiniile?

– Sînt convinși, răspunse Lomax degajat și încrezător în sine însuși. Cum să se ocupe singură de o fermă? Nu poate. Este surdomută. Se va dumiri foarte repede cum stă treaba. Dați-i o săptămână. Două, cel mult. Își va da seama pînă la urmă că nu are nici o șansă să se descurce. Evident – Emory făcu o pauză, pentru a insera un mic chicot –, eu voi fi alături de ea, ca să-i aduc aminte de toate problemele pe care le va avea de înfruntat dacă încearcă să administreze singură ferma. O voi sfătui s-o vîndă înainte să vă răzgîndiți, înainte să începeți să căutați alt teren.

Vicepreședintele care stătea în fața lui, de cealaltă parte a mesei, împinse sticla de bere într-o parte. Nici nu se atinsese de ea.

– Ce vă face să credeți că o puteți influența? întrebă el.

– Păi, în primul rînd trebuie să nu uităm de creditul bancar care i s-a acordat. Acesta poate fi un mijloc de constrîngere. Apoi să nu uităm că a tras deja o spaimă zdravănă din cauza vitelor. Rîzînd mînzește, Lomax adăugă: Întotdeauna poți avea parte de încă un incident nefericit.

– Mexicanul acela al dumneavoastră este demn de încredere? întrebă bărbatul care stătea pe aceeași bancă cu el.

– Atîta timp cît îl plătesc, Jesse Garcia este în stare să-și violeze și mama, sub privirile a doisprezece martori.

– Sînteți sigur că investigațiile privitoare la otrăvirea vitelor nu-i pot conduce pe polițiști la dumneavoastră?

– Absolut sîgur. Chiar acum, în timp ce vorbim, ei cercetează un suspect, pe care îl vor aresta.

Emory consideră că nu era necesar să le pomenească de acel ajutor de fermier, a cărui îndrăzneală și istețime îl făcuseră să se neliniștească. Rămăsese cu impresia că este un ticălos arogant, capabil să-și bage nasul în treburile altora. Emory nu-și putea asuma riscul de a lăsa în preajma Annei Corbett un om care i-ar fi putut submina înțeleptele sfaturi. Ca atare, fusese nevoit să se descotorosească de cow-boy.

De fapt, îl neliniștise și Garcia. În ciuda afirmațiilor pe care abia le făcuse în fața superiorilor săi, mexicanul îl pusese pe gînduri. Dacă apărea vreun client care îi oferea bani, pentru a-i cere să divulge identitatea persoanei care îl angajase pentru a otrăvi blocul de sare de pe pășunea lui Corbett? Garcia nu obișnuia să-și trădeze clienții, dar orice era posibil. Dacă avea nevoie de bani.

Emory rezolvase, în mod convenabil, două probleme dintr-o dată. Ambele extraordinar de simple. Simțindu-se amenințat de un pericol iminent, luase legătura cu biroul șerifului, împărtășindu-le ajutorilor săi un gînd care îl tulbura: și anume că ar exista o legătură între uciderea acelor vite valoroase și angajarea lui Jack Sawyer. Specificase că evenimentele avuseseră loc, aparent întîmplător, în aceeași perioadă. Ajutorii șerifului îl asiguraseră că se vor ocupa de acest caz.

Deci, extrem de ușor, scăpase de umbra oricărei suspiciuni care ar fi putut plana asupra sa. Șeriful avea să-l rețină pe cow-boy pînă la încheierea cercetărilor. Ori cercetările puteau dura mult, timp în care Emory avea să se ocupe de Anna, fără ca nimeni să se amestece.

Ce plan strălucit, își spuse în gînd. Apoi rosti cu voce tare:

– Aveți încredere în mine. Mi-am acoperit toate urmele. Garcia este un as. Chiar mă gîndeam să mai apelez la el. Anna Corbett își iubește la nebunie fiul. Folosindu-ne de asta, putem acționa. Cînd este plătit cum trebuie, Garcia poate fi realmente genial.

Cei trei bărbați de la EastPark schimbă o privire încurcată. Observînd-o, Emory se grăbi să adauge:

– Evident că aș prefera să nu fac uz de astfel de metode de constrîngere. Asta este o tactică la care voi recurge doar dacă nu voi avea altă alternativă, dacă va fi strict necesar. Și o voi aplica doar după ce vom stabili împreună.

– Domnule Lomax, spuse unul dintre vicepreședinți, înțelegeți, sper, că EastPark va nega orice legătură cu această afacere în cazul în care se va demonstra că otrăvirea vitelor a fost pusă la cale de dumneavoastră. Noi nu am încurajat niciodată activitatea infracțională.

Prostii! Era convins că Connaught comisese suficiente acte infracționale. Connaught știa că Emory era la curent cu afacerile lui. Cu toate acestea, Emory îi dădu dreptate vicepreședintelui.

– Bineînțeles, a fost o idee trăsniță. Majoritatea soluțiilor care mi-au venit în minte nu pot fi puse în aplicare. Pe una singură mă bazez cu adevărat. Pe relația noastră. Ea va da, cu siguranță, rezultatele așteptate.

Așa cum sperase Emory, cuvintele sale treziră interesul celor trei șefi.

– Pe care relație?

– Pe relația mea cu doamna Corbett.

– N-am știut că aveți vreo relație cu ea.

Emory dădu evaziv din umeri.

– N-am vrut să se afle. Dacă ați fi aflat, ați fi putut da o interpretare greșită interesului pe care îl manifest față de acest proiect. Mă mîndresc cu faptul că nu amestec problemele de

serviciu cu viața particulară. Dar, din ambele puncte de vedere – și a afaceristului, și a bărbatului –, cred că doamna Corbett – Anna, adică – ar face o mare greșală dacă v-ar refuza oferta. Cînd mă întorc acasă, am să-i atrag atenția asupra acestui lucru. Dacă nu vrea să mă asculte în calitate de consilier financiar, încheie Emory făcîndu-le cu ochiul, atunci va trebui să apelez la alte metode de convingere.

Cei trei bărbați schimbă o privire îngrijorată.

– Domnule Lomax, legile privitoare la genul acesta de achiziții funciare sînt foarte stricte. Mai mult decît atît, aplicarea lor este urmărită îndeaproape de conducerea federală.

– Da, sînt conștient de asta, spuse Emory devenind brusc serios.

Vicepreședintele care stătea lîngă Connaught zise:

– Este extrem de important să nu amestecați afacerile noastre cu responsabilitățile pe care le aveți față de banca la care lucrați.

Cu cine credeau nenorociții ăștia că vorbesc? Emory Lomax cunoștea regulile jocului. Trecuseră mulți ani de cînd îl juca. Deși se simți insultat, el își păstră expresia solemnă, respectuoasă.

– Evident. Chestia asta am lămurit-o de la bun început.

– Dar și mai important este să nu ne pretăm la fapte.... imorale.

– Hei, stați așa! Emory îl întrerupse ridicîndu-și ambele miini. Nu aveți de ce să vă faceți probleme. Apoi, întinzîndu-se peste castronul din plastic roșu în care li se aduseseră antricoatele comandate, adăugă pe un ton mult mai scăzut: Nu este vorba de seducerea acelei femei. Anna este... Uf, cum m-aș putea exprima ca să fiu cît mai delicat? Din moment ce a fost privată de mijloacele normale de exprimare, Anna a găsit altă metodă de comunicare. Înțelegeți?

– Vreți să ne dați de înțeles că relațiile dintre voi sînt intime?

Emory obosise folosind un limbaj atît de elevat.

– Nu, spun că au trecut deja doi ani de cînd au început aceste relații, aproape imediat după ce am fost însărcinat să mă ocup de conturile ei. Inițial, am crezut că bătrînul se culcă cu ea. De fapt, se pare că așa a și fost. Asta este concluzia la care am ajuns trăgînd cu urechea, mai mult sau mai puțin, la zvonurile care au circulat. În orice caz, tipa mi-a făcut niște avansuri atît de îndrăznețe, încît mi-am zis: la naiba, de ce n-aș accepta? Sînt celibatar. Ea este o femeie pe cînte. Și... Emory se mai întinse puțin peste bol. Știți care este chestia cea mai bună? Că nu poate să vorbească. Ia spuneți, nu credeți că este o parteneră ideală?

De data aceasta, Emory reuși să-i smulgă un zîmbet pînă și durului Connaught. Satisfăcut de reacția acestuia, el adăugă:

– Domnilor, stați pe aproape pentru că rezultatele nu vor întîrzia să apară. De acum este vorba doar de zile.

Cu aceste cuvinte, întrevederea lor luă sfîrșit. Emory lăasă pe masă contravaloarea celor patru antricoate și a celor opt beri pe care le consumaseră, plus un bacșiș mic, de om zgîrcit. Bătîndu-i pe spate și scuturîndu-le fericit mîinile, el își conduse invitații spre ieșire. În timp ce, asudînd puternic la subsuori, le repetă că situația se afla sub control, se întreba cum naiba va reuși să-și transforme promisiunile în realitate.

Această problemă dificilă îl preocupă atît de mult încît nu observă cînc stătuse spate în spate cu el, în separeul vecin.

36

Aнна nu luase în considerare laudele venite din partea prietenilor și a familiei, considerînd că părerile lor nu erau imparțiale. În schimb, opinia pe care și-o exprimase Pete Nolen cu privire la fotografia ei o considera valabilă. Nolen era un profesionist, care putea face diferența între o lucrare bună și una proastă. Înțelesese perfect ce mesaj dorise ea să-i transmită privitorului, pozînd acea fermă. Desigur, Jack...

Dar, ajungînd la Jack, își întrerupse firul gîndurilor deoarece, ori de cîte ori își amintea de el, se întrista. În clipa aceea nu voia să fie deprimată. În ciuda aparențelor, avea un fan! Și voia să se bucure de cuvintele lui elogioase. Din păcate, nu avea cui să-i împărtășească vestea cea bună, nu avea cu cine să se bucure de aceste clipe extrem de importante pentru ea.

Ajunsese acasă atît de entuziasmată încît băgase imediat un film în aparatul de fotografiat, luase toate accesoriile necesare și îl scosese pe David în curte pentru a-l poza cocoțat în leagănul pe care i-l făcuse Jack.

Căldura insuportabilă și aerul îmbîcsit îl determinaseră rapid pe David să facă nazuri. Anna fusese obligată să se declare învinsă de comportamentul recalcitrant al fiului său, care refuzase să coopereze. Drept urmare, se întorseseră în

casă. Îndreptîndu-se cu pași greoi spre ușă, Anna observase norii pufoși care se iviseră la orizont, înspre nord-vest. Își zise că n-ar strica deloc o ploaie purificatoare.

Îi pregăti lui David un sandvici cu brînză, încălzit pe griller. Apoi, lăsîndu-l pe băiat să mănînce în camera de zi, stînd pe covor, de parcă ar fi fost la picnic, și uitîndu-se la un film despre dinozauri, urcă la etaj. Simțea nevoia de puțină singurătate, și intră în dormitorul ei.

După moartea lui Dean, redecorase încăperea. Nu dorise să-și aducă aminte de zilele și nopțile în care soțul său zăcuse în pat, îngrozit de moarte, luptîndu-se din greu pentru fiecare gură de aer.

Era o încăpere odihnitoare, plină de fotografii de-ale lui David, făcute pe vremea cînd acesta era bebeluș. Alături de ele, încadrate tot de rame argintii, mai erau cîteva poze care o reprezentau pe ea și pe Dean. Într-una dintre ele apăreau Delray și Mary. Cărțile ei favorite erau aliniate pe rafturile unei etajere încastrate în zid, într-un colț al camerei. Un covor acoperea spațiul dintre pat și fereastră. În fața ferestrei, se afla un balansoar. Era o încăpere nepretențioasă, însă intimă și feminină.

Prea feminină. Castă.

Erau nopți cînd singurătatea i se părea extrem de apăsătoare. Nu-i plăcea să doarmă singură. Tînjea după un partener. Ar fi dorit din tot sufletul să simtă atingerile, respirația, căldura degajată de trupul unui bărbat, să știe că nu este singură în dormitorul întunecat, cufundat în tăcerea nopții.

Uneori, aceste dorințe căpătau o nuanță mult mai senzuală. Atunci era chinuită de vise erotice, în care se vedea făcînd dragoste cu un bărbat a cărui figură nu reușea s-o distingă niciodată. Da, îi lipsea dragostea.

Jack Sawyer era cel care o făcuse să-și dea seama cît de mult îi lipsea.

Alungînd acest gînd, se duse la masa de toaletă, se așeză pe taburetul ei și se privi în oglindă. Ceea ce văzu o sperie. Oglinda reflecta chipul unei femei care rămăsese în mod voluntar mută timp de șase ani.

După moartea lui Dean, inima nu-i mai dăduse ghes să continue exercițiile de vorbire. Greșise renunțînd la ele. Probabil că în timpul care se scursese uitase tot ce învățase, și acum era prea tîrziu pentru a mai recupera ceva. Totuși trebuia să încerce.

Experiența pe care o trăise în cursul acelei zile, în secretariatul șerifului, fusese neplăcută, umilitoare, dar benefică. Își dăduse seama că trebuie să învețe să vorbească dacă voia să se ocupe de fermă, să negocieze contractele propuse de fabricile de cherestea, să scape de indivizi de genul lui Emory Lomax, în căutare de pămînturi, să-și vîndă fotografiile, să combată ignoranța oamenilor care o desconsiderau din cauza handicapului ei.

Nu minimaliza sarcina pe care voia să și-o asume. Știa că posibilitățile ei de comunicare prin grai erau mărginite. Nu va fi niciodată capabilă să poarte o discuție bazîndu-se în totalitate pe vorbire. Surditatea ei completă îi limita șansele de reușită, dar n-o putea face să se cufunde într-o tăcere totală.

Trecuse prea multă vreme de cînd era dependentă de interpreți – inclusiv de micuțul ei fiu, care trebuia să vorbească în numele ei. Trebuia să învețe să-și exprime singură dorințele.

Trebuia.

Întredeschizîndu-și gura, își testă, pentru prima dată după foarte mulți ani, coardele vocale. Simțindu-le vibrațiile, în momentul în care aerul trecu printre ele, își dădu seama că scosese un sunet. Bine că nu-l putea auzi, pentru că, dacă l-ar fi auzit, poate că n-ar mai fi încercat niciodată. Cine putea ști cît de oribil fusese?

Acest gînd o făcu să ezite. În fond, existau o mulțime de surzi care preferau să nu vorbească, bazîndu-se în totalitate

pe limbajul semnelor, care ajunseseră să se descurce în viață și să fie satisfăcuți de realizările lor.

În copilărie, hotărîse, de comun acord cu părinții săi, să combine limbajul semnelor cu citirea de pe buze și cu vorbirea. Educatorii surzi pe care îi avusese, și profesorii particulari, făcuseră un efort deosebit pentru a o învăța. Stătuse ore întregi în fața oglinzii, așa cum stătea acum, exersînd conform instrucțiunilor primite de la profesorii ei răbdători și grijulii.

Vorbise bine. Chiar foarte bine. Apoi Dean murise. Frica și autocompătimirea o determinaseră să renunțe. Dorința egoistă a socrului său de a o vedea închizîndu-se în universul ei mut fusese pentru ea o scuză bună să justifice indiferența față de lecțiile de vorbire. Abia acum realiza acest lucru. Alesese calea cea mai facilă. Calea lașului.

Avea curajul să recunoască adevărul, curajul de a se uita în oglindă și de a înfrunta sarcina aparent insurmontabilă pe care voia să și-o asume, deși frica de un eventual eșec o domina.

Inspirînd adînc, se strădui să stea cît mai dreaptă. *Începe cu elementele de bază*, își spuse. Consoane mute, bilabiale. *P* și *B*.

P. Cum să rostească un *P*? Coboară mandibula, dar ține buzele lipite, apoi îndepărtează-le și scoate aerul din gură. Anna făcu așa cum i se indicase în copilărie. Oglinda îi spunea că procedase corect. Repetă litera, ținîndu-și degetele la o distanță de doi centimetri de buze, pentru a simți jetul de aer care îi ieșea. Da, părea să fie bine. Oare sunetul fusese plăcut?

Acum urma *B*-ul. Buzele trebuiau mișcate în același mod, numai că, simultan, trebuiau activate și coardele vocale.

Concentrează-te, Anna. Poți s-o faci. Trebuie s-o faci!

Punîndu-și mîna pe gît, testă întîi vibrația coardelor vocale. Prima dată nu-i plăcu ce simte. Încercă din nou. La a treia încercare, își mișcă și buzele. Parcă scotea din gură prea mult aer, nu? Cînd repetă, își ținu iarăși degetele în fața

buzelor, micșorînd intensitatea jetului de aer. Da, de data aceasta era bine... Sau, poate, nu?

Descurajată, avu senzația că mîna îi devine prea grea. O lăsă să-i cadă moale în poală. Se simțea epuizată, incapabilă să se miște, cu toate că oboseala îi era cauzată mai degrabă de stresul psihic decît de eforturile fizice pe care le făcuse în acea zi.

Uitîndu-se lung în oglindă, urmări cum i se umplu ochii de lacrimi. Oare va fi vreodată capabilă să-și comunice gîndurile, ori se va face de rîs, determinîndu-i pe interlocutorii săi să se simtă jenați, să-și întoarcă privirile, compătimator?

Cel mai grav era însă că îl putea pune pe fiul ei în situații stînjenitoare.

David nu era afectat de handicapul ei, deoarece nu știa ce însemna să ai o mamă normală. Dar ce avea să se întîmple la toamnă, cînd îl va înscrie la grădiniță? Din cauza ei, copiii o să-l ia peste picior.

Probabil că, la început, David va sări în apărarea ei, dar cu timpul va începe să-i fie rușine, să se revolte că are o mamă atît de diferită.

Era clar că handicapul ei avea să-l influențeze într-un fel sau altul. În loc să țină piept realității, acceptînd-o așa cum este, David va avea neșansa să devină un tînăr răzvrătit, veșnic pus pe hartă. Sau, din contră, un introvertit, un timid. Oricare ar fi fost efectul, era cert că acesta putea, datorită gravității sale, să-i modifice radical personalitatea. Ce trist ar fi fost ca lașitatea ei să-și pună amprenta asupra unui băiat atît de expansiv și de drăguț ca David!

Anna era obligată să ia măsurile cuvenite. Trebuia să învețe din nou să vorbească – dacă nu pentru binele ei, măcar pentru cel al copilului.

Recăpătîndu-și curajul, se grăbi să-și ștergă lacrimile și se uită din nou în oglindă. Apoi își duse iarăși degetele în fața buzelor pentru a încerca să pronunțe o altă consoană. Una mult mai grea: *J*.

Prima literă a numelui lui Jack...

37

Domnule Lomax, mă bucur că v-ați întors. Aveți...
– Mai târziu, doamnă Presley. Astea sînt mesajele mele?

În drum spre biroul său, trecînd grăbit pe lîngă masa secretarei, Emory luă din zbor un teanc de hîrtiuțe roz.

– Da, domnule, dar aveți...

– Am zis mai târziu. Adu-mi o folie de Alka-Seltzer, vrei?

Masa de la sărbătoarea cîmpenească îi provocase o indigestie, iar din cauza berii avea o durere sîciitoare de cap. Sau poate nu berea era de vină, ci cei trei antreprenori care scosese răntul din el.

După masă, ei îi ceruseră să-i ducă pînă la ferma lui Corbett. O jumătate de oră dus, o jumătate de oră pentru a studia terenul, o jumătate de oră întors. Respiră ușurat abia în momentul în care îi văzuse plecînd spre Houston, cu avionul lor ultramodern. Pentru moment, păreau mulțumiți și siguri că aveau deja contractul de cumpărare în traistă.

Emory se simțea strîns într-o menghină, ale cărei fălci erau cei doi șefi pentru care lucra.

Întorcîndu-se de la masă cu o oră mai târziu decît ar fi trebuit, fusese întîmpinat de președintele băncii cu o privire acră. Și asta tocmai acum, cînd tînjea după liniștea și răcoarea

pașnicului său birou, în care voia să se retragă pentru a stabili care va fi următoarea mișcare.

Închise ușa în urma lui și își scoase sacoul umezit de transpirație. Apoi, uitându-se la hîrtiuțele pe care fuseseră notate mesajele, ocoli colțul biroului. Scaunul din piele, cu spătar înalt, curbat spre interior era întors spre fereastră. Îl roti, pentru a se așeza.

– Bună, Emory.

Sărind de pe scaun ca un șarpe un clopoței pornit la atac, cow-boy-ul îl apucă de cravată, îl învîrți cu o viteză amețitoare și îl aruncă pe scaunul care păstra încă temperatura trupului său.

Înainte ca Emory să-și dea seama ce se întîmplă, angajatul lui Corbett îl ținuse în scaun cu un cuțit care avea un aspect al naibii de amenințător. Vîrfurile ascuțite îi erau lipite de gît. Îngrozit, Emory se agăță cu toată forța de mînerul capitonat al scaunului.

– Ți-a plăcut mîncarea? îl întrebă cow-boy-ul pe un ton dulce. Mie mi s-a părut că sosul a fost un pic cam fad și murăturile prea sărate. Eu am comandat un sandvici cu carne tocată. Am observat că tu și pretențioșii tăi prieteni ați preferat antricoatele.

Ușa se deschise.

– Domnule Lomax...

– Cheamă agenții de pază!

– Da, domnule.

– Stați puțin!

Spre consternarea lui Emory, doamna Presley se opri din drum la comanda fermă a cow-boy-ului. Stătea ținută de locul ei, cu folia de Alka-Seltzer într-o mînă și cu paharul cu apă în cealaltă.

– Dacă tot plecați, doamnă Presley... parcă asta este numele dumneavoastră, nu? spuse cow-boy-ul cu o voce ceva mai blîndă. Dacă tot plecați după agenții de pază, aduceți-i

și pe membrii conducerii acestei bănci. Sînt sigur că vor asculta cu interes ce are de spus domnul Lomax despre unul dintre cei mai buni clienți ai lor. Poate vreți să stați și dumneavoastră. De fapt, adunați-i pe toți angajații. Cred că toți colegii lui Emory vor considera povestea captivantă.

Emory scoase un hohot nervos de rîs.

– Vai, pușlama bătrină! Cînd ai picat în oraș? Adunîndu-și tot curajul, el dădu la o parte cuțitul, apoi îl bătu pe cow-boy pe umăr. Doamnă Presley, comediantul ăsta, care v-a băgat în sperieți, a fost în aceeași confrerie cu mine. Uh... Jack îl cheamă. Urmă un chicot, asemănător unui cotcodăcit. Emory se străduia să-și stăpînească frica. Cînd eram la Stephen F., Jack făcea întotdeauna șotii dintr-astea.

Cu excepția acelei scurte ezitări de dinaintea numelui lui Jack, cuvintele lui sunară convingător. Diploma pe care o obținuse la încheierea cursurilor Universității Stephen F. Austin se afla pe peretele biroului. În plus, Lomax o delectase de nenumărate ori pe doamna Presley cu o serie întreagă de istorioare foarte detaliate, privitoare la viața din sînul confreriei grecești al cărei membru pretindea că ar fi fost. În realitate, toate acele istorioare fuseseră niște minciuni sfruntate, deoarece Emory nu făcuse niciodată parte dintr-o asemenea confrerie.

Spre imensa lui ușurare, cow-boy-ul își băgă cuțitul în toc.

– Sper că nu v-am speriat prea rău, doamnă. N-am rezistat tentației de a nu-i face și acum o șotie pe cinste vechiului meu coleg, aici de față. În timp ce vorbea, mîna îi ateriză pe umărul lui Emory, cu greutate, încît acesta icni. Strîns de degetele puternice, el se încovoie vizibil.

Pe fața secretarei apăru un surîs șovăitor.

– Ce fac cu... spuse ea, ridicînd folia de Alka-Seltzer.

– Nu-mi mai trebuie. Oricum, îți mulțumesc.

Femeia ieși de-a-ndăratelea și închise ușa.

Scoțându-și din nou cuțitul din toc, Jack se așeză pe marginea biroului, față în față cu Emory, care simți cum i se usucă gura. Reuși, totuși, să șuiere printre dinți:

– Ești *nebun*?

– Dacă eram *nebun*, te-aș fi despicat de la gâtlee la oușoare. Numai stropul de rațiune pe care îl am m-a împiedicat s-o fac. Ar trebui să-mi fii recunoscător, Emory. Pot să-ți spun Emory, nu? Evident că pot, avînd în vedere că am fost „frați” de confrerie.

– Dacă nu ieși din biroul meu, am să...

– Nuuu, Emory. Vezi tu, în situația în care te afli, n-ai cum să mă ameninți. Sincer, mi-ar face plăcere să te aud chemînd forțele de securitate, deoarece, astfel, le-aș putea povesti tuturor celor prezenți ce discuție mi-a ajuns la urechi astăzi la prînz. Am stat chiar în spatele tău, în separeul alăturat, și ți-am ascultat toate minciunile, toate cuvintele murdare.

Privirea dură și rece a lui Jack îl convinse pe Emory că acesta n-ar fi ezitat s-o facă.

– Gîndește-te bine, Emory. Crezi că președintele băncii te va mai tolera cînd va auzi amănuntele senzaționale ale așa-zisei legături amoroase pe care ai avut-o cu doamna Corbett? Dar ceilalți din conducerea băncii crezi că te vor mai tolera? Vezi unde te poate duce chestia asta, Emory?

Emory vedea perfect unde îl putea duce. Direct spre dezastru. Mai ales că nu dorea să pună capăt carierei sale bancare pînă în momentul în care activitatea lui colaterală, cu EastPark, nu dădea roade. Datoria pe care o mai avea de plătit pentru scumpul lui Jaguar era imensă. Și nu voia sub nici o formă să renunțe la mașină.

– Va fi cuvîntul meu contra cuvîntului tău, spuse, străduindu-se să scoată un hohot de rîs, care seamănă cu scrișnetul unei bucăți de șmirghel frecate de un perete de beton. Cine îți va da crezare?

– Oh, sînt convins că majoritatea doamnelor îmi vor da crezare. Anna Corbett nu poate fi singura femeie scîrbită de atitudinea ta față de sexul opus și de încercările tale de seducție.

– Joci tare, văcarule. Joci tare ca să mă intimidezi. Dacă ai fi avut intenții serioase, nu m-ai fi acostat în birou, ci m-ai fi denunțat în sala principală a băncii, unde puteai fi auzit de toată lumea.

– N-am făcut-o pentru a nu o pune pe doamna Corbett într-o situație jenantă. Nu vreau ca numele ei să fie legat de al tău.

– Ahh, te-oi fi îndrăgostit de văduva surdă! Ce emoționant. Haide, dă-i drumul. Fă-te de rîsul lumii. Emory pufni batjocoritor. N-ai auzit de legătura pe care a avut-o cu Delray? Într-un asemenea rahat vrei să te bagi? Bătrînul a fost nevoit ani de zile să țină piept zvonurilor scandaloase.

Ochii lui Jack se îngustară. Emory se temu că mersese prea departe. Oare cine era tipul ăsta? De unde apăruse? Nu știa nimic despre el. Era o prostie să provoace un om care nu înceta să-și lovească lama cuțitului de palmă. S-ar fi putut ca acel cuțit să fi pus capăt multor vieți. Se temea că acest Jack Nu-Mai-Știu-Cum își va pun în aplicare amenințarea.

Slavă Domnului că individul nu făcuse nici o legătură între el și arestarea sa, din acea dimineață. Dacă ar fi făcut, el, Emory, ar fi fost un om mort. Era clar că văcarul venise doar pentru a salva onoarea Annei Corbett. Avea noroc.

După ce-l privi lung, pătrunzător, timp de cîteva clipe, Jack se relaxă.

– Emory, nu merită să te omor pentru niște afirmații atît de ridicole, dar îți dau un sfat: Ar fi bine să te potolești. Bărbații nu vorbesc în felul acesta despre femei decît în intimitate, cînd știu că mărturisirile lor sînt strict confidențiale.

– Cînd am vorbit despre ea, mă afluam la masă cu niște prieteni. Cine te-a pus să tragi cu urechea?

– Hmm, ai dreptate, am tras cu urechea. N-aveai cum să bănuiești că mă aflu prin preajmă pentru că mă credeai în spatele gratiilor.

Oh, la naiba! Emory simți că-l strânge gulerul cămășii.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Emory, Emory, spuse Jack mimînd dezamăgirea. Plănulețul tău murdar a eșuat. Șeriful n-a avut absolut nici o dovadă împotriva mea. Pe deasupra, au ajuns la concluzia că nu aveam de ce să-i fac așa ceva lui Corbett. Drept urmare, mi-au dat drumul și, Jack își desfăcu larg brațele, iată-mă aici. Amuzant este că mi-a plăcut din prima clipă Jesse Garcia. Simpatia a fost reciprocă.

La naiba, la naiba, de două ori la naiba!

– După masa de prînz, i-am făcut o vizită, continuă Jack. Cînd am ajuns pe la jumătatea sticlei de tequila, lui Jesse i-au căzut privirile pe cizmele mele. Le-a admirat. Cică în Mexic are un unchi – unchiul lui favorit – care este cizmar. Un cizmar destul de renumit, iar cizmele mele au fost făcute în Chihuahua, de meșterul Julio. Jack zîmbi. Și, deodată ne-am îndrăgit.

Emory scoase un chicot caraghios, asemănător cu un nechezat.

– Te aștepti să te cred?

– Oh, nu, am mințit, recunosc Jack. Dar, spre ghinionul tău, Garcia m-a crezut. Evident că era cam amețit de băutură. Și-a amintit ca prin ceață de unchiul lui, Julio, care a murit iarna trecută. Mi-a spus o mulțime de povești. L-am ascultat. Era o oră cam matinală pentru tequila, dar ea ne-a ajutat să căpătăm încredere unul în altul. Am legat o prietenie strînsă.

Era clar, Emory pierduse teren. El se afla acum într-o poziție dezavantajoasă.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, cow-boy-ul îi zîmbi ironic.

– Dacă Garcia te arată cu degetul...

– Nu mă va arăta.

– Nici în cazul în care va avea de ales între trădarea ta și închisoare? Chiar crezi asta? Sau dacă va avea de ales între mine și tine, pe cine bănuiești că-l va da pe mîna poliției? Îți spun eu: Pe tine, Emory. Pe tine te va indica. Și încă iute, cum alunecă sosul de chili pe gîtlejul unui *gringo*, cum ne spun mexicanii nouă, yancheilor. Și după aceea ce crezi că se va întîmpla? Ai impresia că partenerii tăi de afaceri se vor mai învîrți multă vreme prin preajma ta? Te vor abandona cît ai zice pește. Doar te-au avertizat că așa vor proceda.

Dintre toate amenințările lui Jack, aceasta îl sperie cel mai tare pe Emory. Connaught juca pocher pe mize foarte mari și obișnuia să trișeze, însă nu agreea trișorii. Emory nu-și făcea iluzii, dar spera să găsească o modalitate de a scăpa.

– Bine, bine, spuse de parcă îl plictisea discuția. Am priceput ce vrei, John Wayne.

Ajutorul de fermier îl privi chiorîș, măsurîndu-l din cap pînă în picioare.

– Emory, tu ai impresia că-ți spun prostii?

Jack se ridică de pe birou și se aplecă deasupra lui Emory. Vîrfurile cuțitului său îi zgîrie pielea, exact deasupra mărului lui Adam.

– Dacă te mai bagi în sufletul Annei Corbett, te omor. Mai ții minte ce ți-am zis un pic mai devreme în legătură cu gîtlejul și oușoarele? Am vorbit serios. O să te doară rău de tot. Ne-am înțeles?

Oh, da, se înțeleseseră. Se înțeleseseră al naibii de bine. Pînă acum, nimeni nu reușise să aibă atîta putere de convingere. Emory era sigur că bărbatul din fața lui l-ar fi ucis.

El bolborosi un da, neîndrăznind să se miște.

– Da.

– În regulă, în regulă. Jack își șterse cuțitul de pantaloni, deoarece pe lamă era o picătură de sînge, apoi îl băgă în teacă. O să vedem dacă ne-am înțeles, mai spuse el.

ș da orice pentru un pahar cu limonadă.

Connie Skaggs ședea pe pervazul ferestrei deschise, cu un picior îndoit și cu celălalt atîrnînd în interior. Era desculță. Vîrfurile degetelor atingeau ușor podeaua ori de cîte ori își balansa piciorul înainte și înapoi.

Primii doi nasturi ai bluzei îi erau deschiși. Din cînd în cînd, își tampona depresiunea dintre clavicule cu un șervețel parfumat. Fusta îi stătea strînsă în jurul coapselor dolofane; era suficient de ridicată pentru a ațîța spiritele, dar nu atît de mult încît să lase să se vadă „marea comoară”.

În orice caz, Connie reușise să atragă atenția celor trei bărbați, iar Cecil bănuia că prietenei sale îi făcea plăcere să-i vadă atît de excitați.

– Cecil, știi despre ce fel de limonadă vorbesc, spuse ea cu nostalgie. Aș vrea una ca aceea de la cafenea.

– Și eu am băut o limonadă dintr-aceea, chiar înainte de a da spargerea la bancă.

– Are în ea o mulțime de bucățele de gheață, plus două felii proaspete de lămîie. Connie inspiră adînc. În momentul în care își umflă pieptul, sfîrcurile mari i se lipiră de bluza umedă.

Oh, da, este pe deplin conștientă de ceea ce face, își spuse Carl. Myron se masturba. Nu-și desfăcuse fermoarul pantalonilor, dar stătea pe podea, într-un colț, cu picioarele depărtate, buzele căzute și ochii pe jumătate dați peste cap, pentru a nu o pierde din vedere nici o clipă pe Connie.

Probabil că Cecil observase ce făcea Myron, pentru că se duse la Connie și îi trase cu discreție fusta pînă la un nivel ceva mai decent. Apoi o cuprinse cu ambele brațe, se aplecă peste ea și își frecă vârful nasului de gîtul ei.

— Dacă aș putea, ți-aș pregăti o limonadă, draga mea. O dată ajunși în Mexic, vei avea posibilitatea să bei cîte limonade vei dori.

Zbătîndu-se pentru a se elibera, ea spuse supărată:

— Termină. Este prea cald pentru violuri.

— Niciodată nu este prea cald pentru violuri. Cecil chicoti, apoi se aplecă pentru a-i mîngîia din nou gîtul.

— Vorbesc serios. Lasă-mă în pace. Cuvintele fură însoțite de o lovitură.

Jignit, Cecil făcu un pas înapoi.

— Bine. Bine.

Plin de dispreț, Carl își împinse în afară buza inferioară. Dacă o tîrfuliță ca asta ar fi îndrăznit să-l palmuiască, n-ar fi scăpat nepăruită. Fratele lui mai mare era un pisoiaș. Întotdeauna fusese așa și părea că nu va scăpa niciodată de acest cusur. Degeaba sperase el că închisoarea și eliberarea pe cuvînt de onoare îl făcuseră mai dur. Ușuratică asta îl lăsase fără sînge în vene. Cecil ajunsese să fie mai molîu decît înainte.

— N-am vrut să fiu atît de țiînoasă, Cecil. Connie își dădu piciorul jos de pe pervaz, se ridică și își puse în locul lui coatele. Rămase cu privirile ațintite la peisajul prăfuit de afară, oferindu-le ocazia să-i admire fundul. Este atît de cald, încît am devenit capricioasă. Nu se mișcă nici măcar o frunză.

Din acest punct de vedere, Carl era de acord cu ea.

Temperatura ridicată îl adusese și pe el la capătul răbdărilor. Aerul îmbîcsit părea că ți se lipește de trup, ca un veșmînt suplimentar. Fiecare respirație necesita un efort conștient de voință. Ajunsese să asude prin toți porii. Transpirația i se scurgea peste coaste și de-a lungul spinării, ajungîndu-i între fese. Părul de pe brațe și de pe piept i se lipise de pielea umedă.

Era al naibii de cald. Prea cald pentru a face vreo mișcare. Nici măcar muștele nu mai bîzîiau. Ceva mai devreme îl înnebuniseră zburînd prin încăpere ca niște avioane miniaturale F-16, se izbiseră de pereți și pișcaseră cu ciudă ori de cîte ori dăduseră de vreo bucățică de piele dezgolită. Acum erau și ele prea moleșite pentru a zbura, și zăceau pe cutiile goale de conserve, pe ambalaje și pe petele lipicioase de mîncare de pe masă, lăsate de Myron, căruia îi scăpase cîte ceva din gură ori de cîte ori încercase să ia o îmbucătură.

Connie se întoarce cu fața spre încăpere și se năpusti spre masă, pentru a lua o înghițitură din cutia cu suc de portocale care fusese „vizitată” de curînd de una dintre muștele pe care le urmărea Carl.

– Mama obișnuia să spună că în momentul în care aerul devine atît de încins și de nemișcat, trebuie să plouă.

– Chiar?

Acesta era primul cuvînt rostit de Carl în ultima oră. Sunetul vocii lui păru să-i ia pe toți prin surprindere. Trei perechi de ochi se întoarseră spre el. Carl stătea tolănit pe un scaun pe care îl înclinase spre spate, sprijinindu-i spătarul de perete. Cecil se întorsese de la fereastră, pentru a se reăseza lîngă masă, pe un alt scaun, tot din lemn, pe care îl întorsese pentru a-și putea ține bărbia proptită de șipca orizontală a spătarului. Myron continua, să stea în colț, cu picioarele desfăcute. Ochii îi erau mai inexpressivi decît de obicei. În față, pantalonii i se umeziseră.

– Ce chiar? întrebă Connie uitîndu-se spre Carl.

– Chiar plouă?

– Cîteodată plouă, cîteodată nu plouă, răspunse ea. Mama nu avea întotdeauna dreptate. Ridicîndu-se în vîrful picioarelor, Connie se așeză pe masă. Carl se întrebă dacă femeia aceasta știa la ce se folosesc scaunele, deoarece părea că preferă să stea pe oricare alt obiect cu suprafață plană. Primul exemplu în această privință sînt chiar eu, continuă ea, bîgîndu-și mîna într-o pungă cu jumări de porc. Apoi, luînd o jumară în gură, vorbi plimbînd-o cu limba ba spre un obraz, ba spre celălalt. Pentru că nu voiam s-o iau în seamă, mama îmi dădea pedepse aspre. Nu-ți poți închipui ce bătaii am luat. Se folosea de cureaua din piele a tatei. Mă forța să port haine mohorîte, mizerabile, pe care le uram. La școală, ori de cîte ori făceam vreo prostie, eram obligată să mă ploconesc în fața profesoarei și să-mi cer scuze. În plus, mă ducea la biserica ei penticostală, în fiecare seară de miercuri și duminică. Acolo trebuia să-mi ridic mîinile și să strig „Slavă lui Iisus!“ ca toți ceilalți oameni, proști și ignoranți. Mama credea că dacă o voi asculta, voi ajunge să fiu o fată bună. Connie își clătină sîinii și făcu cu ochiul, fără a se uita la cineva anume. Mama s-a *înșelat*, concluzionă.

Cecil rîse. Cu toate acestea, ochii lui urmăreau neliniștiți mișcările pieptului prietenei sale, a cărei bluză subțire nu ascundea nimic.

Zîbind, Carl îi arătă lui Connie un pachet din plastic, nedesfăcut, care conținea șase cutii de bere.

– Adu-mi una.

– Sînt încinse.

– Și eu sînt încins.

Carl bănuia că o femeie atît de isteată și de versată ca ea va înțelege dublul sens al vorbelor lui. Și Connie nu-l dezamăgi. Fără a-și desprinde privirile de la el, ea rupse ambalajul din plastic, scoase o cutie de bere, sări de pe masă

și se apropie agale de scaunul lui. Își balansa încet fundul, iar fusta, frecându-i-se de picioare, foșnea ușor.

Cînd femeia ajunsese lîngă scaun, Carl nu-și retrase picioarele, ci rămase cu ele întinse înainte și o privi pe sub sprîncene, îndemnînd-o să facă gestul pe care știa că era nerăbdătoare să-l facă.

Anticipîndu-i gestul, îi lipsi plăcerea de a se amuza.

Connie îl încălecă, punîndu-și picioarele goale, larg desfăcute, de o parte și de alta a coapselor lui.

– Vrei să ți-o deschid eu?

– Da. De ce n-o deschizi?

– Cred că iau și eu una, spuse Cecil din capătul celălalt al încăperii.

Connie îl ignoră. Carl, la fel. Ea zgîlțîi cutia înainte de a trage de urechiușa capacului. Berea caldă țîșni afară. Spuma o stropi pe piept și pe mîini, ajungînd chiar și în poalele lui Carl. Scoțînd țipete ascuțite și rîzînd, Connie linse picăturile care se prelingeau pe cutie.

Carl o prinse de încheietura mîinii.

– Parcă era berea mea.

Connie îi apropie cutia de buze. Carl supse întîi berea care băltea pe suprafața cutiei. Apoi Connie înclină cutia, turnîndu-i berea direct în gură. El înghiți o dată, dar ea nu-l lăsă să facă nici o pauză.

– Haide, bea-o pe toată, îl îndemnă cu voce mieroasă. Cît poți să bei? Ai nevoie de ajutor?

Și, cu aceste cuvinte, începu să toarne berea alternativ, ba în gura lui, ba în gura ei. Încerca, în joacă, să-l întreacă, luînd înghițituri mai mari decît el, dar realitatea era că berea ajungea mai degrabă pe jos decît în gîtlejurile lor. Oricum, cu cît se stropeau mai mult, cu atît scena li se părea mai amuzantă.

– Vă bateți joc de berea aia bună, observă Cecil.

Cînd berea se termină, Carl își băgă mîna sub cordonul

fustei lui Connie și trase cu putere. Femeia îi căzu în poale. Aruncînd cutia goală, ea îi trecu degetele prin păr, apoi îi cuprinse capul cu ambele mîini și își apropie gura întredeschisă de gura lui. Buzele îi erau umede, moi.

– Ce naiba...

Sărind de pe scaunul pe care stătuse, Cecil se repezi furios spre celălalt capăt al încăperii.

Limba lui Carl era suptă de gura lui Connie cu forța unui aspirator. Cu toate acestea, el reuși să se desprindă de ea o fracțiune de secundă, suficientă pentru a striga:

– Myron!

Myron se ridică de pe podea cu rapiditatea unui elevator și făcu doi pași gigantici, interceptîndu-l pe Cecil la jumătatea drumului. Myron nu se dovedi delicat cu Cecil, ci îl transformă într-o cîrpă de șters pe jos. Carl auzi dinții fratelui său spărgîndu-se ca niște oale vechi din ceramică, apoi simți vibrația podelei, produsă în momentul în care acesta se prăbuși.

– Ce naiba faceți? țipă Cecil. Ce este asta? Carl! Connie!

Dar Connie părea că uitase de existența lui Cecil. Carl, de asemenea, nu ținu cont de strigătele lui. Atîta timp cît acesta era supravegheat îndeaproape de Myron, îl putea considera „trecut în rezervă“. Sărmanul Cecil nu-și dădea seama încă în ce situație se află; era la fel de neajutorat ca un șoricel prins în capcană de o bătrînă și foarte experimentată pisică vagabondă. Myron era capabil să se distreze zile întregi cu victima sa, pînă o storcea de toate puterile.

Connie își freca partea superioară a coapselor de penisul lui Carl. Cu gesturi brutale, el îi desfăcu bluza. Sîinii ei grei se revărsară, aproape sufocîndu-l. Connie îi îndesă un sfîrc în gură.

Carl o mușcă.

– Hei! țipă Connie, pîlmuindu-l.

O pîlmui și el, atît de tare încît îi sparse buza. Uluită, ea îl privi cu gura căscată, apoi își linse sîngele scurs.

– Ticălosule, spuse. Totuși, o clipă mai târziu, se repezi la fermoarul pantalonilor lui cu lăcomia unui miner care a descoperit un filon de aur. Carl gemu, pe jumătate de plăcere, pe jumătate de durere, deoarece Connie îi scoase imediat sexul excitat, strângându-l prea tare cu degetele ei transpirate.

Băgîndu-și mîinile pe sub fusta femeii, el trase cu putere de elasticul îngust al chiloților. Acesta cedă. Connie se ridică pentru o fracțiune de secundă, se balansă de pe un picior pe celălalt, pentru a-și scoate chiloții, apoi se așeză din nou în poalele lui.

Lăsînd-o să facă singură toată treaba, Carl își înclină capul într-o parte pentru a se uita la fratele său. Acesta înainta de-a bușilea, ca un orb care și-a pierdut bastonul. Dintre buze i se scurgea o spumă – o combinație de sînge și salivă. Obrajii îi erau uzi din cauza lacrimilor, iar din gîtlej îi ieșeau niște sunete oribile, cele mai îngrozitoare scînceli pe care le auzise Carl vreodată. Văzîndu-l pe Cecil în halul acesta, i se făcu scîrbă. Îi era rușine că purtau același nume.

Ridicîndu-și privirile, Cecil îl surprinse pe Carl studiindu-l.

– Cum poți să-mi faci așa ceva?

– Nu sînt eu vinovat că tîrfa asta are chef de huța-huța. Doar tu ai adus-o aici, frățioare, spuse Carl, după care ridică fusta femeii pentru ca fratele său să-i poată vedea fundul în plină acțiune.

Cu un țipăt animalic, Cecil făcu un salt înainte. Gestul, imprudent, îl costă un pumn în cap, dat, evident, de Myron. Lovitura îl făcu să se clatine, apoi să cadă din nou în genunchi. Capul i se bălăbănea. Din gură i se scurse pe piept un lichid sîngeriu. În timp ce el hohotea, Connie întrebă printre gîfîieli:

– Ia zi, cine spuneai că este tîrfa care are chef de un pic de huța-huța?

- Tu cine crezi că este? Mă placi mai mult decît pe el?
- La chestia asta ești mai bun, pe cuvînt.
- Ei, haide... spuse Carl, prefăcîndu-se că s-ar simți jenat.

Connie își lăsă capul pe spate, închise ochii și începu să facă mișcări și mai vioaie.

- Oh, Iisuse, nu te opri, nu te opri.

- Nici nu mă gîndeam să mă opresc. Mă gîndeam să-i ofer lui Cecil un spectacol pe cînte.

Connie era atît de transpusă încît fu de-a dreptul șocată în momentul în care se simți ridicată, întoarsă și aruncată pe podea. Carl fu cel care o aruncase.

- Ce faci? îl întrebă ea, după ce ateriză pe jos, în patru labe.

- Taci din gură. Pătrunzînd-o, Carl își puse o palmă pe ceafa ei și o împinse cu putere. Connie se lovi cu fața de scîndurile podelei. Femeia țipă de durere.

Cecil se tîrî spre ea. Era o ultimă încercare de a o salva. Zadarnică, deoarece Myron îl lovi cu piciorul în coaste, rupîndu-i-le. Cecil scoase un urlet.

Carl își ridică privirile spre Myron și rînji.

- O să-ți vină și ție rîndul, Myron. Imediat ce termin eu cu ea.

Rîzînd prosteste, Myron îi dădu lui Cecil o lovitură de călcîi, exact în dreptul rinichilor.

39

A sigurîndu-se în oglinda retrovizoare, Jack ieși din parcajul băncii și intră în trafic. Se îndoia că Emory Lomax va cere să fie arestat pentru că l-a atacat. Avînd în vedere că deasupra lui planau două amenințări serioase – posibilitatea de a fi trădat de Garcia și cea de a nu se mai bucura de sprijinul companiei EastPark –, bănuia că ultimul lucru pe care și-l dorea în acest moment Lomax era un eventual contact cu forțele de ordine. Deși ar fi dorit să-l neutralizeze pe Jack Sawyer, el nu putea risca să-i întindă o capcană, în care exista riscul de a cădea chiar el.

Cu toate acestea, Jack se aștepta la orice de la acest om perfid și rău de gură. Indivizii de teapa lui reușeau să-și ridice nasul la suprafața apei chiar și după ce cădeau la fund pentru a treia oară. Erau lipsiți de scrupule, de loialitate și de sentimente. Făceau ceea ce voiau, atunci cînd voiau, neținînd cont decît de propriile dorințe. Erau devotați doar propriei lăcomii și nu aveau strop de conștiință. De fapt, conștiința li se trezea atunci cînd apărea nevoia de autoconservare. Pe asta se baza Jack. Lomax nu trebuia subestimat, așa cum nu trebuia să fie subestimat nici instinctul lui de supraviețuire. Jack miza pe faptul că el puna mai mare preț pe propria-i

piele decît pe răzbunare. Asta îl făcea să creadă că ameninţările lui îi dăduseră peste cap planul de achiziţionare a proprietăţii Corbett. Sau că, cel puţin, reuşiseră măcar să-i bage cîteva beţe în roate.

Gîndind astfel, opri maşina la o benzinărie.

– S-ar putea ca nivelul uleiului să fie cam scăzut, îi spuse unuia dintre angajaţi, după ce-l rugă să-i facă plinul.

– Frumoasă furgonetă, domnule.

– Mulţumesc.

Tînărul părea să aibă vreo optsprezece-nouăsprezece ani. El continuă să-i admire maşina şi în timp ce-i spală parbrizul. După ce-i făcu plinul, săltă capota, verifică nivelul uleiului, confirmîndu-i lui Jack că avusese dreptate şi plecă în garaj, pentru a lua o cutie cu ulei. În clipa aceea Jack zări, prin oglinda laterală, o maşină de patrulare a poliţiei. Stomacul i se strînse. Oare îl judecase greşit pe Lomax?

Dar maşina trecu pe lîngă el, fără ca ofiţerul care se găsea la volan să-i arunce vreo privire.

Întîlnirea cu Lomax se soldase cu rezultatul la care se aşteptase. Cu toate acestea, era conştient de faptul că făcuse un gest pripit, imprudent, motivat, parţial, de propriul său *eu*. Un gest care i se părea asemănător sfidărilor stupide la care recurg adolescenţii atunci cînd vor să-şi dea aere. Jack se gîndea că ar fi putut pune în scenă o confruntare mai puţin dramatică. Atitudinea lui teatrală îl intimidase pe Lomax, dar... pentru cît timp? Efectul putea fi de scurtă durată. Lomax avea să-şi revină, să se gîndească la cele întîmplate, şi simţindu-se umilit să recurgă la acte de răzbunare. Piesa regizată de Jack putea înrăutăţi, nu îmbunătăţi situaţia Annei.

În orice caz, el dăduse dovadă de înfumurare crezînd că ea dorea să-i sară în ajutor. Era posibil ca suspiciunile socrului ei, cumulate cu cele ale poliţiei, s-o fi convins că este vinovat

de moartea vitelor. Interogatoriul la care fusese supus îl afectase aproape la fel de mult ca privirea plină de reproșuri pe care i-o aruncase Anna cînd el încercase să-i explice lui David de ce se afla în compania polițiștilor. Ajunse la concluzia că existau suficiente motive pentru ca ea și fiul ei s-o ducă mult mai bine dacă Jack Sawyer ar fi ieșit din decor. Trebuia să părăsească Blewer-ul. Ar putea pleca cu conștiința împăcată, știind că reușise să-l scoată din joc pe Lomax o perioadă de timp suficient de lungă, care îi dădea Annei răgazul necesar pentru a se consulta cu un alt consilier financiar.

Cînd ieșise din bancă, își zisese că este un om arogant și egoist. Acum se blestema pentru nechibzuința de care dăduse dovadă. Astăzi scăpase cu bine de șerif, însă data viitoare putea da peste niște polițiști mai duri. Făcuse o mare prostie amenințîndu-l pe Lomax. Și încă cu un cuțit! Era ca și cum ar fi filfuit deasupra capului un steag roșu. Da, cu cît părăsea mai repede Blewer-ul, cu atît era mai bine.

Angajatul benzinăriei se întoarse cu o cutie de ulei.

– Vă convine marca asta?

– Sigur. E perfect.

În timp ce uleiul se scurgea în motor, tînărul făcu cîțiva pași înapoi, pînă în dreptul portierei lui Jack și se sprijini de pompa de benzină.

– O gumă de mestecat? întrebă, oferindu-i lui Jack o lamă Big Red.

– Mulțumesc.

Începură să mestece amîndoi, și tînărul spuse:

– Mi-aș fi amintit de furgoneta asta. Nu sînteți un client permanent.

– Nu.

– Mergeți spre oraș sau plecați mai departe?

– Nu m-am decis.

Tînărul se uită de-a lungul șoselei, întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, mi-aș vedea de drum.

– De ce?

– Pe aici nu se petrece nici un eveniment ieșit din comun. Credeți-mă pe cuvînt.

– Da, este un orășel destul de liniștit.

– Cu condiția să nu-și facă apariția frații Herbold. Dacă și-o fac, s-ar putea să iasă scînteii. Băiatul clefăi zgomotos guma, de parcă perspectiva aceasta l-ar fi încîntat. Tatăl meu i-a cunoscut.

– Serios?

– Zicea că i-au ajuns la urechi niște vești proaste. Cică s-ar putea ca frații să se întoarcă aici. Dar eu nu cred. Cine dracu' ar dori să vină în Blewer, mai ales direct din închisoare? Eu, dacă aș fi evadat, m-aș fi dus într-un oraș mare, ca să mă distrez. Făcîndu-i cu ochiul, tînărul sparse balonul format de gumă. Știți la ce mă refer, nu?

– Da, știu la ce te referi. Jack se ridică de pe scaun, pentru a-și putea băga mîna în buzunarul din față al pantalonilor. Cît îți datorez?

Înțelegîndu-i aluzia, tînărul angajat se duse lîngă botul mașinii, aruncă cutia goală de ulei într-un coș de gunoi și lăsă capota.

– În numerar sau cu carte de credit? Dacă plățiți în numerar, aveți o reducere de cinci la sută, plus o bere Koozie.

Jack îi întinse prin geamul deschis două bancnote de cîte douăzeci de dolari.

– Prefer reducerea. Fără bere.

– Sînteți sigur? Tot ce rămîne îmi revine mie. Împart cutiile cu prietena mea.

– Să fiți sănătoși.

– Sînteți deosebit de amabil, domnule. Vin imediat cu restul.

Jack luase o hotărîre: nu va pleca decît după capturarea sau uciderea fraților Herbold. Anna îl putea da afară din rulotă și de pe pămînturile ei – n-o va învinovăți pentru asta –, dar el nu se simțea în stare să părăsească orașul atîta vreme cît, aflîndu-se în libertate, Carl și Cecil reprezentau o amenințare pentru ea și pentru David.

– Uitați, spuse tînărul întinzîndu-i restul.

– Îți mulțumesc. Faci treabă bună. Serviciile sînt perfecte, zise Jack.

– Vă cred și vă sînt recunoscător pentru bere. Cînd Jack își puse mașina în mișcare, tînărul strigă după el: Oriunde v-ați îndrepta, domnule, aș zice că este cazul să vă grăbiți. Priviți ce vine.

Uitîndu-se prin luneta furgonetei, Jack observă norii negri, prevestitori de furtună, care se adunaseră la orizont.

– Lepre tîmpite!

Lucy se apropie de teighea cu o cană mare, plină cu cafea proaspătă.

– Despre cine vorbești, Ezzy?

– Scuză-mi limbajul, Lucy. Mă uitam la televizor.

Pentru a scăpa de plictiseală, Ezzy își luase o mică „pauză” și venise la cafenea. Se apropia ora de ieșire de la serviciu a muncitorilor – undeva între pauza de amiază și ora cocteilurilor, așa încît Ezzy era unicul consumator din local.

Discutase cu Lucy despre următorul campionat local de fotbal, dar trăsese încontinuu cu coada ôchiului la micuțul televizor care se găsea pe teighea, între cuptorul cu microunde și mixerul folosit pentru prepararea băuturilor. După *Oprah* începuse prima ediție a jurnalului de seară.

Știrea principală a zilei se referea tot la raziile care se făceau pentru prinderea celor doi pușcăriași. Trecuse mai mult de o săptămînă de la evadare și se adăugase un capitol nou.

În nord-vestul Louisianei fuseseră descoperite cadavrele a două bătrîne, aruncate într-un puț de pe teritoriul fermei lor. Carl Herbold și Myron Hutts erau considerați primii suspecti, deoarece amprentele lor se găsiseră prin toată casa. Acum fugarii erau căutați de polițiile din trei state. Acestea își uniseră forțele pentru a-i prinde pe cei doi evadați, pe Cecil Herbold și pe Connie Skaggs.

Canalul local de televiziune transmitea imagini filmate pe viu, pe un drum blocat de poliție. Polițiștii stăteau baricadați în spatele mașinilor de patrulare. Toți erau îmbrăcați în uniformă și înarmați pînă în dinți. Aparatul de filmat îl surprinsese pe unul căscînd. Căscatul lui îl determinase pe Ezzy să înjure.

După ce-i umplu din nou ceașca cu cafea, Lucy își puse mîna în șold și se uită, împreună cu el, la televizor. Cînd se încheie relatarea, ea întrebă:

– Cine-i tîmpit, Ezzy?

– În nici un caz frații Herbold.

– Crezi că polițiștii nu sînt capabili să-și facă treaba așa cum trebuie?

Ezzy îi aruncă o privire piezișă.

– Tu ai alege una dintre șoselele principale dacă ai fi evadat și ucis cel puțin patru oameni și a fi jefuit o bancă?

– Dumnezeuule, Ezzy, nu știu. Tu ești expert în criminalistică.

Ezzy își dresе glasul. Lucy era singura persoană care avea o asemenea părere despre el.

– Blocajele astea sînt curată pierdere de vreme. Un consum inutil de timp și de bani luați de la contribuabili.

– Tu ce soluție ai propune?

Ezzy sorbi gînditor din cafea.

– Dacă aș fi în locul lor – al fraților Herbold, adică – aș sta pitit undeva pînă se liniștesc apele. Mai tîrziu sau mai

devreme poliția va renunța să-și plătească oamenii pentru a ședea în fund și a căsca în fața telespectatorilor. Vor avea nevoie de ei pentru rezolvarea altor cazuri. Ezzy bătu în tejghea cu vârful bont al degetului arătător. Abia atunci aș face prima mișcare.

Deși fostul șerif nu comandase nimic, Lucy îl servi cu o felie de plăcintă.

– Vrei să-ți pun niște înghețată pe ea? Sau preferi frișcă, ori puțină brânză cedar...?

– Nu. E perfect așa. De fapt, n-avea chef de plăcintă, dar luă o bucată pentru a nu o jigni pe Lucy. I se păru delicioasă, deși nu era la fel de crocantă ca cea pe care o făcea Cora. Îi cunosc pe băieții ăia, Lucy. N-au învățat bine, dar au fost întotdeauna niște vulpi, șirete și istețe foc. Pun rămășag pe următoarea mea pensie că s-au prins care este tactica organelor de ordine. În loc să înșire peste tot capcane în care frații Herbold nu vor cădea deoarece sînt prea deștepți, polițiștii ar trebui să-i caute prin toate văgăunile.

– Suprafața de teren care trebuie cercetată este prea mare pentru a fi parcursă pe jos, Ezzy.

– Știu. Soluția nu este practică, ci chiar imposibilă. Dar este singura care poate duce la prinderea lor. Dacă vor fi prinși vreodată...

– Crezi că ar putea fugi din țară?

– Nu m-ar surprinde, mai ales dacă planul de scăpare a fost conceput de Carl. De obicei, el este „creierul“.

– Ar fi o rușine să scape. Auzi, să le omoare cu sînge rece pe bătrînele acelea... Îți poți imagina așa ceva? Și adolescența aia... Lucy își clătină capul de parcă ar fi vrut să spună că omenirea se duce de rîpă. Poate că ar trebui să le împărtășești și altora ideea ta, Ezzy.

– Nu m-ar asculta nimeni, mormăi el.

– Ba pun pariu că te-ar asculta.

N-avea dreptate. Ezzy știa prea bine care era situația. Doar își oferise serviciile, iar șeriful Ron Foster îl refuzase categoric. Nu avea de gând să se mai umilească o dată.

– Nimeni nu-mi dorește ajutorul, Lucy. Bătrîn și vlăguit cum arăt, îi fac pe toți să creadă că m-am sclerosat.

– Ei, cerșești complimente! Întinzîndu-se peste teighea, Lucy îi dădu, în joacă, o palmă peste braț. Nu pari încă bătrîn, Ezzy Hardge. Iar pînă la vlăguială mai ai mult.

– Nu m-ai văzut cum mă ridic din pat.

Ezzy își dădu seama că Lucy ar fi putut considera că i se făcuse un apropo abia după ce rosti aceste cuvinte. Cînd o privi, constată că ea îl fixa cu niște ochi drăgăstoși, ușor tulburi.

Nesigur pe gesturile lui, întinse mîna spre ceașca cu cafea.

– Crede-mă pe cuvînt, spuse. Ridicarea din pat nu este deloc plăcută. Cora zice că scîrțîi ca o mașinărie neunsă.

Nu se mai uita la Lucy, dar îi simți dezamăgirea. Un timp, nu mai schimbară nici un cuvînt. Apoi ea zise cu voce joasă:

– Cora a plecat pentru multă vreme.

– Îhî.

– Cînd se întoarce?

– Mă aștept să pice în orice clipă, minți Ezzy.

– Îhî. Urmă o altă perioadă de tăcere, suficient de lungă pentru a fi deranjantă. În cele din urmă, Lucy își dresе glasul. Păi, pînă se întoarce, mi-ar face plăcere să-ți gătesc. Oricînd dorești.

Mulțumit că se restabiliseră relațiile normale și granițele convenite, Ezzy o privi zîmbitor, peste teighea.

– Ești foarte drăguță, Lucy. Îți mulțumesc. Apoi luă ultima înghițitură de plăcintă, bău ultimul strop de cafea și coborî de pe scaunul înalt de bar.

Tratîndu-l mai degrabă ca pe un musafir decît ca pe un client, Lucy îl conduse pînă la ușă. Afară vremea se schimbase

brusc. Cerul se întunecase și vîntul umfla umbrarul de deasupra intrării, făcîndu-l să fluture ca o pînză de corabie.

– Se pare că, în sfîrșit, vom avea parte de puțină ploaie, constată Lucy.

– Se pare.

– Ai grijă de tine, Ezzy.

– Îți mulțumesc încă o dată pentru plăcintă.

– Ezzy... Fostul șerif se opri din drum și se întoarse. Lucy învîrtea în mîini cîrpa de șters vase. Acum cîteva zile, după ce-ai plecat de aici, moșii ăia scrîntiți... – făcu o pauză pentru a arăta spre masa la care se aduna în fiecare dimineață grupul bîrfitor de bătrîni – au afirmat că Herbold cel mare, Carl adică, ar fi jurat să-l omoare pe Delray Corbett.

– Nu mai este nici un pericol. Delray a fost „salvat” de atacul de cord.

– Dar ce l-o fi determinat pe Carl să spună așa ceva?

– După ce a fost condamnat pentru crima pe care a comis-o în Arkadelphia, Carl a făcut o cerere de recurs. Cererea a fost acceptată, dar, dintr-un motiv oarecare, el a renunțat la serviciile avocatului și i-a cerut lui Delray să-l susțină pentru a putea înainta o altă cerere. Delray i-a spus să se descurce singur. El a ucis, el trebuia să suporte consecințele. Și i-a mai zis că ar trebui să fie fericit că nu este acuzat și în districtul Blewer, pentru omorîrea lui Patsy McCorkle. Carl a jurat pe toți sfinții că nu are nici o legătură cu moartea ei, dar Delray l-a făcut mincinos, și apoi l-a denunțat în public. Atitudinea lui l-a înfuriat pe Carl, care a început să lanseze tot felul de amenințări, care mai de care mai înspăimîntătoare. A doua cerere de recurs i-a fost respinsă. Carl l-a acuzat pe Delray, spunînd că respingerea se datora faptului că acesta nu voise să-i aducă un avocat mai bun. De fapt, nu l-a învinovățit doar pentru asta, ci pentru absolut tot. Zicea că el și Cecil ar fi putut fi mai buni dacă Delray i-ar fi iubit.

– Și avea dreptate?

– Poate. Puțină. Nu în totalitate. În momentul încheierii căsătoriei dintre Delray și mama lor, ei erau deja formați. Aveau răutatea în sânge.

Lucy aruncă o privire îngrijorată spre masa goală a grupului de bătrâni, apoi se uită din nou la Ezzy.

– Am mai auzit ceva de la ei... Carl ar fi jurat să te omoare și pe tine.

– Astea-s bîrfele unor moși care nu au altceva de făcut decît să trîncănească despre ghinioanele altora.

– Dar o fi jurat așa ceva? insistă Lucy.

– Mda, ceva de genul ăsta, răspunse Ezzy fără prea multă tragere de inimă. A zis că a ajuns să fie un delincvent numai pentru că l-am băgat la zdup în anii copilăriei lui. A susținut că din cauza mea avea un dosar atît de stufos încît jurații din Arkansas s-au simțit datori să-i dea o pedeapsă aspră.

– Te mai frămînti din cauza celor întîmplate, nu-i așa?

– Nu. Au fost vorbe goale, Lucy. Atîta tot. Nu le pot lua în serios.

– Nu m-am referit la afirmațiile lui Carl, ci la moartea fetei lui McCorkle. Te mai frămîntă...

Capacitatea ei de intuiție îl surprinse pe Ezzy. Sau, cine știe, el lăsa să se vadă atît de clar că este preocupat de această problemă? Oare toată lumea știa ce gînduri îl tulbură? L-ar fi deranjat să fie așa. Oricum, îi dădu ospătăriei un răspuns sincer:

– Îmi mai amintesc de ea din cînd în cînd.

Pleoapele, cu gene supraîncărcate de rimel, nu clipiră. Se părea că răspunsul lui, parțial exact, n-o satisfăcuse. Intuiția femeilor de care avusese parte pînă acum se dovedise formidabilă. Cum de întîlnise el numai astfel de femei?

– Oh, da, Lucy, continuă să mă frămînte. Realitatea este că mă gîndesc deseori la moartea ei.

– Băieții ăia n-au fost niciodată trași la răspundere pentru această faptă. Lucy făcu o grimasă plină de compasiune pentru chinurile lui sufletești. Te frămînți deoarece crezi că ei au săvârșit-o.

– N-aș zice, Lucy. Din contră, ajung să cred că nu ei sînt făptașii.

Privind prin geamurile cafenelei, vîntul părea că se intensificase. Mergînd de-a lungul trotuarului, spre mașina sa, Ezzy strînse pleoapele pentru a-și feri ochii de praful ridicat de vîrtejuri din rigolă. Cu o mînă își ținea pălăria, iar cu cealaltă își căută cheile prin buzunar.

Ceva mai devreme, un grup de elevi ai școlii medii trecuseră pe la fiecare mașină din centrul orașului pentru a băga cîte un bilețel sub ștergătoarele de parbriz. Luate de vînt, hîrtiuțele roz, care anunțau organizarea unei mase festive destinată creșterii fondurilor sociale, se învîrteau prin aer asemenea unor fluturi.

Pe partea opusă a străzii, exact în fața cafenelei, se afla taraba magazinului Perry Bros. De pe ia căzu o minge de biliard, care se rostogoli pe trotuar, apoi pe carosabil, forțîndu-l pe șoferul unei camionete să rotească brusc volanul, pentru a nu da peste ea.

Ezzy se urcă în mașină și aprinse farurile. Deși era încă devreme, norii joși, negri întunecaseră cerul dînd impresia că se însera. Motocicliștii goneau nebunește, încercînd să ajungă la destinație înainte de începerea furtunii. Ezzy conduse cu precauție, deși era nerăbdător să ajungă acasă, pentru a medita la cuvintele pe care le scăpase în fața ospătăriței.

Dar, inevitabil, adrenalina intră în funcțiune. În consecință, începu să judece ca un oficial al districtului, ce se confruntă cu o problemă serioasă, care pune în pericol siguranța publică. Se putea produce o rupere de nori care să

provoace o inundație. Deci ar fi trebuit strînși toți pilonii, pentru a fi utilizați, în caz de nevoie, la blocarea podurilor joase înainte ca cine știe ce nebun să încerce să treacă pe acolo, riscînd să fie luat cu mașină cu tot de apele învolburate ale râului. Pompierii trebuiau puși în alertă pentru a fi gata să intervină în cazul unei tornade. Fiecare locotenent ar fi trebuit mobilizat...

Înainte de a-și da seama că nu mai are nici o legătură cu postul de șerif, Ezzy se trezi gonind cu toată viteza spre clădirea în care lucrase altădată. Cînd își dădu seama ce face, schimbă direcția. În timpul acestei furtuni va sta deoparte. De fapt, avea să stea deoparte în timpul tuturor furtunilor care vor urma.

Cînd ajunsese acasă, auzi primele bubuituri. Tunetele, foarte îndepărtate, îi accentuară starea de depresie. În casă domnea un întuneric apăsător. Aprinse toate luminile și se duse în spatele casei, pentru a pune la adăpost măsuța și scaunele de grădină, care se aflau pe platforma din lemn de sequoia.

Se gîndi chiar s-o sune pe Cora și s-o întrebe dacă în vestul Texasului vremea era la fel de urîță. Poate că ea se va simți vinovată că nu se află alături de el într-o seară atît de apăsătoare, dominată de singurătate și de furtună. Dar nu voia să fie trimis din nou la plimbare. Pînă la urmă, dacă va fi nevoit s-o implore ca să revină, îi va promite lucruri pe care nu era sigur că o să le respecte. Va face orice pentru a o aduce acasă, dar nu în seara asta; nu avea chef de așa ceva.

Ultima dată cînd o sunase, Cora evitase subiectul reconcilierii. Îi ignorase toate încercările de abordare a acestei probleme, reducîndu-l la tăcere, fără menajamente, ori de cîte ori îndrăznise să orienteze discuția în direcția intimităților. Preferase să-i consume timpul și impulsurile costisitoare ale convorbirilor telefonice la mare distanță vorbind despre

funeraliile lui Delray Corbett și despre mîncarea pe care trebuia s-o primească Anna din partea familiei lor.

Cu aceste gînduri, Ezzy deschise ușa, dar rămase în prag, cu privirile pierdute în zare. Norii amenințători, aducători de furtună ocupau întregul orizont. Ei îi amintiră de Anna și de fiul ei. Se întreba dacă cei doi nu vor avea probleme la ferma lor izolată. Probabil că nu. Oricum, dacă se întîmpla ceva, îl aveau alături pe angajatul lor.

De la ușa din spate a casei se duse în camera de zi și puse televizorul în funcțiune. Meteorologul prezenta evoluția vremii folosindu-se de cele mai avansate mijloace tehnice. În spatele lui se afla o hartă a statului, pe care era proiectată cu un radar imaginea multicoloră a norilor. Aceștia era răspîndiți pe o treime din suprafața Texasului de Est, mai exact de la Red River pînă în sud, în Sabine, lîngă Coastă.

Spunîndu-și că în afară de vreme seara va fi lipsită de evenimente importante, Ezzy se cocoță pe canapea, pregătindu-se să-și omoare timpul uitîndu-se la televizor. În ciuda avertismentelor Institutului Național de Meteorologie, furtunile amenințătoare nu prezentau prea mare importanță din punctul lui de vedere. Avînd acum libertatea să întoarcă pe toate fețele ipotezele pe care i le împărtășise ospătăriței, se concentră asupra lor, studiindu-le din unghiuri diferite, ca un gladiator care cîntărește puterile adversarului. Marea lui problemă putea fi considerată un adversar – unul tăcut, invizibil – care îl hăituisese ani de zile, în timp ce el se încăpățînase ca un prost să-l ignore.

Îl ignorase pînă în după-amiaza aceea, cînd i se înfiripase în minte o idee neașteptată, complet opusă celor care îl frămîntaseră pînă atunci. Ea se năpustise asupra lui cu forța unui pume și îi înfipsese ghearele în creier, făcîndu-l să-și dea seama de ce era obsedat de cazul Patsy McCorkle. Obsesia nu se datora convingerii că frații Herbold erau implicați, ci

dimpotrivă, se datora faptului că *nu* mai credea în vinovăția lor.

Poate că se implicase prea mult în acest caz, de la bun început. Descoperirea cadavrului, tocmai pe teritoriul districtului său, îl făcuse să tragă o concluzie pripită. Pe de altă parte, probabil că dorise ca frații Herbold să fie vinovați de această crimă, deoarece ei reprezentau o amenințare permanentă, care trebuia să se transforme, mai devreme sau mai târziu, într-o tragedie. Orice individ care intra în conflict cu ei, urma să sfârșească în mormânt. Ezzy se grăbise să sară peste niște pasaje ale poveștii. Asta era tot.

Frații Herbold avuseseră un alibi foarte bun: în momentul crimei se aflaseră în mașină, în drum spre Arkadelphia unde fuseseră fotografiați jefuind un magazin alimentar, în primele ore ale dimineții următoare. Pornind însă de la ipoteza că ei erau vinovați de moartea lui Patsy McCorkle, Ezzy făcuse niște raționamente eronate, încercând să înșiruiască evenimentele în ordinea cea mai potrivită din punctul lui de vedere. Potriveala nu fusese perfectă, ci doar acceptabilă. La fel de acceptabilă ca cea pe care o face o femeie când își cumpără niște pantofi numărul opt, când, în realitate, ar trebui să poarte încălțăminte numărul opt și jumătate. Pe scurt, emisese o teorie „înghițibilă“. Fusese întotdeauna derutat de declarațiile lui Carl, care își susținuse sus și tare inocența. Negările lui vehemente reprezentaseră adevăratele grăunțe de nisip dintre valvele scoicii sale – aici, scoica fiind cazul McCorkle. De ce ar fi afirmat Carl cu atîta fermitate că în seara aceea nu părăsise localul „Wagon Wheel“ împreună cu Patsy, când recunoscuse toate celelalte fapte rele? Ezzy crezuse că o făcuse doar din încăpăținare. Poate că se înșelase. Poate că, măcar o dată în viața lui, Carl spusese adevărul.

În acest caz Patsy nu părăsise taverna în compania lui

Carl și a lui Cecil, ci a altcuiva. Un alt bărbat o dusesese pe malul râului, apoi profitase de ea și o lăsase moartă între buruieni. Deci exista un alt bărbat care deținea toate răspunsurile la întrebările care îl chinaseră pe Ezzy timp de aproape un sfert de secol.

Oare își petrecuse toți anii de serviciu și, implicit, o bună parte din viață, străduindu-se să demonstreze o teorie greșită? Oare nu Carl și Cecil, ci un alt bărbat o auzise pe Patsy dându-și ultima suflare? Oare lăsase în libertate un om vinovat, un infractor?

Dacă așa stăteau lucrurile, blestemat să fie pentru prostia de care dăduse dovadă!

40

Sincer, este mai bine așa. De acord, Myron?

— De acord, Carl.

— Am făcut exact ceea ce trebuia să facem.

— Da.

Myron mînca niște crenvurști, dintr-o cutie de conserve. Sosul gelatinos din care îi scotea i se scurgea pe degete prea repede pentru a reuși să-l lingă.

— Ți-am vorbit vreodată despre tatăl nostru vitreg, Myron?

— Nu mi-ai zis decît că a fost un nenorocit.

— Ca să fiu delicat, Myron. Ca să fiu delicat. Într-o seară, mama a venit cu păgubosul ăla după ea și ne-a anunțat că o să fie noul nostru tătic. Slabă șansă să-l considerăm tătic. L-am urît amîndoi din prima clipă și nu ne-am ascuns sentimentele. Ne-am împărțit în două tabere încă din ziua în care s-au căsătorit: ei contra noastră, și invers. Nu m-am bazat decît pe sprijinul lui Cecil, așa cum și el nu s-a bazat decît pe sprijinul meu. Am format o echipă bună... Carl oftă din greu. Dar Delray l-a distrus pe Cecil. Cel puțin, asta este părerea mea. Probabil că fratele meu a pus la inimă unele dintre prelegerile bătrînului, pentru că, pe măsură ce a crescut, a

devenit tot mai blajin. Nu a trecut mult pînă și-a pierdut complet simțul umorului și spiritul de aventură. Momentul critic a survenit în dimineața în care am ajuns în Arkadelphia. Cecil s-a speriat și mi-a lăsat mie sarcina de a-l omorî pe polițistul ăla care ieșise din tură. Ei, ia zi, ce părere ai despre un asemenea frate? Întrebarea, pusă pe un ton dezgustat, fusese retorică. După o scurtă pauză, Carl continuă: Pur și simplu, n-am mai putut avea încredere în el, Myron. Nici măcar în situația de față. Nu a existat detaliu al acestui plan pe care să nu-l combată, nu? Doar ai fost aici. Ai auzit. Privîndu-l pe Myron, Carl adăugă: Dacă m-aș fi luat după capul lui Cecil, am fi dat-o-n bară.

— Da. Am fi dat-o-n bară. Myron își stoarse un coș de pe bărbie, apoi bău niște bere. Nici conversația, nici cele două cadavre cu care împărțeau cabana nu păreau să-l impresioneze.

Carl îl invidia din mai multe motive. Ar fi vrut să vegeteze temporar în universul fad al lui Myron, în care singurul lucru important era mîncarea. Asta doar temporar. Doar pînă cînd avea să reușească să sară peste acest hop. Lui Myron nu părea să-i pese de Cecil. Nici măcar nu-și amintea de torturile la care îl supusese, torturi care îl aduseseră pe sărmanul Cecil într-un asemenea hal încît atunci cînd Carl îi pusese pistolul în ceafă acesta îl implorase să-l împuște.

Deci, dacă privea problema din acest punct de vedere, Carl putea afirma că-i făcuse fratelui său o mare favoare. Nu comisese o crimă, ci un act de caritate.

Cu toate acestea, incidentul îi lăsase un gust amar, iar faptul că era obligat să împartă încăperea cu două cadavre nu-l ajuta să-și recapete buna dispoziție. Și-ar fi dorit să le care afară, împreună cu Myron, pentru a nu mai fi obligat să le vadă. Nu începuseră încă să se descompună. Oh, Doamne, ce vom face cînd vor începe să pută?

De parcă ar fi manevrat doi saci cu cartofi, Myron trăsesese leșurile într-un colț, pentru a nu mai bloca centrul camerei. Zăceau exact cum le lăsase, un morman de membre inerte și de haine însîngerate.

Aparent, pe Myron nu-l deranjaseră nici figura ca de ceară a lui Cecil, nici dîrele de sînge de pe picioarele lui Connie, nici „colierul“ de vînătăi negre de pe gîtul ei. Myron era un amarez plin de ardoare, dar lipsit de sensibilitate. Connie nu apreciasse stilul lui violent, și se zbătuse pînă cînd își dăduse ultima suflare. Dar Connie fusese o stricată. Moartea ei nu reprezenta o pierdere pentru nimeni.

Carl se străduise să-l deplîngă măcar un pic pe fratele său, însă nu reușise să regrete decît faptul că acesta murise așa cum trăise: ca un fricos. Dacă i-ar fi demonstrat că are un strop de demnitate, poate că ar mai fi trăit. Își dăduse sufletul văicărindu-se ca un copil. Cum să-l regrete în asemenea condiții? Atitudinea lui nu-i inspirase milă, ci îi trezise disprețul.

– N-a reușit niciodată să ducă un lucru pînă la capăt, spuse el, dînd glas gîndurilor care îl frămîntau. Îți pot da o sută de exemple în acest sens. În ultima clipă, o făcea de oaie. Cum se poticnea de ceva, dădea îndărăt, lăsîndu-mă să spăl rufele murdare în locul lui. Dar era fratele meu. Îi voi duce lipsa teribil de mult.

Carl se îndoia că Myron avea vreo idee despre relațiile dintre frați. Cu toate acestea, retardatul îl aprobă printr-o înclinare a capului. Atunci, pe un ton ceva mai vesel, Carl spuse:

– Myron, bătrîne amic, cota ta de bani tocmai s-a dublat!

Myron îi adresă un zîmbet larg, care îi dezgoli ambele gingii.

– Iisuse! țipă Carl. Myron, tu nu știi la ce se folosește periuța de dinți...

Detunătura unei arme făcu să răsunе întreaga încăpère. Carl și Myron se aruncară pe podea.

David își întinse brațele spre tavan, imaginându-și că degetele lui sînt niște arme cu laser, îndreptate spre niște extratereștri care tocmai încercau să cucerească pămîntul. Extratereștrii erau niște creaturi lipicioase, scîrboase, urîte cărora le curgea nasul. Capetele le erau acoperite de negi păroși. Între degetele de la mîini aveau membrane, iar cu limba lor lungă, otrăvită puteau ucide orice om pe care îl atingeau. Nici măcar Căpitanul Rachetă nu se putea simți în siguranță. Și David era un Căpitan Rachetă. Capitanul Rachetă XT3. El era liderul, el era cel mai brav. Extratereștrilor le era teamă de el.

Poc, poc! Trăgînd cu arma laser, băiatul transformă în pulbere capul plin de negi al șefului extratereștrilor. Apoi îi omorî și pe ceilalți invadatori.

Căpitan Rachetă XT3, aici baza zero-zero-nouă. În ce poziție te afli? Căpitan Rachetă XT3, mă auzi?

David își aranjă pe cap o căscă imaginară de emisie-recepție.

– Zero-zero-nouă, aici Căpitanul Rachetă XT3. Misiune îndeplinită.

David se uită spre mama sa, care stătea culcată pe o parte, cu spatele la el. Ea coborîse la parter cu intenția de a-l duce la culcare, dar David se opusese, încercînd să găsească cele mai bune argumente. Nu era obosit, îi spusese. „Somnul este doar pentru bebeluși.“ Copiii mai mărișori, ca cei pe care îi vedea la televizor, nu trebuie să doarmă, iar Capitanii Rachetă nici atît. Însă Căpitanii Rachetă nu aveau mame care să le arunce priviri atît de încruntate, din care să se subînțeleagă că vor intra într-o mare belea dacă nu vor fi ascultători.

Ca atare, David urcase scara cu pași apăsăți, bolborosind tot felul de cuvinte urîte, de genul *fir-ar al naibii, la dracu'*

...ca ma pupi în fund, pe care Anna, mergînd în fața lui, nu le putea înțelege.

Există un singur avantaj să ai o mamă surdă: puteai vorbi în spatele ei fără ca ea să-și dea seama. Și te puteai prefăca că dormi pînă cînd o vedeai ațipind, pentru ca după aceea să tragi în rachete și în echipajele lor, scoțînd sunete care n-o trezeau deoarece nu le putea auzi.

După ce ucise toți extratereștrii care îl atacaseră, David începu să se plictisească.

Numără pînă la o sută, cu glas tare, pentru a vedea dacă mai știa ultima lecție învățată de la mama sa. Apoi încercă să spună numerele în ordine descrescătoare, de la o sută la unu; cînd ajunse pe la șaptezeci și cinci, renunță. Era mai pasionant să-și lovească limba de cerul gurii, pentru a vedea cît de puternice pot fi pocnetele pe care le scotea. Ori de cîte ori făcuse acest lucru în preajma bunicului său, acesta se încruntase și îi poruncise să se potolească deoarece este enervant și necivilizat. Pe Jack, în schimb, nu-l deranja cînd pocnea din limbă. Mai mult decît atît, organizaseră un concurs, pentru a vedea care dintre ei poate pocni mai tare. Jack scotea niște sunete foarte sonore! Mai sonore decît oricine altmenea.

Amintindu-și de Jack, David se întristă din nou. Îi venea să plîngă, dar se abținu, nedorind să se comporte ca un țînc. Întorcîndu-se pe o parte, rămase cu privirile atințite în gol. Mama îi spusese că s-ar putea ca Jack să nu se mai întoarcă; îi era teamă că ea avea dreptate deoarece văzuse la televizor că oamenii luați de poliție nu prea mai reveneau acasă. Toți erau fie omoriți, fie băgați după gratii, fie li se întîmpla altceva de genul acesta.

Dacă Jack nu se mai întorcea, nimic nu va mai fi amuzant. Totul avea să revină în făgașul normal, ca înainte de venirea lui. Singura diferență consta în aceea că nu-l mai avea nici pe bunicul său.

Mama lui era o femeie de treabă. Gătea bine, se juca cu el și nu se supăra cînd era învinsă. Dacă se îmbolnăvea, îl lua în brațe și îl legăna. Îi plăcea cînd îl lua în brațe. Mai ales dacă era speriat. Da, era tare bine cînd îl punea în poală și îi lipea capul de zona aceea grasă a pieptului ei.

Dar mama era fată și, fiind fată, se temea de ceva: că fiul ei se putea îneca, că-și putea scoate un ochi, că-și putea frînge gîtul. Pe deasupra, nu-i permitea să facă pipi în grădină și nu suporta pîrțurile. Toate fetele considerau că nu există nimic mai urît decît pîrțurile. Sau, cel puțin, așa susținea mama lui.

Astăzi, cînd plînsese din cauza plecării lui Jack, ea îi spusese că imediat ce va începe școala nu va mai simți, probabil, lipsa acestuia. Cică școala îi va trezi interesul, va fi antrenantă.

Zîbind larg, ea spusese:

– *Vei învăța să citești.*

El îi amintise că știa deja să citească.

– *Vei învăța să citești mai repede. Și te vei împrieteni cu o mulțime de copii – băieți și fete de vîrsta ta.*

David își dorea de mult să aibă un prieten, deși nu-i plăcea să recunoască. Odată, mama și bunicul său purtaseră o discuție destul de aprinsă referitoare la necesitatea trimiterii lui la grădiniță. El nu reușise să le urmărească toate semnele, însă înțelesese o mare parte a conversației și sperase că mama lui va ieși învingătoare. Dacă ar fi mers acolo, s-ar fi jucat cu alți copii... Bunicul obiectase spunînd că va începe destul de curînd școala, iar cunoștințele pe care trebuia să le însușească pînă atunci îi puteau fi predate acasă, de Anna.

El spera să meargă la grădiniță; poate că, acolo, va intra în echipa de fotbal european sau american. Alerga bine și știa să prindă mingea. Și poate că avea să participe la tot felul de petreceri, organizate cu prilejul zilelor de naștere ale colegilor săi, așa cum făceau copiii pe care îi vedea la televizor. Nu era

prea sigur că va ști să se comporte la o astfel de petrecere. Dacă ceilalți copii nu-l plăceau? De fapt, era foarte posibil să nu-l dorească nici în echipa de fotbal. Poate că aveau să-l considere prost, ori cine mai știe cum...

Dacă l-ar avea pe Jack prin preajmă, s-ar simți mult mai bine. Cu el putea discuta despre toate problemele astea. Dacă vorbea cu mama sa, primea răspunsuri dintr-alea prostesti, de-ale ei. Ea susținea că îl va plăcea toată lumea și că va deveni favoritul educatoarei. Dar cum putea ști mama ce se va întâmpla?

Jack l-ar fi înțeles. Dar Jack nu era aici. El se urcase în furgonetă, împreună cu unul dintre polițiști, și plecase. Dacă nu se va mai întoarce?

Stai o clipă!

Jack nu-și luase lucrurile! Jack nu putea pleca definitiv fără să-și ia lucrurile! Se va întoarce după ele, nu-i așa?

Brusc, lui David îi veni o idee. Cea mai bună idee posibilă. El se întoarse pentru a se uita la mama sa. Aceasta continua să doarmă. Încet, David se apropie de marginea patului. Apoi, nepierzînd-o pe Anna din ochi, își puse încet picioarele pe podea. O scîndură scîrțîi sub greutatea lui. David îngheță. Făcu următoarea mișcare abia după ce își aminti că mama sa nu auzea. Ea nu se trezea decît dacă simțea vibrațiile. Ca atare, băiatul traversă încăperea cu mare grijă, mergînd pe vîrfurile picioarelor. Din prag, aruncă o ultimă privire spre pat. Anna nici nu se clintise din loc. David închise ușa în urma lui.

Străbătînd holul întunecos își zise că trebuia să fie cel puțin ora cinei.

Coborî scara atent, așteptîndu-se s-o audă pe mama lui venind după el. Dacă i-ar fi cerut permisiunea să facă ce intenționa, i-ar fi dat, probabil, un răspuns negativ. Dar el trebuia să-și pună în aplicare ideea. Se va întoarce înainte ca

mama sa să-și dea seama de lipsa lui, după ce va ascunde lucrurile sub patul lui. Abia apoi o va trezi pe mama sa și îi va spune că i s-a făcut foame. Ea nu-și va da seama că între timp ieșise din casă. Ea nu-l lăsa niciodată să iasă din curte neînsoțit.

Descuind ușa din față a casei, David ieși pe terasă. Grijiu, închise ușa în urma lui. Apoi se opri pentru o clipă. Atmosfera era încărcată, rău prevestitoare, și cerul avea o înfățișare înspăimântătoare. Un fulger ramificat brăzdă norii. Urmă bubuitura unui tunet.

Poate că trebuia să amîne această escapadă...

Dar, dacă o amîna, poate că nu i se va mai ivi o ocazie atît de favorabilă. David coborî în fugă treptele verandei și traversă curtea. După ce trecu de-a bușilea pe sub gard, fugi înspre grajd. Cînd ajunse în dreptul țarcului, observă comportamentul ciudat al cailor, care fugeau de-a lungul împrejmuirii, de parcă ar fi vrut să iasă. Animalele fornăiau, se ridicau în două picioare, dădeau nervoase din cap și își roteau ochii. Dacă nu se grăbea, îl putea prinde ploaia și, dacă îl prindea, mama lui avea să-și dea seama că ieșise din casă fără să-i ceară permisiunea.

Asfaltul drumului era deteriorat. În ciuda centurii de siguranță, cînd furgoneta trecu peste groapă, Jack fu săltat de pe scaun și se lovi cu capul, de tavanul cabinei.

– *Fir-ar al naibii!* spuse el, dar nu la adresa gropii, ci din cauza încetinelii cu care i se părea că înaintează. Deși mergea cu optzeci de mile pe oră, avea senzația că abia înaintează.

Dăduse peste groapă pentru că nu se uitase la drum, ci la cer. Știa la ce trebuia să se aștepte; mai trecuse prin așa ceva în Altus, Oklahoma. Cînd cerul arăta în felul acesta, iar atmosfera căpăta o nuanță verzuie, însemna că existau condițiile propice formării unei tornade.

Uitîndu-se la peisajul familiar din jur, ajunse la concluzia că nu mai avea de parcurs decît două mile.

– Haide, haide, spuse, îndemnîndu-și motorul să meargă la capacitatea lui maximă. Slavă Domnului că ceruse să i se verifice nivelul uleiului.

Pe neașteptate, pe parbriz începură să cadă primele picături de ploaie, grele ca niște pietre. Și tot pe neașteptate, o rafală de vînt perturbă atmosfera nefiresc de calmă. Urmă o altă rafală, mai puternică decît prima. Nu trecu un minut și ramurile copacilor care mărgineau șoseaua începură să se zbată. Cîteva crenguțe și niște frunze căzute de sus îi intrară sub șergătoarele de parbriz. Ploaia se înteti. Aruncînd o privire spre cerul amenințător, Jack mai înjură o dată.

Din cauza acestei ruperi bruște de nori, survenită după mai multe luni de secetă, suprafața drumului devenise periculos de alunecoasă. Cînd, în sfîrșit, ajunse în fața porții și apăsă pe frînă, furgoneta derapă. Reuși s-o oprească abia la treizeci de metri de poartă. El o luă de-a lungul aleii și trecu în mare viteză pe sub arcul metalic care te anunța că intri în ferma lui Delray Corbett.

Jack sesiză în primul rînd faptul că toate încăperile erau cufundate în întuneric. Să fi plecat undeva cei doi? Poate că Anna, speriată de fulgere, fugise în oraș sau se dusesese la Marjorie Baker.

Jack coborî din mașină, ureă în fugă treptele verandei și împinse ușa. Un curent puternic de aer i-o smulse din mînă, izbind-o de peretele interior.

Deși zgomotul fusese suficient de puternic pentru a scula și morții din morminte, el strigă:

– Anna! David! și o porni glonț spre camera de zi. Constatînd că e goală, trecu din încăpere în încăpere, strigîndu-l pe David. Ajuns în bucătărie, deschise ușa pivniței.

Jos era atît de întuneric încît nu vedea nici capătul scării. Mai strigă o dată. Dacă Anna s-ar fi adăpostit acolo împreună cu fiul ei, ar fi primit un răspuns de la David.

– Unde naiba sînteți?

Reveni în holul de la intrare, urcă scara în fugă și ajunse în dormitorul lui David. Nici acolo nu era nimeni. Se repezi spre cel al Annei și năvăli înăuntru. Anna era întinsă pe pat.

– Anna!

Traversînd încăperea, Jack o scutură de umăr pentru a o trezi.

Anna se ridică, speriată, în capul oaselor, privindu-l confuză. Era șocată să-l vadă în camera ei, stînd aplecat peste pat și respirînd greoi.

Dîndu-și seama că trebuia să arate ca un nebun, Jack își ridică ambele mîini, cu palmele întoarse în față.

– Unde este David?

Anna se uită la locul gol de lîngă ea și, brusc, se alarmă. Jack spuse:

– O să înceapă furtuna. Trebuie să-l găsim pe David. Grăbește-te!

Vorbise prea repede pentru ca Anna să-i poată înțelege fiecare cuvînt, dar își dădu seama, după comportamentul lui, că situația era gravă, așa încît se dădu jos din pat și îl urmă cu pași grăbiți. Îl căutară pe David în dormitorul lui Delray, în pod, apoi mai verificară o dată camera băiatului, uitîndu-se sub pat și în garderob. Nici urmă de David.

Jack o prinse pe Anna de umeri.

– Unde ar putea fi?

Anna scutură capul agitată.

Aproape împiedicîndu-se unul de altul, fugiră la parter.

– M-am uitat prin toate încăperile, dar hai să mai căutăm. Jack îi vorbea în față vrînd ca, de această dată, să nu-i scape nici un cuvînt. Eu verific partea asta a casei. Ne întîlnim aici.

În mai puțin de șaizeci de secunde se aflau amîndoi din nou în holul central. Anna era în pragul unei crize de isterie. Jack se repezi spre ușa principală a casei, fugi pînă la capătul verandei și se uită spre latura de nord-vest a proprietății.

Atunci o văzu.

Era ca o pîlnie gigantică, care cobora din perdeaua de nori.

— La dracu'!

Apucînd-o pe Anna de mînă, Jack sări de pe verandă direct în curte. Anna reuși să aterizeze în picioare. Trăgînd-o după el, Jack o luă la fugă spre pivnița care era folosită ca adăpost în asemenea situații.

Alergînd, văzu caili îngroziți. Regreta că nu putea să facă nimic pentru ei. Trebuia să-i lase în țarc, deoarece acolo pericolul era mai mic. Dacă i-ar fi dus în grajd, ar fi existat posibilitatea ca acesta să se dărîme peste ei. Și, oricum, prioritatea numărul unu nu erau caili, ci Anna și David, de a căror protecție trebuia să se ocupe.

Cînd se apropiară de adăpost, Anna se opri. Jack se întoarse spre ea.

— Intră în adăpost, îi spuse, străduindu-se să acopere mugetul vîntului, deși nu conta cît de tare vorbea. Mă duc singur să-l caut pe David.

Ea se zbătu să-și elibereze mîna, apoi o luă exact în direcția opusă celei în care se deplasaseră pînă atunci.

Fir-ar al naibii! înjură Jack, luînd-o la fugă după ea.

Anna ajunsese la grajd cu numai cîteva secunde înaintea lui. Cu eforturi supraomenești, încercă să deschidă ușa metalică. Vîntul sufla puternic și picăturile mari de ploaie te mîneau ca niște ace. Femeia nu părea să țină cont de nimic. Singurul ei gînd era să-și găsească fiul.

Împingînd-o într-o parte, Jack trase cu putere de mînerul

— David! strigă, cu palmele făcute pîlnie la gură. David!
Alerga de-a lungul culoarului central, uitîndu-se în fiecare
boxă. Verifică chiar și magazia din celălalt capăt al grajdului,
dar nu-l găsi pe băiat. Oh, lisuse, murmură în momentul în
care deschise ușa din spate.

Norul-furnal dăduse naștere unei tornade, care se afla acum în plină perioadă de „maturitate“, dar aceasta nu se hotărîse dacă trebuia să rămînă în aer sau să măture pămîntul. Cu fiecare secundă care trecea, forța și viteza ei sporeau. În clipa aceea, ferma Corbett îi stătea exact în cale. Pînă la impact, aveau la dispoziție două minute. Poate chiar mai puțin.

În timp ce Jack încerca să-și dea seama cît de mare era pericolul care îi păștea, Anna îl împinse, cu intenția de a-l da la o parte din calea ei. Jack vru s-o rețină, dar ea se feri cu o mișcare dibace de mîna lui și porni în goană spre celălalt capăt al pajiștii care se întindea între grajd și rulotă.

Jack o luă la fugă după ea și o depăși. O dată ajuns la rulotă, bătu cu putere în peretele din aluminiu, apoi deschise grăbit ușa.

– David! David!

Băiatul stătea ghemuit într-un colț al canapelei.

Îngrozit, cu dinții clănțănind, el întrebă:

– Am încurcat-o?

Jack îl luă în brațe.

– Nu. Mă bucur că te văd, amice.

Anna abia ajunsese în fața ușii când Jack apăru în cadrul ei, cu băiatul în brațe.

— La adăpost!

De data aceasta, ea nici nu ezită, nici nu i se opuse, ci își schimbă instantaneu direcția de mers. În pas alegător parcurseră drumul în sens invers, traversînd din nou pajiștea, apoi luînd-o de-a lungul grajdului, de la un capăt spre celălalt. Niciodată nu li se păruse proprietatea atît de întinsă. Distanțele pe care le parcurgeau erau, parcă, mai mari ca oricînd. Deși fugeau cît de repede puteau, Jack avea senzația că nu înaintează. În sfîrșit ajunseră la destinație.

David îl strîngea atît de tare de gît, încît fu nevoit s-o lase pe Anna să deschidă trapa de deasupra adăpostului. Vîntul îi smulse trapa din mîini și o izbi de pămînt. Jack aruncă o privire peste umăr. Tornada, mult mai apropiată acum de pămînt, săpase o brazdă pe pajiștea pe care tocmai o traversaseră. Stîlpii gardului erau scoși din pămînt și absorbiți de vîrtej cu o viteză atît de mare încît Jack nu reuși să înregistreze toate modificările pe care le suferea bizarul peisaj din fața lor. Zgomotele erau înspăimîntătoare.

Anna coborî prima treptele. Jack i-l dădu pe David, apoi încercă să ridice trapa, pentru a o putea închide. Trase cu toată forța, luptîndu-se cu Mama Natură, aflată acum într-un vîrf de formă. Lupta păru să dureze o veșnicie. Tablele de pe acoperișul grajdului erau smulse pe rînd, de parcă ar fi fost jupuite de pe scheletul din lemn. Una dintre ele zbură pe lîngă el. Dacă s-ar fi aflat cu cîțiva metri mai aproape de grajd, Jack ar fi fost tăiat în două.

Scrîșnind din dinți, el își încordă toate forțele. Trapa se ridică. Reuși să intre în adăpost exact în momentul în care vîntul i-o trînti deasupra capului, la cîțiva milimetri de creștet. El o blocă cu zăvorul din interior.

Amețit de bătălia pe care o dusesese cu vîntul turbat, sufocat de aerul nemișcat al acestei pivnițe întunecate ca iadul, își

pierdu echilibrul și se rostogoli pînă la baza treptelor din beton.

– Jack?

Încercă să se orienteze după direcția din care venise vocea tremurătoare a lui David și dădu de mîna Annei, care întinsese brațul spre el. Degetele lor se încheștară cu putere. Jack înaintă cu grijă, aplecat, pipăind podeaua la fiecare pas. Cînd ajunse în fața lor, se lăsă pe vine și îi atinse pentru a-i localiza: piciorul lui David, umărul Annei, părul Annei, obrazul băiatului.

Îi cuprinse pe amîndoi în brațe. În timp ce afară se dezlănțuia furtuna, el încerca să-i liniștească prin acest gest protector. Anna își lăsă capul pe unul din umerii lui, iar David pe celălalt. Îi luă pe amîndoi de ceafă pentru a-i lipi mai bine de el. Ceva lovi cu forță trapa adăpostului. David începu să plîngă de frică. Anna, care simțise vibrațiile, se cutremură.

Jack le șopti cîteva vorbe de încurajare. David îl putea auzi și spera că respirația lui caldă, care îi mișca firele de păr, s-o mîngîie într-un fel și pe Anna. Mîna ei stătea încrezătoare pe coapsa lui. David i se agățase de cămașă.

În clipa aceea Jack își dăduse seama că doar cei doi contau pentru el. Toate celelalte lucruri – dar absolut *toate* – dispăruseră.

Emoționat de această constatare, își simți mușchii gîtului contractîndu-se dureros de tare. Strînse pleoapele, pentru a îndepărta amintirea singurătății cu care se confruntase pînă atunci. Îi lipi mai bine pe Anna și pe David de el, bucurîndu-se că-i are alături. Căldura trupurilor lor îl pătrunse pînă în adîncul sufletului. Acest moment îi va rămîne întipărit pe vecie în memorie. Nimeni nu i-l va putea fura. Era momentul – unicul moment din viața sa – în care aflase ce înseamnă dragostea.

Ar fi fost în stare să rămînă o eternitate cu ei în brațe, dar, în cele din urmă, David începu să se agite.

— Asta a fost o tornadă, Jack? întrebă el, eliberându-se din îmbrățișare.

Fără tragere de inimă, Jack le dădu amîndurora drumul.

— Da, a fost o tornadă.

— Uau, a fost exact ca în film! Acum, cînd pericolul trecuse, David era entuziasmat. Crezi că ne-a dărîmat casa? Crezi că ne-a luat vacile pe sus și le-a cărat cu ea?

Jack chicoti.

— Sper că nu.

Bîjbîind prin întuneric, Anna reuși să-i găsească mîna, îi întoarse palma în sus și trasă pe ea niște litere, cu degetul.

— *L... u... m...*? Lumină? Da, lumină. Jack o bătu pe genunchi, pentru a-i da de înțeles că pricepuse mesajul. David, aici este vreo sursă de lumină?

— Este o lampă, agățată de tavan.

Jack se ridică în picioare și bîjbîi prin întuneric pînă cînd dădu de lampă. Aceasta avea un sigur bec. Pe lîngă ea, atîrna un lanț scurt. Trase de el. Brusca revărsare de lumină îl făcu să clipească.

— Uau! Uitați-vă la păianjenul ăla! exclamă David.

Dar Jack se uita la Anna, iar Anna se uita la Jack. Deși era plouată și ciufulită ca o pisicuță rătăcită, el o văzu mai frumoasă ca oricînd. Observă imediat că bluza udă se mulase pe trup. Materialul subțire părea să formeze un al doilea rînd de piele, neascunzînd nici una dintre minunățiile de sub el. Jack ridică privirile de la cămașă spre fața ei. Era atît de frumoasă. De ce să plece mai departe, în căutarea unei alte femei, mai ales că sclipirile din ochii Annei îi spuneau că și ea îl admira?

— Hei, Jack! Jack?

— Lasă în pace păianjenul acela, David, spuse Jack absent. Asta-i casa lui, nu a noastră.

— Știu, dar se îndreaptă spre mama.

Vraja fusese destrămată. Jack aruncă pe podea inofensivul păianjen care se cățara pe peretele din spatele Annei, apoi se uită în jur. Tavanul adăpostului se afla la numai zece centimetri de creștetul capului său. După estimările lui, încăperea avea aproximativ trei metri lungime și vreo doi metri și jumătate lățime. Lîngă fiecare perete mai îngust era un pat de companie. Anna stătea încă pe unul dintre ele. David începu să cerceteze adăpostul.

Pe peretele din spatele lui erau fixate mai multe rafturi, pe care văzu niște lumînări, chibrituri, cîteva becuri, conserve, un dispozitiv de deschis conserve, un borcan cu unt de alune, niște bidoane cu apă, o cutie cu biscuți sărați, închisă ermetic într-un vas din sticlă. Mai erau acolo o lanternă mare și cîteva baterii de rezervă.

Într-un colț se aflau treptele care duceau spre trapă. Scara era înclinată la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Urcînd-o, Jack își lipi urechea de trapă. Cîteva clipe mai tîrziu, se întoarse la Anna.

— Cred că am trecut hopul cel mare, îi spuse. Dar continuă să plouă tare. Am auzit chiar și un tunet. Eu zic să mai stăm aici.

Anna făcu niște semne. David le interpretă.

— Mama spune că facem cum zici tu, Jack.

— Bine. Atunci, mai rămînem.

— Adăpostul ăsta este frumos, spuse David, ținînd. Putem să ne petrecem toată noaptea aici?

— Probabil că nu va fi necesar.

— Of, drăcie! Dar, uitînd imediat de dezamăgirea pe care i-o provocase răspunsul primit, David întrebă: Te-ai întors pentru totdeauna? De ce ai plecat cu poliștii? Ne-ai dus dorul?

Anna bătu din palme, apoi îi făcu semn fiului său să vină la ea. Exuberanța lui se topi. Întristat, băiatul se îndreaptă cu pași tîrșii spre pat, oprindu-se în fața Annei. Aceasta îi ridică

bărba, obligându-l s-o privească. Apoi făcu niște semne. Încet, încet, pe măsură ce le făcea, ochii i se umpleau de lacrimi.

Urmărind reacțiile lui David, Jack văzu că buza inferioară începu să-i tremure.

– N-am vrut să te sperii în halul ăsta, mamă. Pur și simplu nu mi-a fost somn. M-am gândit la Jack. Mi-am dorit să vină înapoi. Mi-a trecut prin minte să mă duc pînă la rulota lui și să-i iau o parte din lucruri, ca să le păstrez în camera mea. Așa, aș fi fost sigur că-l voi vedea cînd va veni să le ia. Și, atunci, îl puteam ruga să rămînă cu noi.

Anna îl așteptă pînă cînd termină, apoi mai făcu niște semne. Era, după cum se vedea, tot o admonestare.

– Știu că am trecut de gard, îi replică David, dar am fost nevoit, mamă. A trebuit să ajung la rulotă. N-am știut că va veni o tornadă. N-am știut că te vei trezi și vei crede că am dispărut. Voi lua bătaie? Îmi pare rău... Acoperindu-și ochii cu brațul, băiatul începu să plîngă în hohote.

Anna îl trase spre ea, îl îmbrățișă și începu să-l legene. Plîneră împreună, ea în tăcere, el hohotind. În cele din urmă, Anna îi dădu drumul și îi spuse ceva, prin semne.

– Trei zile! țipă băiatul.

Jack îl întrebă ce se întîmplă.

– Timp de trei zile n-am voie să mă uit la televizor.

– Din punctul meu de vedere, ai scăpat ușor. Surprins că Jack nu era de partea lui, David îl privi lung. Ai nesocotit mai multe reguli, David. Cel mai grav este faptul că ți-ai speriat mama. Toate mamele trebuie să știe unde sînt copiii lor. Asta este regula numărul unu.

– Știu, mormăi David spăsit. Se pierde cu firea dacă nu mă vede.

– Atunci, știi că nu trebuie să pleci pe furiș, nu?

– Da, domnule.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva.

- Bine.
- Promiți?
- Promit.
- Promite-i și mamei tale.

David făcu promisiunea, prin semne. Ștergându-și de pe obraji lacrimile, Anna zîmbi. Îl iertase. David întrebă:

- Acum putem mânca?

Jack și Anna izbucniră în râs.

În timp ce se ospătau cu biscuiți unși cu unt de alune, becul se stinse, cufundînd adăpostul în întuneric.

Mișcîndu-se prudent prin casă din cauza întunericului, Ezzy încerca să-și amintească unde ținea Cora lanterna destinată unor situații de urgență, de genul acesta. Pentru un fost șerif, se dovedea rușinos de nepregătit. Ar fi trebuit să-și ia toate măsurile de siguranță.

Se miră că întreruperea alimentării cu curent electric se produsese ciudat de tîrziu. Frontul atmosferic deplasîndu-se de-a curmezișul Texasului de Est, înspre sud-est, se izbise de curenții mai calzi, mai umezi din golf; aceasta provocase niște perturbații puternice, care duseseră la apariția norilor-furnal și, implicit, a tornadelor. Buletinele meteorologice nu putuseră ține pasul cu evenimentele. Plouase torențial și se iscaseră vînturi puternice, care aduseseră și grindină.

Ezzy înjură cînd se lovi de colțul mesei de bucătărie. Un fulger ilumina încăperea suficient de mult pentru a-i permite să se orienteze în spațiu. Se duse în cămară. Tocmai descoperise lanterna, pe unul din rafturi, cînd auzi țîrîitul telefonului. Bateria lămpii era descărcată.

- Fir-ar să fie! bombăni, ducîndu-se la telefon. Da?

De la celălalt capăt al firului se auzi o voce de femeie:

- Încerc să-l localizez pe un șerif care se numește Hardge.

– Eu sînt Hardge, spuse Ezzy fără a corecta greșeala ne semnificativă pe care o făcuse femeia afirmînd că era șerif.

– Sînt fiica lui Parker Gee. Tatăl meu a murit în dimineața asta.

Ezzy avu nevoie de cîteva clipe pentru a găsi în repertoarul minții sale numele Parker Gee.

Era vorba de fostul barman, de acel om ușor iritabil, cu degetele îngălbenite de nicotină și voce slabă, a cărui tuse tabacică îl făcuse să scuipe sînge. Era surprins că Gee rezistase atît de mult.

– Îmi pare rău, doamnă.

– Și-a făcut-o cu mîna lui. A tînjit după o țigară pînă în ultima clipă a vieții. Puteți crede așa ceva?

Aparent, între fiică și tată nu existase nici un strop de dragoste. Tonul femeii îl făcea să creadă că aceasta nu regreta pierderea suferită. Ezzy întrebă:

– Cum vă pot ajuta?

– Tata m-a rugat să vă transmit un mesaj, dar, înainte de a vi-l transmite, trebuie să vă spun că este lipsit de sens.

– Vă ascult.

– Cunoașteți vreun om care se numește Flint?

Ezzy își băgă degetul în urechea liberă pentru a o putea auzi, deoarece un tunet puternic făcuse ferestrele casei să vibreze.

– Flint ați spus? Ăsta-i prenume sau nume?

– Nu știu. Tata a zis atît: „Spune-i lui Hardge să se intereseze de Flint“. Deci, i-am respectat dorința. În ultimele cîteva zile de viață i-au dat doze mărite de calmante. Era amețit. Nu m-a recunoscut nici pe mine, nici pe copiii mei. Ca atare, nu mi-am bătut capul cu ceea ce a spus. Probabil că aceste cuvinte nu au nici o semnificație. Funeraliile sînt poimîine, dacă vă interesează.

După ce-i spuse lui Ezzy care este ora exactă a începerii slujbei regilioase și-i explică unde se află groapa în care va fi înhumat tatăl său, femeia își luă rămas-bun și închise

telefonul. Ezzy nu avea de gînd să se ducă la funeralii. Nu-i plăcuse omul. Singurul lucru pe care îl avuseseră în comun fusese cazul McCorkle. Ciudatul mesaj trebuia să aibă legătură cu acest caz. Dar ce fel de legătură? Numele Flint exista oare în vreuna dintre însemnările lui? Nu-și aducea aminte. Probabil că Gee își adusesese aminte de un alt client care se aflate în local în acea seară. De un client care se numea Flint.

Flint, presupunea Ezzy, trebuia să fie bărbat. Telefonul sună din nou.

Alo?

Ezzy?

Pirîiturile estompau vocea care se auzea de la celălalt capăt al firului.

Da. Cu cine vorbesc?

Cu Ron Foster. Oferta ta mai este valabilă? În noaptea asta sînt al naibii de sigur că avem nevoie de ajutorul tău. Ai putea să...

Legătura se întrerupse brusc, la jumătatea propoziției pe care o rostea noul șerif. Dar nu era nici o problemă. Ezzy nu trebuia rugat de două ori. El se îndreptă imediat spre micul lui cabinet de lucru, unde se afla dulapul cu armament. După ce-l deschise, scoase din el o pușcă, pistolul și cîte o cutie cu muniție pentru fiecare armă în parte.

Își găsi impermeabilul în garaj, agățat de cuiul de care îl atîrnase ultima dată cînd îl folosise. Îl aruncă pe scaunul din față al Lincoln-ului, alături de arme. Dezactivă sistemul automat de deschidere a ușii garajului și o ridică. Vîntul puternic și ploaia fură cît pe ce să-l trîntească la pămînt.

Pînă să ajungă în stradă și să-și întoarcă mașina în direcția centrului orașului, începuse să cadă grindina. Bucățile de gheață care se izbeau de caroserie erau de mărimea unui ou de gîscă. Ele loveau cu furie Lincoln-ul, făcînd un zgomot infernal. Ezzy nu se obosi să-și pună în funcțiune ștergătoarele de parbriz, care oricum n-ar fi făcut față naturii dezlănțuite.

Cînd își aprinse farurile, luminile se reflectară pe suprafețele bucăților de grindină și ale picăturilor de ploaie, dîndu-i senzația că drumul îi este barat în permanență de o cortină strălucitoare care îi obtura cîmpul vizual. Cu farurile stinse, nu vedea dincolo de ornamentul metalic pe care îl avea pe botul mașinii, dar, oricum, era mai bine așa. Conduse cu o viteză de melc, încălecînd linia centrală a drumului, deoarece rigolele erau inundate.

Se afla la o distanță de cîteva cvartale de sediul șerifului cînd auzi sirenele. Inițial, nu făcu distincție între ele și urletul vîntului. Abia după cîteva clipe își dădu seama de semnificația acelui sunet pătrunzător. Frîna brusc și se opri în mijlocul drumului. Pompierii nu activau sirenele decît în momentul în care zăreau un nor-furnal.

– Dumnezeule, Cora, acum ar trebui să-l vezi pe bătrînul tău.

Își puse pe el impermeabilul, deși era conștient că avea să fie la fel de ineficient ca un cauciuc găurit. Apoi, inspirînd adînc, deschise portiera și coborî din mașină, înfruntînd capriciile naturii.

Pentru a-și proteja ochii, își ridică brațul la nivelul frunții. Bucățile de gheață îl loveau cu forță. Una îl nimeri în tîmplă. Țipă de durere. Alergă, cu pași împleticiți, spre canalul care fusese construit paralel cu drumul. Apa curgea acum cu viteza unui rîu, însă nu ieșise încă din matcă. Nu trebuia decît să îndoiaie puțin genunchii, pentru a-și face vînt, și...

Dar nu avu timp să mai gîndească. Deși în cei șaptezeci și doi de ani pe care îi trăise pe acest pămînt nu mai avusese niciodată de-a face cu o tornadă, văzuse suficiente filme documentare privitoare la acest gen de catastrofe naturale. Ca atare, vuietul pe care îl auzea îi era cunoscut.

Se aruncă în canal. Abia menținîndu-și capul la suprafața apei învolburate, își acoperi creștetul cu ambele brațe.

Următoarele câteva minute i se părură o veșnicie.

La început, își ținu capul aplecat, dar curiozitatea învinse rațiunea. Exact în momentul în care își ridică privirile, turla bisericii de la capătul cvartalului fu pulverizată în milioane de schije din lemn și metal, care începură să zboare prin aer. Clopotul ei, absorbit de vârtej, dăgăni de parcă ar fi vrut să-i anunțe pe oameni că venise sfârșitul lumii.

Și circumscripția financiară a districtului fu demolată, sub ochii lui.

O mașină fu ridicată de pe drum, rotită de câteva ori prin aer, apoi trântită la pământ. Copacii erau smulși din pământ cu o ușurință care îi dădea senzația că sînt niște buruieni din grădina unui gigant, care se apucase să le adune pentru a nu-i strica celelalte plante.

Ferestrele se spărgeau ca de suflul unor explozii. Ezzy spera din tot sufletul că oamenii – dacă mai era vreunul pe acolo – se adăpostiseră pentru a nu fi răniți.

Apoi privirile îi căzură pe un container Dumpster. Era un Dumpster din acela pe care îl țin constructorii pe șantiere, pentru ca, după ce-l umplu cu moloz, să-l urce pe platforma unui camion și să-l ducă la groapa de gunoi. Dumpsterul se rostogolea pe stradă. *Ce mod ridicol de a muri*, își spuse Ezzy. Acesta fu primul gând care îi trecu prin minte în momentul în care văzu uriașul container, mare cît un vagon de marfă, ciocnindu-se de sol ba cu un capăt, ba cu celălalt, și înaintînd direct spre el, cu viteza unui marfar grăbit.

Scoțînd un țipăt, își băgă capul sub apă.

Afurisitul ăla de container sări exact peste el. Îl salvase doar mica genuflexiune pe care o făcuse ca să se cufunde în apă.

Cîteva minute mai tîrziu, după trecerea devastatoarei tornade, care își lăsase amprenta peste oraș, se cățără de-a bușilea pe terenul înclinat de la marginea canalului și se așeză pe pământ pentru a se uita la dezastrul din jurul lui.

Dumpsterul se izbise de un stejar secular, aflat, față de el, la o distanță de aproximativ optsprezece metri. Se încolăcise în jurul trunchiului acestuia ca un manșon. Clădirile fuseseră transformate în niște simple grămezi de moloz. Bătrânii copaci de pe marginea străzii, altădată atît de frumoși, erau la pămînt. Clopotul bisericii aterizase în parcajul unei florării, strivind sub greutatea sa indicatorul luminos care îi avertiza pe șoferi că-și puteau lăsa mașinile acolo.

Încet, Ezzy se ridică în picioare. Genunchii îi tremurau. Sprijinindu-și palmele de ei, se aplecă și inspiră de cîteva ori la rînd, cît putu de adînc. Apoi, cu mare grijă, își pipăi locul dureros de la tîmplă. Cînd își coborî mîna, văzu că avea degetele pline de sînge. La tîmplă, îi apăruse o umflătură mare cît un ou. În rest nu prea avea de ce să se plîngă. Putea spune că scăpase cu bine.

Evaluînd distrugerile de pe strada pe care se afla, își zise că locuitorii districtului său vor avea nevoie de el. Cu cît le sărea mai repede în ajutor, cu atît mai bine. Șchiopătînd, se întoarse la mașină. Datorită traseului șerpuit pe care îl urmase tornada, mașina rămăsese aproape intactă. Doar luneta îi era spartă. Urcat la volan, Ezzy închise portiera. Apoi, întorcîndu-și privirile se uită încă o dată la Dumpster, și clătină capul. Ar fi trebuit să fie mort. Îi mulțumi lui Dumnezeu că scăpase cu viață, și se întrebă de ce fusese cruțat. Nu era un om deosebit de credincios. De fapt, avea chiar dubii în privința teoriilor teologice din cauza cărora Cora făcea uneori cîte o criză de nervi și se ruga ca viața de apoi a soțului ei să se afle tot sub semnul dubiului.

Ezzy își zise că acum scăpasе de dubii. Oricine ar fi fost Dumnezeu și oriunde s-ar fi aflat, îi era recunoscător. În seara asta, Cel de Sus îl protejase. Și Ezzy știa de ce: nu-și atinsese țelul, nu-și îndeplinise menirea pe acest pămînt. În seara asta, i se mai dăduse o șansă. Și un indiciu nou.

Jack își scoase cu greutate picioarele din cizmele ude, murdare de noroi și de bălegar.

Cînd se stinsese becul din adăpost, pipăise pe întuneric raftul pe care zărise ceva mai devreme lanterna. Folosindu-se de lumina ei, aprinsese niște lumînări. Mai rămăseseră înghesuiți în adăpost încă o jumătate de oră, pînă cînd vîntul se mai potolise; prin trapă nu se mai auzea decît ropotul ploii torențiale.

Cînd deschisese trapa, sesizase puternica scădere de temperatură. Afară era mai rece cu vreo douăzeci de grade. Atmosfera se curățase, totul mirosea a proaspăt. Norii se deplasaseră spre Louisiana. În partea estică, cerul era luminat frecvent de fulgere.

Ieșind din adăpost, răsuflaseră ușurați văzînd că locuința familiei Corbett rămăsese în picioare.

– Pare intactă. Hai să vedem dacă a pățit ceva.

Cu David în brațe și cu Anna alături, o luase la fugă prin ploaie, încercînd să evite bălțile mai mari. Ajunseseră la treptele verandei obosiți de efort și uzi pînă la piele și le urcaseră cu pași nesiguri.

O dată ajunși înăuntru, inspectară fiecare încăpere în

parte. Creanga unui copac spărsese una dintre fêreestrele camerei de zi, așa că ploaia udase o parte din mobilier. Pe holul de la etaj se formase o băltoacă din cauza țiglelor smulse de pe acoperiș. Curentul electric era încă oprit; telefonul nu funcționa. Important era însă faptul că furtuna nu avusese, aparent, nici un efect asupra structurii de bază a construcției.

Jack adună întâi cioburile mai mari din camera de zi, apoi astupă fereastra spartă cu un sac gros din plastic, astfel încât ploaia să nu mai pătrundă în încăpere. Aprinse mai multe lumînări și, lăsînd-o pe Anna în compania lui David, plecă spre țarc, pentru a vedea ce fac caii. Constată că unul dintre ei avea o tăietură pe crupă, dar aceasta nu părea prea adîncă. Ceilalți scăpaseră teferi. Era un miracol că nu fuseseră loviți de obiectele care zburaseră prin aer. Mulțumit, se întoarsese în casă. Pînă nu se lumina de ziuă, n-avea cum să verifice restul proprietății și vitele.

Lăsîndu-și încălțările și ciorapii în spălătorie, se duse în bucătărie pentru a reaprinde lumînarea pe care o lăsase pe masă atunci cînd ieșise din casă. Apoi urcă la etaj. Prin ușa întredeschisă a băii se zăreau luminile pîlpîitoare ale lumînărilor. Auzind vocea lui David, bătu în ușă și își băgă capul în cameră.

— Haide, Jack, poți intra.

Băiatul tocmai ieșise din cadă. Pe podea, erau împrăștiate mai multe prosoape umede.

— Am fost nevoit să fac baie la lumina lumînărilor. A fost formidabil. Din cauza lumînărilor, baia arată ca o peșteră, nu?

David nu-și dădea seama prin ce pericol trecuse adăpostindu-se în rulotă. Jack se cutremură gîndindu-se ce i s-ar fi putut întîmpla băiatului dacă el ar fi întîrziat un minut.

— Unde este mama ta?

— Mă așteaptă în cameră, să-mi spun rugăciunile.

— Atunci, grăbește-te.

– Vii și tu?

– Dacă vrei...

Intrară împreună în dormitorul lui David. Anna făcea patul. Văzându-l pe Jack, îi aruncă o privire întrebătoare. Își revenise, datorită băii pe care o făcuse. Se îmbrăcase, dar părul îi era ud și mirosea a flori. Jenat, Jack se gândi că el duhnea a grajd.

– Ăăă... a vrut să-l aud cum spune rugăciunile, zise, ridicînd din umeri și arătînd spre David.

David se urcă în pat, își alese animalele din pluș cu care voia să doarmă în această noapte, le aranjă lîngă el, verifică dacă manualul despre dinozauri se află pe noptieră, apoi își împreună mîinile sub bărbie, închise ochii și începu să-și spună rugăciunile.

Ascultîndu-l, Jack se gândi că i-ar fi plăcut ca Anna să audă cu ce voce dulce, pură, îl imporă fiul său pe Dumnezeu să-i binecuvînteze pe toți cei pe care îi iubește. Păcat că nu putea auzi... Nu se putea bucura de muzică, de zgomotele valurilor, de foșnetele plopilor canadieni. Era convins că aceste sunete ar fi încîntat-o. I se rupea inima cînd se gîndea că ei îi erau interzise aceste plăceri.

– Dumnezeu să-l binecuvînteze pe Jack și să-l convingă să nu plece.

Jack îi aruncă o privire fugară lui David, și se uită apoi la Anna. Probabil că ea înțelesese ce spusese copilul, după mișcările buzelor, deoarece întoarse capul spre Jack. Privirile li se întîlniră. Anna se grăbi să se uite în altă direcție, apoi se aplecă peste David, îl sărută și, prin semne, îi spuse că-l iubește.

– Și eu te iubesc, mamă.

– Noapte bună, David.

– Jack, cînd mă voi trezi mîine dimineață, te voi mai găsi?

– Sigur. Contez pe ajutorul tău. Vreau să vedem ce probleme ne-a mai creat furtuna.

– Perfect!

Anna suflă în lumînarea de pe noptieră. David se cuibărește în pat și închide ochii.

Ajunși pe hol, Anna și Jack se opresc față în față, privind-se pe deasupra lumînării care ardea între ei.

— Îți voi părea, probabil, tupeist... Tupeist, repetă, când Anna îi făcu semn că nu-l înțelesese. Adică îndrăzneț, nepoliticos. Ea dădu din cap că a priceput. Te-ar deranja dacă ți-aș folosi baia?

Anna întinse mîna spre baie.

— Pentru că rulota... Rulota...

Ea înclină capul într-o parte, adoptînd una dintre pozițiile preferate ale oamenilor normali, care vor să-și asculte interlocutorul cu atenție. Dar ochii ei rămaseră ațintiți la buzele lui, și lucrul acesta îl făcu să nu se poată concentra.

— Of, ăăă... Din cîte mi-am dat seama, acoperișul grajdului a fost distrus. Asigurarea ar trebui să acopere toate cheltuielile necesare reparării lui. De asemenea, o parte din gard a fost smuls din pămînt. Al naibii să fiu dacă chestia aia turbată n-a reușit să smulgă și iarba. Este pentru prima dată cînd văd ce lasă o tornadă în urma ei. Magazia de scule a fost dărîmată. Mîine voi face o verificare mai amănunțită. Pe întunericul și pe ploaia asta, îmi este destul de greu să evaluez toate pagubele. S-ar putea să-mi fi scăpat cîte ceva.

Degetele ei formară fiecare literă a cuvîntului *rulotă*.

Jack îi evită privirea. Apoi, știind că, oricum, Anna va vedea în dimineața următoare ce se întîmplase cu rulota, spuse:

— Arată ca o cutie de conserve pe care ai călcat-o în picioare.

Ea se uită lung la buzele lui, parcă prea lung, apoi își aținti privirile în gol. Apa care picura din tavanul holului, în cratițele și tigăile de pe podea, producea niște sunete discordante, caraghioase, care păreau a proveni de la un instrument muzical neacordat. Dar, evident, Anna nu le putea auzi.

Jack fu cît pe ce să-i atingă brațul, însă, timid, își retrase imediat mîna. Observîndu-i mișcarea, Anna își ridică din nou privirile spre el.

– Am avut noroc, Anna.

Ea se uită spre dormitorul lui David. Cînd își întoarse iarăși capul spre el, ochii ei îi erau plini de lacrimi.

– Revenind la discuția anterioară... zise el, dorind să-i abată atenția în altă direcție, aș vrea să fac un duș, dacă nu te deranjează. Evident, doar dacă n-ai prefera să... Era atît de acaparat de jocul de lumini și umbre de pe fața ei încît își lăsă rugămintea neformulată pînă la capăt.

Cînd buzele îi rămaseră imobile, privirile ei se desprinseră de ele pentru a se ridica spre ochi.

– Evident, doar dacă n-ai prefera să rămîn așa, murdar, își completă Jack ideea, în glumă.

– *Servește-te*, îi spuse ea, făcînd semnul fiecărei litere în parte.

– Bine. A, și să știi c-o să dorm în furgonetă. Am mai dormit în ea. Nu-i chiar așa de rău...

Anna îi făcu semn să tacă înainte ca el să-și termine ultima propoziție.

– Ce-i?

Ea făcu semnul corespunzător cuvîntului *somn*, apoi îi arătă spre parter.

– Să dorm pe sofa? Ești sigură?

Anna dădu din cap afirmativ.

Jack își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Dacă mă gîndesc bine, ideea asta s-ar putea să nu fie rea. Avînd în vedere că n-ai curent electric și că, în general, situația este așa cum este, poate că ar trebui să rămîn aici...

De data aceasta, Anna dădu din cap cu mai multă vigoare, dar și cu o oarecare nerăbdare.

Jack cedă imediat, gîndindu-se că putea pierde această ocazie favorabilă.

– În regulă. Atunci... făcu o scurtă pauză, căutînd să găsească o soluție pentru a prelungi convorbirea deoarece nu voia să-i ureze noapte bună și să se despartă de ea. Negăsindu-și cuvintele, continuă: atunci, am să mă duc să fac un duș, pentru a te lăsa să te urci în pat. Probabil că ești extenuată. Noapte bună.

Îi ură și ea noapte bună, prin semne, apoi se întoarce și o luă de-a lungul holului, spre dormitorul ei.

Jack rămase sub duș multă vreme, lăsînd jetul fierbinte de apă să-i maseze întîi pielea capului, apoi să-i cadă pe spate, între omoplați, pentru a-i relaxa mușchii. Se săpuni și se clăti, pînă cînd apa începu să se răcească.

După ce se șterse, își puse o pereche de pantaloni curați și un tricou nou pe care le adusese din furgonetă. O dată îmbrăcat, curăță cada și strînse prosoapele folosite de el și de David, cu intenția de a le duce la spălătorie, împreună cu hainele umede pe care le purtase.

Cînd ieși pe hol, auzi niște hohote înăbușite de plîns, care veneau dinspre dormitorul Annei.

Ezită o clipă, apoi aruncă rufele ude pe podea, se duse spre capătul holului și se uită pe furiș în camera Annei. Aceasta pusese lumînarea pe noptieră și stătea în balansoarul de lîngă fereastră, plîngînd, cu privirile ațintite afară.

Nu-l simți apropiindu-se. Deveni conștientă de prezența lui abia cînd îi văzu imaginea reflectată în geam. Luată prin surprindere, își șterse grăbită lacrimile de pe obraji, se ridică în picioare și se întoarce cu fața spre el.

– Nu vreau să te deranjez, Anna. N-am venit decît să văd dacă te simți bine.

Ea îl privi lung, apoi făcu cu mîna dreaptă semnul corespunzător literei *b*, care trebuia să fie prescurtarea cuvîntului *bine*. După o scurtă pauză degetele i se ridicară spre buze, iar de acolo se deplasară spre el, pe o direcție ușor

descendentă, de parcă i-ar fi transmis o sărutare. Asta însemna „*Mulțumesc*“.

– Pentru ce?

Anna îi aruncă o privire sfioasă. O clipă mai târziu, făcu semnul corespunzător numelui fiului său.

Cu o voce răgușită, Jack spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Anna, nu trebuie să-mi mulțumești.

Ea scutură capul cu încăpăținare și făcu din nou semnul respectiv, numai că de această dată degetele îi rămaseră lipite de buze. Iar buzele începură să-i tremure. Urmărind-o, Jack observă că ochii i se umpluseră din nou de lacrimi.

– Hei, hei. Înaintînd cîțiva pași, pentru a ajunge la ea, Jack îi puse mîinile pe umeri. S-a rezolvat. Ai fost speriată. La naiba, și *eu* am fost speriat, dar nu s-a întîmplat nimic grav. David a scăpat cu bine. Asta-i tot ce contează.

Gestul care urmă, de a o trage spre pieptul lui, păru complet natural. Luînd-o cu delicatețe de ceafă, îi lipi capul de umărul lui și o bătu, stîngaci, pe spate.

– Totul este în regulă. Dacă plînsul te face să te simți mai bine, ține-o tot așa. Plîngi pînă cînd îți seacă lacrimile. Ți-ai cîștigat dreptul să plîngi. Rămîn cu tine cît dorești.

Anna nu-i urmărea mișcările buzelor, dar părea să înțeleagă mesajul. Ea își lipise vîrfurile degetelor de laringele lui, „ascultîndu-l“ prin intermediul simțului tactil. Jack continuă să vorbească în șoaptă, apelînd la vibrații pentru a-și putea comunica ideile, pentru a-i putea spune toate vorbele de alinare care îi veneau în minte.

– David te-a sperit de moarte dispărînd. Și, colac peste pupăză, ai avut parte de o tornadă. Dar totul s-a terminat cu bine, nu?

Anna nu-și ridică privirile. În schimb, degetele îi ajunseră la buzele lui și rămaseră acolo, abia atingîndu-le.

– Te înțeleg. În seara asta, și mie mi-a venit să plîng de cîteva ori. Cînd l-am auzit pe David rugîndu-se, am fost de-a dreptul dat peste cap. Deci îmi dau seama ce simți. Jack îi masă ușor spatele. Dă-i drumul. Exteriorizează-te. Sînt lîngă tine.

Degetele ei rămaseră lipite de buzele lui. Jack le sărută cu delicatețe. Anna își întoarse mîna astfel încît Jack să-i sărute palma. Cînd mîna ei se lăsă în jos, pentru a-i cuprinde bărbia, el o sărută ușor pe tîmplă și apoi pe obraz. Buzele îi rămaseră lipite de obrazul ei în timp ce inima îi bătea nebunește.

Anna își întoarse capul, înclinîndu-l astfel încît buzele li se atinseră o fracțiune de secundă. Repetară sărutul, de data aceasta fără grabă. Brațele lui se încordară, strîngînd-o mai tare. Apoi, lipindu-și buzele de ale ei, Jack o sărută apăsător.

Oh, Dumnezeuule! Oh, Dumnezeuule! gîndi, constatînd că Anna avea o gură moale, dulce, fermecător de primitoare.

Din acel moment, tot universul lui Jack se concentrează în clipa prezentă.

Temerile și regretele dispărură. O cortină fu trasă peste tot trecutul lui. Singurul lucru care conta era că se afla acolo, împreună cu Anna. Simțurile, mai ascuțite acum, i se concentraseră în totalitate asupra ei. Simțea mirosul de flori degajat de pielea și părul ei, căldura trupului minion, incredibilul gust al gurii ei. Nimic din ceea ce îi oferise viața pînă atunci nu se putea compara cu experiența actuală.

Cînd fu brusc lipsit de aceste plăceri, se simți pierdut.

Deschizînd buimăcit ochii, o văzu îndepărtîndu-se de el. Fusese un prost. Da, se lăsase sedus, se lăsase condus de instinctele primare. Patima îl determinase să se comporte ca un nebun. Nu se gîndise că exista posibilitatea ca Anna să nu-l iubească. De fapt, de ce l-ar fi iubit? Ea era minunată, el era... ei, el era oricum altfel, numai minunat nu. Pe de altă parte, deși fusese măritată, Anna avea aerul unei fecioare. Ori el nu era deloc inocent. Cu intuiția feminină, Anna trebuia

să-și fi dat seama că ultimul lucru de care avea nevoie, în viața ei deja complicată, era el.

Cu un gest rugător, Jack spuse:

– Anna, îmi cer scuze. Eu...

Încetă să vorbească în momentul în care ea își scoase bluza din pantaloni și începu să-și desfacă grăbită nasturii. Incapabil să reacționeze din cauza șocului, Jack își fixă ochii pe pielea fină a taliei ei, acum dezgolită. Sîinii, încă acoperiți, țineau materialul bluzei depărtat de trup, făcînd-o pe Anna să pară mai sexy decît oricînd.

Anna rămase nemișcată. Era încordată ca un arc. Stătea în expectativă.

Apropiîndu-se, Jack își strecură mîinile pe sub bluza ei. Timp de cîteva clipe nu făcu decît să-i strîngă torsul cu putere. Apoi o trase spre el și începu din nou s-o sărute.

Pielea ei era catifelată, așa cum și-o imaginase, trupul maleabil, așa cum sperase, dorința ei de a-l avea era la fel de aprigă ca a lui. Brațele Annei i se încolăciră în jurul gîtului. Jack înaintă pînă cînd o lipi cu spatele de perete; apoi, aplecîndu-și capul, o sărută pe gît, pe piept, pe sîni. Ea scoase un scîncet slab, gîtuit. Jack îi sărută gîtul cambrat, după care se întoarse la gură.

Anna își împinse șoldurile înainte, lipindu-și bazinul de Jack. Jack o strînse mai tare. Punîndu-și mîinile pe umerii lui, ea îl împinse cu agresivitate și îl roti pînă cînd ajunse în locul ei, cu omoplații lipiți de perete. Apoi îi ridică tricoul și, cu buzele întredeschise, îi acoperi pieptul și pîntecele cu sărutări lascive. Jack simți că-și pierde controlul.

Cu mișcări neîndemînatice, se chinui să-și desfacă nasturii pantalonilor. Dar Anna fu cea care îl ajută.

– Ah, Dumnezeu, gemu Jack, simțind, deodată, cum creierul i se golește. Conștient că nu se va mai putea abține multă vreme, el îi spuse printre gîfiieli: Să nu stricăm plăcerea acestor momente. Doresc să te mîngîi și eu.

Probabil că Anna îl înțelesese, deoarece îl conduse pînă la pat. Acolo își scoase pantalonii și bluza. Jack nu-i putea găsi nici un cusur. Perfecțiunea trupului ei îl intimidă. Spre deosebire de el, Anna dovedea inițiativă.

Strecurîndu-și mîinile pe sub pantaloni, ea îi cuprinse fesele în palme. Apoi îi trase în jos pantalonii dînd la iveală sexul lui excitat. Jack își recăpătă încrederea în sine.

Anna avea niște sîni minunați. La atingerile degetelor și a limbii lui, sfîrcurile i se întăriră. Sărutîndu-i-le cu delicatețe, Jack își coborî mîna spre pîntecele ei.

Chiloții Annei erau mătăsoși. Părul de sub ei era moale. Sexul umed, și fierbinte.

Anna stătea întinsă sub el de multă vreme. Nu s-ar fi supărat dacă Jack ar fi adormit și ar fi rămas acolo, nemișcat, pînă a doua zi dimineața. Îi făcea plăcere să-i simtă greutatea trupului.

Dar Jack nu adormise. Din cînd în cînd, îi simțea degetele mișcîndu-se prin păr, mîngîindu-i cu delicatețe pielea capului. obrazul lui aspru i se freca de ureche. Dinții lui o prindeau uneori de gît. Anna spera că Jack, asemenea ei, se bucura de intimitatea lor.

În cele din urmă el se rostogoli pe o parte. Anna se întoarse cu fața spre el. Își atinseră, în joacă, vîrfurile nasurilor. Simțîndu-i buzele că se mișcă lîngă obrazul ei, Anna își retrase capul pentru a vedea se spune.

– Te-a durut?

Ea își scutură capul.

– Mi s-a părut că... Cum să spun? Că te-ai încordat atunci cînd...

Zîbind, Anna îl reduse la tăcere atingîndu-i buzele cu vîrfurile degetelor. Era adevărat, inițial o duruse puțin. Trecuse multă vreme de cînd nu mai făcuse dragoste. În plus,

de atunci, mai dăduse naștere și unui copil. Ce drăguț din partea lui Jack că observase micul ei reflex de autoapărare.

Apoi ea i se agățase de șolduri, cu picioarele, încurajându-l fără jenă s-o pătrundă mai adânc. Acum, când se gîndea la ce făcuse, roșea. Practic, îi blocase retragerea, punîndu-l în imposibilitatea de a se răzgîndi. Îi fusese atît de teamă că Jack s-ar fi putut rezuma doar la sărutări, încît preferase să ia ea inițiativa.

Îl dorise din tot sufletul. Dacă seara aceasta s-ar fi încheiat fără să se întîmple nimic, ar fi regretat o viață întreagă. Mîine să fie ce-o fi. Nu conta decît faptul că acum se afla lîngă el.

Jack îi mîngîie obrazul cu vîrfurile degetului arătător.

– Ești atît de frumoasă, Anna...

Făcînd semnul fiecărei litere în parte, Anna spuse:

– *Și tu ești.*

Jack scoase un hohot zgomotos de rîs.

– Eu? Frumos? E caraghios.

– *Ești.* Degetele ei formaseră literele rapid.

– Am crezut că am numai o figură interesantă, care spune multe.

Anna își dădu seama că Jack era pus pe glume.

– *Este și interesantă.*

Jack îi studie ochii.

– În momentul de față, ce-ți sugerează figura mea?

Degetele ei formară de această dată literele încet, cu mare grijă.

– *Că ești foarte fericit că te afli aici.*

– Mda, se pare că figura mea nu minte.

– *Ce-ai zis?*

– Am zis că se pare...

Anna își flutură mîna, oprindu-l.

– *Pe asta am înțeles-o. Ce-ai zis atunci cînd...*

– Atunci cînd...? repetă Jack ultimele cuvinte, ridicîndu-și sprîncenele curios.

Anna îi aruncă o privire lungă, plină de subînțelesuri.

– Oh, te referi la momentul în care am... ai... de fapt, în care am... terminat amîndoi?

Ea dădu din cap, aprobator.

– La naiba, Anna, nu știi. Contează?

– *Numai dacă ai rostit numele altei femei.*

– Îți jur că n-a fost numele altei femei.

– *Bine.*

Jack îi puse degetul mare pe buze, îndepărtîndu-i-le puțin. Zîmbetul care îi apăruse pe față era dulce, dar, pe undeva, ascundea și o oarecare tristețe.

– Sincer, Anna, nu-mi aduc aminte ce-am spus. Oricum, orice aș fi spus, este imposibil ca acele cuvinte să-mi poată exprima simțămintele.

Anna își ascunse fața la pieptul lui, dar mîna îi rămase ridicată pentru ca Jack să poată vedea semnele pe care le făcea.

– *Mi-aș fi dorit să le pot auzi.*

Jack îi dădu capul pe spate.

– Și eu mi-aș fi dorit să le poți auzi.

Anna fu tentată să-i spună că începuse să facă exerciții de vorbire, dar renunță. Dacă nu putea reînvăța ceea ce uitase? Exista posibilitatea ca, din cauza acelei întreruperi, aptitudinile pe care și le dezvoltase cu atîta trudă să fie definitiv pierdute. N-ar fi vrut să-l dezamăgească mai tîrziu. Era mai indicat să se abțină pînă cînd va reuși să-i pronunțe bine numele.

– *Știi cum sună vocea ta,* spuse ea.

– O, da?

Anna dădu din cap, îi cuprinse obrajii între palme și își mișcă mîinile în sus și în jos, peste părul țepos care îi crescuse lui Jack pe față.

– Te referi la sunetul pe care îl scot firele aspre de păr? Jack se gîndi o clipă, apoi spuse: N-ai făcut o analogie rea.

Într-adevăr, vocea mea nu este foarte rafinată. Seamănă, pe undeva, cu zgomotul produs la frecarea unei suprafețe cu un material abraziv.

Zîmbetul lui o făcu pe Anna să rîdă. Se sărutară. Întîi abia atingîndu-și buzele, apoi mai apăsă. Anna își trecu degetele prin părul de pe pieptul lui. De acolo, mîinile i se ridicară, pentru a-i explora claviculele, apoi umerii și, în final, bicepșii, pe care îi frămîntă între degete, cu curiozitate. Jack și-i contractă.

Prin semne, ea îi spuse:

– *Am două întrebări.*

– Da, știu că sînt un bărbat pe cînte. Și, nu, n-am să las fumurile să mi se ridice la cap.

Anna îl plesni peste braț.

– Scuză-mă, nu m-am putut abține. După ce-i dădu un sărut fugar, Jack își așază capul pe pernă într-o poziție mai comodă. Dă-i drumul. Care sînt întrebările?

Ea ridică un deget, dîndu-i de înțeles că-i va pune prima întrebare.

– *Ce s-a întîmplat în dimineața asta?*

– În biroul șerifului? M-au lăsat să plec. Lipsă de probe. N-am făcut-o eu, Anna.

– *Știu. Nici n-am crezut că ai fi fost în stare să ne otrăvești cireada, dar...*

Jack o prinse de mîini.

– Ai avut tot dreptul să fii suspicioasă. Ca fapt divers, te anunț că făptașul a fost Emory Lomax.

Anna nu fu surprinsă, dar îl întrebă de unde știa.

Jack îi vorbi de Jesse Garcia, omul bun la toate, și despre confruntarea pe care o avusese cu Lomax, la bancă. Cînd termină, Anna izbucni în rîs. O amuzase tabloul zugrăvit de Jack.

– *L-ai amenințat cu cuțitul pe individul ăla care o face pe bărbatul?*

– Altfel, n-aveam nici o șansă să mă ia în serios.

Ținându-i obrajii între palme, Anna îi acoperi fața cu sărutări pînă cînd, în final, buzele îi ajunseră pe buzele lui. Vru să-l sărute mai apăsător, dar Jack își lăsă capul pe spate și o privi cu seriozitate.

– Anna, nu vreau să-ți fac un rău rămînînd aici.

Afirmația aceasta o derută. Seriozitatea lui o alarmă. Speriată, ea își scutură capul.

– Ba da, prezența mea ți-ar putea pricinui necazuri, spuse Jack. Gîndește-te bine că tu nu știi nimic despre mine. Delray ți-a povestit, din întîmplare, ce i-am spus? Ți-a zis că îmi schimb mereu slujbele, că sînt un...

– *Aventurier*, îl completă ea.

– Corect. Ei, bine... Jack o privi atent. Nu l-ai întrebat de ce mi-am ales un asemenea mod de viață?

Nu, Anna nu-i pusese lui Delray o astfel de întrebare. De altfel, era conștientă că răspunsul nu avea nici o importanță pentru ea. Știa despre Jack tot ceea ce trebuia să știe: că este bun, blînd, curajos, protector, puternic, deștept. În rest nimic nu conta. Trecutul lui, care în mod evident îl frămînta, nu avea nici o însemnătate pentru ea. Din punctul ei de vedere, circumstanțele care i-l aduseseră în cale erau îmbucurătoare, nu regretabile. Dar nu-și putea exprima toate aceste gînduri, deoarece ar fi trebuit să facă prea multe semne.

– *Știu tot ceea ce este important să știu, Jack.*

– Te-aș putea contrazice, spuse Jack încruntîndu-se, de parcă s-ar fi gîndit ce argumente să-i aducă. Apoi spuse: Nu trebuie să uiți că oamenii sînt răi. Tu le oferi un subiect excelent pentru cele mai mizerabile bîrfe. Evident, nu este treaba nimănui cu cine te culci, dar, avînd în vedere că ești văduvă și surdă, bîrfele vor fi mai pline de picanterii ca de obicei.

Deși nu-i plăcea ce auzea, Anna știa că Jack avea dreptate.

– *Ți-a ajuns la urechi vreo „picanterie” referitoare la mine și Delray?*

– Da. Dîndu-și seama cît de mult o necăjise răspunsul lui, se grăbi să adauge: Nu le-am dat niciodată crezare. Le-am considerat niște minciuni sfruntate. În schimb, zvonul care se va răspîndi acum, că te-ai culca cu angajatul tău, va fi adevărat.

– *Da, și sînt bucuroasă că este așa.*

– Și eu. Jack îi cuprinse bărbia în podul palmei. Expresia lui era mai grăitoare decît cuvintele pe care i le citea Anna pe buze. Dacă vei păți ceva rău din cauza mea, Anna, înseamnă că sînt un ticălos egoist care merită să fie pedepsit de Dumnezeu. Totuși, vreau să rămîn alături de tine. Am vrut să fiu al tău din ziua în care te-am văzut pentru prima dată.

Anna își aminti cum arăta Jack atunci, cînd, cu pălaria lui boțită, cu ochelarii de soare pe nas și cu cizmele scîlciate în picioare, venise s-o ajute să-și repare mașina. Imaginea aceasta avea să-i rămînă întipărită în minte pînă în ultima clipă a vieții. Poate că începuse să-l iubească încă de atunci.

Categoric, acum era convinsă că îl iubea.

Ghemuindu-se mai aproape de el, sărută cu pasiune. Apoi începu să-l mîngîie în cele mai intime zone al trupului. Îi iubea mirosul de mosc al pielii, căldura și rigiditatea sexului. Jack o lăsă să-și facă de cap. Mai mult decît atît, păru să se amuze pe seama curiozității ei.

Dar curiozitatea fu înlocuită de o puternică dorință și mîngîierile ei deveniră mai îndrăznețe. Anna simți vibrația provocată de geamătul lui. Apoi îi văzu buzele rostindu-i numele la nesfîrșit, în timp ce brațele lui puternice o cuprindeau cu o nestăvilită dorință.

Optară, de data aceasta, pentru un act sexual complet.

Anna închise ochii, lăsîndu-se în voia senzațiilor. Apoi limba lui se plimbă prin adînciturile fine de la baza coapselor ei. Cufundîndu-și obrazii în pîntecele ei moale, Jack o sărută

o clipă mai târziu pe buric, pentru ca după aceea s-o întoarcă cu fața în jos și s-o sărute de-a lungul spinării, dinspre gât spre șezut. Când gura îi ajunsese în dreptul taliei, își cuibări obrazul în acea mică depresiune și rămase nemișcat, pareă moțăind.

Senzualitatea lui n-o mira pe Anna. În schimb, era surprinsă de senzualitatea de care dădea ea dovadă. Cu Dean avusese o viață sexuală intensă, dar nu se simțise niciodată atât de liberă, atât de dezinvoltă. În prezența lui Jack nu avea nici un fel de rețineri...

Cînd, în cele din urmă, își redeschise ochii, îl văzu pe Jack aplecat peste ea. Netezîndu-i o șuviță umedă de păr de pe frunte, îi zîmbea cu tandrețe:

– N-ai mai fost iubită în felul acesta, zise el.

Anna observă cîtă plăcere îi făcu confirmîndu-i presupunerea.

– Ah, îmi pare bine.

Ridicîndu-și capul de pe pernă, Anna îl sărută. Pe buzele lui, simți și gustul ei, și gustul lui. Zîmbind, închise ochii și adormi.

După un somn scurt făcură din nou dragoste. Apoi Jack o conduse pînă la balansoar și, așezîndu-se pe el, o ridică pe genunchi. Comunicară prin intermediul pielii, a fiecărei respirații, a fiecărei bătăi de inimă. Dialogul nu era necesar. Nu simțeau nevoia unei conversații. Pentru ei, tăcerea era mai prețioasă decît orice altceva.

În zori, fără a-și ridica fruntea de pe pieptul lui, Anna îi spuse ce simte pentru el. Deși se exprimase prin semne, Jack o înțelese. Ea își dădu seama de asta deoarece el îi ridică mîna pînă în dreptul buzelor și îi sărută palma.

– Și eu te iubesc, spuse el.

înd Carl își dădu seama că făcuse greșeala de a confunda bubuitura tunetului cu descărcarea unei arme, se rostogoli pe o parte, pe podeaua murdară a cabanei, și rîse pînă cînd îi dădură lacrimile.

— La naiba, Myron, am fost convins că am sfeclit-o, spuse, ștergîndu-și ochii. Am crezut că cine știe ce polițai de țară a dat peste ascunzătoarea noastră.

Deși nu-și dădu seama în ce consta comicul situației, Myron îi ținu isonul, rîzînd și el. Apoi veni furtuna, care nu-i mai amuză. În noaptea aceea, Carl își blestemă de mai multe ori soarta, care îi jucase acest ultim renghi. Scăpase din închisoare fără nici o zgîrietură. Fusesse conducătorul strălucit al unui jaf bancar reușit și se afla în drum spre libertate, spre un loc în care să ducă o viață lejeră, lipsită de orice fel de probleme. Un om căruia destinul îi hărăzise ca toate să-i meargă ca pe roate nu putea muri din cauza capriciilor unei tornade.

Împreună cu Myron urmărise de la fereastră deplasările norilor negri, amenințatori. Atmosfera calmă, de nuanță verzuie, îl speriasse. Semnele rău prevestitoare se înmulțiseră o dată cu lăsarea întunericului, cînd apăruseră primele fulgere.

Niște fulgere înspăimântătoare, cum nu-i mai fusese dat niciodată să vadă. Apoi, ore întregi, ploaia, grindina și vântul puternic făcură cabana să scîrîie din toate încheieturile. Acoperișul se transformase într-o sită, din care picura continuu apă.

Lui Carl îi fu teamă că Dumnezeu, înfuriat pe el, declanșase această furtună pentru a-l pedepsi pentru toate relele pe care le săvîrșise. Din acest motiv, dar și din cauza zgomotelor infernale provocate de furtună, a apei care se infiltra prin acoperiș și a cadavrelor din colț, avusese parte de o noapte mizerabilă.

Dimineața le rezervase însă o surpriză plăcută.

Cînd se trezise, auzise ciripitul vesel al păsărelelor. Temperatura devenise suportabilă și cerul mai senin.

După ce se ușură lîngă peretele exterior al cabanei, se urcă în mașină și porni motorul.

– Haide, haide, spuse el nerăbdător, rotind butonul radioului pentru a găsi un post local.

Myron apără în pragul ușii. Ochii îi erau mai roz decît de obicei, din cauza somnului. Părul albicios, ciufulit forma în jurul capului un halou neregulat.

– Ce faci, Carl? întrebă, scărpinîndu-și leneș testiculele în timp ce se ușura într-o baltă, rămasă după ploaia din cursul nopții.

– Adu-mi o Coca, vrei?

Carl ar fi fost în stare să scoată din geanta în care îngrămădiseră banii furați de la bancă o bancnotă de o sută de dolari pentru o cafea tare. Dar, din nefericire, băutura aceea care se încălzise era singura sursă de cofeină pe care o avea la îndemînă. Rămase aproape o jumătate de oră în mașină, pentru a o bea în tihnă, în timp ce asculta radioul. Cînd intră din nou în cabană, constată că se simte mai revigorat.

Aruncînd cutia goală de Cola, își frecă palmele una de alta, cu vigoare.

– Myron!

– Îmm? Myron tocmai își îndesa în gură o gogoasă. Buzele îi erau acoperite de un strat de zahăr pudră, care îl făcea să pară mai cadaveric decît de obicei.

– Plecăm.

– Bine, Carl.

– Vreau să zic că plecăm chiar în momentul acesta. Apoi Carl îi explică de ce luase această hotărîre, de parcă Myron n-ar fi fost de acord să plece. Am ascultat radioul. Știi care a fost unicul subiect al programului de știri?

– Care?

– Furtuna. Drumurile și podurile au fost înghițite de ape. Pagubele sînt estimate la milioane de dolari. Există o mulțime de morți și de dispăruți. Știi cum vorbesc crainicii ăștia. Pe tonuri sobre, serioase. Ei, pe un ton din ăsta au lătrat și în dimineața asta, doar despre furtună. Texasul de Est a primit o lovitură puternică. Meteorologii nici măcar n-au reușit să numere tornadele care s-au format. În nenumărate locuri au avut loc inundații instantanee. Acoperișurile au fost smulse de pe case și izbite apoi de pămînt. Au fost distruse atît locuințele, cît și instituțiile. Mașinile au fost luate de rîurile umflate. Rețelele de curent electric sînt distruse aproape peste tot. Legăturile telefonice sînt și ele întrerupte. Guvernatorul i-a cerut președintelui să declare Texasul de Est zonă calamităată. În dimineața asta, toată lumea s-a apucat să repare ceea ce se mai poate repara. Îți dai seama ce înseamnă chestia asta?

Myron înghiți o gogoasă întreagă.

– Ce înseamnă?

– Înseamnă că nimeni nu ne mai caută. Carl arată spre mașina în care se afla radioul pe care îl ascultase. La Știri nu s-a spus nici măcar un cuvînt despre noi. Nici *unul*, înțelegi? Crezi că vor alerga după noi, cînd trebuie să sară în ajutorul cine știe cărei bunicuțe blocată, împreună cu pisica ei, într-o

rulotă luată de ape? La naiba, nu! Operațiuni de căutare și salvare. La asta își vor concentra atenția astăzi. Și nu numai astăzi; probabil că și mâine, și poimâine. Deci este momentul s-o luăm din loc. Carl scoase un hohot de rîs. Asta-i providența, Myron. Orice plan am fi făcut, pasiențele nu ne-ar fi putut ieși mai bine decît atît!

— Cecil a zis că trebuie să stăm aici o săptămînă.

— Da, Cecil a zis că trebuie să stăm aici o săptămînă, repetă Carl, pufnind cu dispreț. Cecil nu știa nimic. Probabil că ne-am fi certat din cauza deciziei pe care am luat-o, dar, în comparație cu el, eu știu să „miros“ șansele favorabile. Ori asta, care ni se oferă acum, este favorabilă, crede-mă. Pute atît de tare a șansă favorabilă că mi-a mutat nasul din loc. Deci, hai să profităm de ea. Plecăm.

Adunară rapid toate alimentele rămase în cabană. De asemenea, luară un pachet cu hîrtie igienică, niște cutii cu băuturi răcoritoare, cîteva sticle cu apă și încă o serie de lucruri pe care Carl le consideră folositoare. În timp ce Myron aranja rezervele de alimente pe bancheta din spate a mașinii, Carl se duse la portbagaj, pentru a se asigura că geanta de voiaj, plină cu bani, se află tot acolo. Se îndoia că Cecil ar fi fost în stare să-l înșele, dar în ce-o privea pe prietena lui, Connie, nu băga mîna în foc.

Geanta era în portbagaj. La prima vedere, nimeni nu umblase la ea. În timp ce-i verifica conținutul, Carl își strecură în buzunar cîteva bancnote de o sută de dolari. Trebuie să am niște bani de cheltuială, își spuse. Myron nu are cum să afle că am redus puțin suma pe care urmează s-o împărțim, își zise el urmărindu-l pe partenerul care venea dinspre cabană. Myron mergea cu pași mari, greoi. Sub fiecare braț avea cîte un pachet cu cutii de răcoritoare. Niciodată nu se enerva, niciodată nu putea fi scos din fire. Idiotenia îl proteja de reacțiile umane normale și de emoții.

Mare păcat că frumușica sumă de bani din geantă avea să fie risipită, pe jumătate, de un idiot care n-o va aprecia, care nu va ști cum s-o folosească. Poate că trebuia să-l scutească pe Myron de bătăile de cap pe care i le va provoca partea lui de dolari. Responsabilitatea chivernisirii lor era prea mare pentru el. Nu va face altceva decît să-l deruteze.

Poate că ar fi fost mai bine să-l elimine, ca pe Cecil și pe Connie? Dacă scăpa de „bagaj“ încă de pe acum, figurativ vorbind, nu mai trebuia să poarte grija altcuiva și nici să dea socoteală nimănui.

Ah, ce plăcută era perspectiva libertății totale!

Myron puse cutiile de răcoritoare pe bancheta din spate a mașinii, apoi se întoarse cu spatele, pentru a se îndrepta din nou spre cabană. Carl își scoase pistolul de la centură, trase piedica și ținti ceafa zbîrlită a partenerului său.

Se răzgîndi chiar înainte de a apăsa pe trăgaci. Pînă la frontiera mexicană aveau de parcurs un drum lung. Myron era tîmpit, însă prezența lui însemna o pereche de brațe în plus și o spinare puternică. În afară de asta, făcea orice i se spunea, fără să ridice obiecții, iar cînd venea vorba de vreo sarcină infamă, era întotdeauna disponibil. Putea fi comparat cu un catîr. Un catîr nu se împușcă pentru că este urît și prost. Din contră, se păstrează la îndemînă.

Hotărînd să nu renunțe deocamdată la serviciile lui Myron, Carl își ascunse pistolul sub cureaua pantalonilor și închise capota portbagajului.

În mai puțin de cincisprezece minute erau gata de plecare. Myron se așază pe scaunul din față, în dreapta volanului. Carl se întorse în cabană, pentru a arunca o ultimă privire. Nu voia să lase acolo nici un lucru de care ar putea avea nevoie mai tîrziu.

Privirile i se opriră asupra celor două cadavre. În lumina dimineții, aveau un aspect grotesc. Începuseră să se umfle.

Rănilor deschise erau năpădite de muște. Nu avea să treacă multă vreme pînă vor începe să miroase.

Carl simți o urmă vagă de regret, dar scăpă repede de ea, așa cum scăpase și la prima oră a dimineții, cînd încetase furtuna, de spaima că Dumnezeu, infuriat pe el, voia să-l pedepsească.

Își zise că Cecil și Connie căpătaseră ceea ce meritaseră. Ea fusese o femeie de cea mai joasă speță, care se băgase, prin vorbe dulci și amăgiri, într-o situație dificilă, în care nu avusese ce căuta. Prezența ei le-ar fi creat probleme. Absolut sigur. Carl își dăduse seama de acest lucru încă din clipa în care o văzuse.

Pentru asasinarea fratelui său nu putea găsi o explicație atît de simplă, însă asta nu însemna că gestul nu-i fusese justificat. Cecil nu avusese nici o șansă să scape de lașitate. Pe deasupra, fusese și încăpățînat. Pur și simplu nu voise să recunoască superioritatea fratelui său mai mic.

Legea fundamentală a naturii spune că întotdeauna trebuie să supraviețuiască cel mai tare. Deci Carl nu făcuse decît să scape omenirea de două verigi slabe ale rețelei ei structurale.

Îi salută pe cei morți cu un „Adios” batjocoritor și părăsi cabana.

— Din cîte am înțeles ascultînd radioul din furgonetă, curentul electric este întrerupt aproape peste tot, spuse Jack în timp ce mîncă, împreună cu Anna, niște pîine cu gem. Era micul lor dejun, deoarece alimentele din frigider începuseră să se altereze. Cîcă vor mai trece cîteva zile pînă cînd serviciul de intervenții va reuși să refacă rețeaua de alimentare. Peste tot domnește haosul. Trebuie să ne descurcăm cum putem.

După micul dejun, Jack se urcă pe acoperișul casei, pentru a evalua pagubele. Avea nevoie de șindrilă ca să-l repare așa cum trebuie, dar, pînă la procurarea ei, acoperi găurile cu carton gudronat. Magazia de scule o va reface, probabil, tot

singur, dar după ce va strînge materialele necesare. Acoperișul grajdului, fiind complet distrus, necesita aducerea unor meseriași. Pe lîngă toate acesta, mai avea de rezolvat problema calului rănit. Deși rana nu părea a fi gravă, se hotărîse să-l sune pe medicul veterinar imediat ce telefonul va fi repus în funcțiune.

O dată stabilite aceste obiective, îi spuse Annei că e neliniștit din pricina vitelor și îi propuse să-l însoțească, împreună cu David, pînă la pășune. Gîndul de a-i lăsa pe cei doi singuri în casă, tocmai acum, cînd nu aveau telefon, îl neliniștea.

Anna pregăti un coș cu merinde, dar David insistă ca porția lui să fie pusă în rucsacul lui cu dalmățieni, pe care avea de gînd să-l care singur. Anna își luă și aparatul de fotografiat, gîndindu-se că n-ar fi rău dacă le-ar arăta agenților de asigurări cîteva poze realizate imediat după încetarea furtunii.

Dincolo de arcada din metal care demarca proprietatea Corbett, urmele lăsate de vijelie se vedeau la tot pasul. Jack conducea furgoneta printre ruinele și crăcile răspîndite pe drum. Cablurile electrice fuseseră desprinse de pe stîpii de înaltă tensiune, acum doborîți la pămînt. Bara metalică a unui semn de circulație era pliată, pur și simplu, în două. O bucată de tablă ondulată, provenită de la acoperișul grajdului lor, zburase pînă la o distanță de aproximativ opt sute de metri, iar acum zăcea pe jos, ca o folie boțită de staniol. O moară veche de vînt stătea culcată pe o parte, în mijlocul pășunii, cu palcetele risipite în jur.

La un viraj, Jack fu cît pe ce să dea peste o vacă. Cîteva animale din cireadă traversau cu pași leneși drumul, pentru a paște calme iarba crescută în șanțul opus.

— Vitele astea sînt atît de deștepte încît trebuie lăsate să găsească singure spărtura prin care au ieșit, spuse Jack, după

care se dădu jos din mașină. Fluturîndu-și pălăria și mîinîndu-le cu strigătele obișnuite, el reuși să convingă animalele să se întoarcă pe cealaltă parte a drumului, pe pășunea lor. Noroc că luase cu el o cutie de scule și cîteva scînduri; cu ajutorul acestora repară gardul, cîrpindu-l pe ici, pe colo, pe unde era necesar. La lista lui de cumpărături mai adăugă un punct: sîrmă ghimpată.

Cînd termină, își parcă furgoneta în fața porții împrejmuirii în care țineau cireada.

– Este mai bine ca restul drumului să-l facem pe jos. Nu vreau să ne împotmolim în noroi.

Anna încălță o pereche de cizme care îi aparținuseră lui Delray. Erau mari pentru ea, dar îi protejau picioarele de noroi și de apa care băltea pe pășune. David avea și el niște cizme vechi. Dădură ocol țarcului. Cireada supraviețuise furtunii. La prima vedere, Jack avu impresia că nu pierduseră nici o vită. Era un adevărat miracol. Probabil că vîrtejul de aer făcuse un viraj brusc spre est, ocolind pășunea lor.

În timp ce se întorceau spre furgonetă, Jack se întrebă ce gîndea David văzîndu-l c-o ține de mîină pe mama sa. Băiețelul nu făcuse nici un comentariu. Oare nu observase? Nu părea conștient că relațiile dintre el și Anna suferiseră o schimbare. De fapt fuseseră destul de discreți. Dimineața, Jack coborîse scările pe furiș, înainte ca David să se trezească, și se întinsese pe canapeaua din camera de zi.

Pentru a nu fi surprinși de David, Jack o sărutase pe Anna și o lăsase singură, cu toate că-i fusese al naibii de greu să se despartă de ea. Așa cum îi era, și acum, al naibii de greu să n-o țină de mîină. Ori de cîte ori o privea, simțea nevoia s-o atingă.

Privirile acestea lungi îi atraseră pînă la urmă atenția lui David.

Jack întinsese o pătură pe bancheta camionetei, deoarece pămîntul era prea îmbibat cu apă. Prînzul consta din sandvișuri

cu unt de alune, fructe proaspete și sucuri naturale. Privirile Annei și ale lui Jack se întâlneau. Ea îi zâmbea în felul acela cu totul aparte, în care îi zâmbește orice femeie bărbatului care a satisfăcut-o.

Era un zâmbet firav, abia schițat, care spunea multe. El te avertiza că femeia îți cunoaște toate secretele și te făcea să-ți dorești din tot sufletul să i le cunoști și tu pe ale ei. Și tot el ascundea întrebarea: te gândești să mă ai din nou, nu-i așa? Ori de câte ori se întâmpla ca Anna să-i adreseze un asemenea zâmbet, Jack simțea nevoia să se ciupească pentru a se asigura că nu visează.

Nu, nu visa. Evenimentele petrecute în seara anterioară fuseseră reale. Mai mult decât atât, nefiind nici drogată, nici beată, nici interesată să-l seducă pentru a încerca, de exemplu, să pună mâna pe portofelul lui, Anna îi spusese că-l iubește. Iar el o crezuse.

Schimbul lor de priviri se prelungi fără ca ei să-și dea seama de scurgerea timpului. Abia atunci reacționează David.

– Cum de nu vorbiți? S-a întâmplat ceva? Sînteți supărați? Jack îi zburle părul.

– Nu s-a întâmplat nimic. Mă uitam la mama ta, atîta tot.
– De ce?

Jack aruncă o privire spre Anna. Când vorbește, își ținu capul întors în așa fel încît să-i permită acesteia să-i vadă buzele.

– Pentru că este foarte frumoasă.

– Chiar crezi că este frumoasă?

– Îhî.

David o studie pe mama sa.

– Cred că da, arată bine, spuse el în cele din urmă, mușcînd din sandviș.

– David... Jack ezită, apoi continuă: te-ar deranja dacă m-ai vedea împreună cu mama ta?

Deruta se văzu imediat pe fața copilului.

– Dar te văd deja împreună cu ea, Jack.

– Voiam să zic... știi tu, dacă ai vedea că ne împrietenim, așa cum se împrieteneste o fetiță cu un băiat.

David se încruntă. Supărarea lui părea a fi cauzată mai degrabă de dezamăgire decît de indignare. Idolul lui căzuse de pe pedestal. Pe un ton care te făcea să presupui că se simte trădat, el spuse:

– N-am știut că îți plac fetele, Jack.

– Presupun că nu-mi plăceau pe vremea cînd aveam vîrsta ta. Dar cînd am crescut, s-au schimbat lucrurile.

– Eu nu voi păți așa ceva.

– Nu fi atît de sigur.

– Nu voi păți așa ceva! repetă David cu mai multă hotărîre. Apoi privirile uimite îi fugiră de la unul la altul, ațintindu-se în final tot asupra lui Jack. Vrei ca mama să-ți devină prietenă?

– Da, vreau. Chiar foarte mult.

– Vrei s-o săruți și să faci cu ea toate celelalte chestii pe care le fac prietenii?

– Da.

David își dădu ochii peste cap.

– Păi, bine. Dacă vrei, este în regulă.

– Îți mulțumesc, spuse Jack pe un ton solemn.

– Dar vei continua să mă plăci și pe mine, nu?

– Evident. Tu vei rămîne pe primul loc, îi răspunse Jack.

Liniștit, David își băgă mîna într-o pungă, din care scoase un pumn întreg de cartofi prăjiți pe care și-i îndesă în gură.

– După masă putem merge să înotăm?

Jack rîse de indiferența cu care trata copilul aventura lor amoroasă. Dar se simțea ușurat, ca și Anna de altfel, care urmărise îngrijorată conversația.

Jack reuși să-l convingă pe băiat să renunțe la înot atîta timp cît apele mai erau umflate. În schimb, pentru a nu-l dezamăgi și a-și prelungi plăcerea de a petrece împreună

această zi, prima zi de familist, îi duse cu mașina în zona împădurită a proprietății Corbett.

– David, știi că mama ta este foarte deșteaptă? A luat hotărîrea să vîndă niște cherestea și să le permită muncitorilor forestieri să planteze aici alți pomișori.

– Excelent! exclamă David. Va fi ca la Discovery? Pot să-i privesc cum taie copacii?

– Vom vedea. Acum te las să-i marchezi pe cîtiva dintre cei care pot fi doborîți.

– Uau!

Covorul de ierburi și de ace de pin acționase ca un filtru prin care se scursese toată apa astfel încît se putea păși pe el. Cînd văzu un copac care părea demn de a se bucura de atenția companiei de cherestea, Jack își scoase cuțitul din toc și i-l dădu lui David, pentru a încrusta în scoarța lui un X.

La un moment dat, cînd băiatul era complet absorbit de treaba pe care o făcea, Anna îl cuprinse pe Jack de talie și își ridică fața, pentru a fi sărutată. Strîngînd-o în brațe, Jack se simți cuprins de dorință.

Cînd, în cele din urmă, îi dădu drumul, spuse în șoaptă:

– Scuză-mă.

Ea îi răspunse privindu-l cu niște ochi plini de promisiuni pentru seara care avea să vină.

Apoi Anna își încercă talentul de fotograf cerîndu-le celor doi să-i pozeze. Jack bănuia că făcuse deja cîteva instantanee reușite folosindu-se de lumina naturală, deoarece, la un moment dat, ridicîndu-se în picioare, după ce cercetase împreună cu David o scorbură, o surprinsese coborîndu-și aparatul de la ochi.

După-amiaza, soarele reuși să încingă din nou atmosfera. Din pămînt începură să iasă aburi. Venise timpul să se întoarcă acasă.

Anna călători pînă acasă cu mîna sprijinită pe coapsa lui

Jack. Era un gest inconștient, ce denota încredere, dar și dorință de posesiune. Ea nu părea conștientă de poziția pe care și-o alesese, dar Jack era pe deplin conștient de atingerea mîinii ei. Cînd îi acoperi degetele cu palma lui, Anna își ridică privirile și se grăbi să se apropie de el; Jack îi simți sînul lipindu-se de brațul lui și șoldul oprindu-se lîngă șoldul lui. Asta era intimitatea... Cu o femeie. Cu o sigură femeie. Ce senzație nouă îi putea da...

Firele de păr ale Annei îi fluturau pe lîngă obraz și pe lîngă gît. Mirosul pe care îl degaja îi aducea aminte de comuniunea lor sufletească și fizică din noaptea anterioară.

Jack nu știa dacă să plîngă sau să sară în sus de bucurie. Nu-și închipuise niciodată că viața poate fi atît de plăcută. Atît de plăcută, încît nu credea că poate dura prea multă vreme.

Nici o plăcere nu ține. Deci, și aceasta avea să se spulbere și modul în care acest lucru se va petrece îl speria.

Modul în care avea să se încheie îl speria.

Furgoneta se opri.

– Cît este ora, Jack?

– Aproape trei.

– Ce bine, n-am pierdut *Insula lui Gilligan*. Cînd deschise portiera, David fu cît pe ce să cadă grăbindu-se să coboare din mașină. Urcă treptele terasei în fugă și se năpusti spre ușă.

– Ai uitat că nu avem curent electric! strigă Jack după el, dar David nu-l mai auzi, căci intrase în casă.

Jack o ajută pe Anna să coboare din mașină.

– Astăzi este plin de energie, spuse, după care, lipind-o de pieptul lui, adăugă: Eu, în schimb, sînt sleit după exercițiile fizice pe care m-ai pus să le fac aseară.

Anna nu se putu abține să nu zîmbească. Jack o strînse în brațe o singură dată, scurt, în grabă, apoi se apucă să adune lucrurile înșirate pe bancheta din spate a furgonetei. Anna luă aparatul de fotografiat și accesoriile acestuia. Jack plecă spre casă cu pătura și coșul cu mîncare.

– Poate că, imediat ce le ducem pe astea înăuntru, trebuie să mergem pînă în oraș pentru a vedea ce se întîmplă. Să întrebăm ce-i cu electricitatea, mă rog, chestii de genul ăsta. Ce părere ai?

Anna făcu semnul corespunzător cuvîntului „alimente“.

– Corect, spuse Jack. Dacă a mai rămas vreun magazin în picioare, probabil că și-a epuizat deja toată marfa, dar poate că mai găsim vreo conservă. Ce bine că soba mea funcționează cu butan.

Ocolind-o pe Anna, Jack apăsă pe clanță și împinse ușa. Anna fu cea care intră prima. Jack o urmă.

Lovitura îi fu dată cu o forță incredibilă.

Mai fusese lovit în cap de un cal, pe vremea cînd muncise la o fermă de agrement din sudul Californiei. Armăsarul care îl lovise era nărăvaș. Îl văzuse umflîndu-și nările și încercase să se ferească, însă nu fusese suficient de rapid. Copita îl nimerise exact în cap.

Lovitura aceasta era, însă, mult mai zdravănă.

Calul îi oferise acel răgaz de o fracțiune de secundă pentru a se pregăti să suporte consecințele. Acum fusese luat pe nepregătite. Nici măcar nu-și dăduse seama cine îl lovise. Fusese săltat de pe podea și se trezise plutind prin aer, înainte de a cădea lîngă peretele pe care se afla ușa de intrare a casei. Impactul cu peretele fu atît de puternic, încît simți în zona coastelor o durere ascuțită. Cu siguranță, i se rupsesse cel puțin una dintre ele.

În momentul în care ateriză pe podea, simți că toată mîncarea din stomac i se ridică în gît. Înghiți, pentru a nu-i permite să iasă. Se apucă de cap și închise ochii, înjurînd „ciocanul pneumatic“ care îl lovise. Nu credea că există un alt obiect care să-i producă o durere atît de profundă, atît de amețitoare.

Își simțea creierul izbindu-se de suprafața interioară a craniului, de parcă ar fi fost o bilă învîrtită de discul ruletei. Își putu redeschide ochii abia cînd această senzație încetă. Era uimit că-i mai putea deschide. Se așteptase ca lovitura să-l ucidă sau, măcar, să-l facă să-și piardă cunoștința.

Aționînd din instinct, încercă să se ridice în picioare, însă nu reuși să ajungă decît în patru labe. Cînd se uită în sus, avu impresia că pereții se învîrtesc și că podeaua se ondulează. Mișcările acestea îi provocară din nou greață. Lăsă capul în jos și vomită.

– Of, Iisuse! N-ai de gînd să termini?

Brațele lui Jack se îndoiră. Nemaiputîndu-se sprijini în ele, se prăbuși pe o parte. Căderea îi provocă o durere cumplită, asemănătoare cu o arsură. Coasta ruptă, dacă era numai una, acționa asupra organelor sale interne ca un fier înroșit. Pentru a nu țipa, strînse din dinți.

– Uită-te la mizeria pe care ai făcut-o pe jos. Ce părere ai, iubito? Cred c-o să-i faci zile fripte c-a vomitat pe podeaua ta ceruită.

Jack întredeschise ochii. Senzația de amețeală i se diminuase, însă, înainte de a scăpa de ceața din fața ochilor, fu nevoit să se lupte cu greața care îi ataca gîtul în valuri succesive.

Bărbatul asupra căruia reuși să-și focalizeze în cele din urmă privirile era înalt, solid și crud. Își dădu seama instantaneu de asta.

Una dintre mîinile tipului îi astupa lui David gura. În cealaltă mînă avea un pistol a cărui țeavă era îndreptată spre tîmpla copilului. Anna stătea lipită de peretele opus, cu ochii măriți de groază.

Agresorul i se adresă:

– Mama ta nu te-a învățat că este nepoliticos să-i ignori pe oamenii care îți vorbesc?

Anna continuă să-l fixeze.

Împingîndu-l pe David de la spate, bărbatul se apropie de ea.

– Ce-i cu tine, drăguță? Ți-a mîncat pisica limba?

Anna nu schița nici un gest.

Bărbatul o îmboldi în stomac, cu țeava pistolului.

– Haide, vorbește, spuse, după care deplasă țeava în jos, dincolo de talie, pentru a i-o freca de pîntece. Pun pariu că te pot face să vorbești. Apoi, coborîndu-și vocea, spuse în șoaptă, pe un ton obscen: Pun pariu că te pot face să și țiți.

– Surdă... reuși Jack cu o voce extrem de slabă, care îl determină pe necunoscut să-și întoarcă privirile spre el. Ochii lui pătrunzători, vigilenți trădau privirea unui om deprins cu pușcăria. Este surdă, repetă Jack scrișnind din dinți. Nu poate vorbi.

Ochii reci ai bărbatului se îngustară, dar zîmbetul nu-i dispăru de pe buze.

– N-ai îndrăzni să mă minți, nu-i așa? Eu nu te-aș sfătui să faci așa ceva.

– Este surdă.

Spre surprinderea lui Jack, intrusul își lăsă capul pe spate și scoase un hohot de rîs, dezvăluindu-și dinții albi, perfect aranjați.

– N-am știut dacă trebuie să te cred sau nu, dar acum te cred. Dumnezeuule, este adevărat! Fratele meu a zis... Auu!

Bărbatul țiță și îl aruncă pe David într-o parte. După ce-și scutură mîna de cîteva ori, examinează urmele roșii de dinți pe care le avea în palmă.

– Ticălos mic ce ești, las' că te învăț eu minte. Auzi, să mă muști, spuse, înaintînd amenințător spre băiat.

– Nu! strigă Jack.

Anna scoase un țipăt.

– Lasă-mi în pace mama, spuse David în momentul în care, aplecîndu-se, bărbatul îl înșfăcă de tricou și îl ridică în aer. David începu să dea din mîini și din picioare. Timp de cîteva clipe, întreaga atenție a agresorului fu concentrată asupra copilului.

Temîndu-se că în vîltoarea acelei încăierări pistolul se va descărca, Jack se strădui să se ridice în picioare și încercă să se apropie de agresor.

– Înapoi! Bărbatul înfipse țeava pistolului în pieptul lui Jack și în același timp îl împinse pe David spre Anna. Aceasta își strânse fiul în brațe. Copilul plîngea.

Jack își zise că are doar două posibilități. Putea să moară ca un tîmpit care o face pe curajosul sau să-și pună mintea la contribuție; moartea lui nu era avantajoasă pentru Anna și David. Primul impuls fu să sară asupra celui nemernic. Dar, dacă era ucis în cursul acestui atac, ce realiza? Cu ce îi ajută pe cei doi?

Drept urmare, ascultă ordinul și făcu un pas înapoi.

Bărbatul zîmbi, apoi își roti umerii, de parcă ar fi vrut să și-i destindă.

– Așa mai merge. Nu este nevoie să ne agităm cu toții.

– Eu nu sînt agitat, spuse Jack cu voce calmă.

– Ei, atunci e bine. Doar nu avem nici o problemă, nu?

De fapt, n-ar trebui să avem probleme unii cu alții. Facem parte din aceeași familie. Pornind la drum, spre sud, mi-am zis: „Nu pot rata ocazia de a-mi cunoaște nepotul și cumnata, nu-i așa? Nu, domnule.“ Urmă un zîmbet larg, adresat Annei. Asta, cu toate că nu sîntem rude de sînge, fapt care mă bucură, îi spuse, măsurînd-o cu privirea din cap pînă în picioare. Trebuie să recunosc că Dean a făcut o treabă bună. Pot jura că tot ceea ce atîngea puștiul ăla se transforma în aur. Inclusiv tu, drăguță.

– Ce vrei, Herbold?

Carl se întoarse spre Jack.

– Nu-i treaba ta, spuse el pe un ton tăios. Apoi vanitatea îl determină să nu reziste tentației de a pune o întrebare: Mi-ai spus pe nume. Mă cunoști?

– Glumești?

Rîzînd, Carl făcu o ușoară reverență.

– Doar sînt o personalitate care apare regulat la televizor, nu? Apoi, nedîndu-i răgaz lui Jack să răspundă, adăugă:

Lasă-mă să ghicesc cine ești. Ești cel care afirmă că ar fi ajutor de fermier.

Jack rămase mut.

– Da, Cecil mi-a vorbit de tine.

– Ți-a vorbit și despre Delray?

– Despre faptul că este pe cale să dea în primire?

– A dat în primire.

– A murit? Carl îl privi cu scepticism.

Jack spuse:

– Îți pot arăta necrologul din ziar.

– Nu-i necesar. Gînditor, Carl își frecă țeava pistolului de obraz, de parcă l-ar fi mîncat pielea. Vestea asta mă unge pe suflet. Îmi face plăcere să-mi închipui cum se perpelește în iad nenorocitul ăla. Timp de cîteva clipe, Carl se bucură de această imagine. Apoi își concentră din nou atenția asupra lui Jack. Deci, îa spune-mi, ce-i cu tine?

– Ce să fie cu mine? Nimic.

– Cec susținea altceva. Zicea că probabil ești un reprezentant al legii. Agent federal, poate.

Jack încercă să rîdă, dar durerea din coaste îl făcu să scoată un geamăt.

– Cec a greșit.

Se vedea clar că Herbold nu-l credea.

– Deci nu ești decît un prăpădit de ajutor de fermier...

– Corect.

– Acum, cînd Delray este mort, ai de gînd să preiei tu conducerea afacerilor?

– Nu. Stau pe aici doar pînă cînd doamna Corbett va reuși să se pună pe picioare.

Carl rînji, îl studie cu încetinitorul din cap pînă în picioare, se uită la Anna, apoi își întoarse din nou privirile spre Jack.

– Eu am altă impresie. Ați devenit prieteni. Doar ați fost la picnic împreună, spuse tărăgănat, arătînd spre coșul cu mîncare scăpat de Anna din mînă în momentul în care fusese

luată prizonieră. Aplecându-se, luă un măr care se rostogolise din coș, îl frecă de mîneacă și mușcă cu poftă, mestecînd zgomotos. Te-ai culcat cu ea?

Jack nu-i răspunse. Știa că Herbold voia să-l păcălească, și căuta un motiv pentru a-l uide. Probabil că intenționa oricum să scape de el, dar, cu cît amîna mai mult momentul, șansele lor de a scăpa sau de a fi salvați creșteau.

Anna, care încercase să urmărească dialogul, rămase cu privirile la Jack. Jack speră că-i putea vedea mîna de lîngă curea, pe care începu să și-o miște, formînd niște litere. Le formă lent, pentru a nu-i atrage atenția lui Herbold.

Între timp, ca să aibă răgazul necesar transmiterii mesajului și ca să-i distragă atenția lui Carl, spuse:

- Fratele tău nu este cu tine. Degetele formară litera *c*.
- Nu. Cecil nu a fost disponibil astăzi.
- Unde este? Urmă litera *u*.

Lui Carl i se șterse zîmbetul de pe buze.

– Precis nu ești un reprezentant al legii? Prea întrebii multe, referitoare la niște prostii care, pur și simplu, nu te privesc.

Jack spera că-l va putea ține de vorbă pînă cînd Anna va reuși să-i interpreteze mesajul. Venise rîndul literei *t*.

- Eu bănuiesc că Cecil a murit.
- Tacă-ți gura aia nenorocită!
- Asta-i bună, Carl, devii irascibil cînd vine vorba de

fratele tău mai mare, îl ironiză Jack, făcînd între timp semnul corespunzător literei *i*. Ce-ai făcut? L-ai ucis ca să nu mai împarți banii furați de la bancă?

Carl îndreptă pistolul spre Jack.

– Uite ce-i, te avertizez c-o încurci. Ți-am spus să taci din gură.

Jack ajunsese la ultima literă: *t*. Nu-și făcea iluzii în privința lui Carl Herbold. Dar chiar și cel mai dur criminal are un călcîi al lui Ahile. Și el i-l ghicise. Un păcat ca fratricidul era o povară grea chiar și pentru un ucigaș înrăit.

Anna nu reacționase în nici un fel. Poate că nu-i observase semnele. Jack o luă de la capăt, cu litera c.

– Și fata aceea... cum o cheamă? Mă refer la casierita care v-a ajutat să jefuiți banca. Urmă litera u. Unde-i, Carl, fata? Te-ai descotorosit și de...

Carl îi dădu Annei un dos de palmă.

Atacul fusese atât de îndârjit și de neașteptat, încât, timp de o clipă, rămaseră cu toții complet imobili. Apoi David începu să țipe la Carl, care izbucnise în râs. Jack nu putu face altceva decât să se înfurie, deoarece pistolul lui Carl continua să fie îndreptat spre stomacul lui.

– Te-ai prins, mare ajutor-șef de fermier sau ce naiba oi fi. N-ai decât să-i dai înainte cu pălăvrăgeala asta istească, că ea o s-o încaseze. Și asta, numai pentru început. Anna își ținea mâna la buza sîngerîndă, dar atitudinea și privirea îi rămăseseră demne. Ochii furioși îi erau ațintiți la pușcăriaș. Mai târziu, poate că i-o voi trage, aici sub privirile tale și ale puștiului. Da, acum, cînd mă gîndesc mai bine, constat că mi-ar plăcea mai mult varianta asta.

Jack nu avea nici o putere. Dacă îi dădea lui Carl un motiv cît de mic de a-l ucide, criminalul nu va ezita s-o facă. Deci, nu trebuia să-și iasă din fire. Făcu un efort supraomnesc să se stăpînească.

Fiecare respirație îi provoca dureri ascuțite. Îl durea al naibii de tare și atunci cînd vorbea, dar vocea era unica armă pe care o avea la dispoziție.

– Ești un dur, Carl? În închisoare la cine te dădeai? Pe acolo presupun că nu erau nici femei, nici copii.

Carl scoase un suspin, își clătină capul și plesni din limbă.

– Așa-mi trebuie dacă mă străduiesc să fiu băiat drăguț, spuse el și imediat după aceea o apucă pe Anna de păr și o obligă să îngenuncheze.

Lui Myron îi era cald. Nu reușise să se răcorească deschizînd geamurile mașinii, deoarece nu se simțea nici un

curent de aer. Razele soarelui băteau exact în parbriz, făcându-l să transpire. Golise deja trei cutii de Coca. Carl îi spusese să stea în mașină. Deci, din moment ce nu putea ieși pentru a se ușura, era indicat să nu mai bea Coca, chiar dacă leșina de sete.

Dar nu numai setea îl chinuia, ci și plictiseala. Din cauza plictiselii i se făcu somn. De două ori îi căzu capul în piept, însă se trezi imediat, tresărind atît de puternic încît i se zdruncină tot trupul.

Dacă adormea și nu păzea banii, Carl avea să se înfurie și să-i spună că este un înapoiat mintal. Ori el nu dorea să-l înfurie pe Carl. Carl îi era prieten. Nu putea lăsa baltă un prieten.

Îi era cald și se plictisea. În plus, începuse să-i fie cam frică. Trecuse mult timp de la plecarea lui Carl. Înainte de a-l lăsa singur, acesta îi spusese că trebuie să rezolve o problemă.

– Îți aduci aminte ce ți-am zis, Myron? Ce trebuie să fac după ce ies de la pîrnaie?

– Să-i ucizi pe ticăloșii care te-au băgat acolo.

– Exact. Unul e terminat. Cecil, adică. Mi-au mai rămas doi.

Apoi Carl își verificase pistolul, rotindu-i butoiașul. Lui Myron îi plăcea să-l vadă verificîndu-și arma, deoarece arăta ca un cow-boy din filme. Ori el era nebun după filmele cu cow-boy.

– Nu cred c-o să întîrzii mult, Myron.

Dar întîrzia! Ar fi trebuit să se întoarcă pînă acum. Dacă i se întîmplase ceva? Dacă fusese prins? Dacă nu se mai întorcea?

Aceste presupuneri îl speriară pe Myron. Nu cunoștea drumul spre Mexic. Și nici nu știa ce să facă cu banii pe care îi furaseră. Oare unde va dormi la noapte?

De teamă, începu să transpire prin toți porii. Își șterse cu mîneca sudoarea de pe frunte. Cămașa i se lipise de piele.

Între picioare simțea mîncărimi, deoarece, fîcîngîndu-se prea tare, făcuse o iritație. Se fîțîi, frecîndu-și fîndul de scaun. Începuseră să-i transpire pînă și palmele. Fiind prea alunecoase, puse pistolul pe scaunul de lîngă el, apoi și le șterse de pantaloni.

Pînă una-alta, trebuia să facă exact ce-i spusese Carl. Își aducea bine amînte ce-i spusese Carl.

– Uite care-i planul, Myron. Mă ascuți? Da? Bine. Las banii aici, la tine. Vorbesc de banii pe care i-am luat de la bancă, n-ai uitat de ei, nu?

– N-am uitat, Carl.

– Bine. Sînt în portbagaj, da?

– Da.

– Nu-i pot lua cu mine, pentru că un bărbat cu o geantă de voiaj ar atrage imediat atenția asupra sa, și eu nu doresc acest lucru. Înțelegi?

– Sigur, Carl.

– Să nu adormi.

– Nu adorm.

– Tu ești paznicul. N-ai voie să lași pe nimeni să se apropie pe furiș de mașină. Ai armele la îndemînă?

– Uite-le aici, Carl. Myron ridică mîna în care ținea pistolul, pentru a-i arăta lui Carl că avea arma pregătită. Pe genunchi, mai ținea una, de calibru mai mic, de asemenea încărcată.

– Bravo, isteț băiat, spuse Carl, făcîndu-l pe Myron să se simtă mîndru. Acum, fii atent la mine: dacă se apropie cineva de mașină, oricine ar fi, îl împuști.

– Bine, Carl.

– Vorbesc serios, Myron. Este foarte important să ții minte lucrul acesta. Nu vorbești, nu faci nimic altceva. Cînd vezi pe cineva apropiindu-se, tragi și cu asta, basta.

– Bine, Carl. Pot să beau o Coca?

– Sigur.

Carl îi pusese pe scaunul de alături un bax cu șase cutii de Coca.

– Unde pleci, Carl?

– Ți-am spus, Myron. Trebuie să rezolv o problemă.

– Pot veni și eu?

– Iisuse!

Apoi Carl expirase zgomotos, așa cum făcea ori de câte ori se înfuria. Myron îl auzise bombănind ceva de genul că ar avea de-a face cu o sperietoare umblătoare, că decît să se care cu așa ceva după el, ar fi preferat să aibă un Uzi* băgat sub braț.

Myron nu-l înțelesese, dar reținuse că este obligat să rămînă în mașină, să păzească banii din portbagaj și să împuște orice om se apropia de el.

Totuși, Carl lipsea de prea mult timp. Iar el începea să se teamă. Cu degetul arătător, care continua să-i fie lipicios din cauza transpirației, se juca cu trăgaciul armei din poală. Gîndindu-se că ar putea rămîne singur, scînci de frică. Nu știa ce să facă în cazul în care Carl nu se mai întorcea. Habar n-avea cum să treacă granița mexicană și cum să-și găsească singur o mexicană din aceea dulce și înfocată.

Dorindu-și cu ardoare să-l vadă pe Carl reapărînd, rămăsese cu privirile ațintite spre punctul de la orizont în care îl văzuse ultima dată. Își supse buza inferioară și își roase peretele interior al obrazului. Își șterse din nou sudoarea de pe frunte. Aruncă o privire peste umăr, pentru a privi prin luneta automobilului. Ceea ce văzu îl făcu să scoată un sunet chinuit, de om disperat.

Un șofer încetinise viteza și intenționa să oprească mașina lîngă el.

* Armă automată de calibrul 9 mm, de fabricație israeliană.

Ce mult se schimbase situația în numai douăzeci și patru de ore, își spuse Emory Lomax.

Cu o zi înainte numărase exasperat orele de muncă de la bancă, nerăbdător să se retragă spre a-și linge rănila lăsate de acel bărbat pe nume Jack, care îl atacase în propriul birou. Cu coada între picioare, se furișase în casă și înghițise mai multe aspirine, pentru a scăpa de durerea de cap pe care i-o provocase berea de la prînz. Din nefericire, se lăsase tentat și de cîteva pahare de Bourbon, după care durerile începuseră să-l chinuiască din nou.

Apoi începuse furtuna. I se păruse că fiecare fulger și tunet avuseseră țintă centrul creierului său; furtuna însăși i se păruse că avea drept unic scop agravarea stării mizerabile în care se afla. Dar, neținînd cont de intensificarea durerii de cap, nu putea spune că îl afectase prea mult.

Vîntul turbat îi smulsese obloanele și îi împrăștiase pe stradă lăzile de gunoi. El nu-și dăduse seama. Nu observase nici măcar ploaia torențială care umpluse toate rigolele și inundase garajul pînă la nivelul axului cardanic al Jaguarului. Aflase de tornadă abia dimineața, de la știrile care fuseseră difuzate la radio, imediat după ce sunase alarma aparatului.

Rămăsese mut de uimire auzind că furtuna îi devastase orașul. Se autocompătimise, ca un om vrednic de tot disprețul, transpirase de frică, gândindu-se că mașinațiunile lui duplicitare îl vor ruina, se enervase amintindu-și de insultele lui Jack.

Acum, când stătea confortabil în Jaguarul răcorit de aparatul de aer condiționat, gonind pe drumul care ducea spre ferma Corbett, se întreba pentru a mia oară cum de îndrăznea individul acela să-i vorbească într-un asemenea mod. Cine se credea? Intrase neinvitat în biroul lui. Îl amenințase că-l va spinteca. Îi ținuse cuțitul la gât. Iisuse, ce tupeu!

Și când te gîndești că personajul acesta cu numele de Jack era complet nesemnificativ. Unde era înscris numele lui pentru posteritate? Avea un trup musculos și o față demnă de reclamele Marlboro; era o versiune contemporană a oamenilor fără căpății care cutreierau altădată America, un caraghios, venit din alte timpuri, un amărît care nu avea nici măcar două monede de cinci cenți în buzunar.

De ce naiba se lăsase intimidat în propria sa „ogradă”? Nu-și putea ierta că se comportase în felul acela. Evident, atacul îl luase prin surprindere. Tipul îl pîndise și îl prinsese în capcană, în ambuscadă. Fără nici un dubiu, asta era motivul pentru care renunțase la bătalie cu o rapiditate atît de rușinoasă.

Dar atitudinea lui mai avea o justificare. Ieri se întorsese la birou direct de la întîlnirea pe care o avusese cu Connaught și oamenii lui. Iar întîlnirea îl tulburase profund. Șefii companiei, fiind niște indivizi inteligenți, obișnuiți să joace, să parieze și să riște, îl determinaseră să facă niște promisiuni pripite, greu de respectat.

Posibilitatea ca Jesse Garcia să-l deconspire fusese, de asemenea, un gînd chinuitor. Dar figura aia de Jack recunoscuse în timpul întîlnirii lor că îl mințise în anumite privințe atunci cînd îi vorbise de Garcia. Deci, poate că îl

mintise în toate privințele. Cum ar putea afla dacă cow-boy-ul îl vizitase pe mexican? Din câte auzise pînă acum, Garcia nu intra niciodată în nici un fel de relații cu clienții lui. Mai mult decît atît, avînd în vedere riscul deteriorării reputației sale „profesionale“, părea puțin probabil să se fi apucat să-i trădeze pe cei pe care altădată îi servise. Nu, Jesse Garcia n-ar fi făcut așa ceva nici măcar în memoria sacră a unchiului Cum-L-o-Fi-Chemînd, fabricantul de cizme.

Atitudinea lașă pe care o adoptase cu o zi în urmă, în birou, trebuia pusă pe seama tuturor acestor factori nefavorabili, care îi slăbiseră puterea de reacție. Sau în seama băuturii de la prînz. Sau în seama umidității atmosferice ridicate, din cursul după-amiezei anterioare. Sau în seama unui blocaj mintal. Mă rog, în seama oricui.

Conta doar faptul că înțelese de ce făcuse cow-boy-ul tot acel circ. Angajatul Annei Corbett era gelos pe el și îl vizitase pentru a-și arăta puțin mușchii în fața lui. Mare brînză!

Dacă cercul cow-boy-ului nu conta, în schimb achiziționarea proprietății Corbett avea o importanță imensă, așa că se decise să nu ia în seamă amenințările agresive ale unui om care nu merita nici măcar să-i lustruiască pantofii.

În dimineța aceasta, Emory se trezise moleșit din cauza băuturii ale cărei efecte nu dispăruseră în totalitate. În schimb, creierul fiindu-i ceva mai limpede, luase o hotărîre fermă în privința următorului pas pe care trebuia să-l facă. Cucerirea Annei Corbett nu putea fi amînată. Trebuia să se apuce serios de treabă, chiar de astăzi.

S-ar putea ca ea să-l trateze tot cu răceală. Evident, numai la început. Cînd va ajunge să-l cunoască, se va înmuia, cu siguranță. Singurul mod în care putea să ajungă să-l cunoască era să-și petreacă timpul împreună cu el. Deci, asta avea de gînd să facă. În cursul vizitei de astăzi, care avea să fie de curtoazie, își va oferi serviciile. În următoarele cîteva săptămîni, îi va face nenumărate favoruri, profesionale și

personale. Va apela la farmecele lui, lăsînd-o să creadă că este curtată, abia atunci cînd va deveni dependentă de generozitatea și amabilitatea lui. Totul trebuia să dureze pînă în momentul încheierii afacerii. După aceea, gata. O va lăsa baltă. Nu-l deranja să testeze „gustul“ unei asemenea trufandale, dar prefera să fie blestemat decît să rămîna lîngă o surdă și un puști prost crescut.

Cow-boy-ul Jack îl avertizase să se țină departe de ea.

— Oooh, tremur de frică, spuse Emory, uitîndu-se la bordul luxos al Jaguarului său. Ce putea să-i facă individul ăla? Să-i taie gîtul? Să-l omoare în bătaie? Emory pufni disprețuitor. Astea nu erau decît tactici de intimidare. Atîta tot. Și nu va ceda în fața lor. Dă-i unui cow-boy un cuțit cu aspect mai ciudat, și va începe să creadă că este blestematul ăla de Jim Bowie, bombăni în momentul în care apăsă pe frînă.

În fața lui, pe micul dîmb de pămînt de la marginea drumului, era parcată o mașină. Din poziția în care era, Emory zări în ea o sigură persoană, așezată pe scaunul din dreapta șoferului.

Emory nu era un altruist, dar știa să fie diplomat. Dacă mașina aceea era în pană? Dacă individul din ea era un client al băncii lui, care ulterior avea să afirme că Emory Lomax trecuse ca vijelia pe lîngă el, fără să se oprească pentru a-i oferi ajutorul? Asta nu însemna deteriorarea imaginii sale, necunoașterea regulilor de conduită în raport cu clientul? Ba da. Și era rău, deoarece relațiile dintre el și președintele băncii ajunseseră deja suficient de proaste.

În schimb, dacă se va spune că Emory Lomax e un bun samaritean, un om săritor, care își sacrificase ziua pentru a da o mînă de ajutor unei persoane aflată la ananghine, va cîștiga cîteva puncte Brownie*, care îi erau foarte necesare.

* Sistem de punctaj folosit în unele instituții pentru avansare pe scara ierarhică. Punctele se acordă în special pentru favoruri făcute clienților.

Schițind un zîmbet cuceritor, trase Jaguarul în spatele celeilalte mașini.

– M-ai fi putut suna.

Ezzy n-o mai auzise pe Cora vorbind pe un ton atît de glacial. Era supărată. Asta-i mai trebuia lui Ezzy acum, cînd se afla într-o asemenea dispoziție sufletească! Ar fi avut chef să-i spună „lasă-mă-n pace“ și să trîntească receptorul în furcă.

– Îți dai seama că mi-am făcut griji, îl muștră ea.

– Chiar crezi că am avut cum să-mi dau seama?

Răspunsul lui tăios o înfurie de-a binelea. De la celălalt capăt al firului se auzi un suspin iritat.

– Nu te-am sunat ca să ne certăm, Ezzy. Au ajuns și la urechile mele știrile privitoare la furtunile care s-au declanșat în Texasul de Est, noaptea trecută. La televizor s-a spus că una dintre tornade a nivelat practic Blewer-ul. Am pierdut cîteva ore încercînd să-ți dau un telefon. Apoi, cînd am primit legătura și am constatat că nu răspunzi la telefonul de acasă... ei, pune-te și tu în locul meu. Nu te-ai fi supărat dacă nu ți-aș fi dat nici o veste? Mi-am imaginat tot felul de nenorociri.

– Șeriful m-a sunat ieri-seară pentru a mă întreba dacă nu vreau să le dau o mîină de ajutor.

– Așa că ai lăsat totul baltă și ai alergat la el.

Tonul ei sarcastic îl făcu pe Ezzy să se simtă un om vrednic de milă, care își pierduse mîndria și respectul față de sine, gata să profite de orice ocazie pentru a demonstra că mai este bun la ceva.

– Da, așa am făcut, spuse. Am fost util, am fost căutat de cineva. Oricine m-ar fi căutat, m-ar fi făcut să mă simt bine.

Nu-i stătea în fire să încerce să marcheze puncte atunci cînd avea vreo confruntare cu Cora. Dar, la naiba, tornada aceea fusese cît pe ce să-l ucidă! Mai mult decît atît, stătuse treaz toată noaptea, bînd cafea de proastă calitate, luînd gustări de la automate, supraveghînd aparatele de emisie-recepție

ale poliției, trimițând pe teren, cu tot felul de sarcini, tineri capabili să-și asume responsabilitatea misiunilor.

Cînd se prezentase la biroul șerifului, i se spusese că trimiterea ofițerilor pe teren, acolo unde era nevoie de ei, este unica lui obligație. Nu acțiuni de căutare și salvare. Nu activități de limitare a efectelor inundațiilor. Nu alt gen de îndeletniciri, demne de un bărbat. El nu era bun decît pentru cele care puteau fi duse la îndeplinire cu mare ușurință și de o babă. Oamenii șerifului nu avuseseră nevoie decît de un ins care să primească ordine și să transmită informații. Aveau nevoie de un supraviețuitor al tornadei. Oricare ar fi fost acela. O astfel de sarcină primise un ofițer veteran, cu o experiență de cincizeci de ani.

Dar atitudinea lui fusese mai reprobabilă decît a lor; el nu avusesse curajul să le spună să se ducă naibii și să le întoarcă spatele. Nu, nu făcuse așa ceva. Iar dimineața cînd fuseseră repuse în funcțiune telefoanele, acceptase să mai fie umilit o dată, transformîndu-se din dispecer într-un simplu telefonist. Îl luaseră de lîngă aparatele de emisie-recepție ale poliției și îl așezaseră la un birou, pentru a răspunde apelurilor populației și a da, dacă era necesar, diverse sfaturi.

Iată de ce Ezzy se considera îndreptățit să fie nervos, în special cu soția sa, care îl părăsise.

– Cînd ai mîncat ultima dată? îl întrebă ea.

– Nu-ți face probleme. Are grijă Lucy să fiu bine hrănit.

– Lucy de la „Busy Bee“?

– Cunoști vreo altă Lucy?

– N-am făcut altceva decît să pun o întrebare.

– Da, Lucy de la „Busy Bee“, spuse Ezzy, repetînd răutăcios cuvintele soției sale. Nu mănînc decît la ea.

Cora rămase mută multă vreme. Ezzy se bucură, realizînd că soția sa clocotea. *Las-o să-și pună tot felul de întrebări*, gîndi el.

În cele din urmă, ea spuse:

– Chiar dacă ești la fel de agreabil ca un furuncle în fund, mă simt ușurată aflând că n-ai pățit nimic.

Ezzy pățise ceva, dar nu făcu nici un comentariu. Umflătura de la tâmplă nu merita să fie menționată. Nu murise, nu fusese rănit grav și nici prins sub o grindă a vreunei clădiri prăbușite. La asta se referise Cora afirmând că „nu pățise nimic“.

– Gospodăria noastră cum arată? A fost avariata?

– N-am trecut pe acasă. Ezzy încercă să pară indiferent. Curentul electric a fost întrerupt în tot districtul. Aici, la biroul șerifului, am pus în funcțiune generatoarele de urgență. Echipele de intervenție lucrează contra cronometru, dar harababura care s-a produs în centru este atât de mare încât abia reușesc să-i facă față. Ți-am vorbit de centrul orașului pentru că acolo sînt transformatoarele principale care trebuie puse în funcțiune. Apropo, mă simt obligat să-ți spun că, din cauza asta, liniile noastre telefonice sînt supraaglomerate. Trebuie să închid, Cora.

– Bine, atunci... Ești sigur că n-ai pățit nimic?

– Sînt în perfectă stare.

– Să mă suni cînd reușești să-ți iei o pauză.

Ignorîndu-i tonul trist, Ezzy îi spuse un „La revedere“ sec și puse capăt convorbirii. Dacă soția sa era chiar atât de îngrijorată din pricina lui, n-avea decît să se urce în Buick-ul ei și să vină acasă.

Imediat ce puse receptorul în furcă, telefonul sună din nou.

– Biroul șerifului.

– Da, ăăă... domnule, am o groază de șerpi în curte. I-am văzut după ce s-a scurs apa. Colcăie peste tot. Nevastă-mea și-a ieșit din minți. Unul dintre cîini a fost mușcat.

Ezzy auzea, de la celălalt capăt al firului, un puternic zgomot de fond, în care se amestecau lătrăturile unor cîini de vînătoare, țipetele unei femei și un răpăit neidentificabil. Îi

puse omului întrebările de rutină și îi consemnă răspunsurile pe un formular standard. Adresa era dintr-o localitate apropiată. Ezzy întrebă:

– Să înțeleg că acolo v-au fost restabilite legăturile telefonice?

– Nu, domnule. Telefoanele sînt moarte. Sun de la un celular.

Ezzy îi promise că va fi vizitat de unul dintre ajutorii de șerif, cît mai curînd posibil, dar îl atenționează că va trebui să aibă puțină răbdare. De asemenea, îl sfătuie să aibă grijă pînă la venirea ajutoarelor, evitînd să-i spună că, timp de cîteva săptămîni sau poate chiar luni, va mai găsi cîte un șerpișor prin casă. După inundații, începeau întotdeauna invaziile de șerpi. Ezzy mai trecuse prin astfel de situații.

Cînd auzi din nou țîrîitul telefonului, aproape că mîrîie în receptor.

– Biroul șerifului.

– Cine sînteți?

– Ezzy Hardge.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Apoi, după o pauză:

– Nu ați ieșit la pensie?

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

– Nu sînt sigură că mă puteți ajuta. Știu că sînteți cu toții pînă peste cap de ocupați. Probabil că nici n-ar fi trebuit să sun. Probabil că problema mea este complet nesemnificativă...

– Aveți vreun nume, doamnă?

– Îmi cer scuze. Sînt Ella Presley. Știți, de la bancă...

Secretara lui Emory Lomax.

Sărmana de tine, gîndi Ezzy. Apoi, cu voce tare:

– Banca este deschisă astăzi?

– Nu, domnule. Nu avem curent electric. În plus, ni s-au spart mai multe geamuri. Abia ni s-au repus telefoanele în funcțiune. Am venit, totuși, la serviciu, ca și alți colegi pentru a da o mîină de ajutor la curățenie.

– Și care-i problema? Ați fost jefuiți?

– Nu, nu, nici vorbă de așa ceva. V-am sunat pentru că... nu știu cum să vă spun. Domnul Lomax nu este aici. Președintele băncii a convocat o ședință de urgență, care urmează să aibă loc în după-amiaza asta, la ora patru. Din păcate, n-am reușit să dau de domnul Lomax, pentru a-l anunța să se prezinte la ședință.

Din punctul lui de vedere, Ezzy considera că aceasta era o problemă strict personală. Oare ce se întâmpla astăzi cu concetățenii lui? Tornada aspirase toată logica din capetele locuitorilor districtului Blewer? Încet, încet, el începuse să-și piardă și stropul de răbdare care îi mai rămăsese după convorbirea pe care o purtase cu Cora.

– Doamnă Presley, nu văd unde...

– Nu v-aș fi deranjat dacă n-aș fi știut că domnul Lomax ține în permanență legătura cu noi. Întotdeauna pot să dau de el, fie prin telefonul celular, fie prin pager. Acum celularul sună, iar prin pager nu primesc nici un răspuns la mesajele pe care i le trimit.

– Poate că le-a închis.

– Nu face așa ceva. Dar știți ce mă neliniștește cel mai mult? Faptul că a plecat spre ferma Corbett. Doamna Corbett – femeia aceea surdă, o cunoașteți, nu? – este clienta băncii noastre. Domnul Lomax se ocupă personal de conturile ei. Când a plecat, mi-a spus că își face griji din pricina ei, pentru că, fiind singură și neavând curent electric și telefon... înțelegeți dumneavoastră. Deci și-a făcut griji și a plecat să vadă ce face.

Naivitatea doamnei Presley îl făcu pe Ezzy să zîmbească. Lomax își scosese pagerul din funcțiune pentru că, fiind cu Anna Corbett, nu voia să fie deranjat. Dacă se gândea cum arătase Anna cu câteva scri în urmă, când o vizitase ca să-i prezinte condoleanțe, Ezzy nu-i putea găsi nici o vină funcționarului bancar. În schimb, nu înțelegea cum era posibil

ca o femeie de calitate, ca Anna, să se uite la un nemernic ca Lomax.

– Trebuie să-și facă apariția la serviciu, spuse el cu indiferență. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, nu mi-aș face prea multe griji.

– Nu mi-aș fi făcut griji dacă n-aș fi știut ce s-a întâmplat ieri după-amiază.

Ezzy își înăbuși un căscat, își sprijini obrazul în palmă și închise ochii.

– Ce s-a întâmplat ieri după-amiază?

– Ne-am trezit cu un bărbat care a cerut să-l vadă pe domnul Lomax. Când i-am spus că șeful meu nu s-a întors de la masă, mi-a spus că-l va aștepta și s-a dus direct în biroul domnului Lomax.

– Ce bărbat?

– Domnul Lomax a pretins că e un fost coleg de școală. Bărbatul i-a ținut isonul. Dar, ulterior, una dintre casierite mi-a zis – în pauza care ni se dă pentru cafea – că străinul nu putea fi sub nici o formă „frate“ de confrerie cu domnul Lomax, că este puțin probabil ca unul care e ajutor de fermier la ferma Corbett să fi urmat cursurile unui colegiu.

Ochii lui Ezzy se deschiseră. Își frecă fruntea cu mâna liberă. Povestea devenea interesantă.

– De ce ar încerca doi oameni în toată firea să mintă?

– Ciudățenia nu constă numai în asta. După cum mi-am dat seama, relațiile dintre ei nu erau deloc prietenești. I-am auzit, din spatele ușii, ridicînd vocile, de parcă s-ar fi certat. În plus, oricît au încercat să mă păcălească, lăsîndu-mă să cred că este o simplă farsă, treaba aia cu cuțitul...

– Ce cuțit?

– Nu v-am vorbit încă de cuțit?

– Nu, nu, n-ați pomenit nimic de el. Ezzy înșfăcă un carnetel și un creion. Dar să fiți convinsă că mi-ar plăcea să-mi spuneți ce-i cu acel cuțit.

Ezzy îl disprețuia pe Emory Lomax. El nu și-ar fi pierdut vremea gîndindu-se la el, darămite făcînd un drum inutil, doar de dragul lui. Totuși, se hotărî să-și consume o oră din timpul lui prețios pentru a se duce pînă la ferma Corbett. După ce-și părăsi biroul, se întrebă dacă nu era, totuși, cazul să se întoarcă în oraș. Era obosit și, în ciuda afirmațiilor pe care le făcuse la telefon, cînd vorbise cu Cora, leșinat de foame. Dacă se gîndea bine, ultima mîncare pe care o băgase în stomac fusese felia de plăcintă cu mere pe care i-o dăduse Lucy în cursul după-amiezei precedente. De atunci, nu avusese parte decît de gustări reci, din acelea preambalate în celofan, pe care le primești de la automat. În plus, o durere ascuțită îl înțepa între omoplați. Poziția în care stătuse toată noaptea era de vină; șezuse aplecat deasupra unui birou, făcînd diagramele rutelor pe care trebuiau să le urmeze ofițerii care îl sunau. Stătuse atît de mult pe scaun încît îi înțepeniseră articulațiile. Artrita îl ucidea, din cauza cantității imense de cafea pe care o consumase. Gura îi degaja un miros care ar fi putut îngenunchea și o cămilă. Nevoia de a se rade și de a se spăla era stringentă.

În concluzie, se simțea ca naiba.

Probabil că aspectul exterior îi reflecta perfect starea de spirit, deoarece șeriful Foster îi ordonase să-și ia o pauză de două ore. Trebuia să consulte un psihiatru, din moment ce era dispus să piardă o jumătate din această pauză pentru a-l căuta pe Emory Lomax. Ce bine că soția sa nu știa că plecase la o altă vânătoare de găște sălbatice, lăsându-se condus doar de instinct. Cora i-ar fi făcut viața amară, cu siguranță.

Nu binele lui Lomax, ci mai degrabă curiozitatea de a afla ce-i cu acel angajat al familiei Corbett îl mîna spre fermă, pe drumul plin de dărîmături, printre care trebuia să facă un adevărat slalom. Probabil că Jack, ajutorul lui Delray, nu-l plăcea pe Lomax de ajunsese să-l amenințe cu cuțitul. Oare din cauza Annei Corbett simțea o astfel de repulsie față de funcționarul bancar? Să fie vorba de un caz banal de gelozie de modă veche? Dacă era așa, însemna că relația amoroasă dintre cow-boy și Anna evoluase foarte repede. De fapt, nu era de mirare. Exista și dragoste la prima vedere. De exemplu, el și Cora.

Pusese intenționat capăt convorbirii lor telefonice într-un mod atît de brutal. Acum, însă, regreta. Doar răutatea îl determinase să nu-i aprecieze atitudinea grijulie, neliniștea care o făcuse să-l sune. Ar fi trebuit să-i dea un telefon, pentru a se scuza. Da, așa va face, imediat ce se va întoarce în oraș.

Concentrîndu-se din nou asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, își aminti de ziua în care la „Dairy Queen“ Delray i-l prezentase pe noul său angajat. Atunci i se păruse că are de-a face cu un tip comunicativ, extrem de prietenos. Cu un om echilibrat, nu cu unul violent.

Dar, Emory Lomax putea pune la încercare și răbdarea unui sfînt. Ca atunci cînd intrase ca o furtună în biroul lui Lizzy, cerînd-i să facă ceva cu păsările care se „descărcau“ pe automobilul lui importat din Anglia.

Răbdător, Ezzy îi ascultase tirada. Când, în cele din urmă, Lomax rămăsese fără suflare, el îl întrebaseră dacă avea impresia că un șerif poate dezvăța vrăbiile de urâtul obiceiului de a-și face nevoile. Lomax plecase nervos, în hohotele de râs ale subordonaților lui.

Nu era de mirare ca un om proaspăt sosit în oraș, ca acel ajutor de fermier, să nu-l placă pe Lomax. Prea puțini înși îl simpatizau. Probabil că mulți dintre cei care i se adresau pentru a obține un împrumut simțeau nevoia să-l omoare. Singura problemă era că nici unul dintre cunoscuții lui Ezzy nu avusese față de Lomax o reacție atât de violentă ca angajatul lui Delray.

Pe de altă parte, dacă Lomax își simțea viața amenințată, de ce nu anunțase poliția că fusese agresat? Nu exista nici un raport în acest sens. Ezzy verificase înainte de a pleca la drum. Poate că, la urma urmelor, nu era vorba decât de o glumă între doi foști colegi. Poate că secretara se înșelase.

Oricare ar fi fost adevărul, nu puteai accepta ca oamenii să-și pună unul altuia cuțitul în gât. Chiar dacă fusese o glumă, era periculos să te joci cu cuțitul. Acesta era motivul care îl determinase pe Ezzy să pornească spre ferma Corbett. Dacă, aflându-se în vizită la Anna Corbett, Lomax cădea peste angajatul ei și cel puțin unul dintre ei era îndrăgostit de ea, însemna că existau toate premisele unei confruntări.

Instinctul îi spunea că povestea aceasta era ceva mai complicată. Cora ridiculiza instinctele lui, dar ele îi funcționau foarte bine. Putea să i se spună că este bătrîn, nebun, prost, că are o imaginație prea bogată, însă cei cincizeci de ani de experiență îi spuneau că era ceva în neregulă. Se simțea obligat să facă măcar o verificare sumară a informațiilor pe care le primise.

Cu o seară în urmă, când se dusesese la secție, îl găsisese pe Foster agitându-se. Acesta îi spusese fără nici un preambul: „Consideră-te numit pe un post de ajutor de șerif“. Drept

urmare, Ezzy era autorizat să ia măsuri în calitate de persoană oficială. Se îndoia că Foster i-ar fi dat libertatea să se ocupe de dispariția unei persoane, dar nu-l va jigni cu atitudinea lui, atîta timp cît nu știa nimic. În afară de asta, șeriful era ocupat cu urmările furtunii, și n-avea rost să-l mai deranjeze cu o problemă atît de nesemnificativă.

Cînd se văzuse din nou la volanul unei mașini oficiale, Ezzy uitase și de oboseală și de dureri. Lincoln-ul îi fusese blocat de un șofer care parcase nereglementar. Cînd întrebuse dacă poate lua o mașină de patrulare, pentru a merge pînă acasă în pauza de două ore pe care o primise, ajutorul de șerif care îl înlocuise la telefon îi aruncase un set de chei.

Mașina i se părea la fel de confortabilă și de familiară ca halatul din flanel pe care îl scosese, spre consternarea Corei, de vreo zece ori din sacul de haine destinat societății de caritate. Șansa de a conduce încă o dată unul dintre automobilele șerifului constituia ea însăși un motiv pentru a porni la drum spre ferma Corbett. În loc de a ține cont de sesizarea făcută telefonic de Ella Presley, ar fi putut, la fel de bine, să tragă un pui de somn sau să verifice ce pagube îi produsese tornada, ori să încerce să descifreze mesajul lăsat de muribundul de la spitalul de boli pulmonare, mesaj care părea a fi cheia cazului McCorkle.

Cora i-ar fi făcut, cu siguranță, viața amară și din cauza acelei „chei“.

Myron era pe cale să izbucnească în plîns. Absența lui Carl îl speria. De asemenea, îi era teamă că făcuse o greșeală. Carl îi spusese să împuște orice ins care se apropie de mașină. El, însă, îl lăsase pe șoferul automobilului care venise din spate să plece liniștit. Automobilul își încetinise viteza și oprise în dreptul lui, lîngă portiera din stînga. Șoferul îl privise, apoi apăsase cu putere pe accelerație, demarînd înainte ca Myron să aibă posibilitatea să tragă.

Gîndindu-se cum va reacționa Carl cînd va afla, intră în panică. Dar panica crescuse și mai mult atunci cînd își amintea că nu știa ce să facă în cazul în care partenerul său nu se va întoarce să-l ia de acolo. Prefera să-l audă pe Carl țipînd la el decît să fie părăsit.

Îi venise ideea să pornească în direcția în care plecase Carl. Da, era o soluție să-l caute, dar nu știa unde. Dacă nu dădea de el? Dacă prietenul lui se întorcea între timp? În cazul în care nu-l găsea unde în lăsase, Carl avea să se înfurie cu adevărat. Carl nu tolera indisciplina.

Oricum, își spuse, trebuia să-l împuște pe următorul în care avea să se apropie de mașină. Dacă îl împușca măcar pe unul, Carl nu se va mai supăra atît de tare aflînd că-l scăpase pe primul.

O dată luată această decizie, Myron se calmă. Observă o altă mașină apropiindu-se. O văzu prin oglinda retrovizoare laterală. Mașina își micșoră viteza, apoi se opri pe ridicătura de pămînt de la marginea drumului, exact în spatele lui. Myron se bucura că se opri. Voia neapărat să împuște pe cineva, pentru ca prietenul lui să-l laude. În oglindă văzu o mașină a poliției, de culoare albă, cu litere albastre pe părțile laterale. Pe acoperiș avea o bară, din sticlă colorată, plină de girofaruri. Becurile nu erau aprinse dar, fiind o mașină cu litere albastre și cu bară colorată, însemna că are de-a face cu un inamic. Carl îi ura pe polițiști mai mult decît pe oricine altcineva. El ar fi fost fericit să afle că Myron ucisese un polițist.

Șoferul deschise portiera și coborî din mașină.

– Bună, amice, ai probleme cu automobilul?

Myron îl urmări prin oglinda retrovizoare. Polițistul se apropie de el, pe partea stîngă a volanului. Myron îi auzi pantofii scrișnind pe pietrișul de pe drum. Degetul arătător i se încordă pe trăgaci.

– Ai nevoie de ajutor?

Cînd ofîterul se aplecă și îi zîmbi prin geamul deschis al portierei din stînga, Myron ridică arma și trase.

Strecurîndu-și mîna în buzunarul de la piept al jachetei, Emory Lomax scoase un spray de gură cu miros de mentă, cu care își îmborspăță respirația. Uitîndu-se în oglinda retrovizoare, constată ușurat că spaima pe care o trăsese cu puțin timp în urmă nu-și lăsase amprenta pe chipul lui.

Apăsase pe frînă pentru a ajuta pasagerul unei mașini rămasă în pană, dar cînd se oprise în dreptul ei, se speriasă. Nu mai văzuse în viața lui niște ochi ca cei care îl priviseră. Fuseseră niște ochi cu irisuri complet decolorate și pleoape rozalii, plasați pe un chip palid înconjurat de un păr care semăna cu perucile folosite de copii în ziua de Halloween. Nu-i mai fusese dat să întîlnească un asemenea om. Înspăimîntat, ambală motorul la maximum, demarînd ca un nebun; nu mai apăsă pe frînă pînă nu ajunse la poarta fermei Corbett.

Înainte de a coborî din mașină, își netizi părul și se mai uită o dată în oglinda retrovizoare, pentru a stabili ce zîmbet să arboreze.

Liniștea din jur i se păru anormală. Nu era nimeni prin preajmă. Urcînd treptele verandei, observă iritat că proprietatea cu care se garantase înapoierea împrumutului bancar suferise avarii din cauza furtunii. Grajdul era cel mai deteriorat. Bine că locuința scăpase doar cu un geam spart la fereastra din față.

Tocmai voia să sune la ușă cînd își aminti că probabil ferma nu fusese încă reconectată la rețeaua de curent electric. Ca atare, bătu cu putere, de trei ori, în tocul ușii. I se răspunse imediat. Cel care apăru în prag nu era altul decît bărbatul care se afla acum în capul listei lui negre.

Jack întrebă pe un ton agresiv și nepoliticos:

– Ce cauți aici, Lomax?

– Am venit s-o văd pe doamna Corbett. Nu știu de ce-ți spun ție chestia asta, pentru că nu te privește. Vrei, te rog, s-o chemi pînă la ușă?

– Este nedisponibilă.

– Cum adică este „nedisponibilă“?

– Adică nu este disponibilă. Îi voi spune că ai trecut pe aici.

Insolența acestui om te putea scoate din sărite. Nici măcar nu avusese bunul-simț să-l privească pe Emory în ochi. Se uitase undeva în spate, peste umărul lui, plimbîndu-și privirile de la un capăt la altul al curții.

– Pe curînd, îi spuse apoi, încercînd să-i închidă ușa în nas.

Emory făcu un pas înainte și o blocă cu mîna.

– Uite ce-i, Jack, zise el, printre dinți. Insist s-o chemi pe doamna Corbett.

– Nu te poate primi în momentul ăsta. De fapt, nici nu dorește să te primească, nici acum, nici altădată.

Emory ridică tonul.

– De unde știi ce vrea și ce nu vrea doamna Corbett? N-ar fi cazul să-mi spună chiar ea?

– Ți-am spus eu în locul ei. Hai, pleacă.

Ajutorul ăsta de fermier, sluga asta îl trimitea la plimbare de parcă ar fi fost un cîine vagabond. Emory nu putea suporta așa ceva.

– Cine naiba te crezi de-mi vorbești pe tonul ăsta?

– Lomax, uite care-i treaba. Într-o bună zi vom bea împreună o bere și-ți voi spune motivele care mă determină să cred că ești un ticălos. Dar nu de asta îți cer să pleci. Îți cer să pleci pentru că e în interesul tău să dispari cît mai repede de aici.

– Chiar așa?

– Crede-mă.

– Nu te cred. Cred că este în interesul *tău* să dispar cât mai repede de aici.

– Bine, crezi ce vrei, dar să știi că și doamna Corbett vrea să pleci.

– Doamna Corbett, repetă Emory pe un ton ironic. Câtă politețe! Toată lumea din oraș știe ce faci pentru ea. Ai preluat sarcinile bătrînului, nu? Ai schimbat măcar cearșafurile după moartea lui sau ai sărit direct în pat și...

– Taci din gură.

– Dacă nu tac, ce-mi faci?

– Te rog insistent să pleci.

– Nu plec înainte de a-i spune doamnei Corbett că trebuie să fie drăguță cu mine dacă dorește ca și eu să fiu drăguț cu ea. Emory încercă să-l dea pe Jack la o parte din calea lui, dar ajutorul de fermier îi opuse rezistență. Vreau să intru.

– Nu te pot lăsa să intri.

– Intru, chit că te ocolesc, chit că sar peste tine, chit că trec prin tine. Emory se plictisise să fie considerat un nimic de Anna Corbett și de angajatul ei. Nu le putea permite să-l insulte în felul acesta și să scape nepedepsiți. Dacă Anna se înjosea într-un asemenea hal încît să se culce cu bărbați de teapa acestui văcar, însemna că nu era o femeie pe care s-o tratezi cu mînuși.

Gata cu joaca. Gata cu Domnul Manierat. Se va răzbuna dîndu-i o lovitură zdravănă. Îi va lua proprietatea, pentru neonorarea la timp a datoriilor față de bancă, i-o va da lui Connaught și, astfel, va deveni un erou al companiei.

O să-i dea o lecție pe cînte surdei ăsteia, pentru disprețul cu care îl trata. Îi va spune personal toate aceste lucruri, acum cînd era furios și ferm hotărît să ia măsurile cuvenite. Într-un fel sau altul, o va face să-l înțeleagă.

Deocamdată trebuia să treacă de tipul din fața lui. Încercă din nou să-l dea la o parte, dar Jack nu se urni din loc. Emory încercă să facă uz de forță.

– Nu mă las oprit din drum de un ajutor de fermier, spuse el cu dispreț, printre gîfîieli.

Apoi, îl împinse cu toată forța. Spre marea sa satisfacție, observă că fața cow-boy-ului păli. Se părea că paloarea se datora unei suferințe intense. La un moment dat, Jack făcu un pas înapoi. Profitînd de ocazie, Emory se năpusti înăuntru.

Deruta îl determină să se oprească brusc. În următoarea clipă înțepeni. Anna stătea îngenunchată pe podea. Copilul era lipit de perete și un tip ținea pistolul îndreptat spre capul lui.

Tipul cu arma...

Armă?!

David era îngrozit. La numai câțiva metri distanță, zăcea un om care fusese împușcat sub ochii lui. Probabil că începuse să plîngă foarte tare, deoarece Carl îl apucă de umăr și îl scutură cu putere.

– Termină cu țipetele astea, puștiule. Mă auzi? Taci din gură.

Anna întinse mîinile spre David. Carl îl împinse spre ea.

– Fă-l să tacă pe afurisitul ăsta.

Anna nu știa ce intenții avusese Carl în momentul în care o obligase să stea în genunchi, deoarece în clipa aceea intrase Lomax. Jack fiind cu spatele, ea nu putuse urmări discuția, însă își dăduse seama, după modul în care se așezase în dreptul ușii semideschise, că iubitul ei încercase să-l protejeze pe Lomax, străduindu-se, probabil, să-l convingă să plece. Dar arogantul funcționar bancar nu putea fi întors din drum. Lomax intrase cu forța în casă. Carl îl ucisese chiar în clipa în care năvălise în hol.

David se agățase cu toată forța de ea. Trupul lui mic se cutremura din cauza hohotelor de plîns. Jack își duse degetul arătător la buze, cerîndu-i copilului să tacă. David dădu

aprobator din cap și făcu tot posibilul să se comporte ca un bărbat. Cu toate acestea, continuă să tremure vizibil.

Cît de repede se modificau prioritățile vieții, gîndi Anna.

Dacă Herbold îi cruța, dacă li se permitea să mai trăiască, ce conta faptul că nu putea auzi?

Își dorea cu ardoare să poată da ceasul înapoi. Cu cîteva minute mai devreme, nici unul dintre ei nu-și făcuse griji pentru viitor. Acum își dădeau seama că pot muri în orice clipă. De ce se întîmpla asta tocmai acum, cînd ea și Jack descoperiseră marea iubire?

Jack suferea. Fața i se albise. La fiecare respirație era nevoit să facă un efort supraomenesc pentru a-și masca durerile. Buzele crispate i se mișcau nenatural. Cu toate acestea, Anna putea înțelege ce-i spunea lui Carl. Jack încerca să vorbească cît mai rar posibil, pentru a-i permite să urmărească conversația.

Observase și semnele pe care i le făcuse mai devreme — cele corespunzătoare cuvîntului *cuștit*. Își aminti imediat că Jack pusese cuțitul în rucsacul lui David. Deci, cuțitul trebuia să se afle tot acolo.

Dar cum putea Anna să-l scoată, fără să fie observată de Carl?

Probabil că David scăpase rucsacul din mînă în momentul în care, intrînd în casă, fusese înșfăcat de Herbold. Ca și aparatul ei de fotografiat, fusese aruncat, cu lovituri de picioare, spre un colț al încăperii. Carl stătea între acel colț și Jack. Ea se afla mai aproape de rucsac, dar nu avea mai multe șanse de a ajunge la el decît Jack; acesta ar fi fost ucis imediat de Carl dacă ar fi încercat să facă un gest atît de necugetat. Carl împunse cadavrul cu vîrful pantofului.

— Cine este ăsta?

— Este mort, spuse Jack. Ce mai contează cine a fost?

— Presupun că, într-adevăr, nu contează. Carl se uită încruntat la Jack. Ții minte că te-am avertizat să nu mă minți?

– Da, și?

– Întepenitul ăsta de aici a fost mai sincer decît tine. A spus pe șleau în ce relații ești cu cumnățica mea.

Anna începu să facă niște semne.

– *Nu recunosc că sînt cumnata ta, ticălosule.*

– Ho, ho! Ce-a fost asta? Rîzînd de ea, Carl își mișcă degetele, imitînd în batjocură limbajul semnelor. Ce-a zis?

– Nu cunosc semnele, îi răspunse Jack.

Carl îl privi neîncrezător dar, ridicînd nepăsător din umeri, puse punct subiectului.

– Nu contează, spuse. Expresia ei mă ajută să ghicesc ce-a zis.

Anna îl ura. Îl ura pentru că se distrasé pe seama ei. Îl ura că o imitase, de parcă ar fi fost unul dintre colegii de școală care-și bătuse joc de ea. Învățase încă din primii ani de viață că trebuie să ignore ironiile, deoarece ele veneau din partea unor oameni prea proști și prea nesimțitori pentru a realiza că, rîzînd de ea, nu făceau decît să se pună pe ei înșiși în situații jenante.

Carl i se adresa din nou lui Jack:

– M-ai mințit ca s-o protejezi pe femeia asta și pe copilul ei. Drăguț. Extrem de drăguț din partea ta.

– Fă ce vrei cu mine, îi spuse Jack. Dacă îi lași pe ei să plece, n-am să mă împotrivesc.

– *Nu!* Anna sări în picioare și făcu un pas spre Jack.

Apucînd-o de braț, Carl o întoarse cu brutalitate.

– Unde ai impresia că poți pleca? Dacă ești atît de nerăbdătoare să stai lîngă un bărbat, iată-mă sînt aici, spuse el, lipind-o de pieptul lui. Anna nu se trase înapoi, ci rămase nemișcată, fixîndu-l cu o privire furioasă, demnă, mîndră. Ai cumva ceva deosebit? Ce anume, hmm? Un bărbat zace mort lîngă ușa casei tale, altul abia așteaptă să-și dea sufletul pentru tine. Trebuie să fii în călduri. Altă explicație nu găsesc. Degaji un miros care îi face pe toți să alerge cu limba scoasă după

tine. Carl își apropie nasul de fața ei și o privi în ochi, cu multă atenție. Înțelegi ce-ți spun? Ești una dintre ăia... cum li se spune? Cititori de buze? Nu ești o cititoare de buze, iubito? Anna îl țintui cu o privire rece. Dacă nu înțelegi ce-ți spun, pun pariu că vei pricepe destul de bine limbajul ăstălalt, spuse Carl, plimbându-și palmele peste sînii ei, apoi pipăindu-i cea mai intimă zonă a trupului.

Din reflex, Anna își strînse coapsele și îl plesni peste mînă. Gestul ei îl făcu să rîdă.

Anna îi simțea respirația pe față. Cu toate acestea, nu-i dădu satisfacția de a o vedea întorcîndu-și capul dezgustată. Nu făcu așa ceva nici măcar atunci cînd Carl își duse degetele la nas și inspiră adînc.

~ Miroși frumos, spuse el, făcîndu-i cu ochiul, cu nerușinare.

Deși nu-l auzise pe Jack apropiindu-se, Anna îi simți prezența cu numai o fracțiune de secundă înainte ca acesta să sară spre Carl. Dar, cu toate că fusese îmbrîncit cu forță, complet pe neașteptate, agresorul lor reuși să-l lovească pe Jack în tîmplă, cu patul pistolului. Jack se prăbuși pe podea. Anna îngenunche lîngă el. Jack avea la tîmplă o rană care sîngera puternic. David începu din nou să plîngă.

În ciuda durerii cumplite care îl chinuia, Jack se întinse spre David și încercă să-l liniștească. Vorbea cu copilul, își pipăia capul, însă privirile îi erau ațintite la Anna. Ea nu mai văzuse niciodată un zîmbet atît de dulce și, totodată, atît de trist. Avea senzația că Jack se resemnase știind că nu mai are de trăit decît cîteva clipe. Zădărnicia sugerată de acel zîmbet îi rupse inima Annei.

Ce păcat că nu-l putea alina, spunîndu-i că totul se va termina cu bine...

Gîndind așa, își duse vîrfurile degetelor spre buze și rosti cuvintele, „*Te iubesc*“, așa cum făcuse Jack în cursul dimineții.

Doamne, cât timp trecuse de atunci!... Parcă momentele acelea făceau parte dintr-o altă viață.

Carl o apucă de mîna cu care îl ținea pe Jack și o ridică cu brutalitate în picioare.

– Regret că întrerup această scenă emoționantă. Sincer, regret, dar am venit aici cu un anumit scop: să mă răzbun pe tatăl meu vitreg.

– Ai ajuns prea tîrziu, spuse Jack.

– Prea tîrziu ca să-l omor, da, sînt de acord. Asta nu înseamnă că trebuie să plec complet nesatisfăcut. Din moment ce nu pot să-i tai beregata lui Delray, presupun că voi fi nevoit să mă mulțumesc cu cei pe care i-a lăsat în urmă.

– Dacă ai venit să ne ucizi de ce n-ai făcut-o pînă acum?

– Ești chiar atît de nerăbdător să mori, văcarule?

– Am pus întrebarea din curiozitate.

– Cred că ar trebui să ți-o satisfac. Nu v-am omorît încă, pentru că n-am vrut să renunț la distracție. Am stat în închisoare douăzeci de ani, așteptînd cu nerăbdare această zi. Douăzeci de ani nenorociți. Deci am vrut să-mi prelungesc plăcerea, așa cum mi-am prelungit-o și înainte de a-l căsăpi pe Cecil. Fratele meu a primit exact ceea ce a meritat pentru lașitatea lui: o moarte lentă, dureroasă. Mare păcat că nu pot să-l tratez și pe Delray la fel. Mi-ar fi plăcut să-l văd suferind, pentru că atitudinea lui m-a costat prea mulți ani de detenție. Dar asta-i situația. Vestea bună este că Delray a murit. Carl își ridică pistolul, îndreptîndu-l spre Jack. Vestea rea este că...

– Vestea rea este că partenerul tău a intrat, după cum se pare, într-un mare bucluc.

Văzîndu-l pe Jack că arată cu bărbia spre ușă, Anna și Carl își întoarseră privirile, în același timp, într-acolo.

Un bărbat palid le zîmbea printre dîrele de sînge care îi curgeau pe față.

– Bună, Carl.

– Iisuse Hristoase, Myron!

Carl îl apucă pe Myron de poalele pline de sînge ale cămășii și îl trase de cealaltă parte a pragului. Apoi se uită afară. Nu văzu decît o furgonetă uzată, de culoare portocalie, și un Jaguar lustruit care îi aparținuse, probabil, individului pe care îl împușcase.

– Unde-i mașina noastră, Myron? țipă el.

– Mașina?

Carl închise ușa, trîntind-o cu putere, apoi își continuă interogatoriul.

– Ce s-a întîmplat? De ce ai plecat de lîngă mașină? Unde sînt banii?

Zîmbetul idiot al lui Myron dispăru.

– Banii?

– Banii de la bancă, Myron. *Iisuse!* Ce-ai avut în cap cînd ai plecat, lăsîndu-i acolo?

Agitat, Myron își șterse fața cu una dintre mînele cămășii, mînjind-o de sînge și sudoare.

– L-am împușcat pe individul ăla, așa cum ai zis.

Carl simțea nevoia să-l omoare. Era o nevoie stringentă, care îi făcea sîngele să-i clocotească în vînc. Se închipui agățîndu-se de gîtul lui lung, strîngîndu-l pînă cînd îi vedea ochii ăia ciudați ieșind din orbite. Se imagină pocnindu-l în plină figură, pînă cînd fața aia tîmpă era transformată într-o masă rozalie de carne, probabil mult mai aspectuoasă decît chipul lui hidos.

Dar, deocamdată, pînă cînd afla unde sînt banii, era nevoit să-i cruțe viața. Pentru a-și stăpîni furia, inspiră adînc, de mai multe ori. Pînă la urmă, reuși să se stăpînească. Ceva mai calm, întrebă:

– Unde sînt banii, Myron? Ce-ai făcut cu ei?

– Sînt în portbagaj.

– Unde este mașina?

– Doar știi unde este, Carl.

– Acolo unde am lăsat-o?

– Da.

– Unde-ți sînt armele?

Myron îl fixă cu o privire lungă, inexpresivă.

– Armele tale, Myron! Armele tale! Țipă Carl.

Myron nu mai avea mult pînă să izbucnească în plîns.

– Probabil că... le-am lăsat...

Carl fu din nou la un pas de a-l strînge de gît. Își lăsase toate armele de rezervă în mașină pentru a nu bate la ochi. Chiar și șişul pe care şi-l confecţionase în închisoare rămăsese sub scaunul din faţă. Avea la el un sigur pistol nenorocit şi cîteva gloanţe. Cu atît se alesese! Şi, asta, numai şi numai din cauza lui Myron.

Tremura de furie. Se stăpîni cu greu.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, Myron.

Faţa lui Myron fu luminată din nou de un zîmbet idiot.

– L-am împuşcat pe...

– Pe un tip. Pe *ce* tip?

– Pe un poliţist. S-a apropiat de mașină. Mi-ai zis să împuşc pe oricine se apropie de mașină.

– Corect, Myron. Bună treabă.

– I-am spulberat capul, cu pistolul ăla mic.

David reîncepu să plîngă. Plînsul lui îi distrase atenţia lui Carl şi îl enervă. Ar fi vrut să bage spaima în el, pentru a-l determina să tacă, dar, înainte de toate, trebuia să afle cum se alesese Myron cu rana de la umăr, care părea a fi lăsată de un glonţ, şi cu tăietura adîncă de deasupra urechii drepte. Nu trebuia să se grăbească. Dacă îl presa cu întrebările, îl deruta şi mai mult.

– Cine te-a împuşcat, Myron?

– Poliţistul.

– Cel în care ai tras tu?

– Celălalt.

Carl înghiţi în sec.

– Au fost doi?

– Da, Carl. Unul era în mașină. Când l-am împușcat pe primul, cel din mașină a coborât și a început să tragă în mine. Myron își întoarse capul, pentru a-și privi rana de la umăr. Mă doare rău de tot.

– Vom face rost mai târziu de medicamentele de care ai nevoie. Ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea polițist? Este mort și el?

– Presupun. L-am împușcat.

– L-ai împușcat, dar nu știi dacă a murit? Nu te-ai dus să vezi ce face? Ai plecat fără să te asiguri că și-au dat sufletul amândoi?

Chipul lui Myron suferi o serie întreagă de transformări, reflectându-i dezordinea mentală, indecizia.

– Țipa.

– Cel de-al doilea polițist țipa, spuse Carl, trecându-și degetele prin păr și expirând prelung. Și ai lăsat banii acolo...

– M-am speriat, Carl. Mă durea brațul. Am plecat să te caut. Îmi pare rău că am uitat de bani. Ești supărat pe mine, Carl?

– Tacă-ți gura! țipă Carl. Tacă-ți naibii gura aia! Lasă-mă să gîndesc!

Situația era gravă. Cum să procedeze?

Putea să renunțe la răzbunare, pentru a se întoarce la mașină, la bani, la cheia viitorului său. Dar dacă, între timp, trecuse cineva pe drum și îi descoperise pe polițiștii morți? Sau pe polițistul mort. Unul dintre ei putea fi încă în viață. Ori, pentru Carl, care dispunea de un singur revolver, orice încăierare se putea încheia cu moartea sau capturarea sa. Deci, varianta aceasta nu era bună.

Din nenorocire, nu era sigur că se putea baza în totalitate pe Myron. Dacă Myron nu era în stare să-i asigure retragerea, rezistînd aici, pe metereze, suficient de mult timp? Avea de-a face cu un individ în al cărui cap nu era creier, ci rahat. Imediat ce va părăsi casa, ajutorul ăla de fermier, sau cine naiba era

în realitate tipul de pe podea, avea să-l ciopârțească pe Myron. Tipul era isteț foc. Cecil afirmase că are „tupeu“. În privința asta, se vedea nevoit să-i dea dreptate fratelui său. Imediat ce va rămîne singur cu Myron, tipul îl va păcăli într-un fel sau altul. Apoi va porni pe urmele lui, va chema poliția, ori va face cine știe ce altceva ca să-i dea peste cap toate planurile.

O a doua variantă ar fi fost să-i omoare pe toți și să se întoarcă împreună cu Myron la mașină; nici în acest caz nu putea ști ce îi va aștepta acolo. Și, oricum, numai unul dintre ei era înarmat. În plus, dacă îi omora pe toți, nu mai dispunea de ostatici în schimbul cărora să-și obțină libertatea.

Hristoase, oare ce trebuia să facă?

Să gîndească, asta trebuia să facă. Să-și pună capul la contribuție. Doar se pricepea să facă planuri. Totuși, nu mai fusese niciodată încolțit în halul acesta. Poate că Cecil ar fi avut vreo idee. Dar Cecil era mort. El îl omorîse. Era mai bine să nu-și amintească de Cecil și de modul în care îl omorîse, pentru că își făcea creierul zob.

Cine naiba putea gîndi limpede în prezența acestui puști, care se smiorcăia încontinuu? Într-un moment de nebunie, Carl se roti ca o vijelie și își îndreptă pistolul spre copilul care plîngea.

– *Ofițer doborît!*

Ezzy era atît de adîncit în gînduri, încît nu înțelese imediat mesajul primit. Cînd realizează despre ce este vorba, își îndreptă brusc spatele, ca un om trezit pe neașteptate din moțaiială, și dădu emițătorul mai tare.

– *Ofițer doborît!*

Ezzy întinse mîna spre telefon.

– Aici BC-patru. Cine-i la aparat?

Poliția districtuală începuse să utilizeze radiourile cu frecvențe ultrascurte, cu cîțiva ani în urmă. Fiecare echipaj era identificat printr-un indicativ, format din mai multe litere și un număr.

Drept răspuns, Ezzy nu auzi decît un geamăt slab. Repetă mesajul cu o voce mai puternică.

– Mă auzi?

– Cred că Jim este mort.

Creierul lui Ezzy intră rapid în funcțiune, făcînd cîteva deducții logice. Jim Clark era singurul *Jim* din fostul său departament. Partenerul lui era un tînăr angajat de puțin timp, practic un copil, pe nume Steve Jones. După voce, Jones părea să sufere îngrozitor. Era probabil rănit și extrem de speriat.

Calm, Ezzy îl întrebă:

– Steve, tu ești?

În stație se auzi un geamăt și un răspuns afirmativ, abia perceptibil.

– Ezzy? Ezzy Hardge? bubui în difuzor o altă voce.

– Închide-ți naibii radioul! Vreau să vorbesc cu copilul ăsta, țipă Ezzy la dispecerul care îi întrerupsese convorbirea.

– Unde te afli?

– Pe șoseaua districtuală Paisprezece-douăzeci, îi răspunse Ezzy nerăbdător. Mă îndrept spre est. Ieși de pe frecvență ca să pot vorbi.

Aparatul dispeceratului nu fu închis și Ezzy auzi o altă persoană, cu care nu discutase pînă atunci.

– Jim ne-a contactat acum cîteva minute, Ezzy. Ne-a zis că pe șoseaua Paisprezece-douăzeci, la sud de River Road, a avut loc un schimb de focuri. Se opriseră să vadă ce probleme are o Honda Civic, ultimul model. Culoare gri. Aici cinci-cinci-trei. Mesaj încheiat.

– BC-patru, spuse Ezzy. Sînt aproape de destinație.

– Ezzy, nu trebuie să...

– Steve Jones? spuse Ezzy, întrerupîndu-l pe cel de la dispecerat. Ascultă-mă, fiule. Sînt pe drum. Rezistă încă puțin, mă auzi?

Neprimind nici un răspuns, Ezzy înjură și apăsă pedala

de accelerație pînă la podea. Traversă intersecția șoselei districtuale cu River Road în plină viteză, fără să țină cont de indicatorul de circulație care îi avertiza pe șoferi să oprească, pentru a se asigura. Cîteva clipe mai tîrziu, zări mașina poliției. Parcată pe dîmbul de pămînt de la marginea drumului, în spatele unei Honda de culoare gri. Mașina de patrulare avea ambele portiere din față deschise. În afară de cadavrul de pe carosabil, nu exista nici un alt semn care să-ți dea de bănuit că acolo avusese loc o confruntare.

Ezzy frîna, oprindu-se în spatele mașinii de patrulare. Apoi coborî, se lăsă pe vine, ascunzîndu-se după portieră, și își scoase pistolul. Se uită la cadavrul de pe carosabil. Era Jim. Nici propria lui mamă nu l-ar fi putut recunoaște, pentru că fața îi fusese aproape complet zdrobită. Îl identifică după cizme. Cizme scumpe, marca Lucchese pe care Jim le purta întotdeauna.

Aplecîndu-se, Ezzy fugi spre mașină. Se opri în spatele ei, se apropie de colțul drept al barei de protecție și se uită pe furiș la scaunul de pasageri. Portiera din dreapta era deschisă. Steve era pe jumătate căzut în afară.

Ezzy se grăbi să se ducă la el. Tînărul ajutor de șerif ținea încă în mînă aparatul de emisie-recepție. Sîngele îi curgea din genunchi. Se părea că glonțul i-l zdrobise complet. Tînărul era într-o stare de semiconștiență. Ezzy îl palmui ușor, pe ambii obraji.

— Steve, sînt Ezzy. Ne vin ajutoare. Sînt pe drum, fiule. Încotro a luat-o nemernicul?

Lui Ezzy nu i se mai întîmplase să întîlnească un infractor care să-și părăsească mașina și s-o ia la fugă pe jos, după ce, în prealabil, ucisese un polițist. Dacă automobilul criminalului ar fi fost defect, acesta ar fi luat mașina de patrulare pentru a fugi de la locul faptei. Ciudat, gîndi Ezzy, foarte ciudat.

Jones părea a fi în stare de șoc. Fața, albă ca varul, îi era acoperită de sudoare.

- L-a omorât pe Jim?
- Mi-e teamă că da, fiule.
- Ce monstru. Arăta ca... o stafie.

Inima lui Ezzy bătu mai tare.

- Era un tip mătăhălos, cu mișcări greoaie?

Jones dădu din cap, aprobându-l.

- Mi-am pierdut piciorul?

– Nu, îți vei reveni, îi spuse Ezzy pe un ton încrezător, deși nu era chiar atât de convins că genunchiul tânărului se va vindeca. Tipul era singur?

- Da. Pune mîna pe el, Ezzy.

Ezzy se simți ușurat. Sperase ca tânărul ajutor de șerif să-l îndemne să plece pe urmele infractorului.

- Ești singur că nu vrei să aștept pînă cînd...

– Nu. Pune mîna pe el. A luat-o... într-acolo, spuse Steve, arătîndu-i cu bărbia direcția la care se referea.

- Pe jos?

- Da. Sîngera. Cred că l-am nimerit.

Ezzy îl bătu pe umăr.

- Te-ai descurcat bine, fiule.

Ochii tânărului se umplură de lacrimi.

- L-am dezamăgit pe Jim.

- În situația asta, n-ai fi putut să-l ajuți în nici un fel.

După ce-l asigură încă o dată pe tânărul ofițer că va primi foarte curînd asistență medicală, Ezzy se întoarse în fugă la mașina lui. Din cauza artritei, simțea în genunchi niște înțepături groaznice, cauzate, parcă, de niște ace de gheață. Dar, cel puțin, el avea ambii genunchi.

Prin radio, anunță celelalte unități de patrulare care sînt coordonatele exacte ale locului în care se produsese incidentul.

- Ambulanța este pe drum, i se spuse.

- Va trebui să vină și procurorul. Fiți extrem de prudenți.

Suspecții trebuie să se afle încă în zonă. N-au mașină, dar sînt înarmați. Ar putea fi vorba de cei doi evadați: Myron Hutts și Carl Herbold.

– Ezzy, la aparat șeriful Foster, interveni o voce dură, de militar aflat în exercițiul funcțiunii. Te mai afli la locul faptei?

Ezzy nu răspunse nici măcar atunci cînd șeriful repetă întrebarea. Închise radioul și porni la drum, ocolind cu grijă trupul neînsuflețit al lui Jim Clark. Îi era teamă să meargă cu viteză, ca să nu scape vreun indiciu care putea să-l inducă în eroare în legătură cu traseul ales de infractori. Pe de altă parte, îi era teamă să meargă prea încet, deoarece exista riscul să-și piardă pe cei doi infractori.

Ezzy se uita cu atenție în stînga și în dreapta. Spera să-l poată zări pe Hutts înainte ca acesta să-și dea seama că este urmărit. Nici lui Hutts, nici lui Carl Herbold nu le-ar fi păsat dacă ar mai fi ucis un polițist.

Pentru Carl Herbold, cel puțin, n-ar fi fost nimic nou. Uciderea primului reprezentant al legii care reușise să-l bage după gratii ar fi însemnat o adevărată lovitură și nu numai pentru el, ci pentru întreaga *faună criminală* a statului. Datorită ei, Carl ar fi devenit un erou printre pușcăriași.

Ezzy rîse cu amărăciune. Dacă se lăsa ucis de Carl, Cora nu avea să-l ierte niciodată.

Ajunse în vîrfurile unei coline, de unde zări ferma Corbett. Lîngă casă, erau parcate o furgonetă și un Jaguar pe care îl recunoscuse imediat, ca fiind al lui Emory Lomax. Incidentul de pe drum îl făcuse să uite că din cauza lui Lomax plecase spre fermă.

Brusc, frînă atît de puternic încît mașina derapă și intra cu botul în șanțul de pe partea opusă a șoselei. Fusesse cît pe ce să nu observe dîra de sînge care ieșea dintre bătăliile înalte, întinzîndu-se pe tot carosabilul, pînă spre casa familiei Corbett.

Coborî din mașină. Cu piedica pistolului trasă, se ghemui lîngă unul dintre stîlpii de susținere ai arcului din fier forjat care te anunța că ai sosit la ferma de vite a lui Delray.

Cîteva clipe mai tîrziu, auzi un zgomot ce nu putea fi confundat: bubuitura unei arme de foc.

Următorul glonț nu-și va mai rata ținta dacă puștiul nu încetează cu țipetele astea infernale. Carl își descărcase arma în perete, la o distanță de numai câțiva milimetri de David.

Acela fu momentul în care Jack realizează care este adevărul. Adevărul unic, incontestabil, absolut. Sigura soluție era să-l ucidă pe acest om.

Metodele nonviolente nu puteau fi aplicate în cazul lui Carl.

Totuși, Jack încercă să-l determine pe Carl să gândească rațional.

– Are cinci ani. S-a speriat. Te-a văzut împușcând un om, cu doar câteva minute în urmă. Și, apoi prietenul tău nu este un om pe care îl poți vedea pe stradă, la tot pasul. În condițiile astea, la ce te-ai putea aștepta din partea unui copil?

– M-aș aștepta să tacă! țipă Carl.

– Țipînd, îl sperii și mai tare.

– Cine ți-a cerut părerea?

– De ce n-o lași pe mama lui să-l ducă la etaj și să-l bage în pat?

– Ai impresia că sînt tîmpit? Femeia asta nu pleacă de aci!
– Telefoanele sînt scoase din funcțiune. Curent electric n-avem. Ce poate să facă?

– Am zis, nu!

– Poate că ți-ar fi de folos o gură de tărie. În bucătărie...

– Toată lumea rămîne pe loc! Vreau să vă văd fiecare mișcare în parte.

Jack aruncă o privire scurtă spre colț.

– Poate că băiatul ar înceta să plîngă dacă ar avea cu ce să se joace. Are niște jucării în rucsacul ăla.

Enervat de insistențele lui Jack, Carl reflectă asupra acestei idei. În cele din urmă, arată spre colțul în care se aflau îngrămădite lucrurile celor trei captivi, spunîndu-i lui Myron:

– Dă-i rucsacul puștiului.

Myron se aplecă, luă rucsacul și i-l dădu lui Jack. David îl urmări cu un amestec de teamă, mirare și respect. Jack fu bucuros că atenția copilului era concentrată la partenerul lui Carl, și astfel gestul lui de a-i înmîna rucsacul Annei, nu lui David, păru ceva mai firesc.

Pentru o fracțiune de secundă, privirile Annei se ațintiră asupra lui. Apoi ea se uită la rucsac, desfăcu fermoarul și își băgă mîna în el.

– De acum, nu mai vreau să-l aud ciripind, spuse Carl, accentuîndu-și ultimele cuvinte prin ridicarea degetului arătător.

– Situația ta se ameliorează cît de cît dacă ne terorizezi? La ce-ți folosește atitudinea asta? Întrebă Jack.

– Nu știi absolut nimic despre situația mea. Apoi, după o clipă de gîndire: la ce situație te referi?

Anna scoase din rucsac un luptător, care purta doar o fișie de pînză înfășurată în jurul șalelor. Într-o mîna, luptătorul ținea un scut, în cealaltă avea o spadă, cu care își amenința adversarul. Anna balansă păpușa prin fața ochilor lui David. Băiețelul zîmbi și întinse mîna s-o ia.

Fiecare cuvînt îi provoca lui Jack dureri, deoarece trebuia să respire ceva mai adînc pentru a vorbi, dar el ştia că prin dialog putea determina amînarea unui deznodămînt tragic.

– Trăieşti într-un univers al forţelor răului, Carl. Dacă vrei, îţi pot spune ce-ţi trece prin minte.

Carl îi aruncă o privire duşmănoasă, dar păru dispus să-l asculte.

– Pe naiba. Nu ştii nimic despre mine.

– Ba ştiu că ţi-ar plăcea să-ţi ucizi partenerul.

Myron stătea sprijinit de perete, cu spatele încovoiat, ţinîndu-se de umărul rănit. Privirile inexpresive îi erau aţintite la David, care îl izbea pe luptătorul roman de podea, imaginîndu-şi, probabil, că acesta înaintează în salturi spre un duşman imaginar. Myron nu părea să audă nimic, darămite să înţeleagă ce ipoteză emisese Jack. Nu-i trezise interesul nici măcar trupul neînsufleţit al lui Lomax, peste care trecuse de două ori atunci cînd primise sarcina de a-i da lui Jack rucsacul lui David.

Jack spuse:

– Myron te-a dezamăgit. Ți-a stricat planul, te-a înfuriat. Dar nu-l poţi elimina. Chiar dacă este rănit, s-ar putea să-ţi fie util atunci cînd te vei duce după bani.

Privirile lui Carl se întoarseră spre Myron şi Jack îşi dădu seama că se află pe pista cea bună.

– Ar fi trebuit să te descotoroseşti de noi mai repede.

Carl ridică pistolul.

– Din tot ce-ai zis pînă acum, asta este singura afirmaţie logică.

– Dar este prea tîrziu să scapi de noi.

– Bine, isteţule, accept să joc după cum îmi cînţi. Ia zi, de ce este prea tîrziu?

– Pentru că, în cazul în care cel de-a doilea poliţist trăieşte...

– Nu trăieşte.

— Totuși, te gîndești că există posibilitatea să trăiască, nu-i așa, Carl? Probabilitatea de a fi încă în viață este destul de mare.

Jack tăcu, pentru a-l lăsa pe Carl să gîndească. Anna își mai băgă o dată mîna în rucsac și scoase o sferă elastică, pe care o rulă în joacă pe genunchiul lui David.

Jack continuă:

— Pînă acum, ofițerul trebuie să fi cerut ajutoare. Nu va trece mult pînă cînd te vei trezi încolțit de polițiști. Și atunci vei avea nevoie de ostatici. Fără ostatici, n-ai nici o șansă să ieși de aici. Morți, nu ți-am folosi la nimic. Sper că te-ai distrat suficient chinuindu-ne; distracția s-a terminat. Vei fi supus unei încercări serioase, Carl... Dar să presupunem că ofițerul a murit. Ce te-ai gîndit să faci? Să te urci în mașina lui Lomax, să te duci singur după bani și să-ți iei tălpășița cît mai repede posibil, lăsîndu-l pe sărmanul Myron să se descurce singur. Asta trebuie să fi fost prima variantă care ți-a trecut prin minte. Jack se încruntă. Dar ea are un inconvenient major. E prea riscantă. Ți-e teamă că, întorcîndu-te la mașină, vei intra direct în gura lupului. Urîtă situație pentru un om care dispune doar de un pistol...

— Urîtă? Cum urîtă cînd am de-a face doar cu niște polițai de țară, zise Carl batjocoritor. Îi pot învinge și cu o mînă legată la spate.

— Nu cred, Carl. Și bănuiesc că nici tu nu ești convins de ceea ce spui.

— Nu mai încerca să ghicești ce este în creierul meu, s-a înțeles?

— Dacă nu ți-ai fi făcut nici un fel de probleme, ai fi zbughit-o deja pe ușă afară. Trebuie să fie ceva care te reține aici.

— Dacă ești atît de inteligent, de ce stai pe podea, complet dezarmat, în timp ce eu sînt aici, în picioare, cu pistolul în mînă?

– Știi ce cred, Carl?

– Nu dau nici două parale pe ce crezi tu.

– Nu l-ai ucis pe David atunci când a plîns. Nu m-ai ucis nici pe mine, cu toate că te-am provocat cît am putut. Cred că ești conștient că nu mai ai mult timp la dispoziție. Viitorul te agită. Adică ce ți-a mai rămas din el. Sau poate că te temi de viața de apoi. Mă rog, oricare ar fi adevărul, cred că ești un mare laș.

Carl își luă avînt pentru a-l lovi cu piciorul, dar Jack era pregătit să facă față unui atac. În momentul în care îl prinse pe Carl de tocul pantofului, Anna înfipse cuțitul în coapsa acestuia. Țintise sus, în partea interioară a coapsei.

Carl țipă.

Jack se folosi de piciorul lui rănit ca de o pîrghie, pentru a-l trînti pe podea.

– Fugi, Anna! strigă în clipa în care îl văzu pe Carl căzînd pe spate.

Cu toate că nu-l auzi, Anna reacționează cu o viteză incredibilă. Luîndu-l pe David în brațe, ea sări peste trupul lui Lomax și fugi spre ușă. Jack ajunsese la ea înaintea lor. Le-o deschise și îi împinse afară.

– Myron! țipă Carl.

Înviorat brusc de țipătul disperat al prietenului său, Myron se năpusti asupra lui Jack. Jack ateriză pe podea cu fața în jos avînd senzația că se prăvălise peste el un sac cu ciment. Myron se întinsese, cît era de lung, peste el.

– Ia arma, Myron!

Încercînd înnebunit să oprească sîngele care îi țîșnea din artera femurală, Carl împinse pistolul, care alunecă pe parchetul din lemn de stejar. Cînd Myron se întinse pentru a ajunge la el, Jack se zbătu să iasă de sub trupul mătăhălos, făcu un salt spre colțul în care erau lucrurile lor, înhăță singura „armă” disponibilă și se rostogoli pe spate.

Myron îndreptă pistolul spre colțul încăperii.

Înainte ca el să poată ochi, Jack apăsă pe butonul blițului atașat la aparatul de fotografiat al Annei. Dacă nu-și ridica degetul de pe buton, blițul emitea o serie neîntreruptă de lumini orbitoare, asemănătoare cu frecvența de ieșire a gloanțelor din țeava unei mitraliere.

Nemaivăzînd nimic, Myron trase la întîmplare. Al doilea glonț, scăpat din pistol în clipa în care din reflex își dusesese mîna la ochi, nimeri candelabrul din hol. O puzderie de cioburi căzu peste ei.

Jack profită de situație și se ridică în picioare. Din moment ce pistolul se găsea la Myron, el era cel cu care trebuia să se lupte. Ca atare, lăsîndu-și capul în jos, se năpusti asupra lui, izbindu-l în stomac, cu creștetul. Albinosul își pierdu echilibrul. Înclinîndu-se spre spate, el se lovi cu ceafa de perete. Jack îl apucă de încheietura mîinii și i-o strînse puternic, scuturînd-o, într-o încercare disperată de a-l face să scape pistolul. Apoi, venindu-i ideea să profite că Myron era rănit la umăr, îi lovi mîna de perete, de mai multe ori.

Jack era pe cale să-și piardă puterile în clipa în care degetele lungi, gălbejite ale lui Myron se destinseră, lăsînd pistolul să cadă pe podea. După ce lovi arma cu vîrfurile cizmei, făcîndu-i vînt dincolo de pragul ușii rămase deschise, Jack îi dădu adversarului său un pumn în plină figură, cu toată forța de care mai dispunea. Apoi, cu latul palmei, îl izbi în gît. Myron căzu grămadă pe podea pierzîndu-și cunoștința.

Jack se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Carl tîrîndu-se pe pardoseală. Înainte ajutîndu-se de o singură mînă. Cu cealaltă își presa rana de la coapsă. Jack intenționase să fugă, dar, observînd unde voia să ajungă Carl, rămase pe loc.

Carl se îndreptă spre cușitul lui. Probabil că Anna, grăbindu-se să iasă din casă, îl scăpase. Cușitul se găsea la doar cîțiva centimetri de degetele lui Carl. Jack plonjă și ajunse la el cu o secundă înaintea lui Carl.

Cu cuțitul în mână, îl întoarse pe Carl cu fața în sus și îl țintui la podea, punându-și unul dintre genunchi pe pieptul lui și pe celălalt pe brațul drept. Vîrful albastrui al cuțitului găsi punctul moale, vulnerabil, din spatele maxilarului pușcăriașului.

Carl bîngui pe un ton plîngăreț:

– Nu, te rog. Te rog. Nu.

Jack se aplecă deasupra lui. Cîteva picături de sudoare, amestecate cu sînge, îi căzură de pe față pe obrazul lui Carl. Respira greu după încheștarea cu Myron, dar uitase de oboseală și de durerile pe care i le provoca coasta ruptă. Simțea că-și recăpătase optimismul și vitalitatea. Și mai simțea ceva: că era însetat de sînge.

Carl Herbold trebuia să plătească cu viața pentru toate crimele comise; atît pentru cele ale căror victime fuseseră niște oameni inocenți, cît și pentru cele ale căror victime fuseseră niște indivizi dubioși.

– Ai un chef nebun să omori.

Jack apăsă mai tare vîrful cuțitului în carnea moale de sub bărbia lui Carl. Pielea pușcăriașului fu străpunsă. Un firicel de sînge se scurse pe lîngă lamă. Carl își frecă de podea piciorul stîng – cel rănit. Cu voce dogită, el ceru încă o dată să fie cruțat.

Tentația de a-l ucide era irezistibilă, iar dorința de a-l vedea dîndu-și sufletul era imposibil de stăpînit. Omorul, în acest caz, era un act de dreptate. Încurajat de acest gînd, Jack se hotărî să înfigă lama zimțată a cuțitului în gîtul lui Carl.

– Te dau pe mîna diavolului, ticălosule.

Distanța dintre poarta din fier forjat și casă era de cel puțin șaptezeci de metri. Urmele de sînge marcau drumul pe care îl urmase rănitul. Ezzy înainta în fugă, oprindu-se în

spatele fiecărui pom, arbust sau tufă care îi putea oferi protecție. Mai avea de străbătut vreo optsprezece metri, când, ajungînd lîngă un arbore imens, de care era agățat un leagăn se hotărî să facă o pauză pentru a-și trage sufletul. Din casă, ajungeau pînă la el sunetele unor voci ridicate, dar, de la distanța aceea, nu putea distinge cuvintele.

Își verifică pistolul, pentru a se convinge că e încărcat, apoi ocoli cu grijă trunchiul copacului. În momentul în care ajunsese în fața lui, din casă se auzi un țipăt care îi îngheța sîngele în vene. O fracțiune de secundă mai târziu, cineva strigă:

– Fugi, Anna!

Imediat după aceea, o văzu pe Anna Corbett năpustindu-se afară din casă, cu copilul în brațe. Viața ei depindea de această fugă. Ezzy era convins de asta. Femeia traversă veranda, coborî treptele și o luă la goană prin curte. Ezzy îi ieși în cale pe la jumătatea distanței dintre casă și cele două vehicule parcate în fața ei. O opri cu forța pentru a o determina să se ascundă, împreună cu el, în spatele hodorogitei furgonete portocalii. Anna se zbătuse cu disperare pînă cînd îl recunoscuse.

– Gata, ai scăpat, ai scăpat.

Copilul plîngea. Anna îl strîngea în brațe și îl bătea ușor pe spate, în timp ce privirile îi erau ațintite spre casă. Ezzy se întrebă cine o mai fi înăuntru. Angajatul ei? Lomax? Hutts cu... cu cine altcineva? Cu frații Herbold? Oare frații se hotărîseră să revină acasă?

Deodată, auzi două focuri de armă. Cartușele fuseseră trase repede, unul după altul.

– Iisuse Hristoase! murmură Ezzy. Nu avea timp să pună întrebări. Luînd-o pe Anna de bărbie, îi întoarse fața spre el și îi ordonă: Stai aici! Apoi ieși pe furiș de după furgonetă, se

repezi spre casă și se ghemui lângă zidul ei, în partea laterală a scării verandei. În această poziție nu putea fi văzut din casă.

Ezzy se lipise de grătarul vertical, din lemn, care acoperea spațiul liber dintre pământ și podeaua verandei. Își zise că doar printr-un miracol reușise să ajungă pînă acolo fără să fie împușcat. Oamenii avea dreptate: îmbătrînise prea tare pentru a mai face față unor astfel de tîmpenii. Trase de mai multe ori aer în piept, se concentrează și încercă să-și domolească bătaile inimii.

Prin ușa deschisă a casei răzbăteau pînă la el niște sunete care îi spuneau că înăuntru are loc o încăierare: zgomote înfundate, provocate de lovirea unor trupuri de perete, gîfiieli cauzate de efort și gemete de durere. Ezzy se ridică doar atît cît era necesar pentru a se uita peste marginea verandei. Exact în momentul acela, auzi un zăngănit. Un pistol alunecase dincolo de pragul ușii și traversase veranda, oprindu-se la cîtiva zeci de centimetri de nasul lui.

Ezzy îl privi curios.

– Ce naiba se întîmplă?

N-ar fi putut ajunge pînă la el decît dacă se expunea. Ori nu prea avea chef să facă așa ceva. Poate că angajatul Annei s-ar fi bucurat să știe că are un ajutor, dar era mai bine ca asasinii să nu fie conștienți de prezența lui; asta îi asigura un ușor avantaj.

Se mai gîndea încă cum să procedeze, cînd omul al cărui nume și-l aminti instantaneu, cînd îl văzu, ieși din casă, poticnindu-se. Da, era Jack, așa îl chema. Îndoit aproape la nouăzeci de grade, el traversă veranda cu pași împleticiți. Coborî treptele mai mult datorită inerției, și reuși să ajungă în picioare la baza treptelor. Apoi o luă spre latura opusă a curții, bălăbănindu-se atît de tare încît aveai senzația că se poate prăbuși în orice clipă.

Slavă Domnului, slavă Domnului, gîndi Anna în momentul în care îl văzu pe Jack trecînd pragul casei. Sîngele îi şiroia din rana pe care i-o făcuse Carl Herbold cînd îl lovise în cap. Faţa îi era zgîriată, dar scăpase cu viaţă.

Anna îl rugă în gînd să nu se împiedice, să nu cadă. Neliniştită, îl urmări cum traversează veranda şi cum coboară treptele. Doar cîţiva metri, Jack, te rog, şi vei fi în deplină siguranţă, alături de noi.

Jack ajunsese în dreptul maşinii lui Lomax cînd în cadrul uşii îşi făcu apariţia Carl.

Criminalul stătea proptit cu o mîină de tocul uşii, sîngerînd puternic din cauza rănii provocată de cuţit. O paloare cadaverică îi acoperea faţa. Ochii căzuţi în fundul capului îi erau încercuiţi de umbre negre. Buzele i se decoloraseră complet. Viaţa se scurgea din el, picătură cu picătură.

Şi, totuşi, mai găsisese forţa de a înainta, de a se apleca şi de a lua pistolul care rămăsese în mijlocul verandei.

Anna sări în picioare şi se aplecă peste capota furgonetei, de parcă braţul ei, îndreptat spre Jack, ar fi fost singurul fir de legătură dintre el şi viaţă.

Jack îi zîmbi.

Avertizează-l, Anna, avertizează-l!

Ca și cum i-ar mai fi rostit numele de un milion de ori, ea își simți coardele vocale vibrând. Limba i se lipi de cerul gurii, în poziția corectă. Buzele se mișcă aproape inconștient, așa cum trebuia.

Dacă n-ar fi fost dorința aceasta disperată de a salva viața iubitului ei, ar fi rămas pe vecie mută.

– Jack!

Timpul se opri în loc. Mișcările încetară, scena se transformă într-un tablou. Anna îl văzu pe Jack privind-o surprins. Ochii lui se luminau. Ridurile din jurul lor se adânciră, buzele îi schițară un surâs. Minteia Annei îl fotografie cu mai multă acuratețe decât orice aparat de fotografiat. Aceasta avea să fie poza lui Jack pe care ea o va păstra în suflet toată viața.

Apoi ceasul reîncepu să funcționeze cu o viteză nebunească, de parcă ar fi vrut să recupereze timpul pierdut. Expresia veselă a feței lui Jack fu înlocuită de o grimasă cumplită. Glonțul ieșit din arma lui Carl îl nimerise în spate. Din reflex, Jack își ridică brațele. Palmele îi erau întoarse în față, de parcă s-ar fi predat. Întâi căzu în genunchi, apoi cu fruntea în țărână.

Anna țipă. Era pe punctul de a ocoli botul furgonetei, când îl zări pe Ezzy Hardge făcându-i semne disperate să se ascundă din nou după mașină. Fostul șerif stătea ghemuit lângă peretele verandei.

Carl luă din nou linia de ochire. De data aceasta, pistolul lui era îndreptat spre Anna.

Carl îl urmări pe ajutorul de fermier cum iese pe ușa casei. Îi era rușine că fusese laș și-l rugase să-i crute viața. În ce hal se umilise! Nu fusese deloc mai curajos decât Cecil.

Sîngera ca un porc înjunghiat. Dacă nu lua măsuri, cît mai repede posibil, nu scăpa de moarte. Avusese ocazia să-l

vadă pe un tip sîngerînd la fel de puternic, din cauza unui
șiș, care îi fusese înfipt în ficat. Stătuse deoparte, împreună
cu ceilalți, pariind cît de rapid va muri rănitul. Se uitaseră la
șuvoiul de sînge care umpluse canalul de scurgere al dușului,
pînă cînd colegul lor de închisoare își dăduse duhul. Nu voia
să moară în felul acesta. De fapt, nu voia să moară. Și, oricum,
chiar dacă murea, n-avea să plece pe lumea cealaltă fără
blestematul ăla de cow-boy.

Se tîrî pînă la ușă. Myron era scos din luptă. Saliva și își
căsca gura, chinuindu-se să tragă aer în piept. Îi venea să-l
omoare. Fusese un idiot. Îi dăduse peste cap tot planul. Dar
nu-și putea pierde timpul cu Myron. Acum conta fiecare
secundă. Îl voia pe ticălosul ăla tare de gură, care avea impresia
că-i făcuse o favoare neluîndu-i viața. Ar fi preferat să i se
taie gîtul decît să fie la mila lui. Carl Herbold nu avea nevoie
de mila nimănui.

Trecu tîrîș peste trupul neînsuflețit al nemernicului care
venise cu Jaguarul. Următoarea oprire trebuia s-o facă abia
în dreptul ușii deschise. Fiecare secundă i se părea lungă cît
un mileniu. De mai multe ori fu cît pe ce să-și piardă
cunoștința. Numai dorința de a ucide îl făceau să înainteze.

În cele din urmă, ajunse.

Adunîndu-și toate forțele, se ridică încet de pe podea,
sprijinindu-se de tocul ușii, săltîndu-și trupul, îndemnîndu-și
picioarele reci să-l țină. Cînd ajunse în poziție verticală, zări
pistolul. I se părea că este la un kilometru distanță, deși se
afla pe verandă, la numai cîtiva pași de ușă.

Știa că nu va avea nici timp, nici putere să-l reîncarce.
Oare cîte gloanțe consumase? Trei? Patru? Probabil că-i
rămăseseră cel puțin două. Poate chiar trei. Cu un efort suprem
de voință, traversă pragul. Adrenalina care îl stimula îi permise
să se aplece și să ia arma. Reuși să ridice brațul și să ochească
spatele celui pe care voia să-l ucidă.

La marginea cîmpului său vizual, se ivi deodată o femeie. Era cumnata lui, care sărise de după furgonetă.

— Jack! strigă ea.

Deci îl mințiseră! Așa cum îl mințiseră și pe Cecil. Femeia nu era surdomută. Să-l ia naiba pe idiotul ăla de Cecil. Înghițise nemestecată o poveste scornită, după care îi vînduse gogoși și fratelui său. Iar el, Carl, le cumpărase ca un tîmpit.

Jack. Țsta era numele pe care îl rostise femeia? Jack. Țsta era un nume potrivit pentru un pîrlit.

Zîbind de ultima sa glumă, Carl apăsă pe trăgaci.

Bărbatul pe care îl ochise căzu. Carl deplasă puțin arma spre dreapta, îndreptînd-o spre ticăloasa care-l trăsese pe sfoară.

Ezzy se ridică și Carl își transferă atenția de la Anna la el.

— Hei, Carl, îți mai aduci aminte de mine?

Carl rămase cu gura căscată. Era uluit. Nu-și dăduse seama că mai este cineva prin preajmă. Și, oricum, nu se așteptase în nici un caz la apariția unuia dintre cei mai mari dușmani ai săi.

— Aruncă arma, îi spuse Ezzy calm, sperînd că Herbold nu-l va asculta.

Și, într-adevăr, Carl Herbold nu aruncă arma, ci trase.

Simultan, Ezzy apăsă pe trăgaciul revolverului său cu calibrul de 9 mm, dar în aceeași fracțiune de secundă brațul îi fu propulsat înapoi și pierdu linia de ochire. Pistolul îi zbură din mînă în straturile de flori.

Glonțul se înfipse într-unul dintre stîlpii din lemn ai verandei și Carl nu păți nimic.

Jack se rostogoli pe o parte și se uită spre casă exact în clipa în care se auziră cele două detunături simultane, ale armelor lui Ezzy Hardge și Carl Herbold. Nu stătu pe gînduri

nici măcar o fracțiune de secundă. Nu ezită. Nu-i ceru socoteală nici lui Dumnezeu, nici diavolului pentru faptul că lăsaseră în seama lui o asemenea sarcină. Nu se gândi la consecințe. Acționă din instinct. Pur și simplu, fără să judece deloc, aruncă cuțitul.

Cuțitul își atinse ținta în momentul în care Carl apăsă pe trăgaci.

Ținta fusese pieptul lui Carl. Cuțitul se înfipse pînă în plăsele.

Timp de cîteva secunde, Ezzy nu-și dădu seama ce se întîmplă.

Judecînd după expresia mulțumită care se întipărise pe fața lui Carl, ar fi trebuit să fie mort. Nedumerit, se uită prostește la cuțit.

Coborîndu-și privirile, Carl văzu mînerul cioplit care îi ieșea din piept. Deschise gura pentru a țipa, dar din ea fîșni un șuvoi de sînge. Muri înainte de a se prăbuși pe podeaua verandei.

Avînd impresia că-și recăpătase echilibrul după ce timp de cîteva clipe se balansase periculos pe marginea propriului mormînt, Ezzy se uită spre curte. Anna Corbett stătea îngenuncheată lîngă Jack. Capul bărbatului era cuibărit în poala ei. Copilul, aflat alături de ea, plîngea. Jack își mișca picioarele. Deci trăia!

După ce-și recupără pistolul din stratul de petunii, Ezzy urcă treptele verandei. Ajuns în dreptul lui Carl, se opri pentru a-l privi. Vanitatea acestui om fusese întotdeauna exagerat de mare. Dacă ar fi știut cît de respingător va arăta în clipa în care își va da duhul, ar fi urît moartea. Expresia feței îi era realmente idioată.

Trecînd de el, Ezzy intră cu precauție în casă. Holul arăta și mirosea ca un abator. Lomax zăcea pe podea, ucis de glonțul care îi străpunsese pieptul.

Myron Hutts stătea lângă zid, în poziția în care stă fătul în burta mamei, și murmura ceva incoerent.

Ezzy se apropie de el cu teamă, dar, când îngenunche alături, constată că pușcăriașul nu-i opune nici cea mai slabă rezistență.

— Întinde mâinile, Myron.

Hutts se supuse docil. Ezzy îi puse cătușele, apoi își băgă pistolul în teacă.

— Carl este supărat pe mine?

— Carl a murit.

— Oh.

— Sîngerezi destul de rău, Myron.

— Mă doare.

— Crezi că te poți ridica în picioare?

— Da.

După ce-l ajută să se ridice, Ezzy îl conduse spre ușă. Myron nu reacționează când trece pe lângă cele două cadavre. În momentul în care trece pragul, abia tîrșîindu-și picioarele imense, întrebă:

— Îmi puteți da un baton PayDay?

— Sigur, Myron.

— Dar o înghețată Popsicle?

— După ce te duc la spital, voi vedea ce pot face pentru tine.

Aleea de acces a casei fu năpădită de ambulanțe și de mașini de patrulare, care se apropiaseră cu sirenele urlînd. Ezzy constată surprins că trecuseră doar cîteva minute din clipa în care sosise în fața porții. I se păruse că se află de un secol pe proprietatea Corbett.

Pe Myron îl dădu în grija unor polițiști, care îi citiră drepturile. Simultan cu cei doi ofițeri, trece la treabă și o echipă de cadre medicale, care îl luă imediat în primire pe infractor. În timp ce medicii îi oblojeau rana, Myron le vorbea despre batonul și înghețata care îi fuseseră promise.

O doctoriță, venită cu o altă ambulanță, îi ordonă lui Ezzy să se întindă pe podeaua verandei pînă la sosirea tîrgii.

– De ce naiba? o întrebă el arțăgos.

Tînăra îl privi derutată.

– Păi, domnule... ați fost împușcat.

Abia în clipa aceea Ezzy conștientiză pulsațiile dureroase din brațul său drept.

– Să fiu al naibii! De fapt, se bucura că fusese nimerit de Carl. Crezuse că scăpase arma din cauza slăbiciunii cauzate de vîrstă. Rîse ușurat. Tînăra doctoriță îl privi alarmată. Nu, domnișorico, nu delirez, îi spuse Ezzy. Pot să merg singur pînă la ambulanță, o asigură el.

– Hei, Ezzy! Șeriful Foster se apropie în fugă de el și îl conduse spre ambulanță. Te simți bine?

– Nu mă pot plînge.

– Ai făcut o treabă al dracului de bună, Ezzy. Al dracului de bună.

Neținînd cont de compliment, Ezzy întrebă:

– Cum se simte Steve Jones?

– Va avea nevoie de terapie intensivă după ce-i vor reface genunchiul, dar se va pune pe picioare.

– Este un ofițer bun. Păcat de Jim.

– Da.

– Dar el cum se simte? se interesă Ezzy, uitîndu-se cum este băgat în ambulanță bărbatul care îi salvase viața. Anna Corbett și fiul ei se urcară în mașină alături de rănit.

– Este într-o stare de semiconștiență. Ar putea avea leziuni interne. Este un caz de genul „așteaptă și vei vedea“.

Ezzy dădu din cap, posomorît. Vestea îl făcu să simtă că i se pune un nod în gît.

– Dacă n-ar fi existat el, aș fi fost mort.

– Imediat ce medicii îți vor pansa brațul, aș vrea să aflu ce s-a petrecut aici.

– În casă nu știu ce s-a petrecut, spuse Ezzy. Oricum, este o minune că au reușit să scape cu viață.

Pînă la ambulanță, mai aveau de parcurs o distanță foarte mică. Deși începuse să se simtă cam rău, Ezzy nu voia să se

umilească cerînd tocmai acum targa pe care, inițial, o refuzase. Probabil că pierduse mai mult sînge decît crezuse. Trebuia să se concentreze pentru a-și mișca picioarele normal.

Foster spuse:

– Pînă nu fac rost de un interpret, n-o pot supune pe doamna Corbett unui interogatoriu. L-am întrebat însă pe băiat ce s-a întîmplat. Mi-a zis că omul cel rău l-a împușcat pe domnul Lomax și l-a lovit pe Jack. De asemenea, mi-a spus ceva de genul că mama sa l-ar fi înjunghiat pe omul cel rău în picior.

– Anna l-a înjunghiat?

– Folosindu-se de cuțitul lui Jack.

– Cuțitul acela cu o reputație atît de proastă, bombăni Ezzy.

– Pardon?

– Nimic. Ezzy nu considera necesar să-i vorbească șerifului de incidentul dintre angajatul Annei și Emory Lomax. Rivalitatea dintre cei doi bărbați – dacă, într-adevăr, fusese vorba de așa ceva – era irelevantă acum.

– Șerif Foster! Un adjunct de-al șerifului se apropie de ei. Procurorul m-a rugat să vă dau chestia asta. A fost înțepenit în pieptul lui Carl Herbold, mai zdravăn decît un dop de plută în gîtul unei sticle. Era cuțitul lui Jack, plin de sînge, care îi fu înmînat, închis ermetic într-o pungă din plastic.

– Mulțumesc. Foster ridică punga, pentru a studia arma. Ce grôzăvie! Te sfredelește pe dinăuntru, nu glumă!

– Pot să-l văd și eu?

Șeriful îi dădu punga lui Ezzy. Cuțitul era, într-adevăr, neobișnuit, așa cum afirmase secretara lui Lomax. Cînd i-l descrisese, doamna Presley spusese că are mînerul din os, dar el credea că era din corn de cerb. Iar lama... Cînd secretara îi descrisese lama, o considerase țicnită. Femeia, însă, avusese dreptate. Lama aceea era albăstruie, irizată, și avea pe muchie un profil care semăna cu suprafața unduită a zăpăzii de pe un versant muntos bătut de vînturi turbate.

– Hmm. N-ar fi chiar genul de cuțit pe care l-ai folosi la vînătoare, nu?

– Nu știu dacă l-aș folosi sau nu la vînătoare, dar știu că nu mi-ar plăcea să-i văd vârful îndreptat spre mine, răspunse Foster.

– N-am mai văzut decît un sigur cuțit de genul acesta, spuse Ezzy, cu mulți ani în urmă. Tipul se numea John...

Pe neașteptate, Ezzy simți că își pierde suflul. Picioarele i se împleticiră. Probabil că, amețit fiind, fusese cît pe ce să cadă, pentru că Foster se repezi să-l susțină.

– Doamnă, cred că va leșina.

O doctoriță îl luă pe Ezzy pe după talie.

– Ar fi trebuit să se urce pe targă.

Ezzy se zbatu pentru a se elibera.

– Cum i se spune chestiei ăsteia? întrebă el enervat, plimbîndu-și degetul de-a lungul tăișului vălurit al cuțitului aflat în punga de plastic.

– Haide, Ezzy. Toată lumea se urcă în mașini, spuse tînărul șerif pe un ton categoric. Tonul l-ar fi iritat pe Ezzy în orice împrejurare, darămite acum, cînd era deja nervos. Cu toate că doctorița și Foster încercară să-l determine s-o ia spre ambulanță, el își înfipse cu încăpăținare călcîiele în pămînt, refuzînd să se miște din loc. Cei care confecționează cuțite folosesc un anumit termen pentru acest material, nu-i așa? Ce termen folosesc? În suflet i se înfîripase o speranță, la care nu voia să renunțe. Dar pentru asta, trebuia neapărat să i se confirme faptul că avea dreptate susținînd că materialul acela avea o denumire exactă.

– Ezzy...

– La naiba, răspunde-mi!

– Oh, este... oh... Pocnind din degete, Foster se strădui să-și amintească cuvîntul care îi scăpa. Silex. Silex, se numește. Indienii obișnuiau să-și confecționeze cuțitele din silex. Arătau exact ca ăsta...

50

Nu cred că aveți voie să vă ridicați din pat, domnule Hardge.

O tânără care se pregătea să devină soră medicală tocmai intrase în camera lui Ezzy și îl găsisese șezînd pe marginea patului.

– Sînt convins că n-am voie, dar de ridicat, tot o să mă ridic.

– O chem pe sora șefă.

– Vezi-ți de treaba ta, se burzului Ezzy la ea. Am o rană de glonț în braț. O nimica toată. Nu văd de ce n-aș putea merge.

– Dar ați fost operat. Sînteți conectat la echipamentul de perfuzii.

– Mă simt bine. Ezzy își sprijini tălpile de podea și se ridică în picioare. Vezi? Totu-i în regulă. Nu vreau decît să fac o plimbare pe culoar. Mă întorc înainte să-mi observe cineva lipsa. Tu fă-te că n-ai văzut nimic, da?

Suportul echipamentului de perfuzie era pe rotile. Cu pași tîrșiiți, Ezzy se îndreptă spre ușă, împingîndu-l cu o mîină înaintea lui. Gresia de pe jos era prea rece pentru picioarele

lui goale. Își strînse în jurul trupului, cu ajutorul mîinii libere, halatul de spital.

O dată ieșit din cameră, o luă la stînga. Făcu un pas și privi înapoi, spre tînăra elevă. Fata își frămînta mîinile, neștiind ce să facă. Pentru a o liniști, Ezzy își ridică victorios degetul mare al mîinii libere.

În după-amiaza precedentă, sosise la spital într-o stare de euforie totală, cauzată de substanțele pe care i le introduseseră, intravenos, atunci cînd se aflase în ambulanță. Cora obișnuia să spună că el nu e în stare să înghită nici măcar o jumătate de tabletă de aspirină fără să se comporte, brusc, ca un drogat. În orice caz, nu-și amintea decît vag ce se întîmplase în sala de urgențe. Îl priviseră, îl împinseseră, îl consultaseră, îi făcuseră o radiografie. În final, afirmaseră că glonțul trecuse prin brațul lui, fără să-i provoace mari neplăceri. Cu toate acestea, trebuiau să-l opereze pentru a-i scoate așchiile care se desprinseseră din os și a-i coase eventualele fibre musculare rupte. Ezzy își pierduse interesul, o dată cu cunoștința, după ce auzise de cusut.

Dimineața, se trezise cu brațul bandajat. Îl duruse tot trupul, mintea îi fusese încetoșată, dar tînjise să discute cu pacientul care se afla în camera de la capătul culoarului. Era atît de hotărît să meargă pînă la el, încît nu-l putea reține nici un fel de echipament de perfuzie și nici vreo soră medicală.

Străbătu culoarul fără să fie oprit de nimeni. Cînd ajunse în dreptul camerei pe care o căuta, împinse ușa și intră. Singurul sunet din încăpere era scîrțîitul provenit de la suportul metalic pe care îl împingea. Pacientul își întoarse capul în direcția din care venea zgomotul. Arăta de parcă se culcase, transpirat, după ce călărise ca un nebun. Deși ținea ochii închiși, Ezzy știa că nu doarme. Iar cînd, în cele din urmă, și-i deschise, Ezzy constată că nu părea surprins de prezența lui.

Pacientul spuse:

– Șerif Harge...

– Bună, Johnny.

Pe fața lui Jack Sawyer apăru un zîmbet trist.

– A trecut ceva timp de cînd nu mi s-a mai spus așa.

– Da, John Junior... De cînd ți-ai schimbat numele?

Jack își întoarse privirile spre tavan. Ezzy îi studie profilul. Asemănarea dintre el și un alt profil i se părea atît de șocantă încît se întreba cum de nu o observase. Evident, nu o observase pentru că nu se gîndise să caute nici o asemănare.

Sawyer privi în tavan timp de cîteva secunde. În cele din urmă, întoarse din nou capul spre Ezzy.

– Am renunțat la numele de Johnny din noaptea aia. Apoi, continuă după o scurtă pauză: Noaptea aia nu mi-a schimbat numai numele.

Cei doi bărbați se uitară lung unul la altul, copleșiți de adevărul conținut în afirmația lui Jack.

Anna Corbett fu cea care îi scoase din starea de reverie, intrînd în încăpere cu o ceașcă cu cafea. Spre deosebire de Jack, ea păru uimită de prezența lui Ezzy.

Zîbindu-i, Anna puse ceașca pe suportul care se găsea deasupra patului, scrise ceva pe un carnețel și îl întinse spre Ezzy.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, spuse el, după ce-i citi mesajul. Important este că ați scăpat cu bine amîndoi – și tu, și băiatul. Mă bucur, sincer. Apropo, ce face fiul tău în dimineața asta?

– Stă cu Marjorie Baker, îi spuse Jack. S-a oferit să-l ducă la un psiholog. Probabil că David va avea nevoie de cîteva ședințe ca să-și revină.

– Încet, încet, va uita. Capacitatea de vindecare a copiilor este uluitoare.

Anna mai scrise ceva pe carnețel. Mesajul îi era destinat tot lui Ezzy.

– David este îngrijorat din cauza lui Jack. S-a supărat pe mine pentru că nu l-am lăsat să vină la spital.

Ezzy se uită la Jack.

– Te place, ai?

– Și eu îl plac. Este un puști nemaipomenit. Regret că a fost acasă ieri, că a văzut toată mizeria aia, că a auzit porcăriile care au ieșit din gura lui Carl. Anna ar trebui să stea cu el, nu să se învîrtă de pomană în jurul meu. Jack o privi. Dar refuză să plece, adăugă el.

Privirea schimbată de cei doi era atît de afectuoasă, atît de pofticioasă, încît Ezzy simți că se înroșește. Jack o luă de gît, o trase spre el și o sărută fără grabă pe buze, ținîndu-și ochii închiși. Cînd îi deschise, Ezzy observă cîteva lacrimi.

– Bănuiesc că anestezia este de vină, spuse Jack cu o voce aspră, ușor jenată. Sora m-a avertizat că, din cauza ei, unii oameni devin prea emotivi. De fiecare dată cînd mă gîndesc ce s-ar fi putut întîmpla ieri...

Anna îl întrerupse, aplecîndu-se pentru a-i da un sărut delicat, apoi trase un scaun și îl apăsă pe Ezzy pe umăr, dîndu-i de înțelese că îl invită să se așeze. Ezzy acceptă invitația recunoscător; plimbarea îl amețise mai mult decît crezuse. Anna îi puse o pătură pe umeri.

– Mulțumesc.

Imediat după ce luă loc, ea arătă spre brațul lui, privindu-l întrebătoare.

– Merge. S-ar putea să-mi facă unele mici probleme, dar în afară de asta... Lăsînd fraza neterminată, Ezzy ridică din umeri.

Anna se așeză pe marginea patului și îl luă pe Jack de mînă.

Ezzy spuse:

– Nu te-am întrebât cum te simți. Ce-ți face rana?

– Mă doare foarte tare, dar medicul mi-a zis că am fost al naibii de norocos. Glonțul n-a nimerit nici șira spinării, nici

organele vitale. Dacă mă lovea cu câțiva milimetri mai la stînga sau mai la dreapta, fie paralizam, fie murcăm.

– Oh, înseamnă că este bine.

Acest schimb de cuvinte fu urmat de o pauză stînjeitoare. Anna, simțind că ceva este în neregulă, își plimbă privirile de la unul la celălalt. Apoi îi scrisese lui Jack un bilețel.

– Nu, nu trebuie să pleci, spuse el. De fapt, chiar ar fi bine să auzi conversația noastră. După aceea, dacă vei dori să pleci, te voi înțelege.

Ea mai scrisese ceva pe carnețel. Între sprîncene îi apăruse o cută verticală. Era îngrijorată.

După ce-i citi mesajul, Jack spuse:

– Nu, chestia asta nu are nici o legătură cu otrăvirea vitelor. Este o problemă mult mai serioasă.

– M-ați zăpăcit. Ce vite otrăvite?

– N-are importanță, îi spuse Jack lui Ezzy.

Dialogul pe care îl purtase cu Jack nu făcuse decît să sporească deruta și îngrijorarea Annei. Jack Sawyer îi mîngîie mîna.

– Nu te frămînta, Anna. Totul va fi bine. Apoi Jack întoarse capul spre Ezzy și îi susținu privirile. Ezită o clipă, înainte de a vorbi: În ziua în care te-am văzut intrînd la „Dairy Queen“, ca să vorbești cu Delray, era să fac pe mine de frică.

– Nu te-am recunoscut, Johnny. Ai crescut, ai devenit bărbat. Dar n-ar fi contat chiar dacă mi-aș fi dat seama cine ești. În creierul meu s-au făcut conexiunile de rigoare abia ieri.

– Din cîte știu, acum douăzeci și doi de ani, ai obținut un mandat de arestare pentru mine.

– Ba nu.

Jack se uită la Anna și, ridicîndu-și mîna, îi atinse obrazul.

– Mi-am asumat un risc enorm venind în Blewer, dar... dar am fost nevoit să mi-l asum. Atita timp cît Carl a stat în închisoare, am avut conștiința împăcată. A meritat

condamnarea pentru uciderea polițistului care a vrut să-l împiedice să jefuiască acel magazin alimentar. Imediat ce am auzit că a evadat, am știut că trebuie să vin aici, pentru a interveni în cazul în care va vrea să-l ucidă pe Delray.

Anna făcu un semn rapid.

– De ce? spuse Jack. Pentru că din cauza mea l-a amenințat. Delray îl învinovăța pe nedrept pe Carl. A crezut că fiii lui vitregi au o oarecare legătură cu moartea unei fete al cărei nume a fost Patsy McCorkle. Ori ei nu aveau nici o legătură cu moartea ei. Iar eu știam asta.

Buzele Annei se întredeschiseră, exprimând uimirea care pusese stăpânire pe ea. Apoi privirile ei se îndreptară pentru o fracțiune de secundă spre Ezzy. Bătrînul șerif își privea mâinile pe care și le ținea în poală. Cercul metalic care părea să-i împresoare pieptul de un sfert de secol începuse să-și slăbească strînsoarea.

– Vezi tu, Anna, spuse Jack, mama m-a crescut, practic, singură. Tata își făcea apariția doar ocazional, și ne crea probleme ori de câte ori venea. El se îmbăta, ea se tînguia. I se întîmpla deseori să-l prindă cu femeile altora. Atunci, se băteau. Mama plîngea. Tatei îi plăcea să-și etaleze cuceririle în fața ei. Izbucneau scandaluri groaznice.

Urmă o pauză de cîteva clipe. Ezzy observă cîtă suferință îi provocau lui amintirile nefericitei lui copilării.

– Nu te voi plictisi cu detalii, continuă Jack. În concluzie, tatăl meu a fost un om de nimic, un soț mizerabil, un părinte și mai mizerabil. Dar nu trebuie să-ți fie milă de mama. Ea s-a împăcat cu situația. Ea și l-a ales, ea l-a suportat. Și-a iubit chinurile mai mult decît l-a iubit pe el sau pe mine. După moartea ei, am fost trimis la un centru de repartizare a orfanilor. Tata m-a lăsat să fiu mutat de la o familie la alta, pînă cînd, într-o bună zi, s-a hotărît să mă ia. Nu pentru că ar fi avut remușcări, sau pentru că i-ar fi păsat ce se întîmplă cu

mine. Nuuu, nici vorbă de așa ceva. A avut nevoie de un tovarăș de cameră, de un băiat bun la toate. Se angajase ca muncitor petrolist. Așa a ajuns aici, la o sondă, din Blewer, unde a scos bani frumoși. Ne-am descurcat. Mai mult decât atât, viața începuse să fie amuzantă. Alături de mama, am aflat doar ce înscamnă truda. Alături de tata, am avut senzația că o duc din petrecere în petrecere. Majoritatea oamenilor credeau că sînt fratele tatei. Tata părea prea tînăr pentru un copil atât de mare. Cuvîntul disciplină nu intra în vocabularul lui. Mă lăsa să fac tot ce doream, iar mie mi-a plăcut la nebunie libertatea după metodele dure de corecție folosite de cele două familii adoptive pe la care am trecut. Tata nu m-a obligat niciodată să merg la școală. O sigură dată am fost vizitați de o reprezentantă a școlii, care venise să vadă de ce chiulesc, dar tata a reușit s-o farmece și vizita s-a încheiat în pat, în aceeași după-amiază.

De multe ori, scara mă lua cu el la un bar. La cea de-a cincisprezecea aniversare a zilei mele de naștere, mi-a oferit-o în dar, pentru o noapte, pe una dintre prietenele lui. După aceea, am început să ne împărțim femeile așa cum ai împărți o bucată de ciocolată. La șaisprezece ani, am renunțat definitiv la școală și m-am angajat la sonda la care lucra tata.

– Cam în acea perioadă v-am cunoscut, spuse Ezzy, întrerupîndu-l.

Jack îl aprobă printr-o înclinare a capului.

– Tata nu și-a modificat comportamentul. Continua să bea, să provoace scandaluri. S-a întîmplat de mai multe ori să ajungă acasă adus de tine, Ezzy. Ții minte?

Ezzy dădu din cap.

– Într-o seară s-a bătut în bar, pentru o femeie. M-ai chemat să vin pînă acolo. Dacă nu-l ici, mi-ai spus, îl bag la zdup.

– Responsabilitățile pe care le-ai avut au fost cam mari pentru un băiat de vîrsta ta.

– După cum spuneam, mi s-a părut că duc o viață amuzantă. Apoi lucrurile s-au schimbat. N-aș putea spune de ce, dar m-am trezit la realitate. Presupun că mintea mi-a venit la cap treptat. Încet, încet, stilul nostru de viață și-a pierdut farmecul, a devenind de-a dreptul neplăcut. Pe măsură ce înainta în vîrstă, tata alerga după femei din ce în ce mai tinere. Tehnicile lui de seducție nu mi se mai păreau inteligente și îndrăznețe, ci revoltătoare. Într-o seară, am adus acasă o fată. Tata a devenit brutal și ea s-a speriat. Eu i-am spus că nu vreau să fiu părtaș la perversiunile lui. El m-a înjurat, mi-a zis că sînt un impotent, un fricos, că îl pun în situații jenante. În timp ce zbiera, bătînd cîmpii, fata și-a adunat hainele și a fugit. Cred că, după ce i s-a limpezit mintea, tata nu și-a mai amintit ce a vrut să-i facă.

Jack tăcu și rămase cu privirile ațintite înainte. Ezzy bănuia că-i era rușine să se uite la el, sau la Anna.

– În seara morții lui Patsy McCorkle, ne-am întîlnit cu ea la „Wagon Wheel“. Fata se învîrtea într-un cerc de bărbați neciopliți, beți, printre care se aflau și frații Herbold. Frații Herbold. Aceștia frecventau aceleași taverna ca și noi, dar ne feream de ei, pentru că totdeauna provocau scandal. Trecuseră și pe la școala de corecție, și prin închisoare. Pe deasupra, îmi devenise clar că nu se vor limita la infracțiunile minore pe care le săvîrșiseră pînă atunci și se vor preta la lovituri mult mai mari. În ceea ce o privește pe Patsy, nu pot spune că era frumoasă. Din contră. Dar genul ei era pe gustul tatălui meu. Deși el era mult mai bătrîn, Patsy a fost flatată de atenția pe care i-a acordat-o. Prima dată au făcut sex pe bancheta mașinii noastre, în parcajul barului „Wagon Wheel“. Ulterior, tata mi-a descris în amănunțime acea experiență amoroasă, spunîndu-mi că n-ar trebui să ratez așa ceva din cauza aspectului fetei, că, închizînd ochii, voi constata că nu contează cum arată. Acum îmi dau seama că tata aprecia femeile al căror echilibru emoțional era instabil, ca cel al

mamei sau al lui Patsy, de exemplu, deoarece îl făceau să se simtă superior.

– Ce s-a întâmplat în seara aia, Johnny?

– Tata uitase să-și plătească datoriile, și cu câteva zile în urmă i-a fost confiscată mașina. Chestia asta l-a enervat și l-a deprimat. Totuși a vrut să iasă din casă, ca să se distreze, să uite de problemele pe care le avea. Când am ajuns la bar, am constatat că era deja supraaglomerat. Tata s-a înfuriat când a văzut-o pe Patsy în compania fraților Herbold. A încercat s-o curteze, însă, în seara aceea, ea nu părea să aibă ochi decît pentru frații Herbold. Tata a băut pînă cînd și-a terminat toți banii din buzunar. Când a rămas lefter, i-a oferit unui tip cuțitul său, cu condiția să i-l plătească pe loc. Toată lumea îi cunoștea cuțitul, pentru că era cu totul ieșit din comun. Tatei îi plăcea să se fâlească cu el, spunîndu-le tuturor că fusese moștenit de familia Sawyer, din generație în generație. Habar n-am dacă era adevărat sau nu. Nu m-aș mira să aflu că l-a furat, însă îmi amintesc că-l avea de cînd eram mic. În orice caz, tipul căruia i-l oferise n-a fost interesat să-l cumpere. Tata a considerat că refuzul lui este o insultă la adresa familiei noastre. Au început să țipe unul la altul. Barmanul... cred că el era și proprietarul aceluia local...

– Da. Parker Gee, spuse Ezzy.

– Corect, Gee. Gee m-a rugat să-l duc pe tata afară înainte de a se ajunge a bătaie. Am reușit să-l scot. Tocmai mă străduiam să-l calmez cînd am văzut-o pe Patsy ieșind cu frații Herbold. Patsy se clătina, dar nu era suficient de beată pentru a nu-și da seama că frații Herbold voiau să se descotorosească de ea. Fata sperase să plece împreună cu ei, pentru a continua petrecerea în altă parte. Cei doi frați i-au spus că au de rezolvat o problemă și că n-o pot lua cu ei.

– Deci, alibiul lor stă în picioare?

– Da, Ezzy. Frații Herbold au plecat de la „Wagon Wheel“ fără Patsy.

– Și ea ce-a făcut? S-a oferit să vă ducă pînă acasă cu mașina ei?

– Ceva de genul ăsta. Detaliile legate de acel episod nu mi s-au întipărit clar în minte, în orice caz am plecat cu ea. Din cîte știu, nimeni nu ne-a văzut urcîndu-ne în mașina ei.

– Toți martorii pe care i-am interogat au susținut că Patsy a plecat împreună cu frații Herbold. Inclusiv tu.

– Da, recunosc Jack, oftînd. Te-am mințit, Ezzy. Patsy a ieșit din bar împreună cu frații Herbold, însă a plecat cu tata și cu mine.

Ezzy ținea minte discuția pe care o purtase cu Johnny Sawyer la cîteva zile după incident. Băiatul îi repetase povestea spusă de toți ceilalți clienți ai localului. Nu avusese nici un motiv să nu-i dea crezare.

– Continuă. Ce s-a întîmplat după ce ați plecat de acolo?

Pasajul următor al poveștii corespundea perfect cu presupunerile pe care le făcuse Ezzy în dimineața în care văzuse trupul neînsuflețit al fetei. Patsy și cei doi bărbați se duseseră pe malul rîului, pentru o partidă de sex.

Anna nu-și trădă sentimentele nici măcar atunci cînd Sawyer recunoscuse, cu un aer vinovat, că participase la acea „partidă“.

– M-am dat și eu la Patsy; eram cam amețit și nu voiam să-l enervez din nou pe tata, refuzînd să profit de ocazia care mi se oferea. Apoi m-am așezat pe iarbă și i-am privit cum își fac de cap. Au făcut-o de două ori. Eu stăteam și beam, amețindu-mă din ce în ce mai mult. Nu m-am alarmat cînd am văzut-o pe Patsy ridicîndu-se în genunchi, pentru ca tata s-o ia pe la spate. Bătrînul m-a asigurat că lui Patsy îi plăcea la nebunie poziția aceea.

Ezzy roși. Se jena că o pune pe Anna într-o situație atît de stîngenitoare. Spre lauda ei, ea continua să le urmărească discuția cu stoicism, complet stăpînă pe sine. Dar Ezzy văzu lacrimile care îi licăreau în ochi.

Jack rămase o clipă cu privirile pierdute în gol.

– Tata și Patsy erau... foarte preocupați de ceea ce făceau. El a luat-o de păr și i-a întors capul. În clipa aceea, uite așa, spuse Jack pocnind din degete, gîtul ei a trosnit. Ca o rămurică. Am auzit sunetul. Nu cred că tata l-a auzit, pentru că nu s-a oprit pînă cînd... ei, înțelegi tu cînd s-a oprit. După o altă pauză scurtă, Sawyer clipi și-l privi pe Ezzy. Îți jur că tata nu a avut intenția s-o omoare.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus pînă acum toate chestiile astea? întrebă Ezzy furios. La naiba, Johnny, tu nu-ți dai seama cît m-am chinuit...

– Sînt mult mai conștient decît tine de prețul care a trebuit plătit pentru această faptă, îl întrerupse Jack, ridicînd vocea.

Pentru a-și stăpîni nervii, Ezzy inspiră adînc, de mai multe ori la rînd.

– Trebuia să-mi spui că ați plecat cu Patsy în acea seară încă din ziua în care am venit la voi acasă, ca să vă interoghez. De ce naiba m-ai mințit? De ce n-ai clarificat problema de atunci? Din cîte îmi aduc aminte, ai vorbit și în numele tatălui tău. Mi-ai zis că el lipsește pentru că lucrează în afara orașului. Dumnezeu să mă ierte, dar te-am crezut. Niciodată nu ți-am verificat afirmațiile. Nu aveam nici un motiv să nu te cred. John Sawyer era un derbedeu, un bețiv, un afemeiat, însă nu un *asașin*. Dacă a fost vorba de un simplu accident, tatăl tău ar fi fost învinovățit de omor prin imprudență. Asta înseamnă că ar fi beneficiat și de o eliberare condiționată. Nici un juriu din districtul Blewer nu ar fi simpatizat o ușuratică bine cunoscută, care a făcut sex anal cu un bărbat mult mai vîrstnic, sub ochii puștiului lui, minor. De ce a evitat tatăl tău să-și recunoască fapta? De ce n-a explicat ce s-a întîmplat?

– Pentru că n-a putut.

– Prostii. Ai spus că a omorît-o din greșeală.

– Așa-i. Dar eu nu l-am omorît din greșeală.

Aнна respira sacadat, dar rămase nemișcată, cu privirile ațintite la Jack. Nici măcar nu clipea. Uimirea ce se citea în ochii ei era la fel de mare ca cea din ochii lui Ezzy.

Jack Sawyer se schimbase la față rememorînd episodul petrecut cu ani în urmă.

– Ezzy, i-am spus tatei exact ceea ce mi-ai spus tu acum. Patsy era majoră. N-o violase, venise cu noi de bunăvoie. Participase la actul sexual. Fusesse un *accident*. L-am implorat să ia o hotărîre rațională, dar n-a vrut să mă asculte. Nici n-a vrut să discute despre acest subiect. Zicea că n-are de gînd să se lase tîrît într-un proces, din cauza unei curviștine. Mă rog, a făcut tot felul de afirmații de genul ăsta, care au declanșat o ceartă, apoi o bătaie. După cîțiva pumni, dați și încasați, l-am împins în rîu în speranța că, răcorindu-l, îl voi calma, îl voi trezi din beție, îi voi băga mințile în cap. M-a tras după el și m-a împins la fund. M-am zbatut cît am putut. N-a vrut să-mi dea drumul. M-a ținut dedesubt. Pe propriul lui fiu... Atunci, mi-am zis: *Tata are de gînd să mă omoare. Dacă nu fac ceva ca să-l opresc, mă voi îneca*. Simțeam că îmi explodează

plămîinii, dar el nu-mi dădea drumul. Mă agăţam de ce puteam. La un moment dat, am dat de tocul cuţitului. Cîteva secunde mai tîrziu, aveam cuţitul în mînă. I l-am înfipt într-un braţ. Mi-a dat drumul. Am ieşit la suprafaţă. Din păcate, gestul meu n-a făcut decît să-l înfurie şi mai mult. A început să mă înjure pe mine şi pe mama. A spus absolut tot ce i-a trecut prin cap. A afirmat că nu şi-a dorit niciodată să aibă o asemenea nevastă şi un asemenea fiu. A susţinut că i-am distrus viaţa, că i s-a făcut scîrbă să fie legat de un mucos ca mine. Apoi m-a atacat din nou. M-a prins de gît cu ambele mîini şi m-a împins sub apă. Şi atunci, l-am omorît.

Urmă o tăcere lungă. Păreau nişte străini urcaţi în acelaşi lift, care evitau să se privească şi să-şi vorbească. Orice afirmaţie făcută acum ar fi părut banală. Dar tăcerea era mai jenantă decît orice altceva.

În cele din urmă, Jack îşi dresе glasul şi vorbi din nou.

– Mi-a fost frică să arunc cuţitul în rîu, pentru că putea fi găsit şi nu voiam ca autorităţile să deţină o asemenea probă împotriva mea. Ca atare, l-am păstrat. Ulterior, am început să-l consider un fel de talisman. Îmi amintea în permanenţă de ceea ce eram capabil să fac şi mă înspăimînta. De nenumărate ori am vrut să-l arunc. Dar n-am făcut-o. Mi se părea că mă protejează de mine însumi, de tentaţia de a-l folosi din nou. Nu l-aş fi utilizat nici măcar ieri, împotriva lui Herbold. M-am gîndit la el abia cînd n-am mai avut altă alternativă.

– Nici în seara aceea n-ai avut altă alternativă, Johnny, spuse Ezzy, încet. Te-ai apărât.

– Oare? întrebă Sawyer, rîzînd amar. Îmi place să cred că n-am făcut altceva decît să mă apăr, dar nu sînt sigur. Eram mai tînăr şi mai puternic decît el. Poate că, pînă la urmă, aş fi reuşit să-l imobilizez, să-i vorbesc, să-l fac să-şi dea seama că greşeşte. Sau poate că aş fi putut fugi. Chiar nu aveam altă

soluție? Sincer, nu știu. Nu trece o zi fără să mă întreb dacă a fost neapărat necesar să-lucid. Singura mea certitudine este că în momentul acela, în care am înfipt cuțitul în el, voiam să-l văd murind.

– Orice om care se luptă pentru viața sa dorește să-și vadă dușmanul murind.

Jack se uită la Ezzy. Apoi, își coborî privirile, rămânând complet imobil.

– Ce-ai făcut cu el?

– L-am dus în aval. Am înotat ore întregi, trăgându-l după mine. Puțin înainte de a se crăpa de ziuă, l-am adus la mal și i-am făcut o groapă, în pădure. Cu unghiile i-am făcut-o. L-am acoperit cu niște bolovani. Trebuie să fie tot acolo. Drumul de întoarcere spre casă mi-a luat toată ziua. Apoi am dormit aproape douăzeci și patru de ore. Tocmai îmi făceam bagajele, să plec, când ai apărut la ușa noastră, pentru a ne întreba despre la McCorkle. Eram atât de înspăimântat încât mă mir că n-ai observat.

– Pe vremea aceea, erai mic, Johnny.

– Ba eram suficient de mare. Suficient de mare pentru a-mi da seama că trebuia să dispar din Blewer înainte ca lipsa tatălui meu să fie observată. Am achitat toate datoriile pe care le aveam în oraș, am reziliat contractul de închiriere a locuinței, spunându-i proprietarului că ne mutăm într-o localitate a cărei denumire nu mi-a fost încă dezvăluită de tata, și am pornit spre gară, sperînd că mă voi putea urca într-un marfar de noapte. Drumul meu s-a încheiat, cu adevărat, abia acum. Întotdeauna m-am uitat peste umăr. Niciodată nu mi-am permis să rămîn prea mult timp în același loc. Niciodată nu m-am atașat de nimeni, n-am avut legături de care să nu pot scăpa imediat. Jack se uită la Anna, apoi își întoarse privirile, de parcă i-ar fi fost groază să vadă ce efect avusese povestirea lui asupra ei. Când am auzit de evadarea lui Carl, am știut că a venit momentul plății datoriilor. Mi-am

riscat libertatea întorcându-mă aici, dar... Oricum, nu pot spune că am fost complet liber.

Ezzy contemplă multă vreme modelul linoleumului. În cele din urmă, se ridică de pe scaun, strîmbîndu-se de durere.

– Ei bine, ai reușit să-i vii de hac lui Carl Herbold, devenind, astfel, un erou. În privința celui alt... nu mai sînt șerif. Fapta nici măcar n-a fost reclamată. Nu există nici un dosar. Nici nu-ți poți da seama ce-ai făcut pentru mine, Johnny. Scuză-mă... Jack. În sfîrșit știi ce s-a întîmplat. Evenimentele astea s-au petrecut cu multă vreme în urmă. Acum nu mai contează.

– Pentru mine contează, spuse Jack, surprinzîndu-l. Noaptea aceea mi-a schimbat viața, dar *nu* pentru totdeauna. Mi-o va schimba pentru totdeauna doar dacă îi voi permite, ori eu n-am de gînd să-i permit. Dacă aș fi spus adevărul, nici tu, nici Delray nu i-ați fi considerat pe frații Herbold responsabili de moartea acelei fete. Dacă aș fi spus adevărul, poate că relațiile dintre Delray și fiii lui vitregi ar fi fost altele.

– Carl și Cecil au fost niște băieți răi, Jack. Relațiile dintre ei și tatăl lor ar fi fost aceleași.

– Oricum, Delray n-ar mai fi trăit cu teama permanentă că fiul lui îl va omorî, așa cum îl amenințase. Iar Anna și David nu și-ar mai fi văzut ieri viețile puse în pericol. Jack clătină capul cu încăpăținare. Nu, Ezzy, prin ceea ce am făcut și ceea ce n-am făcut, dar ar fi trebuit să fac, am produs multe suferințe. O mulțime de oameni au fost afectați. Inclusiv tu. Pe de altă parte, oricum ai încerca să numești fapta pe care am săvîrșit-o în acea seară, ea rămîne o crimă. Vreau să scap o dată pentru totdeauna de vinovăția care mă apasă. Mărturisirea aceasta nu mă va ajuta să scap de povară. Vreau ca fapta mea să fie judecată așa cum se cuvine. Fă-mi un dosar care să urmeze toate căile juridice obișnuite. Nu mă interesează consecințele. Arestare. Închisoare. Marele Juriu. Proces. Accept orice. Vreau să se termine odată.

– Cum adică nu știți unde este? Obișnuiți să vă pierdeți răbdării? Cine este responsabil aici? Vreau să-l găsiți imediat pe soțul meu!

Cora făcea scandal în camera de serviciu a infirmierelor, care se găsea, ca și încăperea în care se afla Jack, la capătul culoarului. Tânăra soră medicală, care era la curent cu mica escapadă a lui Ezzy, stătea cu capul băgat într-un dosar, prefăcându-se că este foarte ocupată.

– Cora?

Vocea soțului ei o determină pe Cora să se întoarcă brusc. În ciuda prediciei înflăcărate pe care le-o ținea angajatelor spitalului, ea părea gata să cedeze psihic și fizic. Când dădu cu ochii de Ezzy, bărbia începu să-i tremure. Strânse buzele, încercînd să-și stăpînească tremurul, dar lacrimile care îi licăreau în ochi arătau că era gata să izbucnească în plîns.

Ezzy împinse înainte suportul scîrțîitor al echipamentului de perfuzie, dorindu-și să se fi simțit ceva mai în vigoare. Nu voia să arate ca o relicvă, ci ca un bărbat. Avînd în vedere că nu se mai întîlnise cu soția sa de cînd aceasta îl părăsise, ar fi preferat să fie ras și îmbrăcat la trei acc. Dar, din păcate, arăta cu totul altfel. Gambele i se asemănau cu niște scobitori, pline de păr. Labele îi erau palide și venoase, iar halatul prin care i se vedea și fundul, nu-i asigura o ținută prea demnă.

Cora, însă, părea fericită că îl vede. Ea îi veni grăbită în întîmpinare, dar se opri la un pas de el.

– M-au sunat aseară și mi-au spus ce s-a întîmplat.

Acestea fură singurele cuvinte pe care reuși să le rostească. Apoi buza inferioară începu din nou să-i tremure.

– Te întorci? întrebă Ezzy.

– Dacă mă vrei...

– Întotdeauna te-am vrut.

Ezzy își desfăcu brațele și i se lipi de piept. Cora putea să afle de povestea fraților Herbold din presă și de la televizor.

Pe de altă parte, Ezzy avea suficient de mult timp la dispoziție pentru a-i vorbi despre aventurile lui Jack Sawyer și a-i da îmbucurătoarea veste că viața lor se va schimba deoarece aflase cine era vinovat de misterioasa crimă săvârșită în acea seară de vară.

Respectînd dorința lui Sawyer, el hotărîse să deschidă un dosar în care să consemneze mărturisirea acestuia. Cunoscînd-o bine pe Cora, știa că aceasta se va opune, susținînd că, pe atunci, John Sawyer Jr. nu fusese decît un băiețel aflat într-o situație extrem de nefericită, care nu trebuia pedepsit. Asta, cu atît mai mult cu cît îl ucisese pe inamicul public numărul unu, salvînd, totodată, viața soțului ei. Iar în cazul în care se ajungea la tribunal, Cora avea să insiste ca Ezzy să se numere printre martorii apărării. Ea îi va invita pe acuzat și pe Anna Corbett la ei acasă, la masă, pentru a demonstra că îi susține cu hotărîre, pînă la capăt.

Cora va fi, probabil, surprinsă constatînd că Ezzy îi va da dreptate în toate privințele.

Însă problemele acestea puteau rămîne pe lista de așteptare. Acum, Ezzy nu voia decît s-o strîngă la piept, s-o iubească, să se bucure că sînt din nou împreună.

Încet, cu teamă, Jack își întoarse privirile spre Anna. Îi zîmbi trist, apoi ridică din umeri, rușinat.

— Odată, m-ai întrebat care este povestea vieții mele. Acum știi de ce nu mi-a dat inima ghes să ți-o istorisesc. Nu vreau să-ți spun decît că am apreciat mult atitudinea ta... faptul că m-ai acceptat fără să dorești să-mi cunoști trecutul, că m-ai iubit măcar un timp... Jack arată cu bărbia spre ușă. N-ai nici o obligație față de mine, Anna. Dacă pleci, te înțeleg. Nu mă vei mai vedea niciodată.

Anna îi răspunse în limbajul care i se părea cel mai comod: cel al semnelor.

– Te-am întrebat care este povestea vieții tale pentru că am vrut să te cunosc, Jack, nu să te judec. Am aflat cu regret că este atât de nefericită, dar ea nu are nici o influență asupra sentimentelor mele față de tine. De fapt, mă face să te iubesc și mai mult, să-mi doresc să-ți pot oferi toată fericirea de care n-ai avut parte.

Nu cred că vei fi acuzat pentru moartea tatălui tău. Mai ales că ieri ai salvat viețile atîtor oameni. Oricum, dacă ți se va intenta vreun proces, voi fi alături de tine pînă la capăt. Te voi sprijini indiferent ce se va întîmpla pentru că... pentru că mă iubești, sublinie, apăsîndu-și pieptul cu ambele mîini.

Dragostea părinților mei izvoră din sentimentul de vinovăție. Părinții mei au fost niște oameni perfect normali, care au dat naștere unui copil surd. S-au învinovățit din cauza asta. S-au întrebat ce păcat au făcut, ca fiica să fie pedepsită într-un asemenea mod.

Știu că Dean m-a iubit. Dacă ar fi trăit, am fi dus o viață minunată împreună. El considera că handicapul meu este un dușman împotriva căruia trebuie să luptăm. Era atât de dornic să lupte împotriva lui încît m-a făcut să-mi dau seama cît de mult îl ura.

Știu că și Delray m-a iubit. A fost o iubire ascunsă, dar totodată... asfixiantă. Nu, nu asfixiantă. Mă rog, trebuie să folosească un sinonim, dar nu mi-l amintesc acum. În orice caz, aveam senzația că nu mă lăsa să respir.

Părinții mei se considerau răspunzători pentru surditatea mea. Dean voia să lupte împotriva ei. Delray profita de ea. În schimb, tu, Jack, nu ții cont de faptul că sînt surdă. Absolut deloc. Mă accepți așa cum sînt. Așa-i motivul pentru care te iubesc.

Așa-i motivul principal. Mai sînt și altele. Te iubesc pentru că l-ai îndrăgit pe David. Și este important; nu m-aș

putea îndrăgosti de un bărbat care nu-mi iubește fiul. Știu că afecțiunea pe care i-o arăți este reală, sinceră.

Te iubesc, Jack, și te doresc. Nu trece nici o oră fără să mă gândesc ce bine mă simt când fac dragoste cu tine. Visez cu ochii deschiși. Fanteziile mi-au încălzit sîngele și înainte de a te cunoaște... dar acum, când știu ce înseamnă să fii cu tine, efectul lor este mai puternic. Simt niște furnicături. Aici. Anna își atinse sîinii, apoi partea inferioară a pîntecelui.

Cînd te privesc, inima începe să-mi bată mai repede. Cînd mă gândesc la tine, îmi pierd respirația. Cînd mă atingi și... și simt această minunată tulburare interioară, îmi vine să rîd și să plîng în același timp. Mi-e greu să explic sentimentele care mă răscolesc. Cred că este vorba, în primul rînd, de bucurie. Da, bucurie. Pentru că, deși trecem printr-o perioadă dificilă, mă simt mai fericită ca niciodată. Tu m-ai făcut fericită, prin dragostea pe care mi-o porți.

Vei încerca să mă convingi că nu trebuie să rămîn cu tine. Te cunosc. Vei spune că prezența ta nu ne-a provocat decît probleme. Și mie, și lui David. Greșești. Mi-am dat seama că ne lipsește ceva, dar n-am știut ce anume. Abia cînd te-am văzut am realizat brusc ce ne lipsește. Avem nevoie de tine mai mult decît ai tu nevoie de noi. Permite-ne să fim familia ta, familia pe care n-ai avut-o niciodată.

Dacă ne vrei, te vrem și noi. Dacă mă vrei, te vreau și eu. Dacă mă accepți, cu defectele pe care le am, te accept și eu, cu toate problemele tale. Te iubesc, Jack.

Anna încheie, lăsîndu-și mîinile în poală.

Jack o privise atent. Îi urmărise buzele cum formează fiecare cuvînt în parte, dezlegase înțelesurile studiîndu-i ochii, le evaluase inflexiunile observîndu-i permanent expresia feței.

Pentru el, limbajul ei era un balet grațios, emoționant, prin intermediul căruia Anna își comunica cele mai ascunse gânduri și își dezvăluia toate sentimentele, un balet în care

degetele acționau de parcă ar fi fost niște prelungiri ale sufletului. Deși nu înțelesese nici un cuvânt, Jack știa care era, în esență, mesajul ce-i fusese transmis.

Întinzându-se spre ea, îi luă mâinile, i le sărută pe rînd, apoi i le strînse cu putere între palmele lui, fără o vorbă.

După elocventa declarație de dragoste care i se făcuse, orice cuvânt ar fi părut superfluu.

Sfîrșit